

พจนานุกรม ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา

๒๒ ส.ค. ๒๕๒๓

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตลุมพית ๒๓ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๑ โทร. ๓๑๒๑๕๗๕. ๓๑๑๕๐๕๖

ทัศนียา สุปรีชากร

ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน

79364

คำนำ

หนังสือพจนานุกรมประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะรวบรวมเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าแก่นิสิต นักศึกษา รวมทั้งผู้สนใจทั่วไป ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้มุ่งเน้นในเรื่องเนื้อหาวิชามากที่สุดเท่าที่จะมากได้เป็นสำคัญ

สำหรับคำเฉพาะที่เป็นภาษาต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าได้ยึดถือการอ่านตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและประกาศราชบัณฑิตยสถานฉบับพ.ศ. 2508 และฉบับพ.ศ.

2520 และ Webster's New World Dictionary.

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์เทอด และคุณสุทิพย์ สุปรี่-ชากร ผู้ช่วยศาสตราจารย์อารมณ์ จำปาทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ เทศวานิช และเพื่อนร่วมงานทุกท่าน ไว้ ณ ที่นี้ด้วย ในการที่ท่านทั้งหลายได้กรุณาสับสนุนและให้กำลังใจในการเขียนหนังสือเล่มนี้มาโดยตลอด

ทัศนียา สุปรี่ชากร

6 เมษายน 2522

สารบัญ

คำนำ

แผนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

	หน้า
1. บทนำ	1
2. อเมริกันอินเดียนในทวีปอเมริกาเหนือ	3
3. การสำรวจของฝรั่งเศสและอาณานิคมนิวฟรานซ์	8
4. อาณานิคมนิวเนเธอร์แลนด์	12
5. อาณานิคมนิวสวีเดน	14
6. อาณานิคม 13 แห่งของอังกฤษ	15
6.1 อาณานิคมเวอร์จิเนีย	17
6.2 อาณานิคมพลีมัธ	21
6.3 อาณานิคมแมสซาชูเซตส์	24
6.4 อาณานิคมโรดไอแลนด์	27
6.5 อาณานิคมคอนเนกติกัต	29
6.6 อาณานิคมนิวแฮมป์ไชร์และเมน	31
6.7 อาณานิคมแมริแลนด์	33
6.8 อาณานิคมแคโรไลนาเหนือและแคโรไลนาใต้	35
6.9 อาณานิคมนิวยอร์ก	37
6.10 อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์	38
6.11 อาณานิคมเพนซิลเวเนีย	40
6.12 อาณานิคมเดลาแวร์	42
6.13 อาณานิคมจอร์เจีย	42
7. คณะมนตรีแห่งนิวอิงแลนด์	45
8. สงครามปีโควค	45
9. สมาพันธรัฐนิวอิงแลนด์	46

(2)

หน้า

10. กฎเบคอน	47
11. สงครามกษัตริย์ฟิลิปป	49
12. การค้าแบบรูปสามเหลี่ยม	51
13. การสังหารหมู่ที่เคียร์ฟิลด์	52
14. สงครามทัสคาโรรา	53
15. สงครามยามาซึชิ	54
16. พระราชบัญญัติการค้าและการเดินเรือ	55
17. การประชุมสภาอลบานี	58
18. สงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส	60
18.1 สงครามพระเจ้าวิลเลียม	60
18.2 สงครามพระนางแอนน์	61
18.3 สงครามพระเจ้าจอร์จ	63
18.4 สงครามฝรั่งเศสและอินเดีย	64
18.5 สนธิสัญญาแห่งปารีส ค.ศ. 1763	67
19. กฎปอนเตียก	68
20. พระบรมราชโองการ ค.ศ. 1763	70
21. พระราชบัญญัติน้ำตาล (ค.ศ. 1764)	71
22. พระราชบัญญัติเงินตรา (ค.ศ. 1764)	72
23. พระราชบัญญัติเลี้ยงดูทหาร (ค.ศ. 1765)	73
24. พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ (ค.ศ. 1765)	73
25. พระราชบัญญัติเทาน์เซนส์ (ค.ศ. 1767)	75
26. การสังหารหมู่ที่บอสตัน	78
27. การเผาเรือแกลสปี	79
28. พระราชบัญญัติใบชา (ค.ศ. 1773)	80
29. พระราชบัญญัติกักขัง	82

30. มินิพีเมน	83
31. การรบที่เลกซิงตันและคองคอร์ด	84
32. กองทัพคอนติเนนตัล	86
33. คำประกาศเอกราช	87
34. ธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐ	89
35. กฎบัตรที่คินค.ศ.1785	90
36. กฎบัตรคินแคนภาคตะวันตกเฉียงเหนือค.ศ.1787	91
37. การจลาจลเซส	93
38. กฎหมายตุลาการ	94
39. กฎสุรา	96
40. การซื้อขายเชิยน	97
41. การสำรวจของลุยส์และคลาก	100
42. การสำรวจของไฟค์	102
43. การตกลงเรื่องเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ	103
44. สนธิสัญญาออคัมส์-โอนิส	105
45. กฎหมายที่ดิน	107
46. ข้อประนีประนอมมิสซูรี	111
47. จอห์น มาร์แชลกับศาลสูงสุด	113
48. หลักการมอนโร	117
49. รัฐมนตรีกันครีว	120
50. การย้ายถิ่นฐานพวกอินเดียน	121
51. มอริมอน	123
52. ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา	125
53. คินแคนออรีกอน	129
54. เส้นทางออรีกอน	132

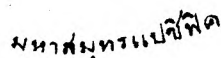
(4)

	หน้า
55. การผนวกเทกซัส	133
56. สงครามกับเม็กซิโก	136
57. แคลิฟอร์เนีย	140
58. การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรี	142
59. ข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1850	146
60. ทางรถไฟไต้กิน	149
61. การซื้อแกลสเคน	150
62. กฎหมายแคนซัส-เนแบรสกา	152
63. แคนซัสแคนเลือด	154
64. คดีเครค สกอต	155
65. กรณีแมกซิมิเลียน	157
66. การซื้ออะแลสกา	160
67. อาณาจักรปศุสัตว์	161
68. สงครามของพวกอินเดียนในภาคตะวันตก	164
69. กรณีพิพาทเรื่องพรมแดนเวเนซุเอลา	169
70. การยึดครองหมู่เกาะซามัว	172
71. การผนวกฮาวาย	173
72. สงครามสเปน-อเมริกัน	177
73. หมู่เกาะฟิลิปปิน	185
74. หมู่เกาะเวอร์จิน	187
75. การชุกคลองปานามา	189
76. รัสเซียโคโรลารี	191
76.1 ปัญหาหนี้สินของเวเนซุเอลา	191
76.2 วิฤตการณ์ในสาธารณรัฐโดมินิกัน	193
76.3 ปัญหาหนี้สินของสาธารณรัฐไฮติ	194

77.	การเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐของรัฐต่างๆระหว่างค.ศ.1787-1959	194
78.	แหล่งที่มาของแผนที่	197
79.	บรรณานุกรม	199

မြန်မာနိုင်ငံတော်

บทนำ

ในขณะที่ยุโรปกำลังเจริญรุ่งเรืองนั้น ยังไม่มีผู้ใดในยุโรปรู้จักหรือเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับทวีปอเมริกาเลย เพราะโลกที่ชาวยุโรปรู้จักมีเพียง 3 ทวีปเท่านั้น คือ ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา จนกระทั่งค.ศ. 1492 คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส นักเดินเรือชาวเจนัว ผู้ได้รับความอุปถัมภ์จากพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ กับ พระนางอิซาเบลลาแห่งสเปน ได้เดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปถึงเกาะซัน ซัลวาดอร์ (San Salvador) ในหมู่เกาะบาฮามาส (Bahamas) ซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นอินเดีย นอกจากนี้โคลัมบัสยังพบเกาะอื่นๆ อีกคือ เกาะคิวบา ซึ่งเขาคิดว่าเป็นแผ่นดินใหญ่จีน และเกาะฮิสปันีโอลา หรือ ไฮตี (Hispaniola or Haiti) ซึ่งเขาคิดว่าเป็นญี่ปุ่น หลังจากนั้นโคลัมบัสก็ได้นำชาวสเปนไปตั้งถิ่นฐานที่เกาะฮิสปันีโอลา ซึ่งเป็นอาณานิคมแห่งแรกในทวีปอเมริกา และได้ทำการสำรวจแถบบริเวณทะเลแคริบเบียนอีก 3 ครั้ง¹

ระหว่างค.ศ. 1499-1502 นักเดินเรือชาวอิตาลีเสียอีกคนหนึ่งชื่อ อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci) ได้เดินทางไปสำรวจทวีปอเมริกาและได้เขียนบันทึกเรื่องราวการสำรวจออกเผยแพร่ว่า แผ่นดินที่โคลัมบัสค้นพบนั้นไม่ใช่เอเชีย แต่เป็นโลกใหม่ นักทำแผนที่ชาวเยอรมันชื่อมาร์ติน วอลด์ซีมุลเลอร์ (Martin Waldseemüller) จึงได้ให้ชื่อโลกใหม่นั้นว่า "อเมริกา" ทั้งนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่อเมริโก เวสปุชชี

ก่อนมาที่มีการค้นพบว่าในทวีปอเมริกามีแร่เงินและทองมาก จึงมีนักสำรวจ นักผจญภัยชาวสเปนเดินทางไปอเมริกามากขึ้นเพื่อแสวงหาโชคลาภ มีการรวบรวมปรามชาวพื้นเมือง ยึดครองผืนดินทั้งอาณานิคมสเปนขึ้น ทั้งในอเมริกากลางและอเมริกาใต้เกือบหมด มีการส่งเงิน ทอง และทรัพยากรที่มีค่าอื่นๆกลับสเปน ทำให้สเปนร่ำรวยขึ้นจนได้เป็นประเทศมหาอำนาจและมีผลทำให้ชาติอื่นๆในยุโรปตะวันตกเช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส สวีเดน เนเธอร์แลนด์ เป็นต้น สนใจและเริ่มออกสำรวจทางทวีปอเมริกาเหนือบ้าง มีการส่งคนไปตั้งอาณานิคมขึ้นในทวีปอเมริกาเหนือ เพื่อทำการค้าเป็นส่วนใหญ่ มีอาณานิคมของอังกฤษ

¹โคลัมบัสขึ้นเรือในสเปนในค.ศ. 1506 โดยไม่ทราบว่าเขากินทางไปถึงโลกใหม่ ไม่ใช่เอเชีย

แห่งเดียวเท่านั้นที่ส่งเสริมให้ชาวอาณานิคมปกครองตนเอง ทำให้อาณานิคมของอังกฤษ
เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ เมื่ออังกฤษพยายามบีบ
บังคับด้วยการออกพระราชบัญญัติเก็บภาษีอากรจากชาวอาณานิคม จึงทำให้อาณานิคมมีเรื่อง
ขัดแย้งกับอังกฤษประเทศเมืองแม่จนกระทั่งอาณานิคมประกาศเอกราชแยกตัวออกจากการ
ปกครองของอังกฤษ เป็นประเทศอิสระนี้ชื่อว่า "สหรัฐอเมริกา" มีการปกครองแบบประชาธิปไตย
เป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาจในโลกปัจจุบัน

อเมริกันอินเดียนในทวีปอเมริกาเหนือ

ก่อนที่ชาวยุโรปจะเข้าไปตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือนั้น ดินแดนแห่งนี้เป็นที่อยู่ของพวกอินเดียนหรืออินเดียนแดงมาก่อน นักประวัติศาสตร์เชื่อว่าพวกอินเดียนมาจากเอเชีย โดยอพยพข้ามช่องแคบเบริง (Bering) ไปทางอแลสกาประมาณ 20,000 ปีมาแล้ว หลังจากนั้นก็ได้อพยพลงไปทางใต้สู่บริเวณอากาศอบอุ่น แล้วเข้ายึดครองภาคพื้นทวีปได้ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมซึ่งทำให้เกิดวัฒนธรรม ภาษา และการรวมเผ่าพันธุ์ขึ้น เผ่าที่สำคัญมีมากกว่า 60 เผ่าในบริเวณที่เป็นสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน และในจำนวนนี้ยังแยกออกเป็นกลุ่มเล็กๆอีก นักศึกษาที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับชีวิตของอินเดียน ได้แยกภาษาของเผ่าพันธุ์ต่างๆออกเป็น 50 ตระกูล และยังมีภาษาพูดอีกกว่า 600 ภาษา แต่ไม่มีเผ่าพันธุ์ใดประดิษฐ์ภาษาเขียนขึ้นใช้ ทั้งๆที่บางเผ่าบันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นโดยใช้อักษรภาพก็ตาม ส่วนอินเดียนที่เดินทางท่องเที่ยวไปตามแถบภาคกลางของทวีป ใช้มือทำเครื่องหมายต่างๆในการติดต่อ

ผู้เชี่ยวชาญการศึกษาเกี่ยวกับอินเดียน ได้แบ่งวัฒนธรรมของอินเดียนในสหรัฐอเมริกาออกตามวิธีการครองชีพ โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มที่สำคัญคือ

1. The Eastern Forest, or Woods, Indians อินเดียนพวกนี้อาศัยอยู่ทางภาคตะวันออกของทวีปอเมริกาเหนือ เป็นกลุ่มแรกที่ติดต่อกับชาวอาณานิคมชาวยุโรป แต่ละเผ่ามีความแตกต่างกันมากในด้านวัฒนธรรม และความก้าวหน้าทางการปกครอง มีการก่อตั้งสันนิบาตหรือสมาพันธ์อิโรควอยส์ขึ้น (Iroquois League หรือ Confederacy) ในบริเวณที่ปัจจุบันคือรัฐนิวยอร์ก สันนิบาตอิโรควอยส์ประกอบด้วยเผ่าต่างๆที่สำคัญ 5 เผ่าซึ่งอยู่ในตระกูลเดียวกัน คือ เผ่าโมฮอก (Mohawk) โอนีดา (Oneida) โอนันดากา (Onondaga) เคยูกา (Cayuga) และเซนีกา (Seneca) ได้รวมตัวกันเป็นกลุ่ม 5 ชาติ (Five Nations) โดยหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ 2 คนคือ เดกานาวิดากา (Deganawidah) และไฮวาทา (Hiawatha) ต่อมาในภายหลังเผ่าที่ 6 คือ ทัสคาโรรา (Tuscarora) จึงได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกของสันนิบาต กลายเป็นกลุ่ม 6 ชาติ (Six Nations) ไป

ตามที่รวบรวมรายผังแอตแลนติก ชาติอารย 5 ชาติ (Five Civilized

Nations) คือ เชโรกี (Cherokee) ครีก (Creek) ชอคทอว์ (Choctaw) ชิกกาซอว์ (Chickasaw) และเซมิโนล (Seminole) ได้ทำการพัฒนาเศรษฐกิจเกษตรกรรม ของคนด้วยการปลูกข้าวโพด แดง ถั่ว ฯลฯ ซึ่งชาติอื่นไม่สามารถจะเทียบได้ในค่านี เพราะชาติเหล่านั้นมีการรวมตัวกันอย่างไม่แน่นแฟ้นนัก และเป็นนักล่าสัตว์มากกว่าการ

โดยทั่วไปแล้ว อินเดียนกลุ่มนี้มักอาศัยอยู่บนพื้นที่เดียว มีความพอใจกับความเป็นอยู่แบบหมู่บ้านหรือชุมชน สร้างที่อยู่อาศัยเป็นกระท่อม หรือ วิกแวม (wigwam) ปกคลุมด้วยเปลือกไม้ บ้างก็สร้างด้วยไม้ พวกเขาประกอบอาชีพด้วยการเพาะปลูก และล่าสัตว์ การเดินทางที่เร็วที่สุดและเป็นที่นิยมมากคือการเดินทางด้วยเรือแคนูที่ทำจากต้นเบิช ไปตามแม่น้ำและทะเลสาบ อินเดียนพวกนี้เหมือนกับอินเดียนเผ่าอื่นๆที่ใช้อาวุธ และเครื่องมือทำด้วยหิน อาวุธที่สำคัญที่สุดคือ ธนู และลูกธนู

2. The Plains or Horse, Indians อินเดียนกลุ่มนี้ชอบเดินทางท่องเที่ยวไปตามทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ของภาคกลางของทวีปอเมริกาเหนือ ภูเขา และทะเลทรายไปทางตะวันตก เผ่าที่สำคัญของกลุ่มนี้ได้แก่ เผ่าซิว (Sioux) โคมันเช (Comanche) อปาเช (Apache) อาราปาโฮ (Arapaho) ไชเอน (Cheyenne) และพาวนี (Pawnee)

อินเดียนกลุ่มนี้ชอบท่องเที่ยวไปมากกว่าที่จะอยู่เป็นที่ (แบบอินเดียนกลุ่มที่ 1) การใช้ชีวิตแบบนี้ทำให้ต้องอาศัยม้า จึงถูกเรียกว่า "อินเดียนม้า" ชาวสเปนเป็นพวกแรกที่ใช้น้ำเป็นพาหนะในทวีปอเมริกาเหนือ และเนื่องจากอยู่ไม่เป็นที่ พวกอินเดียนกลุ่มนี้จึงมักจะกางเต็นท์เพื่อพักผ่อนเป็นการชั่วคราว ดังนั้นบ้านหรือหมู่บ้านของอินเดียนพวกนี้จึงแทบจะไม่มีเลย และมีผลทำให้อ่อนแอและยากจน

สิ่งที่ดึงดูดให้อินเดียนพวกนี้รวมกันได้ก็คือ ควาย หรือวัวป่า (bison) ซึ่งนอกจากจะใช้น้ำเป็นอาหารแล้วยังเอาหนังวัวป่าไปทำเครื่องนุ่งห่ม เต็นท์รูปกรวย (teepee) และผ้าห่ม ดังนั้น วัวป่าเหล่านี้จึงได้ชื่อว่าเป็น "ร้านสรรพ

ถิ่นฐานเดิมของอเมริกันอินเดียนเผ่าต่างๆ

สินค้าเคลื่อนที่ของพวกอินเดียน" (Indians' galloping department store)

เพราะเหตุว่าอินเดียนกลุ่มนี้ มีหัวหน้าที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น โคชีส (Cochise) ซิตติ้งบูลล์ (Sitting Bull) และ เครซี่ฮอส์ (Crazy Horse) จึงทำให้อินเดียนที่ร้ายกลุ่มนี้ เป็นอินเดียนกลุ่มสุดท้ายที่ถูกปราบโดยคนผิวขาว

3. The Intermountain Seed Gatherers อินเดียนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในทะเลทรายระหว่างทิวเขาร็อกกีและทิวเขาเซียร์ราเนวาดา (the Rockies and the Sierra Nevada ranges) และในบริเวณที่แห้งแล้งของแคลิฟอร์เนีย

อินเดียนกลุ่มนี้ได้แก่เผ่า ไพอุต (Paiute) และโชโชนี (Shoshone) ทั้งสองเผ่านี้เป็นเผ่าเล็กๆ และอ่อนแอ เนื่องจากพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ไม่ใช่อ่านวยในการล่าสัตว์และเพาะปลูก อินเดียนพวกนี้จึงต้องท่องเที่ยวไปทั่วทะเลทรายและที่ราบสูงเพื่อหาอาหาร พวกเขาได้รับประทานเมล็ดพืช ลูกเบอร์รี่ ลูกนัท สัตว์ตัวเล็กๆ รวมทั้งแมลง และงู

อินเดียนพวกนี้ไม่ชอบการสงคราม ไม่มีการรวมกลุ่มกันอย่างแท้จริง จึงเป็นการง่ายที่จะถูกปราบโดยคนผิวขาว

4. The Northwest Fishermen อินเดียนพวกนี้อาศัยอยู่ตามชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของมหาสมุทรแปซิฟิก และแม่น้ำที่มีปลาชุกชุม และมีป่าที่ปลูกคลุมผืนดิน ด้วยเหตุนี้อินเดียนกลุ่มนี้จึงยังชีพด้วยการประมงเป็นส่วนใหญ่ บ้างก็ล่าสัตว์ อาหารของพวกเขาจึงประกอบไปด้วยปลาแซลมอน หอย ปู กุ้ง สัตว์ทะเล ไส้เนก ลูกเบอร์รี่ และกระต่ายเป็นต้น

อินเดียนกลุ่มนี้สร้างที่อยู่อาศัยเป็นบ้านไม้หลังใหญ่ พวกเขามีความชำนาญในการแกะสลักไม้มาก และยังขุดเรือแคนูเพื่อใช้เดินทางไปตามแม่น้ำ และออกสู่ทะเล

อินเดียนกลุ่มนี้มี เผ่าไฮดา (Haida) ชินุก (Chinook) ยากิมา (Yakima) และเผ่าอื่นอีก การที่อินเดียนพวกนี้อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่สะดวกต่อการครองชีพ ทำให้อารยธรรมของพวกเขาเป็นอารยธรรมที่ก้าวหน้าที่สุดอารยธรรมหนึ่งในอเมริกา

5. The Southwest Farmers and Herders อินเดียนกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในที่แห้งแล้ง และที่เป็นภูเขาทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ เป็น Pueblo² Indians ประกอบขึ้น

² pueblo เป็นคำภาษาสเปน แปลว่า หมู่บ้าน

ค้ายอินเดียนหลายเผ่า รวมทั้งเผ่านาวาโฮ (Navaho) โฮปี (Hopi) และซูนี (Zuni)
 พูเอบโลอินเดียนเจริญมากในด้านการเกษตรที่มีระบบเกษตรกรรมเป็นพื้นฐาน มี

การสร้างบ้านเรือนที่ถาวร มีชีวิต
 สังคมที่รวมกลุ่มกันอย่างใกล้ชิด พวกเขาเรียนรู้ถึงวิธีเก็บรักษาความชื้นด้วยการ
 การทำเขื่อนและอ่างเก็บน้ำหลายแห่ง
 พืชที่ปลูกมี ข้าวโพด ข้าวสาลี แถง
 ถั่ว พักทอง ผลไม้ และผักอื่นๆ เป็นต้น

ในบางครั้ง ทั้งหมู่บ้าน
 อาศัยอยู่ในอะพาตเมนต์สร้างด้วยหิน
 และอิฐตากแดด บางที่สูงถึง 5 ชั้น

เคิมอินเดียนเผ่านาวาโฮเป็นนักล่าสัตว์ ต่อมาภายหลังจากชาวสเปนได้แนะนำ
 ให้พวกนี้รู้จักแกะ จึงกลายเป็นคนเลี้ยงสัตว์ไป ถึงแม้อินเดียนพวกนี้จะค่อนข้างดีจากทุ่งหญ้า
 แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง แต่พวกเขาก็ไม่ใช่พวกที่ไม่อยู่เป็นที่ เป็นทาง พวกเขาจะค่อนข้าง
 ดีสัตว์ไปตามเส้นทางเคิมทุกปี พอถึงฤดูร้อนและฤดูหนาว ก็จะพักอาศัยอยู่ในบ้านคามเคิม

อินเดียนกลุ่มนี้เลี้ยงไก่วง เพราะชอบประดับกายด้วยขนสัตว์ ปลูกฝ้ายเพื่อ
 ใช้ทอผ้า นอกจากนี้ยังปั้นเครื่องปั้นดินเผาได้สวยงามอีกด้วย วัฒนธรรมทั้งหมดนี้พวกเขาได้
 ถ่ายทอดให้กับลูกหลานสืบต่อกันมา และเป็นสิ่งที่พวกเขาภาคภูมิใจมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียนกับคนผิวขาว พวกอินเดียนนับว่ามีบุญคุณต่อชาวผิว
 ขาวมาก เพราะอินเดียนที่เป็นมิตรได้สอนให้ชาวอาณานิคมรุ่นแรกปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม
 ให้รู้จักการตัดต้นไม้ ปลูกข้าวโพด พักทอง แถง ถั่ว มะเขือเทศ มันฝรั่ง ยาสูบ และ
 ศิขลมูลชนิดอื่น นอกจากนี้ยังสอนให้รู้จักการใช้เรือแคนู และรองเท้าสำหรับบุกริมทะเล สอน
 ให้รู้จักการหาเส้นทางที่ดีที่สุดในการข้ามภูเขาและแม่น้ำ การใช้ชีวิตในป่า ในที่ราบที่ปราศ
 จากต้นไม้ เพื่อเป็นการตอบแทน คนขาวก็ได้สอนให้ชาวอินเดียนรู้จักการใช้กังหัน เครื่องมือ
 ต่างๆ และเป็น

ชาวอาณานิคมบางคนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าชาวอินเดียนและคนขาวจะสามารถ

อาศัยอยู่ด้วยกันด้วยความสงบ แต่ปัญหาที่สำคัญคือ เชื้อชาติ ขนบประเพณีต่างกัน การขาดความรู้เกี่ยวกับการครองชีวิตของชาวอินเดียนและชาวยุโรป การขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้ทั้งสองฝ่ายเข้าใจกันผิดเพี้ยนๆ จนเกิดเป็นสงครามบ่อยครั้ง

ปัจจุบัน ในขณะที่ชาวอเมริกันผิวขาวมีวิถีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย แต่ชาวอเมริกันอินเดียนกลับต้องไปอยู่ในเขตสงวนซึ่งรัฐบาลจัดให้ มีการให้เงินเป็นค่าประกันสังคม มีโรงเรียน โรงพยาบาล แต่ความเป็นอยู่ของพวกอินเดียนยังคงเป็นแบบพื้นๆ เพราะส่วนใหญ่ยากจน

การสำรวจของฝรั่งเศสและอาณานิคมนิวฟรานซ์ (New France)

ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 ชาวฝรั่งเศสเริ่มสนใจการสำรวจทางทะเล ทั้งนี้ เพราะพระเจ้าฟรานซิสที่ 1 แห่งฝรั่งเศส (Francis I) ทรงไม่พอพระทัยการผูกขาดสิทธิเหนือดินแดนในโลกใหม่ของสเปน และการผูกขาดการค้ากับเอเชียของโปรตุเกส จึงต้องการค้นหาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ (Northwest Passage) ผ่านทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งจะนำเรือฝรั่งเศสไปถึงเอเชียได้ พระเจ้าฟรานซิสที่ 1 จึงทรงจ้างจิโอวานนี คาแวร์ราซาโน (Giovanni da Verrazano) ชาวอิตาลีให้ค้นหาเส้นทางนั้น

ในค.ศ. 1524 คาแวร์ราซาโนได้สำรวจชายฝั่งตะวันออกของทวีปอเมริกาเหนือจากโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) นิวอิงแลนด์ ถึงทางเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียปัจจุบัน แม้เขาจะไม่พบเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ก็ทำให้ฝรั่งเศสได้ครอบครองดินแดนในทวีปอเมริกาเหนือ

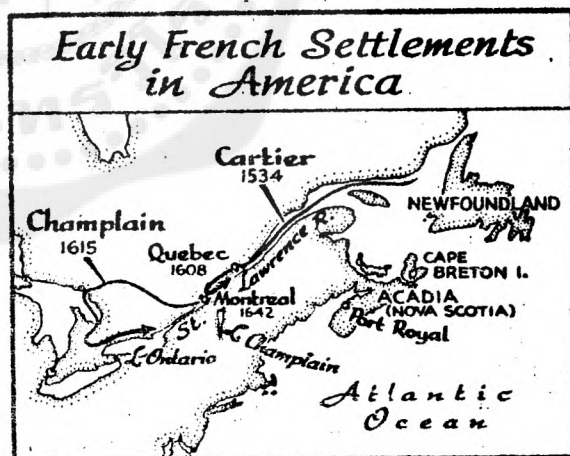
ต่อมาระหว่างค.ศ. 1534-1541 ชาลส์ การ์ทีเยร์ (Jacques Cartier) ชาวฝรั่งเศส ได้พยายามค้นหาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ และได้สำรวจแถบแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ (St. Lawrence) ในแคนาดา การ์ทีเยร์ได้ชักชวนฝรั่งเศสไว้ใกล้กับปากแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ และอ้างสิทธิเหนือดินแดนแถบนั้นให้กับฝรั่งเศส ชาวประมงฝรั่งเศสได้เดินทางมาทำการจับปลาแถบชายฝั่งนิวฟันด์แลนด์ (Newfoundland) บางคนทำการแลกเปลี่ยนสินค้ากับอินเดียนด้วย แล้วนำปลาและขนสัตว์กลับฝรั่งเศส ความต้องการขนสัตว์ทำให้นักค้าสัตว์และพ่อค้าเดินทางมาอเมริกามากขึ้น เพื่อค้าขายกับอินเดียน และเรียกดินแดนแถบ

ปากแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ว่า "แคนาดา" ตามที่พวกอินเดียนเรียก แต่เพราะสงครามศาสนาในฝรั่งเศส รัฐบาลจึงไม่สนับสนุนการตั้งอาณานิคมในโลกใหม่ จนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17

ในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 4 พระองค์ได้สนับสนุนให้ แซมูเอล เดอ ชองเปลง (Samuel de Champlain) นักภูมิศาสตร์และนักสำรวจ ไปจัดตั้งอาณานิคมขึ้นในแคนาดา จนชองเปลงได้ชื่อว่าเป็น "บิดาแห่งนิวฟรานซ์" (Father of New France)

ระหว่างค.ศ. 1603-1608 ชองเปลงได้สำรวจทวีปอเมริกาเหนือหลายครั้ง ได้สำรวจแถบบริเวณแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ โนวาสโกเชีย และนิวอิงแลนด์ ในค.ศ. 1608 (เกือบ 1 ปีหลังการสร้างอาณานิคมของอังกฤษที่เจมส์ทาวน์) ชองเปลงได้สร้างที่พักขึ้นที่ที่ราบสูงใกล้กับแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ โดยให้ชื่อว่าควิเบก (Quebec) เป็นอาณานิคมที่ถาวรแห่งแรกของฝรั่งเศสในทวีปอเมริกาเหนือ เป็นศูนย์กลางการเมือง ศาสนา และการทหารของนิวฟรานซ์ ในค.ศ. 1609 ขณะทำการสำรวจรอบๆ แม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ ชองเปลงได้ค้นพบทะเลสาบที่สวยงามชื่อทะเลสาบของเปลง ต่อมาในค.ศ. 1615 ชองเปลงได้สำรวจบริเวณรอบๆ แม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ และทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5 (the Great Lakes) ได้อ้างสิทธิเหนือพื้นที่ทุกแห่งที่เขาสำรวจให้กับฝรั่งเศส และตั้งสถานีการค้าขึ้นที่มอนทรีออล (Montreal) เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับอินเดียน

ชองเปลงได้เป็นมิตรกับอินเดียนเผ่าอัลกองควิน (Algonquin) และฮูรอน (Huron) และได้ช่วยอินเดียน 2 เผ่านี้รบกับศัตรูคือเผ่าอิโรควอยส์ ซึ่งนับเป็นความผิดพลาดของชองเปลง เพราะนับแต่นั้นมาอินเดียนเผ่าอิโรควอยส์เกลียดชังฝรั่งเศสมาก

การสำรวจภายในทวีปอเมริกาเหนือ ในค.ศ. 1666 บาทหลวงคณะเยซูอิต (Jesuit) ชื่อฌ็องพ็อง มาร์เก็ท (Jacques Marquette) ถูกส่งไปยังนิวฟรานซ์ในแคนาดา ก่อนไปฌ็องพ็อง มาร์เก็ทได้ศึกษาภาษาอินเดียนเป็นอย่างดี จึงประสบความสำเร็จในการเกลี้ยกล่อมให้อินเดียนเผ่าออกทาวา (Ottawa) และฮูรอนหันมานับถือศาสนาแคทอลิก

คุณพ่อมาร์เกตไธราบเรื่องราวเกี่ยวกับแม่น้ำใหญ่ทางตะวันตกจากพวกอินเดียนเหล่านั้น ทั้งนั้นในกลางเดือนพฤษภาคม 1673 คุณพ่อมาร์เกตจึงได้ออกเดินทางร่วมไปกับพ่อค้าขนสัตว์ชื่อ หลุยส์ โจลีเอต (Louis Joliet) เพื่อหาแม่น้ำนั้น ทั้งสองเดินทางข้ามทะเลสาบมิชิแกน ที่กรีนเบย์ (Green Bay) และเดินทางไปตามแม่น้ำฟอกซ์ (Fox) และวิสคอนซิน (Wisconsin) จนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi) และแล่นเรือไปตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีจนกระทั่งถึงแม่น้ำอาร์คันซอ (Arkansas) ในเดือนกรกฎาคม 1673 ทั้งสองได้สรุปผลว่า แม่น้ำมิสซิสซิปปีไม่ได้ไหลไปทางตะวันตกสู่มหาสมุทรแปซิฟิก แต่ไหลไปสู่อ่าวเม็กซิโกในเขตยึดครองของสเปน

ต่อมานักสำรวจอีก 2 คนคือ โรเบิร์ต กาวาลิเออร์ (Robert Cavalier) และ ซิเฮอร์ เกอ ลาซาล (Sieur de La Salle) ได้เดินทางไปถึงปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ลาซาลเป็นบุตรพ่อค้าที่ร่ำรวยในฝรั่งเศส ใฝ่ฝันจะไปอยู่ในนิวฟรานซ์ประมาณค.ศ. 1666 ต่อมาประมาณค.ศ. 1670 ลาซาลได้ขายที่ดินแถบมอนทรีออล เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการสำรวจทางภาคใต้และตะวันตกของแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์

ลาซาลและคณะได้เดินทางผ่านทะเลสาบอีรี อูรอน และมิชิแกน ต้นปีค.ศ. 1682 ได้แล่นเรือสำรวจไปตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีจนถึงอ่าวเม็กซิโกในวันที่ 19 เมษายน ลาซาลได้ปักธงฝรั่งเศสไว้ในที่ใกล้กับปากแม่น้ำและอ้างสิทธิเหนือดินแดนลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีทั้งหมดให้แก่ฝรั่งเศส โดยให้ชื่อว่า ลุยเซียนา (Louisiana) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส

การค้าขนสัตว์ ถือเป็นเศรษฐกิจที่สำคัญในนิวฟรานซ์ เพราะตั้งแต่ต้นมาความมั่งคั่งของนิวฟรานซ์มาจากการค้าขนสัตว์ มีการตั้งสถานีการค้าขึ้นหลายแห่ง รวมทั้งที่มอนทรีออล เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับพวกอินเดียน โดยชาวฝรั่งเศสนำเครื่องมือโลหะ ผ้าไหม เสื้อผ้า กระบอก เครื่องประดับ สุรา ปืนและดินปืน ไปแลกกับขนสัตว์ต่างๆจากพวกอินเดียน ซึ่งขายได้ราคาแพงในยุโรป โดยเฉพาะขนบีเวอร์

ส่วนนักค้าสัตว์ชาวฝรั่งเศส มักใช้ชีวิตอยู่ในป่า จะเข้าเมืองเพียงปีละ 1-2 ครั้งเพื่อขายขนสัตว์ พวกนี้มักจะทิ้งชีวิตแบบฝรั่งเศส แต่งงานกับสาวอินเดียน ใช้ชีวิตแบบอินเดียน ซึ่งก็มีส่วนช่วยให้ฝรั่งเศสสามารถรักษาสันติภาพกับอินเดียน และอินเดียนยังช่วย

ฝรั่งเศสพร้อมกับอังกฤษอีกด้วย

การปกครอง ตั้งแต่ ค.ศ. 1627 จนกระทั่งถึง ค.ศ. 1663 รัฐบาลฝรั่งเศสได้ปล่อยให้บริษัทเอกชนทำการปกครองอาณานิคม แต่บริษัทไม่สามารถนำความมั่งคั่งมาสู่อาณานิคมได้ เพราะเรือสินค้าถูกโจรสลัดอังกฤษปล้น นอกจากนี้อังกฤษยังเข้ามายึดครองควิเบกไว้ถึง 3 ปี ดังนั้นรัฐบาลฝรั่งเศสจึงเข้าทำการปกครองเองใน ค.ศ. 1663 โดยกษัตริย์ทรงส่งข้าหลวงไปทำการปกครองตามนโยบายของพระองค์ อำนาจการปกครองอยู่ในมือของชนกลุ่มน้อยซึ่งไม่เปิดโอกาสให้ชาวอาณานิคมปกครองตนเองเลย

การตั้งหลักแหล่ง ผืนดินในอาณานิคมอุดมสมบูรณ์และมีน้ำเพียงพอที่จะทำการเพาะปลูก เกษตรกรชาวฝรั่งเศสอพยพไปอยู่น้อยเพราะกลัวอินเดียที่เป็นศัตรู ภายหลังเมื่อรัฐบาลส่งทหารไปปราบอินเดียแล้ว ชาวนาจึงอพยพไปอเมริกาเพิ่มขึ้น โดยตั้งบ้านเรือนอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์และบริเวณใกล้เคียงแม่น้ำมิสซิสซิปปี แต่ถ้าเทียบกับอาณานิคมอังกฤษแล้ว ชาวฝรั่งเศสอพยพไปอเมริกาน้อยมาก ทั้งนี้เพราะรัฐบาลส่งเสริมเฉพาะการค้าขนสัตว์ และห้ามชาวฝรั่งเศสเป็นเจ้าของที่ดิน แต่ให้เช่าได้ในระยะเวลาที่ตกลงกันตามระบอบฟิวดัล ส่วนพวกที่อยากไปอยู่ในอาณานิคมคือชาวฝรั่งเศสที่เป็นโปรเตสแตนต์หรือฮูเกอโนต์ (Huguenot) ก็ถูกรัฐบาลห้ามเดินทางเข้าไปในอาณานิคม ทั้งๆที่ส่วนใหญ่พวกฮูเกอโนต์เป็นพ่อค้าที่มั่งคั่งและช่างฝีมือที่สามารถ ซึ่งอาจช่วยให้อาณานิคมเข้มแข็งและมั่งคั่งขึ้นได้

นิวฟรานซ์เป็นอาณานิคมที่เจริญอย่างมาก ทั้งนี้เพราะนโยบายทางเศรษฐกิจและการยึดครองที่ดิน ความเข้มงวดเกี่ยวกับคนเข้าเมือง แต่หลังจากตกอยู่ใต้การปกครองของอังกฤษใน ค.ศ. 1763 แล้ว อาณานิคมก็เริ่มเจริญและมั่งคั่งขึ้น

อาณานิคมนิวเนเธอร์แลนด์ (New Netherlands)

ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 เนเธอร์แลนด์ก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่จะค้นหาแผ่นดินและเส้นทางใหม่ไปเอเชีย เพราะชาวดัตช์สนใจในการค้ากับตะวันออกมาก ดังนั้นบริษัทอินเดียตะวันออกของดัตช์ (The Dutch East India Company) จึงได้จ้าง เฮนรี ฮัดสัน (Henry Hudson) ชาวอังกฤษให้ค้นหาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือไปจีน ฮัดสันไม่เคยพบเส้นทางนั้นเลย แต่ในค.ศ. 1609 เขาได้ค้นพบอ่าวนิวยอร์ก (New York Bay) และแม่น้ำฮัดสัน ฮัดสันได้อ้างสิทธิครอบครองดินแดนที่เขาค้นพบและบริเวณใกล้เคียงให้กับเนเธอร์แลนด์ ต่อมาในค.ศ. 1614 ก็ได้มีการตั้งสถานีการค้าของดัตช์ขึ้น 2 แห่งเพื่อการค้านสัตว์ หนึ่งแห่งอยู่ทางใต้ของเกาะแมนฮัตตัน (Manhattan) และอีกแห่งหนึ่งอยู่ใกล้กับที่ปัจจุบันคือเมืองอลบานี (Albany) ต่อมาในภายหลังขนสัตว์กลายเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดในนิวเนเธอร์แลนด์ ดังนั้นในค.ศ. 1621 รัฐบาลเนเธอร์แลนด์ได้ออกกฎบัตร (charter) ให้บริษัทอินเดียตะวันตกของดัตช์ (The Dutch West India Company) ดำเนินกิจการค้าทั้งหมดกับโลกใหม่ รวมทั้งการตั้งและปกครองอาณานิคม ซึ่งบริษัทไม่เปิดโอกาสให้ปกครองตนเอง

ในค.ศ. 1624 ชาวดัตช์ก็เริ่มไปตั้งหลักแหล่งในอเมริกา โดยบริษัทอินเดียตะวันตกได้นำครอบครัวโปรเตสแตนต์ 30 ครอบครัวไปตั้งหลักแหล่งถาวรในอเมริกา บริษัทได้สร้างป้อมออเรนจ์ (Fort Orange- ปัจจุบันคืออลบานี) ในค.ศ. 1625 ชาวอาณานิคมก็ได้ขยายการครอบครองพื้นที่บนเกาะแมนฮัตตัน และได้สร้างเมืองนิวอัมสเตอร์ดัม (New Amsterdam) ที่ปากแม่น้ำฮัดสัน ส่วนชาวดัตช์กลุ่มอื่นได้สร้างบ้านเรือนอยู่บนเกาะลองไอแลนด์ (Long Island) ทางด้านตะวันตกของแม่น้ำฮัดสัน และตามชายฝั่งแม่น้ำเดลาแวร์ (Delaware) และแม่น้ำคอนเนคติกัต (Connecticut) บริเวณทั้งหมดที่ชาวดัตช์อาศัยอยู่พวกเขาให้ชื่อว่า "นิวเนเธอร์แลนด์"

ในค.ศ. 1626 ชาวลองคนแรกชื่อปีเตอร์ มินูท (Peter Minuit) ได้ซื้อเกาะแมนฮัตตันทั้งเกาะจากพวกอินเดียน โดยแลกกับลูกเบียร์ เสื้อผ้า และเครื่องประดับเล็กน้อยๆ มูลค่า 24 กอดดาคัต

ระบบพาทรูน (Patroon System) เพื่อที่จะกระตุ้นให้อาณานิคมนิวเนเธอร์แลนด์-

แล่นขยายตัว ในค.ศ. 1629 บริษัทอินเดียตะวันออกได้ประกาศใช้ระบบพาทรน โดยเสนอว่า ภายในระยะเวลา 4 ปี ถ้าสมาชิกของบริษัทคนใดก็ตามที่สามารถนำผู้ใหญ่ออย่างน้อย 50 คนไปเช่าที่ทำกินในอาณานิคม ผู้นั้นจะได้รับตำแหน่งเป็นพาทรน (หมายถึงผู้อุปถัมภ์หรือนายจ้าง) และสามารถเลือกที่ดินยาว 8 ไมล์บนฝั่งแม่น้ำทั้งสองฝั่ง หรือยาว 16 ไมล์บนฝั่งแม่น้ำฝั่งใดฝั่งหนึ่ง ส่วนจะต้องการเนื้อที่สักเข้าไปจากฝั่งแม่น้ำเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับความพอใจและความสามารถของพาทรน พาทรนนี้มีอำนาจมากพอๆกับพิวคัลลอร์คในยุโรปสมัยกลาง

เนื่องจากชาวคัทซ์ส่วนใหญ่เป็นเสรีชน และสามารถเป็นเจ้าของที่ดินอิสระในส่วนอื่นของอเมริกา จึงไม่มีใครสนใจที่จะไปอยู่ในนิวเนเธอร์แลนด์ภายใต้การปกครองของพาทรน และระบบนี้ยังมีผลทำให้อาณานิคมนิวเนเธอร์แลนด์เจริญอย่างเชื่องช้าด้วย ทั้งนี้ในภายหลังบริษัทจึงยกเลิกระบบพาทรน

อังกฤษยึดครองนิวเนเธอร์แลนด์ พวกคัทซ์ปกครองนิวเนเธอร์แลนด์เป็นเวลา กว่า 40 ปี ตลอดระยะเวลาเหล่านี้เรือรบของคัทซ์ได้โจมตีเรือของอังกฤษที่แล่นระหว่าง

นิวอิงแลนด์กับอาณานิคมภาคใต้ และในค.ศ. 1655 ยังยึดเอาอาณานิคมนิวสวีเดนตามฝั่งแม่น้ำเคลาแวน์มารวมด้วย พวกคัทซ์เป็นมิตรกับอินเดียนกลุ่ม 6 ชาติ (Six Nations) กระบูลิโรควอยส์ ซึ่งอินเดียนพวกนี้ทำหน้าที่เป็นคนกลางนำชนสัควจากแถบทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5 มาขายให้พวกคัทซ์ที่สถานีการค้าบนฝั่งแม่น้ำฮักสัน ฝ่ายชาวอาณานิคมอังกฤษเองก็สนใจการค้านี้

ต่อมาเมื่อชาวคัทซ์ขยายอาณานิคมไปทางตะวันออกตามเกาะลองไอแลนด์ และไปยังที่ราบลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัตทางตอนเหนือ ทำให้มีเรื่องขัดแย้งกับพ่อค้าและชาวอาณานิคมนิว-

อิงแลนด์ ซึ่งขยายตัวมายังบริเวณเดียวกัน ด้วยความกลัวชาวคัทซ์ชาวอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ พลีมัธ คอนเนคติกัต และนิวเฮเวน จึงรวมตัวกันทางทหารในค.ศ. 1643 เป็นสมพันธรัฐ-

นิวอิงแลนด์ (New England Confederation) เพื่อต่อต้านชาวดัชช์

ต่อมาในค.ศ. 1664 ซึ่งตรงกับสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 แห่งอังกฤษ อังกฤษกับเนเธอร์แลนด์ทำสงครามกันในยุโรป ส่วนในอเมริกาเรือรบอังกฤษได้แล่นเข้าไปในแม่น้ำฮัดสัน บังคับให้ปีเตอร์ สไตฟ์สันต์ (Peter Stuyvesant) ข้าหลวงกัทซ์ซังของเนเธอร์แลนด์ลงจากป้อมในเมืองนิวอัมสเตอร์ดัม ทำให้เนเธอร์แลนด์ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ พระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรงยกนิวเนเธอร์แลนด์รวมทั้งดินแดนระหว่างแม่น้ำคอนเนคติกัตและเดลาแวร์ เกาะลองไอแลนด์ เกาะแนคคอกเกต³ (Nantucket) และเกาะมาร์ชาส์ไวน์เยอร์⁴ (Martha's Vineyard) รวมทั้งอาณานิคมเมน (Maine) ด่านตะวันออกของแม่น้ำเคนเนเบก (Kennebec) ทั้งหมดให้กับอนุชาคือเจ้าชายเจมส์ ดยุกแห่งยอร์ก (James; Duke of York) ดยุกแห่งยอร์กทรงเปลี่ยนชื่อดินแดนส่วนที่เคยเป็นของดัชช์เป็น "นิวยอร์ก" ส่วนดินแดนที่อยู่ระหว่างแม่น้ำฮัดสันและเดลาแวร์ได้ชื่อว่า "นิวเจอร์ซีย์" (New Jersey)

เมื่อสูญเสียอาณานิคมให้อังกฤษไปแล้ว เนเธอร์แลนด์ก็ไม่มีบทบาทในโลกใหม่อีกต่อไป เหตุการณ์ต่อไปนี้จึงเป็นเรื่องการแย่งดินแดนระหว่างอังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปนเป็นส่วนใหญ่

อาณานิคมนิวสวีเดน (New Sweden)

ในค.ศ. 1624 ชาวดัชช์ได้ตั้งสถานีการค้าขึ้นบนฝั่งอ่าวเดลาแวร์ (Delaware Bay) แต่ไม่มีใครไปถึงหลักแหล่งอย่างถาวร ปีเตอร์ มินิท (Peter Minuit) ชาวดัชช์ถูกขับไล่ออกจากการเป็นข้าหลวงประจำนิวเนเธอร์แลนด์ในค.ศ. 1631 ต้องการแก้แค้นคนชาติเดียวกัน จึงได้นำพ่อค้าชาวสวีเดนไปตั้งป้อมขึ้นบนฝั่งแม่น้ำเดลาแวร์ในค.ศ. 1638 โดยให้ชื่อว่าป้อมคริสตินา (Fort Christina) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระราชินีคริสตินาแห่งสวีเดน ปัจจุบันคือเมืองวิลมิงตัน (Wilmington) รัฐเดลาแวร์

ชาวสวีเดนต้องทำงานหนักในการสร้างบ้านพักด้วยขลุ่ย และทำการค้าขนสัตว์ซึ่ง

³ปัจจุบันเป็นที่ตั้งศาลากลาง อยู่นอกฝั่งรัฐแมสซาชูเซตส์

⁴ปัจจุบันเป็นที่ตั้งศาลากลาง อยู่นอกฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐแมสซาชูเซตส์

ถือเป็นเศรษฐกิจที่สำคัญของอาณานิคม การเพาะปลูกมีความสำคัญเพียงเพื่อเป็นอาหารสำหรับเลี้ยงดูคนงานของบริษัทเท่านั้น เศรษฐกิจแบบนี้ทำให้ชาวสวีเดนอพยพไปตั้งหลักแหล่งน้อยมาก ดังนั้นสวีเดนจึงเป็นเพียงอาณานิคมเล็กๆ

ในค.ศ. 1655 ชาวคัทช์ภายใต้การนำของปีเตอร์ สโตว์สันต์ได้เข้าโจมตีนิวสวีเดน และรวมเข้ากับนิวเนเธอร์แลนด์ ต่อมาในค.ศ. 1664 จึงตกเป็นของอังกฤษ และมีชื่อใหม่ว่า อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์

อาณานิคม 13 แห่งของอังกฤษ (The Thirteen English Colonies)

หลังจากที่โคลัมบัสเดินทางมาถึงทวีปอเมริกาได้ 5 ปี พระเจ้าเฮนรีที่ 7 แห่งอังกฤษทรงว่าจ้างนักเดินเรือชาวเวนิสชื่อจอห์น แคบอต (John Cabot) ให้ค้นหาเส้นทางไปตะวันออก รวมทั้งหาดินแดนใหม่ๆ โดยให้เดินทางไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ

ในค.ศ. 1497 แคบอตได้ออกเดินทางจากบริสตอล (Bristol) ในอังกฤษไปถึงเกาะเคปเบรตัน (Cape Breton) ได้สำรวจแถบชายฝั่งลาบราดอร์ (Labrador) และนิวฟันด์แลนด์ซึ่งเป็นแหล่งปลาทูน่าเหมาะแก่การประมง แคบอตได้อ้างสิทธิเหนือดินแดนที่เขาสำรวจให้กับอังกฤษ โดยได้รับพระราชทานเงิน 10 ปอนด์และบำนาญอีกปีละ 20 ปอนด์จากพระเจ้าเฮนรีที่ 7 เป็นการตอบแทน

ในค.ศ. 1498 แคบอตได้เดินทางไปสำรวจอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เขาสำรวจแถบชายฝั่งตะวันออกของทวีปอเมริกาเหนือ (แถบนิวอิงแลนด์) ไปทางใต้จนถึงอ่าวเชซาพีค (Chesapeake Bay) การสำรวจครั้งนี้แคบอตก็ยังไม่พบเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือซึ่งเชื่อว่าเป็นเส้นทางไปจีน

ถึงแม้อังกฤษจะได้อ้างสิทธิเหนือดินแดนในทวีปอเมริกาเหนือ แต่อังกฤษไม่ได้ส่งเสริมการตั้งถิ่นฐานเลย ทั้งนี้เพราะเกิดปัญหายุ่งยากทางการเมืองและศาสนาในอังกฤษ และยังมีเรื่องขัดแย้งกับสเปนด้วย

ในทศวรรษปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 อังกฤษเริ่มสนใจการตั้งถิ่นฐานในทวีปอเมริกาเหนือ เพราะมองเห็นว่าอาณานิคมจะเป็นแหล่งทรัพยากรที่มีค่าของอังกฤษ และจะช่วยให้อังกฤษมีฐานะมั่นคงทางเศรษฐกิจ ดังนั้นในค.ศ. 1583 พระนางอลิซาเบธที่ 1 (1558-1603)

จึงพระราชทานพระบรมราชานุญาต (charter) ให้เซอร์ฮัมฟรีย์ กิลเบิร์ต (Sir Humphrey Gilbert) ไปตั้งอาณานิคมขึ้นแถบนิวฟันด์แลนด์แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเพราะอากาศหนาวจัด และตัวเซอร์กิลเบิร์ตเองก็หายสาบสูญไปในค.ศ. 1584 ขณะเดินทางกลับอังกฤษ ในปีเดียวกันนั้นเอง พระนางอลิซาเบธที่ 1 ก็ได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ (Sir Walter Raleigh) ไปจัดตั้งอาณานิคมขึ้นในดินแดนบนฝั่งตะวันออกของทวีปอเมริกาเหนือทั้งหมด จากแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ถึงฟลอริดาของสเปน โดยมีข้อแม้ว่าให้นำเงินส่วนหัวของเซอร์ราเลห์เองไปเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งอาณานิคม เซอร์ราเลห์ให้ชื่อดินแดนนี้ว่า "เวอร์จิเนีย" (Virginia)

ระหว่างค.ศ. 1585-1587 เซอร์ราเลห์ได้พยายามที่จะตั้งอาณานิคมขึ้นที่เกาะโรโนก (Roanoke-อยู่นอกฝั่งแกลโกลนาเหนือ) โดยส่งคนกลุ่มแรกไปในค.ศ. 1585 แต่หลังจากไปอยู่ได้เพียงปีเดียวคนกลุ่มนี้เกิดหิวจึงเดินทางกลับอังกฤษ ต่อมาในค.ศ. 1587 เซอร์ราเลห์ได้ส่งคนกลุ่มที่ 2 ไปอยู่ที่เกาะโรโนก ปรากฏว่าอาณานิคมแห่งนี้ไม่เจริญเพราะขาดเสบียงอาหาร พวกอินเดียนไม่เป็นมิตร และชาวอาณานิคมก็ทะเลาะกันเอง พวกเขาจึงหนีอยู่ไม่ได้และรอเรือจากอังกฤษไปรับกลับอังกฤษ เมื่อขณะนั้นอังกฤษกำลังทำสงครามอาร์มาดากับสเปนอยู่ (Spanish Armada, 1588) จึงไม่สามารถส่งเรือไปอเมริกาได้จนกระทั่งค.ศ. 1591 แต่เมื่อเรือไปถึงเกาะโรโนก ปรากฏว่าผู้คนหายสาบสูญไปหมดโดยไม่มีร่องรอย และจนทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการพิสูจน์ได้ถึงการสาบสูญของอาณานิคมโรโนก

ถึงแม้เซอร์ราเลห์จะประสบความสำเร็จล้มเหลวในการตั้งอาณานิคม แต่เขาก็มีส่วนช่วยทำให้ชาวอังกฤษสนใจในโลกใหม่ ส่วนตัวเซอร์ราเลห์เองก็ได้เรียนรู้ว่าการตั้งอาณานิคมสักแห่งหนึ่งนั้น ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากเกินกว่าบุคคลคนเดียวจะสามารถทำได้ ในค.ศ. 1602 เซอร์ราเลห์ถูกกล่าวหาว่าทรยศ จึงถูกถอนใบอนุญาตตั้งอาณานิคม (และถูกประหารชีวิตในค.ศ. 1618)

แม้ว่าการตั้งอาณานิคมในระยะแรกจะล้มเหลว แต่ชาวอังกฤษก็ไม่หมดกำลังใจ ยิ่งกองทัพเรืออังกฤษรบชนะทัพเรือสเปนในสงครามอาร์มาดาก้วยแล้ว ชาวอังกฤษก็ยิ่งสนใจการไปตั้งอาณานิคมในอเมริกามากขึ้นโดยรวมตัวกันเป็นบริษัทการค้าในค.ศ. 1606 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้บริษัทลอนดอน (London Company) และ

บริษัทพลีมัธ (Plymouth Company) ไปจัดตั้งอาณานิคมขึ้นในทวีปอเมริกาเหนือ โดยบริษัทลอนดอนมีสิทธิตั้งอาณานิคมขึ้นบนฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกระหว่างเส้นรุ้งที่ 34° — 38° เหนือ (ปัจจุบันคือจากรัฐแคโรไลนาเหนือถึงรัฐเวอร์จิเนีย) และให้บริษัทพลีมัธมีสิทธิตั้งอาณานิคมบนฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกระหว่างเส้นรุ้งที่ 41° — 45° เหนือ (ปัจจุบันคือจากรัฐนิวอิงแลนด์ขึ้นไปทางเหนือถึงประมาณตอนกลางของโนวา สโกเชีย) บริษัททั้งสองมีสิทธิที่จะตั้งอาณานิคมขึ้นระหว่างเส้นรุ้งที่ 38° — 41° เหนือ แต่มีข้อแม้ว่าอาณานิคมแต่ละแห่งจะต้องอยู่ห่างกันอย่างน้อย 100 ไมล์ เพื่อป้องกันการทะเลาะวิวาทกันเรื่องอาณาเขต นอกจากนี้พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ยังทรงให้สัญญาไว้ในพระบรมราชานุญาตว่า "ชาวอังกฤษที่ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในอาณานิคมสามารถรักษาสติและสิทธิพิเศษต่างๆเหมือนชาวอังกฤษ"⁵

ในค.ศ. 1607 บริษัทพลีมัธได้พยพยุคนไปตั้งอาณานิคมขึ้นตามฝั่งแม่น้ำเคนเนเบก (Kennebec, ที่ปัจจุบันคือรัฐเมน) หลังจากที่ต้องต่อสู้กับฤดูหนาวที่หนาวจัดได้เพียงครั้งเดียว แผนการทั้งหมดของบริษัทก็ต้องล้มเหลวลง เพราะผู้คนเป็นจำนวนมากเสียชีวิตไป และที่เหลือก็พากันเดินทางกลับอังกฤษ จากนั้นมาบริษัทก็ไม่กล้าส่งคนไปตั้งอาณานิคมอีก

อาณานิคมเวอร์จิเนีย (Virginia)

ในปลายเดือนธันวาคมค.ศ. 1606 บริษัทลอนดอน (ต่อมาภายหลังคือบริษัทเวอร์จิเนีย) ได้ส่งชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งพร้อมด้วยเรือ 3 ลำไปอเมริกา เพื่อหาแร่มีค่าและทำทนายอำนาจของสเปน (อเมริกาอยู่ในเขตอิทธิพลของสเปนตามกำหนดเส้นแบ่งเขตค.ศ. 1494) โดยมีคริสโตเฟอร์ นิวพอร์ต (Christopher Newport) เป็นหัวหน้า ในเดือนเมษายนค.ศ. 1607 ชาวอังกฤษกลุ่มนี้ได้เดินทางไปถึงอ่าวเชซาปีคบนฝั่งแม่น้ำเจมส์ ในบริเวณที่เซอร์ราล์ดเรียกว่า "เวอร์จิเนีย" พวกเขาได้ลงเรือไปตามแม่น้ำเจมส์ประมาณ 200—300 ไมล์ และได้ตั้งอาณานิคมเจมส์ทาวน์ขึ้น (Jamestown) ซึ่งนับเป็นอาณานิคมถาวรแห่งแรกของอังกฤษในอเมริกา

⁵Lewis Paul Todd, and Merle Curti, Rise of the American Nation (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1961), p. 20.

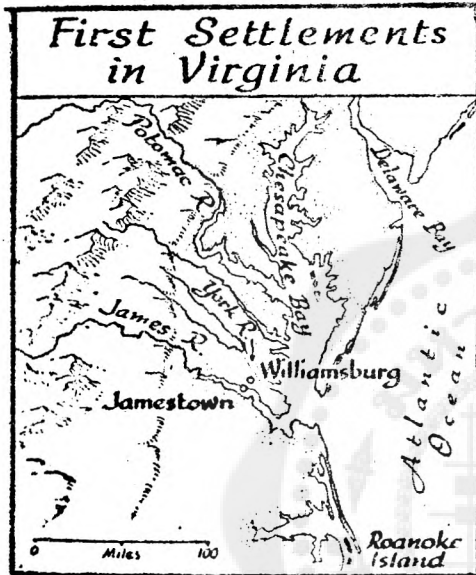
สถานที่ตั้งเมืองเจมส์ทาวน์นั้นอยู่ในที่ลุ่ม ชื้นแฉะ เต็มไปด้วยเชื้อมาเลเรีย นอก
จากนี้ชาวอาณานิคมยังกินน้ำที่สกปรกจากแม่น้ำเจมส์ แทนที่จะยอมเสียเวลาขุดบ่อน้ำและสร้าง
ที่พักอาศัย เพราะพวกเขามุ่งแต่หาทองคำ ที่พักอาศัยของพวกเขาจึงไม่สามารถป้องกันฝนใน

ฤดูร้อน หรือป้องกันความหนาวในฤดูหนาวได้ ผล

ก็คือชาวอาณานิคมเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก

เนื่องจากโรคระบาด ขาดแคลนอาหาร และยัง

ถูกอินเดียโจมตี

อาณานิคมเวอร์จิเนียประสบส่ว

เร้นน้อยมาก ทั้งนี้เพราะนโยบายของบริษัทลอน

ดอนมุ่งส่งเสริมให้ชาวอาณานิคมแสวงหาแร่ทองคำ

ค่าซึ่งไม่พบว่ามีในบริเวณนั้น นอกจากนี้บริษัทยัง

ออกกฎว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่หาได้จากการค้าขาย

หรือจากผลิตภัณฑ์ที่ดินจะต้องเก็บไว้ในโรงเก็บ

สาธารณะ (กฎนี้ยกเลิกไปในค.ศ. 1618) ชาว

อาณานิคมไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของอะไรทั้งสิ้นแม้แต่ที่ดิน ทุกคนจะได้รับอาหารและเครื่องนุ่งห่ม

เท่าที่ต้องการ กฎนี้ไม่ยุติธรรมต่อผู้ที่ทำงานหนักแค่ได้รับส่วนแบ่งเท่ากับผู้น้อย

(ชาวอาณานิคมกลุ่มแรกมีกรรมกรและช่างฝีมือเพียง 12 คนที่ทำงานหนัก จากจำนวนคนทั้ง

หมด 120 คน ที่เหลือเป็น "สุภาพบุรุษ" ที่ไม่ยอมทำงานหนัก) เพราะฉะนั้นกฎเกณฑ์ต่างๆ เหล่า

นี้จึงถูกขว้างไม่ให้ชาวอังกฤษมาตั้งถิ่นฐานในเวอร์จิเนีย

พอถึงค.ศ. 1608 จำนวนชาวอาณานิคมเหลือเพียง 53 คนเพราะเหตุผลทั้ง

กล่าวแล้ว และเกือบจะทำให้อาณานิคมต้องล้มเลิกลง ร้อยเอกจอห์น สมิท (Captain

John Smith) ทหารอาชีพ และลูกจ้างของบริษัท ได้ตั้งคนขึ้นเป็นหัวหน้า เขาได้สั่งให้

ชาวอาณานิคมขุดบ่อน้ำ สร้างที่พักอาศัยให้ดีกว่าเดิม ทำการหักล้างดาวพงเพื่อปลูกข้าวโพด

และพืชชนิดอื่น ตลอดระยะเวลาเหล่านี้ สมิทได้เดินทางไปยังหมู่บ้านอินเดียหลายครั้งเพื่อ

ซื้อข้าวโพดและเนื้อ ถึงแม้ชาวอาณานิคมจะไม่ต้องการทำงานก็ยังคงทำ เพราะสมิทกล่าวว่า

"ใครไม่ทำงานจะไม่ได้อาหาร" การทำงานของสมิททำให้อาณานิคมคงอยู่ได้และมีคนอพยพ

จากอังกฤษมาอยู่เพิ่มขึ้น ในค.ศ.1609 ร้อยเอกสมิธได้เดินทางไปรักษาตัวที่อังกฤษปล่อยให้ชาวอาณานิคมต่อสู้ตามลำพัง เหตุการณ์จึงเลวร้ายลง เพราะระหว่างฤดูหนาวค.ศ.1609-1610 ชาวอาณานิคมล้มตายเป็นจำนวนมากเพราะขาดอาหาร พวกเขาจึงเตรียมที่จะอพยพออกจากเจมส์ทาวน์กลับอังกฤษ แต่เปลี่ยนใจเพราะเรือขนส่งเสบียงจากอังกฤษมาถึงพร้อมกับชาวอังกฤษอีกจำนวนมาก และพวกที่มาใหม่ส่วนใหญ่เป็นชาวนาชาวไร่

ในค.ศ.1609 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ได้ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตฉบับใหม่ให้บริษัทลอนดอน ซึ่งทำให้บริษัทได้ปกครองดินแดนเพิ่มขึ้น หลังค.ศ.1610 เหตุการณ์ต่างๆเริ่มดีขึ้นเพราะชาวอาณานิคมเริ่มส่งใบยาสูบเป็นสินค้าออก (ชาวยุโรปเรียนการสูบบุหรี่จากพวกอเมริกันอินเดีย) และในค.ศ.1612 จอห์น รอล์ฟ⁶ (John Rolfe) ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบวิธีการเก็บรักษาคุณภาพของใบยาสูบโดยการรมด้วยความร้อน ทำให้ส่งใบยาสูบไปยังอังกฤษได้โดยไม่เสียหาย ช่วงระยะเวลา 2-3 ปีใบยาสูบกลายเป็นผลผลิตที่สำคัญนำความเจริญและความมั่งคั่งมาสู่เวอร์จิเนีย ทำให้ชาวอังกฤษสนใจมาตั้งถิ่นฐานมากขึ้นและส่วนใหญ่ครองชีพด้วยการปลูกยาสูบ ทำให้แรงงานหายากขึ้นเพราะไม่มีใครอยากเป็นลูกจ้าง ดังนั้นในค.ศ.1619 เรือสินค้าของพวกกัทธัซจึงได้นำนิโกรมาขายให้เจ้าของไร่ยาสูบเป็นครั้งแรก ชาวไร่เห็นว่าการมีทาสช่วยทอการควบคุมและได้แรงงานมากกว่า ค่าแรงถูกกว่าจ้างคนงานผิวขาว จำนวนทาสจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ต่อมาในค.ศ.1661 อาณานิคมเวอร์จิเนียจึงได้ออกกฎหมายของโทษพวกทาส

ยาสูบมีส่วนทำให้การปกครองและเศรษฐกิจของอาณานิคมเปลี่ยนรูปไปจากเดิม ทั้งนี้เพราะบริษัทลอนดอนเห็นว่าบริษัทจะมีรายได้เพิ่มขึ้นโดยแบ่งที่ดินขายให้กับลูกจ้างของบริษัทที่มาอยู่ในอาณานิคมก่อนค.ศ.1616 ลูกจ้างที่ซื้อที่ดินจึงกลายเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทไป ส่วนผู้ที่มาทีหลังและเสียค่าเดินทางมาเองมีสิทธิเป็นเจ้าของที่ดินขนาด 50 เอเคอร์ ในค.ศ.1619 บริษัทลอนดอนเปิดโอกาสให้ชาวอาณานิคมที่เป็นเจ้าของที่ดินมีส่วนร่วมในการปกครอง โดยให้เจ้าของไร่ขนาดใหญ่ 10 แห่งเลือกผู้แทน 2 คนไปประชุมร่วมกับข้าหลวงและสภาที่ปรึกษาของบริษัท

⁶จอห์น รอล์ฟได้สมรสกับโปคาฮอนทัส (Pocahontas) ธิดาเพาเฮตัน (Powhatan) หัวหน้าอินเดียนเผ่าอัลกองเกียน (Algonquian) ในเวอร์จิเนียเพื่อรักษาสันติภาพ ซึ่งดำรงอยู่แค่ชั่วชีวิตของเพาเฮตันเท่านั้น

วันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 1619 ถือเป็นวันสำคัญวันหนึ่งในประวัติศาสตร์อเมริกัน เพราะเป็นวันที่ผู้แทนราษฎรจำนวน 20 คน (ผู้แทนของผู้เป็นเจ้าของที่ดิน) ได้มาประชุมกันที่เจมส์ทาวน์ ถือเป็นการประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือ House of Burgesses⁷ เป็นครั้งแรกในอเมริกา สภานี้ทำหน้าที่ค้ำประกันนิติบัญญัติ

เนื่องจากชาวอาณานิคมเกือบทั้งหมดเป็นชาย (มีหญิง 2 คนตามสามีมา) ค่าจ้างก็ต้องการทั้งครอบครัวอย่างถาวรในอเมริกา ดังนั้นในค.ศ. 1619 บริษัทลอนดอนจึงได้จัดส่งหญิงสาวโสดจำนวน 90 คนมาเป็นภรรยาของผู้ตั้งถิ่นฐานที่สามารถจ่ายค่าโดยสารเป็นยาสูบหนัก 120 ปอนด์ นอกจากนี้บริษัทยังต้องการส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองของเวอร์จิเนีย จึงได้จัดส่งคนไปตั้งถิ่นฐานเพิ่มเติม และยังได้แนะนำให้ชาวอาณานิคมสร้างโรงเหล็ก โรงงานทำเครื่องแก้ว บางคนก็ปลูกมะกอก ทำไวน์ แต่ส่วนใหญ่ปลูกยาสูบ ต่อมาในค.ศ. 1622 ชาวอาณานิคมเวอร์จิเนียก็ประสบความหายนะเพราะพวกอินเดียนซึ่งอยู่ใกล้เคียงเกิดความกลัวเมื่อเห็นอาณานิคมขยายตัวอย่างรวดเร็ว จึงได้เข้าโจมตีไร่นาที่อยู่ห่างไกลชุมชนออกไปฆ่าชาวไร่และเผาบ้านเรือนไร่นาเกือบหมด แต่ชาวเวอร์จิเนียก็สามารถขับไล่พวกอินเดียนออกไป แล้วสร้างบ้านเรือนขึ้นใหม่

ในค.ศ. 1624 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงถอนพระบรมราชานุญาตบริษัทลอนดอน เพราะการแตกแยกกันภายในบริษัท เพราะพระองค์ไม่เห็นด้วยกับการที่ชาวอาณานิคมมีส่วนร่วมในการปกครอง และไม่เห็นด้วยกับการปลูกยาสูบ พอๆกับที่พระองค์ทรงต้องการที่จะเอาใจใส่เป็นผู้ก่อตั้งการตั้งอาณานิคม ตั้งแต่นั้นมาเวอร์จิเนียจึงมีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ (Royal Colony) กษัตริย์ทรงแต่งตั้งข้าหลวงไปปกครอง โดยให้มีสิทธิในการยับยั้งกฎหมายที่ประกาศโดยสภาผู้แทนราษฎร (กษัตริย์ทรงยอมรับในการคงอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร) และกษัตริย์ยังทรงแต่งตั้งผู้ช่วยข้าหลวงอีก 12 คน

⁷ Burgese เป็นคำภาษาอังกฤษโบราณ หมายถึง ผู้แทนราษฎร

อาณานิคมพลีมัธ (Plymouth)

ในขณะที่อาณานิคมเวอร์จิเนียกำลังต่อสู้เพื่อความมั่นคงและความเจริญอยู่นั้น ชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งซึ่งภายหลังมีชื่อว่า "พิลกริม" (Pilgrim) ได้อพยพมาอยู่แถบนิวอิงแลนด์ และตั้งอาณานิคมพลีมัธขึ้นเพื่อเสรีภาพในการนับถือศาสนาในฐานะชาวอังกฤษ เป็นอาณานิคมที่ปกครองตนเอง

พวกพิวริตันและเซพพาราติสต์ (Puritan and Separatist) การขัดแย้งเรื่องศาสนาในอังกฤษเริ่มตั้งแต่รัชสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 8 พระองค์ทรงมีเรื่องไม่ลงรอยกับพระสันตปาปาใหญ่ของศาสนจักรโรมันแคทอลิก จึงทรงประกาศพระองค์เป็นประมุขของศาสนจักรแห่งอังกฤษ และแยกตัวออกจากโรมโดยเด็ดขาดในค.ศ. 1534 การกระทำนี้ก่อให้เกิดการแตกแยกในด้านความคิดเห็นในอังกฤษ ประชาชนบางคนยังประสงค์ที่จะจงรักภักดีต่อโรมต่อไป บ้างก็ต้องการที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อปฏิบัติของศาสนจักรแคทอลิกและตั้งนิกายใหม่ขึ้นมาคือ "ศาสนจักรแองกลิกัน" (Anglican Church) เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้าเฮนรีที่ 8 ต่อมาในรัชสมัยพระนางอลิซาเบธที่ 1 พระนางได้ทรงประกาศให้ศาสนจักรแองกลิกันหรือศาสนจักรอังกฤษ (Church of England) เป็นศาสนาประจำชาติของอังกฤษ ชาวอังกฤษทุกคนต้องปฏิบัติตามพิธีการของศาสนานี้ พวกแคทอลิกต่อต้านศาสนจักรแองกลิกัน เช่นเดียวกับพวกพิวริตันและเซพพาราติสต์

พวกพิวริตันคอยกระตุ้นให้มีการปรับปรุงพิธีกรรมทางศาสนาและการปกครองของศาสนจักรแองกลิกันที่เหมือนกับศาสนจักรแคทอลิกให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ปรากฏในภายหลังว่ากลุ่มนี้กลายเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลทางศาสนาและการเมืองกลุ่มหนึ่งในอังกฤษ ที่เป็นแรงกระตุ้นให้พระเจ้าเจมส์ที่ 1 และกษัตริย์องค์ต่อมาให้มีการปรับปรุงการประกอบพิธีทางศาสนา ให้เป็นไปตามความต้องการของพวกเขา

พวกเซพพาราติสต์เป็นกลุ่มหนึ่งของพิวริตัน สมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวนาและช่างฝีมือที่ยากจน พวกนี้หัวรุนแรงกว่าพิวริตัน พวกเขาเชื่อในเสรีภาพในการนับถือศาสนา ในสิทธิส่วนบุคคลที่จะนับถือศาสนาใดก็ได้ได้ตามความรู้สึกนึกชอบของแต่ละบุคคล พวกเขายืนยันว่าวัดตามท้องถิ่นควรจะอยู่ในความปกครองดูแลของสมาชิกของวัดไม่ใช่จากอำนาจส่วนกลาง พวกเซพพาราติสต์มีความเชื่อเช่นเดียวกับพิวริตันว่า ชาติควรจะมีศาสนาประจำชาติ

เพียงศาสนาเดียวแต่ควรให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่ทุกคน พวกนี้จึงได้ชื่อว่า "เซพ-
 พาราทิสต์" (Separatist) พวกเซพพาราทิสต์ได้เสนอฎีกาต่อพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ขอเสรี
 ภาพในการประกอบพิธีทางศาสนาตามความเชื่อของเขา แต่ก็ไม่เป็นผล ดังนั้นในค.ศ.1609
 พวกเซพพาราทิสต์จึงได้อพยพไปอยู่ที่เมืองเลเดน (Leyden) ประเทศเนเธอร์แลนด์ ที่ซึ่ง
 พวกเขาสามารถประกอบพิธีทางศาสนาตามความเชื่อได้โดยเสรี แม้จะมีความเป็นอยู่อย่าง
 ร้นแร้นแต่ก็เป็นสุข ต่อมาพวกเซพพาราทิสต์ก็เริ่มแสวงหาที่อยู่ใหม่เพราะทางานทำยากจึง
 สนใจที่จะไปตั้งอาณานิคมในอเมริกาที่ซึ่งพวกเขาสามารถรักษานบธรรมเนียบประเพณีอังกฤษ
 และความเชื่อในศาสนา

พวกเซพพาราทิสต์หรือพิลกริมได้รับที่ดินหนึ่งทางไร่ของแม่น้ำริดจ์สันจากบริษัท
 ลอนดอน บริษัทรับที่จะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ 700 ปอนด์ แต่พวกพิลกริมต้องทำ
 งานใช้หนี้เป็นเวลา 7 ปี พวกกรมกำหนดแล้วรายไถ่ต่างๆจากการจับปลาและการค้าจะถูกแบ่ง
 ครึ่งระหว่างชาวอาณานิคมกับบริษัท ความสัญญาทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานทุกคนมีสิทธิถือหุ้นของบริษัท
 1 หุ้น และถ้าเอาข้าวของมีค่าไปอเมริกาค่อยจะได้หุ้นอีก 1 หุ้นสำหรับข้าวของมูลค่า 10
 ปอนด์

ในวันที่ 16 กันยายนค.ศ.1620 พวกพิลกริม 102 คนทั้งชายหญิงและเด็กได้
 ออกเดินทางไปอเมริกาโดยเรือเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower) พวกเขาตั้งใจที่จะตั้งถิ่นฐาน
 ในบริเวณที่ปัจจุบันคือนครนิวยอร์ก แต่พายุได้พัดเรือขึ้นไปทางเหนือจนถึงแหลมคอด (Cape
 Cod-ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของรัฐแมสซาชูเซตส์) ที่ซึ่งพวกเขาไม่มีสิทธิตั้งถิ่นฐานเพราะอยู่นอก
 เขตของบริษัทลอนดอน ในวันที่ 21 พฤศจิกายนค.ศ.1620 (ตรงกับวันที่ 11 พฤศจิกายน
 ตามปฏิทินแบบเก่าที่ใช้กันในสมัยนั้น) บริเวณที่พวกพิลกริมเดินทางไปถึงนั้นเป็นที่ซึ่งกษัตริย์
 อังกฤษได้พระราชทานแก่ Council for New England (เดิมคือบริษัทพลีมัธ) แล้ว พวก
 พิลกริมใช้เวลาว่าหนึ่งเดือนค้นหาสถานที่ตั้งอาณานิคมและได้ตกลงเลือกพลีมัธเป็นสถานที่ตั้ง
 อาณานิคมแห่งใหม่ของอังกฤษ ในค.ศ.1621 หัวหน้าของพวกพิลกริมคือวิลเลียม บรูสเกอร์
 (William Brewster) และวิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford) ประสบความ
 สำเร็จในการขอกฎบัตรจาก Council for New England ซึ่งยอมให้พวกพิลกริมตั้งถิ่น
 ฐานที่พลีมัธ ให้สิทธิในการจับปลาและค้าขายกับอินเดีย

กติกามะยโฟลวเวอร์ (Mayflower Compact) เนื่องจากพวกพิลกริมจะต้องขึ้นบกในที่ที่ไม่ได้คาดหวังไว้ จึงทำให้พวกเขาเห็นเกรงว่าจะเกิดความยุ่งยากขึ้นในภายภาคหน้า เพราะฉะนั้นก่อนขึ้นฝั่งจึงได้ร่วมกันตั้งองค์การทางการเมืองของเขาดังนี้เอง ซึ่งจะทำให้พวกเขายู่ร่วมกันอย่างสันติ พวกพิลกริม 41 คนจึงได้ลงนามร่วมกันในกติกามะยโฟลวเวอร์เพื่อจะ "รวมพวกเราเองเข้าด้วยกันเป็นองค์การเมืองฝ่ายพลเรือน เพื่อเสริมระเบียบแบบแผนและความดำรงอยู่ของเราให้ดีขึ้น.....และอาศัยกติกากความตกลงในที่นี้เพื่อก่อร่างจัดทำและบังคับใช้กฎหมายอันเสมอภาคและยุติธรรม ระเบียบข้อบังคับ บทบัญญัติ ขรรมนัญญ และตำแหน่งหน้าที่ทั้งปวง.....ให้เป็นไปตามที่พึงคิดเห็นว่าเป็นการสมควรและรักุมที่สุดเพื่อผลดีโดยทั่วไปของอาณานิคม....." ถึงแม้ว่าพวกพิลกริมจะไม่มีหลักกฎหมายอะไรในการก่อตั้งระบบการปกครองตนเองก็ตาม การที่ปฏิบัติไปได้ไม่มีอุปสรรค และสามารถดำเนินการปกครองตนเองได้เป็นเวลาหลายปี⁸

หลังจากลงนามในกติกามะยโฟลวเวอร์แล้ว พวกพิลกริมก็ได้ขึ้นฝั่งที่พลีมัธในวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1620 (ตรงกับวันที่ 16 ธันวาคมตามปฏิทินแบบเก่า) พลีมัธเป็นท่าเรือที่ดี มีน้ำดีพอที่จะดื่มได้และมีเนินเขาที่เต็มไปด้วยป่าไม้ซึ่งจะช่วยป้องกันการโจมตีได้ตลอดฤดูหนาวพวกผู้ใหญ่และเด็กอาศัยอยู่ในเรือมะยโฟลวเวอร์ขณะที่ผู้ชายช่วยกันสร้างที่พักชั่วคราวเมื่ออาหารที่นำมาจากอังกฤษหมดไป พวกพิลกริมจึงประสบปัญหาขาดแคลนอาหารทั้งๆที่มีปลา แต่พวกเขาไม่มีเรือและเครื่องมือ ในป่ามีสัตว์มากมายแต่พวกเขาไม่ชำนาญในการล่าสัตว์ ดังนั้นก่อนจะถึงฤดูใบไม้ผลิ ครึ่งหนึ่งของพวกพิลกริมป่วยด้วยโรคนิวโมเนียและขาดอาหารเสียชีวิตไปรวมทั้งจอห์น คาร์เวอร์ (John Carver) ข้าหลวงคนแรก วิลเลียม แบรทฟอร์ดจึงได้รับเลือกให้เป็นข้าหลวงคนต่อไป พวกพิลกริมที่เหลือได้รับความช่วยเหลือจากอินเดียนที่รู้ภาษาอังกฤษ 2 คนคือ สควอนโต⁹ (Squanto) ซึ่งสอนให้ล่าสัตว์ จับปลา และปลูกข้าวโพด ส่วนอินเดียนอีกคนหนึ่งชื่อ ซาโมเซต (Samoset) ได้ช่วยจัดการทำสัญญา

⁸ประวัติศาสตร์อเมริกันโดยสังเขป กรุงเทพฯ: สำนักข่าวสารอเมริกัน หน้า 19

⁹สควอนโตเป็นอินเดียนเผ่าพาว์คเก็ต (Pawtucket) ถูกพ่อค้าชาวอังกฤษจับไปขายเป็นทาสในสเปน หนีมาอยู่อังกฤษระยะหนึ่ง เมื่อกลับไปที่อเมริกาใน ค.ศ. 1619 เขาพบว่าเผ่าของเขาสาปสูญไปเพราะโรคระบาดจึงมาเป็นมิตรกับพวกพิลกริม

สันติภาพกับแมสซาชูเซต (Massasoit) หัวหน้าอินเดียนที่เป็นเพื่อนบ้านคือเผ่าแมสซาชูเซต¹⁰ หลังจากการเก็บเกี่ยวพืชผลครั้งแรกในเดือนพฤศจิกายนค.ศ. 1621 พวกพิลกริมได้จัดวันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) ขึ้นเป็นครั้งแรก และได้เชิญพวกอินเดียนเกือบร้อยคนมาร่วมด้วย หลังจากนั้นพวกพิลกริมก็สามารถส่งผลิตภัณฑ์จากไร่ นา รวมทั้งขนสัตว์และไม้ไปขายยังอังกฤษเพื่อใช้หนี้สินต่อค้าบริษัทยอนคอนซึ่งออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้ และสามารถใช้หนี้ได้หมดภายในค.ศ. 1648

อาณานิคมพลีมัธไม่เคยได้รับพระบรมราชานุญาตจากกษัตริย์ให้รวมตัวกันเป็นบริษัทการค้าซึ่งมีสิทธิในการจัดระเบียบการปกครองอาณานิคม แต่ชาวอาณานิคมพลีมัธก็ปกครองตนเองโดยการเลือกตั้งข้าหลวงและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในตอนแรกจำกัดให้เฉพาะหุ้นส่วนของบริษัทเท่านั้นที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง (พวกพิลกริมส่วนใหญ่มีหุ้นในบริษัทยอนคอนดังที่กล่าวมาแล้ว) ต่อมาในภายหลังจึงได้ขยายสิทธิในการเลือกตั้งไปยังเจ้าของที่ดินและผู้ที่สามารถว่าจะจงรักภักดีต่ออาณานิคม ในค.ศ. 1691 อาณานิคมพลีมัธได้รวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์

อาณานิคมแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts)

ตั้งขึ้นในนิวอิงแลนด์โดยพวกพิวริตันที่ต้องการเสรีภาพทางศาสนา พวกพิวริตันมีการศึกษาดีกว่าพวกพิลกริม มีหลักฐานมั่นคงและมีฐานะร่ำรวย พวกพิวริตันต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขข้อปฏิบัติบางประการของศาสนาจักรเองให้กับวิสุทธิชน พวกเขาคัดค้านการมีอำนาจสูงสุดของกษัตริย์ และเห็นว่าอังกฤษควรถูกปกครองโดยรัฐสภา ทำให้กษัตริย์ไม่พอพระทัย เกิดความวุ่นวายทางการเมืองและศาสนาขึ้นทั่วอังกฤษ กษัตริย์ทรงยุบรัฐสภาและปกครองประเทศด้วยพระองค์เอง พวกพิวริตันเห็นว่าอยู่ในอังกฤษต่อไปไม่ปลอดภัย จึงวางแผนอพยพไปอเมริกาเหนือ ดังนั้นในค.ศ. 1628 พวกพิวริตันกลุ่มแรกมีจอห์น เอนด์คอตต์ (John Endecott) เป็นหัวหน้าก็ได้ออกเดินทางไปถึงอเมริกา พวกพิวริตันบางคนได้ไปถึงถิ่นฐานอยู่ที่ซาลेम (Salem) สถาปนาการค้าและการประมงเล็กๆซึ่งตั้งขึ้นตั้งแต่ค.ศ. 1626

¹⁰ เป็นคำอินเดียน แปลว่า เหล่าชนเขาใหญ่

ในค.ศ.1629 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้พ่อค้าพิวริตันตั้งบริษัทการค้าขึ้นชื่อบริษัทแมสซาชูเซตส์ เบย์ (Massachusetts Bay) และพระราชทานที่ดินระหว่างแม่น้ำชาลส์กับแม่น้ำเมอร์แมก (Merrimac) จากฝั่งทะเลถึงฝั่งทะเลสำหรับจัดตั้งอาณานิคม ให้อ่านาจอ่าหลวง ผู้ช่วยชาลวงและสภานิติบัญญัติซึ่งเลือกตั้งโดยเสรีชน¹¹ ทำการปกครองดูแลผู้ตั้งถิ่นฐานทั้งหมด เนื่องจากพระบรมราชานุญาตไม่ไ้ระบุถึงสถานที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ของบริษัทแมสซาชูเซตส์ เบย์ คณะผู้บริหารบริษัทจึงตัดสินใจย้ายสำนักงานใหญ่ไปอยู่ในอเมริกา เพื่อหลบหนีจากอิทธิพลของกษัตริย์ พวกเขาได้ซื้อหุ้นจากผู้ที่ไม่ต้องการไปอเมริกา ดังนั้นหัวหน้าพวกพิวริตันที่ถองการไปตั้งอาณานิคมถาวรในนิวอิงแลนด์จึงเป็นเจ้าของและผู้จัดการบริษัทแมสซาชูเซตส์ เบย์

ในค.ศ.1630 บริษัทได้ส่งคนพร้อมกับเรือ 11 ลำไปอเมริกา ภายใต้การนำของจอห์น วินทรอป (John Winthrop) มีการตั้งเมืองบอสตัน (Boston) คอร์ทเซสเตอร์ (Dorchester) วอเตอร์ทาวน์ (Watertown) และรอกซ์เบอร์รี่ (Roxbury) เป็นที่อยู่อาศัยของคนประมาณ 3,000 คน ที่พักอาศัยเหล่านี้ทำให้เกิดเป็นอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์ขึ้น จอห์น วินทรอปซึ่งเป็นผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัทได้รับเลือกตั้งเป็นชาลวงคนแรกของอาณานิคม

อาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์เจริญอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะภายหลังจากที่รัฐบาลอังกฤษได้ทำการปราบปรามพวกพิวริตันศาสนาจักรอังกฤษ ภายในระยะเวลา 10 ปีมีผู้อาศัยในอาณานิคมมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 2 หมื่นคน ในค.ศ.1691 อาณานิคมพลีมัทก็ไ้รวมเข้ากับอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์เพราะพวกพลีมัทไม่สามารถขอพระบรมราชานุญาตในการตั้งอาณานิคมจากกษัตริย์ได้

ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์ องค์การศาสนาเป็นส่วนของการปกครอง ทั้งนี้เพราะจอห์น วินทรอปและพวกหัวหน้าพิวริตันถองการให้อาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์เป็นอาณานิคมพิวริตันและให้ผู้ตั้งถิ่นฐานยึดมั่นในนิกายพิวริตัน พวกเขาจึงสถาปนาศาสนานิกายพิวริตันเป็นศาสนาเดี่ยวประจำอาณานิคม นอกจากนี้พวกเขายังต้องการที่จะเข้าควบคุมการปกครองทั้งทางศาสนาและการเมือง จึงกำหนดให้เฉพาะเสรีชนเท่านั้นที่มีสิทธิออกเสียงเลือก

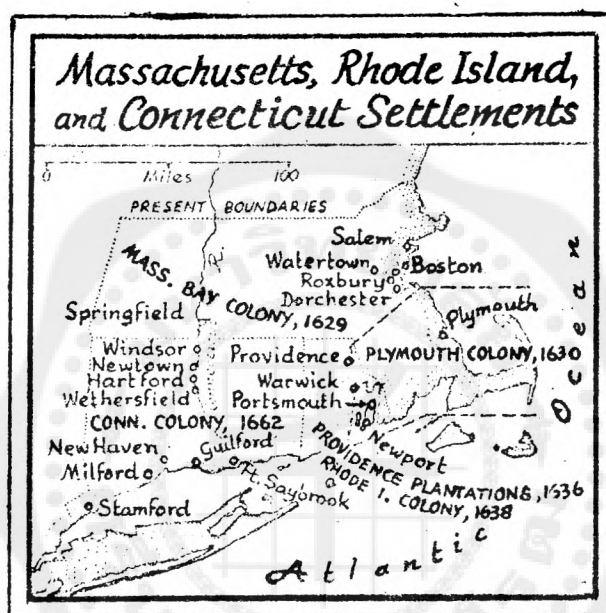
¹¹ หมายถึงผู้ถือหุ้นบริษัทแมสซาชูเซตส์ เบย์หรือผู้มีฐานะดี ซึ่งมีประมาณ 1 %

ทั้งและมีอำนาจทางการเมือง การกำหนดเช่นนี้ทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานที่ไม่ได้เป็นเสรีชนไม่พอใจ ในค.ศ. 1630 ผู้ตั้งถิ่นฐานจำนวนมากได้เรียกร้องให้พิจารณาให้พวกเขาเป็นเสรีชนและให้มีส่วนร่วมในการปกครอง ทำให้พวกหัวหน้าพิวริตันลำบากใจมาก เพราะถ้าไม่ยอมตามคำเรียกร้องพวกที่ไม่เป็นเสรีชนอาจแยกตัวออกไปตั้งอาณานิคมใหม่ แต่ถ้ามีเสรีชนเพิ่มมากขึ้นก็จะทำให้ความหวังที่จะก่อตั้งสังคมที่แท้จริงของพิวริตันสลายไป ในที่สุดพวกหัวหน้าพิวริตันก็ยอมรับเสรีชนเพิ่มเติม แต่ในขณะเดียวกันก็หาทางไม่ให้พวกที่ไม่ไถ่บาปถือพิวริตันมีสิทธิทางการเมือง กฎหมายฉบับใหม่ซึ่งประกาศในค.ศ. 1631 ได้กำหนดให้สมาชิกของวัดพิวริตันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าอาวาสสามารถเป็นเสรีชนได้ เสรีชนเท่านั้นจึงจะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การกำหนดเช่นนี้ทำให้เกิดการปกครองระบอบเทวธิปไตยขึ้น และโดยเหตุที่อำนาจการปกครองเป็นของข้าหลวง ผู้ช่วยข้าหลวงและพวกศาสนาจารย์ การปกครองจึงเป็นแบบคณาธิปไตย

ในค.ศ. 1632 ชาวเมืองวอเตอร์ทาวน์ปฏิเสธไม่ยอมเสียภาษีเพราะพวกเขาไม่มีผู้แทนราษฎร และอ้างว่าการเสียภาษีอาจทำให้พวกเขาและลูกหลานมีฐานะเป็นทาส ดังนั้นผู้มีอำนาจในการปกครองจึงให้แต่ละเมือง (มี 8 เมือง) มีสิทธิเลือกผู้แทน 2 คนไปเป็นสมาชิกของสภานิติบัญญัติของอาณานิคมซึ่งเรียกว่า General Court สภานี้มีการประชุมร่วมกับข้าหลวงและผู้ช่วยเป็นครั้งแรกในค.ศ. 1634 ที่บอสตัน พวกสมาชิกได้เรียกร้องขอพระบรมราชานุญาตและพบว่าพระบรมราชานุญาตระบุให้สภานิติบัญญัตินี้มีหน้าที่ออกกฎหมายและเก็บภาษีอากร จึงได้ขออำนาจนี้คืนจากข้าหลวงวินชรอป ต่อมาในค.ศ. 1636 สภานิติบัญญัติได้ออกกฎหมายอนุญาตให้เสรีชนในแต่ละเมืองเลือกผู้แทนไปเป็นสมาชิกสามัญของสภานิติบัญญัติได้ เมืองละประมาณ 2-3 คน ดังนั้นในสภานิติบัญญัติจึงมีคณะผู้ช่วยข้าหลวงและสมาชิกสามัญรวมอยู่ด้วย ต่อมาปรากฏว่าระบบมีสภาเดียวทำงานไม่ได้ผล สภานิติบัญญัติจึงได้แยกตัวออกเป็นสองสภาในค.ศ. 1644 คือคณะผู้ช่วยข้าหลวงทำหน้าที่เป็นสภาสูงและผู้แทนจากเมืองต่างๆเป็นสภาสามัญหรือสภาล่าง แต่ละสภาต่างมีสิทธิยับยั้งอำนาจของอีกสภาหนึ่ง

ต่อมาในค.ศ. 1634 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรงเชื่อว่าพวกหัวหน้าพิวริตันทำตนเป็นอิสระจากพระมหากษัตริย์มากเกินไป จึงทรงดอนพระบรมราชานุญาตอาณานิคมแมสซาชูเซตส์แบบ พระบรมราชานุญาตฉบับใหม่ทำให้อาณานิคมแมสซาชูเซตส์มีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระ

มหากษัตริย์ มีข้าหลวงซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลอังกฤษปกครอง แต่พระบรมราชานุญาตยังคงรักษาสหิทธิคั้งเดิมบางประการไว้ รวมทั้งการให้ประชาชนเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติ กฎหมายเดิมที่จำกัดให้เฉพาะสมาชิกของวัดพิวริตันกับบุคคลที่เหมาะสมมีสิทธิเลือกตั้งถูกยกเลิกไป และให้ถือหลักทรัพย์สินเป็นเกณฑ์ในการมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

อาณานิคมไรต์ไอแลนด์ (Rhode Island)

ความเข้มงวดในการปกครองแบบคณาธิปไตย (Oligarchy) ของพวกพิวริตันในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ ทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานจำนวนหนึ่งไม่พอใจกับความคิดทางการเมืองและศาสนาของพวกพิวริตัน จึงพากันไปหาที่อยู่ใหม่ในส่วนอื่นของนิวอิงแลนด์ตามความพอใจของพวกเขา หัวหน้าคนหนึ่งของคนกลุ่มนี้คือโรเจอร์ วิลเลียมส์ (Roger Williams) ศาสนาจารย์เมิกายพิวริตันแห่งเมืองซาเลม เขามีความคิดเห็นแตกต่างกับศาสนาจารย์คนอื่นๆ ในแมสซาชูเซตส์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการปกครอง วิลเลียมส์เห็นว่าการเมืองและศาสนาควรแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด การปกครองควรเป็นไปตามความต้องการของประชาชน ควรให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่คนทุกคน นอกจากนี้วิลเลียมส์ยังกล่าวว่าที่ดินในอเมริกาเป็นของพวกอินเดียนไม่ใช่ของกษัตริย์อังกฤษ ชาวอาณานิคมไม่มีสิทธิที่จะเข้า

ครอบครองที่ดินเหล่านั้นถ้าไม่ได้ออกจากเจ้าของ

สถานิติบัญญัติของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์เห็นว่าโรเจอร์ วิลเลียมส์เป็นบุคคลอันตราย จึงขับไล่เขาออกจากอาณานิคมและให้ลี้ภัยอังกฤษ วิลเลียมส์จึงหนีไปอาศัยอยู่กับพวกอินเดียนที่เป็นมิตรเผ่านาร์ราแกนเซต (Narragansett) ในค.ศ. 1635 ต่อมาใน ค.ศ. 1636 วิลเลียมส์ได้ซื้อที่ดินจากพวกอินเดียนและสร้างไร่โปรวิเดนซ์ (Providence Plantation) ขึ้นที่บริเวณอ่าวนาร์ราแกนเซต ต่อมาภายหลังได้กลายเป็นศูนย์กลางของอาณานิคมโรดไอแลนด์ หลังจากนั้นเพื่อน ๆ ของวิลเลียมส์ที่มีความคิดเห็นเหมือนเขาก็ได้อพยพจากแมสซาชูเซตส์มาอยู่ด้วย

ในค.ศ. 1638 นางแอนน์ ฮัทชินสัน (Anne Hutchinson) จากบอสตันและพรรคพวกได้อพยพมาสร้างเมืองพอร์ตสมัธขึ้น (Portsmouth) นางฮัทชินสันมีความเห็นว่าศาสนาที่ทุกคนนับถือพระเจ้า (God) เขาเหล่านั้นก็ย่อมมีสิทธิที่จะเลือกนับถือศาสนา นางและครอบครัวจึงถูกขับไล่ออกจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ หลังจากสามปีเสียชีวิตในค.ศ. 1642 นางฮัทชินสันและครอบครัวได้อพยพไปอยู่ในชายแดนนิวยอร์ก ในค.ศ. 1643 นางฮัทชินสันและครอบครัวยกเว้นลูกสาว 1 คนถูกพวกอินเดียนปล้นและสังหารหมู่

ในค.ศ. 1644 โรเจอร์ วิลเลียมส์ได้รับกฤษฎีกาจากรัฐบาลอังกฤษให้ตั้งอาณานิคมโรดไอแลนด์ขึ้นเป็นอาณานิคมที่ปกครองตนเอง การปกครองของอาณานิคมโรดไอแลนด์เป็นการปกครองโดยความยินยอมของชาวอาณานิคม ราษฎรทุกคนมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งและมีสิทธิมีเสียงในการปกครอง ชาวอาณานิคมทุกคนมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา ทำให้พวกที่นับถือนิกายอื่นเช่นควอเกอร์¹² (Quakers) และยิวสามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข ต่อมาในสมัย Restoration¹³ อาณานิคมโรดไอแลนด์ต้องขอพระบรมราชานุญาตใหม่

¹² คือสมาชิกของศาสนานิกายหนึ่งมีชื่อว่า Society of Friends ตั้งขึ้นโดยชาวอังกฤษชื่อจอร์จ ฟอกซ์ (George Fox) ในค.ศ. 1650 สมาชิกของนิกายนี้เคร่งครัดในศาสนา ไม่ชอบแต่งกายหรูหรา ปฏิเสธการเป็นทหารและการสาบาน และไม่เรียกพวกเขาเองว่าควอเกอร์ การประชุมของพวกเขาถือการนั่งสวดรวม ไม่พูดจาและนั่งถึงแก่พระเจ้า

¹³ ตรงกับรัชสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 แห่งอังกฤษ (1660-1685) เป็นสมัยที่กษัตริย์ราชวงศ์สจวร์ตได้กลับคืนสู่อำนาจอีกครั้งหลังจากอังกฤษได้เปลี่ยนการปกครองไปเป็นแบบสาธารณรัฐ มีโอลิเวอร์ ครอมเวลล์ (Oliver Cromwell) เป็นหัวหน้า

พระบรมราชานุญาตฉบับค.ร. 1663 ยังคงให้อาณานิคมโรดไอแลนด์ปกครองตนเอง แต่จำกัดสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งโดยกำหนดให้เฉพาะชายที่มีทรัพย์สินเท่านั้นจึงมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ทำให้จำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งลดจำนวนลงไปมากกว่าครึ่ง แต่ถึงอย่างไรชาวอาณานิคมโรดไอแลนด์ก็ยังมีเสรีภาพมากกว่าชาวอาณานิคมอื่นๆในนิวอิงแลนด์

อาณานิคมโรดไอแลนด์ได้ให้สิ่งสำคัญแก่การพัฒนาการทางการเมืองอเมริกัน

2 ประการคือ

1. การรวมเมืองหลายๆเมืองเข้าด้วยกัน โดยแต่ละเมืองยังคงมีเสรีภาพในการออกกฎข้อบังคับสำหรับเมืองของตน ซึ่งในภายหลังการปกครองแบบนี้ได้กลายเป็นแบบอย่างของระบบการปกครองแบบสหรัฐของสหรัฐอเมริกา
2. การแยกการปฏิบัติทางการเมืองออกจากศาสนาได้กลายเป็นมาตรฐานของสังคมอเมริกัน

อาณานิคมคอนเนคติกัต (Connecticut)

เป็นอาณานิคมปกครองตนเอง อาณานิคมนี้ก็เช่นเกี่ยวกับอาณานิคมโรดไอแลนด์ที่สร้างขึ้นโดยผู้คนที่อพยพออกมาจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์

ในค.ร. 1636 ศาสนาจารย์พิริทัศน์คนหนึ่งชื่อทอมัส ฮุกเกอร์ (Reverend Thomas Hooker) และสมาชิกของวัดของเขาในเมืองนิวทาวน์ (Newtown-ปัจจุบันคือ Cambridge) ประมาณ 100 คน ได้ตัดสินใจอพยพออกจากแมสซาชูเซตส์ไปทางตะวันตกเฉียงใต้โดยความยินยอมของสภานิติบัญญัติ ฮุกเกอร์และผู้ติดตามไม่พอใจความไม่เป็นประชาธิปไตยทางการเมืองที่อนุญาตให้เฉพาะสมาชิกของวัดและผู้ที่มีทรัพย์สินเท่านั้นที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง พวกเขาต้องการที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ในหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัตสำหรับการเพาะปลูก และต้องการหาโอกาสที่ดีแก่ตนเองและลูกหลาน พวกเขาได้ชื่อว่าเป็นผู้บุกเบิกกลุ่มแรกที่อพยพไปสู่ชายแดน

ในค.ศ. 1636 ฮุกเกอร์และผู้ติดตามได้สร้างเมืองฮาร์ตฟอร์ดขึ้น (Hartford) ต่อมาอีก 3 ปีผู้บุกเบิกคนอื่นๆก็ได้สร้างเมืองวินด์เซอร์ (Windsor) และเวเธอร์สฟิลด์ขึ้น (Wethersfield) ใกล้กับฮาร์ตฟอร์ด

ในวันที่ 14 มกราคม ค.ศ. 1639 ผู้ตั้งถิ่นฐานในหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัต ได้ประชุมกันที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด เพื่อที่จะร่วมมือและคบคิดกันในอันที่จะรวมเมืองทุกเมืองเข้าเป็นอาณานิคมเดียวกัน และได้ร่วมกันร่างรัฐธรรมนูญฉบับลายลักษณ์อักษรฉบับแรกของคนขึ้น เรียกว่า *The Fundamental Orders of Connecticut* รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้วางข้อกำหนดอย่างถาวรในการจำกัดขอบเขตอำนาจของรัฐบาล ได้ก่อตั้งระบบการปกครองแบบมีผู้แทนราษฎร และให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่อิสระชนทุกคน โดยให้แต่ละเมืองเลือกผู้แทน 4 คนไปยังสภาสามัญหรือสภาผู้แทนราษฎรในสภาของอาณานิคม (*General Court*) ทุกปีสภานี้จะทำหน้าที่เลือกตั้งข้าหลวงและคณะผู้ช่วยเพื่อทำหน้าที่ยับยั้งกฎหมายที่ออกโดยสภาผู้แทนราษฎร

การรับเอารัฐธรรมนูญฉบับแรกนี้มาเป็นแบบฉบับในการบริหารการปกครองของอาณานิคม ทำให้ชาวอาณานิคมคอนเนคติกัตได้ชื่อว่าเป็นชนกลุ่มแรกที่เป็นผู้ก่อกำเนิดรัฐบาลที่รวมหลักประชาธิปไตยเข้าไว้

ต่อมาในค.ศ. 1662 อาณานิคมคอนเนคติกัตได้รับพระบรมราชานุญาตจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ให้เป็นอาณานิคมปกครองตนเอง และยังให้รวมเอาอาณานิคมนิวเฮเวนเข้าไปด้วย

นิวเฮเวน (New Haven) ในค.ศ. 1638 พระในนิกายพิวริตันคนหนึ่งชื่อจอห์น ดาเวนพอร์ท (Rev. John Davenport) ได้เดินทางจากอังกฤษมาพร้อมกับพ่อค้าแห่งกรุงลอนดอนชื่อธีโอฟิลัส อีตัน (Theophilus Eaton) และพรรคพวกอีกกลุ่มหนึ่ง ได้ซื้อที่ดินจากพวกอินเดียนและสร้างเมืองนิวเฮเวนขึ้นบนฝั่งช่องแคบลองไอแลนด์ (Long Island Sound) เพื่อเป็นอาณานิคมและศูนย์กลางการค้าโดยไม่ได้รับพระบรมราชานุญาต ต่อมาในค.ศ. 1641 มีการสร้างเมืองสแตมฟอร์ดขึ้น (Stamford) และในค.ศ. 1643 เมืองกิลฟอร์ด (Guilford) และมิลฟอร์ด (Milford) ซึ่งเป็นชุมชนอิสระก็ได้มารวมเข้ากับนิวเฮเวน

ชาวอาณานิคมมีความเชื่อมั่นในนิกายพิวริตัน ดังนั้นในด้านการปกครอง อาณาณานิคมนิวเฮเวนจึงกำหนดให้เฉพาะสมาชิกของวัดเท่านั้นจึงจะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และมีส่วนร่วมในการปกครอง ให้แต่ละเมืองส่งผู้แทน 2 คนไปประจำยังสภาสามัญ นอกจากนี้ยัง

กำหนดให้มีการพิจารณาตัดสินโดยคณะลูกขุน ส่วนอีกคนได้เป็นข้าหลวงในระยะ 17 ปีแรกของอาณานิคม

ในค.ศ. 1662 อาณานิคมนิวเฮเวนถูกรวมเข้ากับอาณานิคมคอนเนคติกัต เมื่อพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตฉบับใหม่ให้คอนเนคติกัต

อาณานิคมนิวแฮมป์เชอร์และเมน (New Hampshire and Maine)

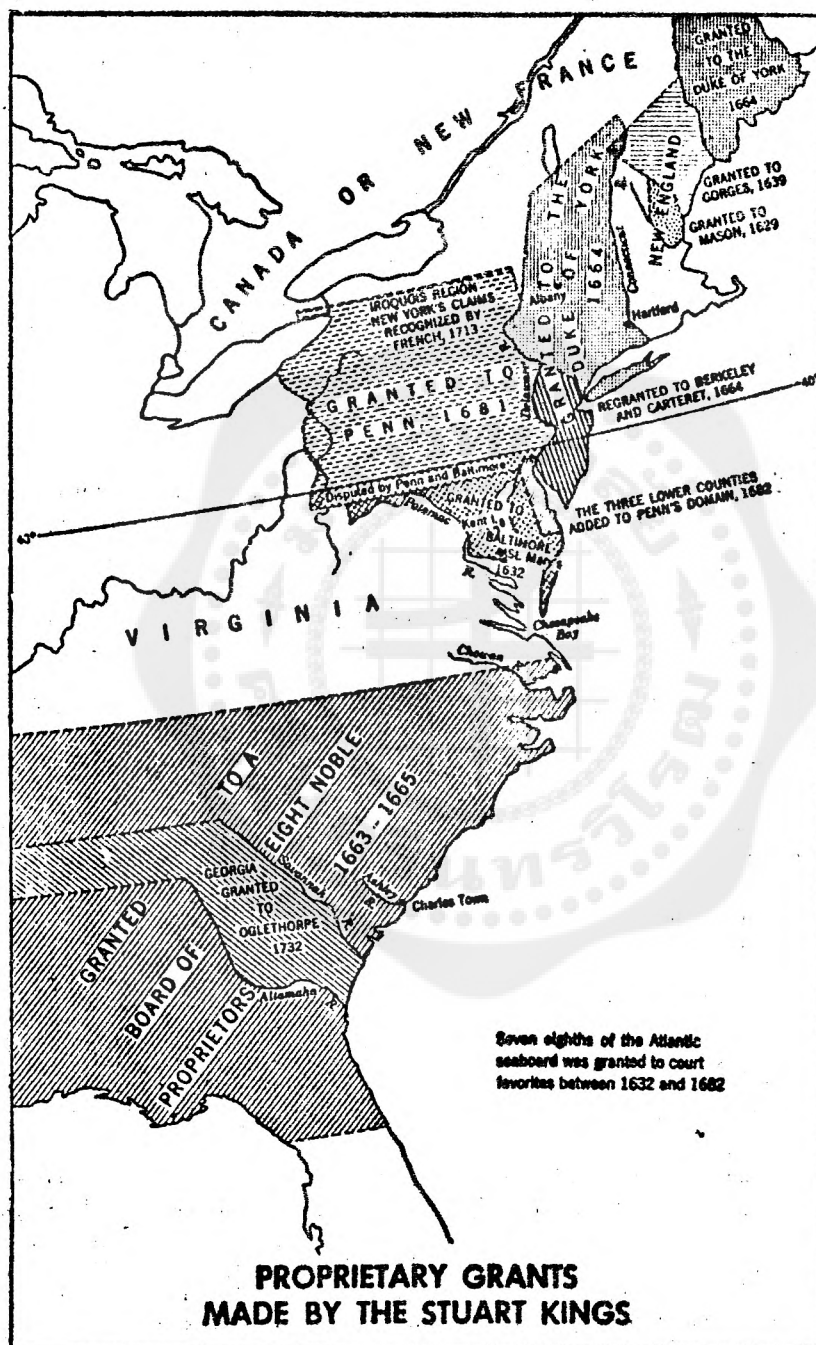
ขณะที่อาณานิคมคอนเนคติกัตกำลังขยายตัวจากหมู่บ้าน 2-3 แห่งเป็นอาณานิคมปกครองตนเองอยู่นั้น กลุ่มชนอีกกลุ่มหนึ่งได้อพยพจากแมสซาชูเซตส์ขึ้นไปทางเหนือ เข้าไปในบริเวณที่ปัจจุบันคือรัฐนิวแฮมป์เชอร์และเมน

ผู้มีสิทธิในการตั้งถิ่นฐานในบริเวณนี้ได้แก่ชาวอังกฤษ 2 คนคือจอห์น เมสัน (John Mason) และเซอร์เฟอร์ดินันโด กอร์เจส (Sir Ferdinando Gorges) เขาทั้งสองได้รับอนุญาตจากคณะมนตรีแห่งนิวอิงแลนด์ (Council for New England) ในค.ศ. 1622 ให้เข้าครอบครองดินแดนทางตอนเหนือของแมสซาชูเซตส์ระหว่างแม่น้ำเมอร์แมก (Merrimac) และเคนเนเบก (Kennebec) ต่อมาในค.ศ. 1629 บุคคลทั้งสองได้ตกลงแบ่งดินแดนกัน เมสันได้ครอบครองส่วนที่อยู่ทางใต้ของแม่น้ำปิสคาตาควัว (Piscataqua) และ

เรียกว่า "นิวแฮมป์เชอร์" ส่วนกอร์เจสได้ส่วนเหนือของแม่น้ำปิสคาตาควัวและเรียกว่า "เมน" ทั้งสองพยายามสร้างอาณานิคมขึ้น แต่ทำสำเร็จเพียงก่อตั้งเมืองเล็กๆขึ้น 2-3 แห่งซึ่งไม่ใหญ่โตเกินกว่าสถานีการค้าเท่านั้น

ต่อมาเกิดการขัดแย้งกันเรื่องศาสนาในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ พวกที่ไม่พอใจ

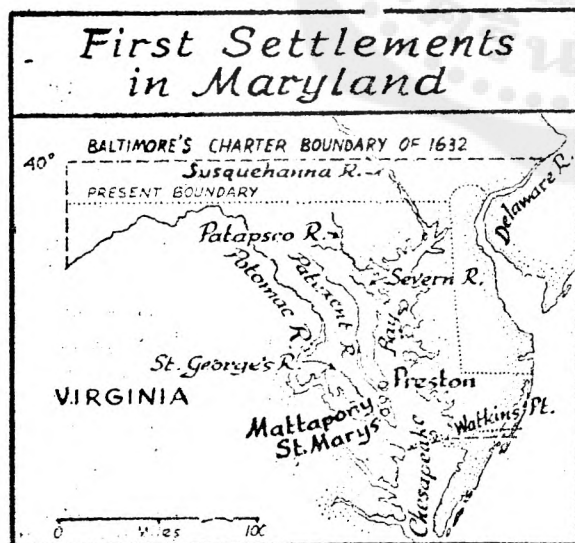
การปกครองของพวกพิวริตันจึงไต่พยุพเข้าไปตั้งบ้านเรือนอยู่ในนิวแฮมป์เชียร์และเมนมากขึ้น
เกิดเมืองสำคัญขึ้นหลายเมืองในขณะที่ผู้มีอำนาจในแมสซาชูเซตส์เฝ้าดูความเจริญด้วยความ
สนใจ ในค.ศ. 1641 แมสซาชูเซตส์ขยายอำนาจเข้าปกครองอาณานิคมนิวแฮมป์เชียร์ และ
หลังค.ศ. 1650 ก็ได้ปกครองอาณานิคมเมนด้วย ในค.ศ. 1679 นิวแฮมป์เชียร์ได้รับพระราช
ทานพระบรมราชานุญาตจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ให้แยกตัวออกจากแมสซาชูเซตส์และให้เป็น
อาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ กษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งข้าหลวงและองคมนตรี ราษฎรมีสิทธิ
เลือกผู้แทนไปยังสภาผู้แทนราษฎร

อาณานิคมเมนยังคงรวมอยู่ในอาณาเขตของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ตามพระบรม
ราชานุญาตนับค.ศ. 1691 จนถึงค.ศ. 1820 จึงแยกออกมาเป็นรัฐหนึ่ง และเป็นรัฐที่ 23
ที่เข้าร่วมสหรัฐ

อาณานิคมแมริแลนด์ (Maryland)

พวกแคทอลิกในอังกฤษก็เช่นเดียวกับพวกเซพพาราติสต์และพิวริตันที่คัดค้านการที่
อยู่ใหม่ที่พวกเขาจะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา ยอร์ช คัลเวิร์ท (George Calvert)

ผู้ได้รับตำแหน่งขุนนางเป็นลอร์ดบอลติมอร์
คนที่ 1 (1st. Lord Baltimore) เขา
เป็นแคทอลิกและเป็นพระสหายสนิทของพระ
เจ้าชาลส์ที่ 1 เขาต้องการสร้างอาณานิคม
ขึ้นในอเมริกาเหนือ เพื่อเป็นที่ให้พวก
แคทอลิกอยู่ได้อย่างสันติมาตั้งแต่ค.ศ. 1609
แล้ว ดังนั้น ในค.ศ. 1620 คัลเวิร์ทจึงได้
ซื้อที่ดินทางใต้ของนิวฟันด์แลนด์แล้วพยายาม
สร้างอาณานิคมขึ้น แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ต่อ

มาในค.ศ. 1628 ลอร์ดบอลติมอร์ได้กลับไปเยือนเวอร์จิเนียจึงสนใจที่จะตั้งอาณานิคมขึ้นอีก
ในค.ศ. 1632 พระเจ้าชาลส์ที่ 1 ทรงพระราชทานที่ดินทางเหนือของแม่น้ำโปโตแมก
(Potomac) ให้แก่ลอร์ดบอลติมอร์ให้ตั้งเป็นอาณานิคมส่วนตัว (Proprietary Colony)

แต่เขาถึงแก่กรรมเสียก่อนในปีเดียวกัน ที่ดินจึงตกเป็นของบุตรชายคือเซซิลเลียส (Cecilius) ลอร์ดบอลติมอร์คนที่ 2 (Second Lord Baltimore) ผู้ต้องการให้อาณานิคมของเขาเป็นที่อยู่ของพวกแคทอลิก แต่ผู้นับถือศาสนาอื่นจะเข้าไปอยู่ก็ได้

ในค.ศ. 1633 ลอร์ดบอลติมอร์ได้ส่งน้องชายคือลีโอนาร์ด (Leonard) ให้นำผู้คนประมาณ 200 คนไปตั้งถิ่นฐานที่เมืองเซนต์แมรี (St. Mary) และลีโอนาร์ดเรียกชื่ออาณานิคมนี้ว่า "แมรีแลนด์" เพื่อเป็นเกียรติแก่แม่เหล็กของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 คือพระนางเฮนเรียตตา มาเรีย (Henrietta Maria)

อาณานิคมแมรีแลนด์เจริญรุ่งเรืองถึงแก่กัน ผู้ตั้งถิ่นฐานพากันทำไร่และสามารถเก็บเกี่ยวพืชผลได้มาก พวกเขาเป็นมิตรที่ดีของพวกอินเดียน แม้แมรีแลนด์จะเป็นอาณานิคมของพวกแคทอลิก แต่พวกโปรเตสแตนต์ก็ได้รับการต้อนรับอย่างดี จึงทำให้จำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และปรากฏว่าผู้ตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่เป็นโปรเตสแตนต์ ลอร์ดบอลติมอร์เกรงว่าพวกแคทอลิกจะสูญเสียเสรีภาพในการนับถือศาสนา จึงได้ประกาศกฎหมายให้ชนนิกายทางศาสนาในวันที่ 21 เมษายนค.ศ. 1649 (Toleration Act of 1649) กฎหมายฉบับนี้ให้ความคุ้มครองและความเสมอภาคแก่ทุกคนที่นับถือพระเยซู แต่ผู้ที่ไม่ยอมรับนับถือพระเยซูจะได้รับการลงโทษถึงตาย

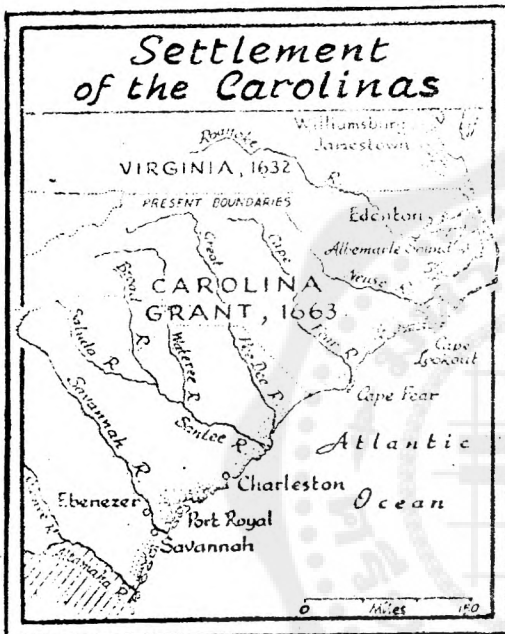
ในค.ศ. 1691 ตรงกับรัชสมัยพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 กับพระนางแมรี อาณานิคมแมรีแลนด์ถูกยึดไปจากลอร์ดบอลติมอร์คนที่ 3 กลายเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ ได้มีการสถาปนาศาสนาจักรอังกฤษขึ้นเป็นศาสนาประจำอาณานิคมในค.ศ. 1692 และในค.ศ. 1695 ได้ย้ายเมืองหลวงจากเซนต์แมรีของพวกแคทอลิกไปยังเมืองแอนนาโปลิส (Annapolis) ของพวกโปรเตสแตนต์ ต่อมาในค.ศ. 1715 รัฐบาลอังกฤษได้คืนอาณานิคมแมรีแลนด์ให้กับลอร์ดบอลติมอร์คนที่ 4 ซึ่งนับถือโปรเตสแตนต์ และอาณานิคมนี้ก็เป็นสมบัติส่วนตัวของตระกูลคัลเวิร์ตจนกระทั่งมีการประกาศอิสรภาพเป็นอิสระจากอังกฤษ

ถึงแม้เจ้าของอาณานิคมจะพยายามทำการปกครองตามระบอบฟิวดัล แต่ก็ไม่สามารถบังคับจิตใจของชาวอาณานิคมที่รักอิสระได้ จึงเปิดโอกาสให้ประชาชนทำการเลือกตั้งสมาชิกสภาประชาชน และทำการปกครองโดยมีผู้แทนราษฎร

เมืองที่สำคัญที่สุดของอาณานิคมแมรีแลนด์คือ บอลติมอร์ ซึ่งสร้างขึ้นในค.ศ. 1729

อาณานิคมแคโรไลนาเหนือและแคโรไลนาใต้ (North Carolina and South Carolina)

ระยะเวลา 30 ปีหลังจากการตั้งอาณานิคมแมริแลนด์แล้วชาวอังกฤษไม่ได้ตั้งอาณานิคมใหม่ขึ้นอีก เพราะบริษัทการค้าและรัฐบาลต่างมุ่งพัฒนาอาณานิคมที่มีอยู่แล้วให้เจริญขึ้น จนกระทั่งค.ศ. 1663 จึงได้มีการตั้งอาณานิคมใหม่ขึ้นอีก เมื่อพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรง

พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ขุนนางที่มั่งคั่ง 8 คน¹⁴ ตั้งอาณานิคมส่วนตัวขึ้นทางใต้ของอาณานิคมเวอร์จิเนีย โดยมีสิทธิเต็มที่ในที่ดินส่วนของตน ขุนนางทั้ง 8 ได้ตั้งชื่อดินแดนนี้ว่า "แคโรไลนา" เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าชาลส์ที่ 2 พวกเขาเจ้าของอาณานิคมต่างสนใจเฉพาะรายได้จากที่ดินส่วนของตนไม่ว่าจะเป็นการขายให้เช่า หรือจากการเพาะปลูก พวกเขาแทบจะไม่ได้ลงทุนในการพัฒนาหรือให้ความคุ้มครองแก่อาณานิคมเลย

ตั้งแต่เริ่มต้น การตั้งถิ่นฐานในแคโรไลนาได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนตามธรรมชาติ ตั้งแต่ค.ศ. 1654 เป็นต้นมาชาวอาณานิคมเวอร์จิเนียที่รักอิสระได้เข้าไปตั้งบ้านเรือนท่ามกลางถิ่นที่อยู่ของแคบอัลเบอมาร์ล (Albemarle Sound) ทางส่วนเหนือของแคโรไลนา ไล่ทำการเพาะปลูกพืชและยาสูบ และเนื่องจากบริเวณนั้นเต็มไปด้วยป่าสน คนส่วนใหญ่จึงส่งไม้ น้ำมันดิน ยางสน น้ำมันสน ไปยังอังกฤษ

¹⁴ โคลแบร์แห่งแคลเรนดอน (Earl of Clarendon), ดยุกแห่งอัลเบอมาร์ล (Duke of Albemarle หรือเดิมคือ General George Monck), เอิร์ลแห่งคราเวน (Earl of Craven), เซอร์จอร์จ คาร์เตอร์ (Sir George Carteret), เซอร์จอห์น คอลเลตัน (Sir John Colleton), เซอร์วิลเลียม เบิร์กเลีย์ (Sir William Berkeley) อดีตข้าหลวงอาณานิคมเวอร์จิเนีย, เซอร์แอนโทนี แอชลีย์ คูเปอร์ (Sir Anthony Ashley Cooper - หลังค.ศ. 1672 ได้เป็น Earl of Shaftesbury), และจอห์น ลอร์ดเบิร์กเลีย์ (John, Lord Berkley) ทั้ง 8 ได้ช่วยเหลือให้พระเจ้าชาลส์ที่ 2 ได้กลับมาครองราชย์

ซึ่งสินค้าเหล่านี้เป็นที่ต้องการของราชนาวิอังกฤษมาก และเนื่องจากชาวอาณานิคมพวกนี้ยากจน เจ้าของอาณานิคมจึงเกือบจะเก็บเงินค่าเช่าที่ไม่ได้ และการที่อาณานิคมส่วนนี้ขาดเมืองท่าที่สำคัญตามชายฝั่ง จึงทำให้มีการค้าขายทางเรือน้อยมาก

ส่วนใต้ของแคโรไลน่านั้นปรากฏว่าเป็นที่สนใจของผู้ตั้งถิ่นฐานจากยุโรปมาก ในค.ศ. 1670 ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอังกฤษได้สร้างเมืองชาร์ลส์ทาวน์ขึ้น (Charles Town—ต่อมาในค.ศ. 1783 ได้กลายเป็น Charleston) เป็นเมืองท่าและเมืองศูนย์กลางทางสังคม ต่อมาชาวยุโรปกลุ่มอื่นเช่นชาวสกอตต์ ชาวฝรั่งเศสที่นับถือโปรเตสแตนต์หรืออูเกอโนต์ ชาวเยอรมันและผู้ที่อพยพมาจากหมู่เกาะอินดีสตะวันตก (West Indies) ได้มาอยู่เพิ่มขึ้น และหลังจากนั้นจำนวนทาสนิโกรก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เศรษฐกิจในระยะแรกของอาณานิคมขึ้นอยู่กับอาหาร และอุปกรณ์ในการเดินเรือ ต่อมาประมาณต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 ข้าวและครามกลายเป็นสินค้าที่นำรายได้ที่สำคัญและคงที่มาสู่แคโรไลนาได้ ดังนั้น ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่จึงทำไร่ข้าวในแถบที่ลุ่ม บ้างก็ค้าขนสัตว์

ถึงแม้ว่าเจ้าของอาณานิคมทั้ง 8 มีอำนาจเต็มที่ในที่ดิน การปกครอง และการเก็บภาษีก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำการปกครองอาณานิคมอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะขุนนางแต่ละคนมีสิ่งที่น่าสนใจในอังกฤษมากกว่า และพวกเขามองว่าเป็นการยากที่จะปกครองอาณานิคมในอเมริกา เพราะแม้ว่าเจ้าของจะยินยอมให้ชาวอาณานิคมส่งผู้แทนราษฎรเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองก็ตาม แต่ชาวอาณานิคมก็ยังเรียกร้องที่จะทำการปกครองตนเองโดยเด็ดขาด เจ้าของส่วนใหญ่จึงคัดค้านใจขายสิทธิในที่ดินส่วนของตนให้แก่บริติชในค.ศ. 1729 (ยกเว้น ยอร์ช คาร์เตอร์ ที่เอาส่วนของเขาแลกกับที่ดินทางส่วนใต้ของอาณานิคมเวอร์จิเนียและครอบครองอยู่จนกระทั่งเป็นอิสระจากอังกฤษ) แคโรไลนาจึงมีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ และแยกออกเป็นแคโรไลนาเหนือและแคโรไลนาใต้อย่างเป็นทางการ แต่ละอาณานิคมปกครองโดยข้าหลวงซึ่งเป็นผู้แทนของพระมหากษัตริย์ และมีสภาผู้แทนราษฎรทำหน้าที่ออกกฎหมาย

อาณานิคมนิวยอร์ก (New York)

เมื่อชาวอังกฤษได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานตามริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกมากขึ้น ก็ได้เป็นเพื่อนบ้านกับชาวคัทซ์ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในนิวอัมสเตอร์ดัมและบริเวณใกล้เคียง ต่อมาชาวอังกฤษและชาวคัทซ์เกิดขัดแย้งกันเกี่ยวกับการแข่งขันกันทางการค้าจนเกิดสงครามขึ้นใน ค.ศ. 1664 อังกฤษยึดอาณานิคมนิวเนเธอร์แลนด์และอาณานิคมนิวสวีเดนเป็นของอังกฤษ และในปีเดียวกันนั้นเองพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรงพระราชทานที่ดินที่ยึดจากชาวคัทซ์ทั้งหมดให้กับพระอนุชาคือเจ้าชายเจมส์ ดยุกแห่งยอร์ก (James, Duke of York) ดยุกแห่งยอร์กทรงเปลี่ยนชื่อดินแดนส่วนที่เคยเป็นของคัทซ์เป็น "นิวยอร์ก" ส่วนเมืองนิวอัมสเตอร์ดัมเปลี่ยนชื่อเป็นนครนิวยอร์ก อาณานิคมนี้มีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระองค์ของดยุกแห่งยอร์ก จนถึง ค.ศ. 1685 จึงเปลี่ยนฐานะไปเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์จนถึงสมัยสงครามปฏิวัติ

ในฐานะเจ้าของอาณานิคม ดยุกแห่งยอร์กทรงให้ความสนใจต่ออาณานิคมโดยตรง ทรงแต่งตั้งผู้แทนส่วนพระองค์ไปปกครองอาณานิคมตามพระประสงค์ของพระองค์ ทรงสั่งให้เจ้าหน้าที่ประจำอาณานิคมมีความเมตตากรุณาและสุภาพต่อชาวคัทซ์ ทรงอนุญาตให้ชาวคัทซ์ใช้ภาษาคัทซ์และประกอบพิธีทางศาสนาเดิมของตนได้ต่อไป ดยุกแห่งยอร์กทรงเก็บภาษีชาวอาณานิคมอย่างหนักโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากชาวอาณานิคม และทรงปฏิเสธไม่ยอมให้ชาวอาณานิคมมีสิทธิมีเสียงในการปกครอง ยกเว้นระหว่าง ค.ศ. 1683-1685 ที่ทรงยอมให้ชาวอาณานิคมเลือกผู้แทนไปยังสภาประชาชน ใน ค.ศ. 1685 ดยุกแห่งยอร์กได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์อังกฤษทรงพระนามว่าพระเจ้าเจมส์ที่ 2 (ค.ศ. 1685-1688) พระองค์ทรงยกเลิกสิทธิทางการเมืองของชาวอาณานิคมและพยายามนำการปกครองแบบอภิชนาธิปไตยมาใช้ ใน ค.ศ. 1686 พระเจ้าเจมส์ที่ 2 ได้รวมอาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ นิวยอร์ก และนิวอิงแลนด์ทั้งหมดยกเว้นแมสซาชูเซตส์ (ถูกลอนพระบรมราชานุญาตใน ค.ศ. 1684) เข้าด้วยกันเป็นหน่วยบริหารหน่วยเดียวเรียกว่า Dominion of New England ได้ยกเลิกการปกครองแบบมีผู้แทนราษฎรในอาณานิคมเหล่านี้ และแต่งตั้งให้เซอร์เอ็ดมันด์ แอนโดรส (Sir Edmund Andros) เป็นข้าหลวงมีอำนาจโดยไม่จำกัด แอนโดรสให้ชาวอาณานิคมทุกคนที่ต้องการรักษาไร่นาของตน เสียภาษีประมาณ 1/5 ของทรัพย์สิน พวกชาวอาณานิคมพากันต่อต้าน แต่แอนโดรสก็บังคับเก็บจนได้

ในค.ศ. 1688 Dominion of New England ต้องเลิกล้มไปเมื่อเกิดการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ (Glorious Revolution หรือ Bloodless Revolution) ขึ้นในอังกฤษ พระเจ้าเจมส์ที่ 2 ทรงสละราชบัลลังก์และลี้ภัยไปอยู่ในฝรั่งเศส แอนโทนีสจวร์ตจับซังคูก รัฐสภาอังกฤษได้อัญเชิญเจ้าชายวิลเลียมแห่งออเรนจ์ (William of Orange) และพระนางแมรี (ธิดาพระเจ้าเจมส์ที่ 2 กับมเหสีองค์แรก) มาเป็นกษัตริย์ปกครองอังกฤษร่วมกันทรงพระนามว่า พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 และพระนางแมรีที่ 2 (William III and Mary II) ทั้งสองพระองค์ทรงขึ้นพระบรมราชานุญาตแก่อาณานิคมต่างๆรวมทั้งยอมรับระเบียบการปกครองอาณานิคมทุกแห่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของอาณานิคมต่างๆจึงได้มีการประชุมกันอีก

ประชาชนจากหลายส่วนของยุโรปได้ไปตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมนิวยอร์ก โดยประกอบอาชีพด้วยการทำฟาร์ม ค้าขนสัตว์ และรับจ้างทำงานตามท่าเรือของนครนิวยอร์ก ถึงแม้ศาสนาจักรเองลิกันจะเป็นศาสนาประจำอาณานิคม แต่ก็ให้เสรีภาพทางศาสนา

อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey)

เขตแดนที่ยุคแห่งยอร์กได้รับพระราชทานจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ในค.ศ. 1664 นั้นรวมทั้งดินแดนระหว่างแม่น้ำฮัดสันกับแม่น้ำเดลาแวร์ด้วย และในปีเดียวกันนั้นเองยุคแห่งยอร์กได้พระราชทานที่ดินส่วนนี้แก่พระสหายคือจอห์น ลอร์ดเบิร์กลี กับเซอร์ยอร์ช คาร์เตอร์ (ทั้งสองเป็นเจ้าของอาณานิคมแคโรไลนาด้วย) เขาทั้งสองตั้งชื่ออาณานิคมนี้ว่า "นิวเจอร์ซีย์" ตามชื่อเกาะเจอร์ซีย์¹⁵ ที่เซอร์คาร์เตอร์เคยเป็นข้าหลวง

อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์มีชาวตั้งหลักกับพวกพิวริตันที่อพยพมาจากนิวอิงแลนด์กลุ่มหนึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่ ลอร์ดเบิร์กลีและเซอร์คาร์เตอร์จึงได้พยายามเชิญชวนให้ผู้คนมาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคม ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1665 เจ้าของอาณานิคมทั้งสองได้ประกาศ Concessions and Agreements ออกมาว่าจะให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา และให้ชาวอาณานิคมมีสิทธิเลือกผู้แทนไปยังสภานิติบัญญัติของอาณานิคม

¹⁵ เกาะหนึ่งในหมู่เกาะแชนแนล (Channel Islands) อยู่นอกฝั่งประเทศฝรั่งเศส

ต่อมาในค.ศ. 1674 ลอร์ดเบิร์กดีเห็นว่าคนท้องถิ่นเบียดเบียนค่าใช้จ่ายในการรักษาอาณานิคมมาก จึงได้ขายอาณานิคมส่วนของตนหรือบริเวณริมฝั่งแม่น้ำเดลาแวร์ให้แก่เควกเกอร์ 2 คน ในค.ศ. 1676 อาณานิคมนิวเจอร์ซีย์ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือเจอร์ซีย์ตะวันออก (**East Jersey**) ซึ่งยังคงเป็นของเซอร์คาร์เตอร์วิท กับเจอร์ซีย์ตะวันตก (**West Jersey**) ซึ่งเป็นอาณานิคมของพวกเควกเกอร์ 4 คนรวมทั้งวิลเลียม เพน (**William Penn**) เมื่อเซอร์คาร์เตอร์วิทถึงแก่กรรมในค.ศ. 1679 เจอร์ซีย์ตะวันออกก็ตกเป็นของเควกเกอร์อีกกลุ่มหนึ่ง

ในค.ศ. 1702 อาณานิคมเจอร์ซีย์ตะวันออกและเจอร์ซีย์ตะวันตกได้รวมกันเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ ปกครองโดยข้าหลวงของอาณานิคมนิวยอร์คจนกระทั่งถึงค.ศ. 1738 จึงได้มีข้าหลวงและรัฐบาลของตนเอง ซึ่งเป็นการแยกตัวออกจากการปกครองของอาณานิคมนิวยอร์คโดยเด็ดขาด

อาณานิคมเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania)

เพนซิลเวเนียเป็นอาณานิคมส่วนหัวซึ่งวิลเลียม เพน (William Penn) ตั้งขึ้นเพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยของสมาชิกนิกายเควคเกอร์

วิลเลียม เพนเป็นบุตรของพลเรือเอกเซอร์วิลเลียม เพนผู้เป็นเจ้าหนึ่คนหนึ่งของพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ในค.ศ.1667 เมื่อวิลเลียม เพนอายุได้ 22 ปีเขาได้เปลี่ยนศาสนาไปนับถือนิกายเควคเกอร์ซึ่งเป็นศาสนาที่ไม่เป็นที่นิยมศาสนาหนึ่งในอังกฤษ บิดาของเขาโกรธมากจึงตักเขาออกจากกองมรดก แต่ต่อมาอีกหกโทยและยกมรดกให้ ส่วนหนึ่งของมรดกคือที่ดินที่พระเจ้าชาลส์ที่ 2 มีต่อบิดาของเพน เพื่อเป็นการชดเชยที่ดินจำนวนหนึ่งที่มีเหตุผลปอนด์ ในค.ศ.1681 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 จึงทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เพนจัดตั้งอาณานิคมส่วนหัวขึ้นในที่ดินในอเมริกาตะวันออกระหว่างเส้นขนานที่ 40° – 45° เหนือ ทางตะวันตกของแม่น้ำเดลาแวร์ และทรงให้ชื่ออาณานิคมนี้ว่า "เพนซิลเวเนีย"¹⁶

ในค.ศ.1682 วิลเลียม เพนได้เดินทางมาอเมริกา และได้ช่วยออกแบบผังเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia แปลว่า ความรักอันดีพี่น้อง) โดยให้มีถนนกว้างและตัดให้เป็นรูปสี่เหลี่ยม ผังเมืองนี้ได้กลายมาเป็นแบบฉบับของผังเมืองในอเมริกาอีกมาก นอกจากนี้เพนยังได้ทำสัญญาพันธมิตรกับอินเดียนเผ่าเดลาแวร์และปฏิบัติต่ออินเดียนอย่างเป็นธรรมและเสมอภาค ทำให้อาณานิคมเพนซิลเวเนียไม่ได้รับความยุ่งยากจากพวกอินเดียนตลอดชั่วชีวิตของเพน

วิลเลียม เพนต้องการสร้างอาณานิคมเพนซิลเวเนียให้เป็นที่พักพิงของผู้ที่นับถือนิกายเควคเกอร์แต่ก็ไม่กีดกันผู้ที่นับถือศาสนาอื่น และเพนยังได้เขียนเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส ดัตช์และเยอรมัน อธิบายถึงจุดประสงค์ในการตั้งอาณานิคม และเชิญให้ชาวยุโรปเข้าไปตั้งบ้านเรือนในเพนซิลเวเนียโดยสัญญาจะให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา ให้มีการปกครองแบบมีผู้แทนราษฎรและที่ดินราคาถูก นอกจากนี้เพนยังยกที่ดินให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานครอบครัวละ 500 เอเคอร์ พร้อมทั้งให้สิทธิในการซื้อที่ดินเพิ่มเติมได้ในราคาเอเคอร์ละ 1 ชิลลิง ผลก็คือชาวยุโรปได้อพยพเข้าไปอยู่ในเพนซิลเวเนียเป็นจำนวนมาก ชาว

¹⁶ เป็นคำละติน แปลว่า ป่าของเพน

อาณานิคมส่วนใหญ่ทำไร่และสามารถส่งข้าวชนิดต่างๆเป็นสินค้าออก บ้างก็ค้าขนสัตว์ บ้างก็ทำไม้

เพนโกล้างแผนสำหรับรัฐบาลของเพนซิลเวเนียซึ่งนับว่าก้าวหน้าที่สุดในหมู่อาณานิคมทั้งหมดโดยการตั้งสภาขึ้น 2 สภาคือสภาสูงและสภาล่าง สภาสูงมีหน้าที่เสนอกฎหมาย สภาล่างมีหน้าที่รับรองหรือปฏิเสธกฎหมายนั้น และให้ผู้ที่เป็นเจ้าของที่ดินหรือผู้ที่สามารถเสียภาษีมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สิทธิส่วนบุคคลและสมบัติส่วนตัวของชาวอาณานิคมได้รับความคุ้มครอง

เพนทั้งใจที่จะอยู่ในเพนซิลเวเนียตลอดชีวิต แต่ในค.ศ. 1684 เขาก็ต้องเดินทางกลับอังกฤษเพื่อแก้ปัญหาระหว่างพรมแดนซึ่งขัดแย้งกันกับลอร์ดบอดกิมอร์เจ้าของอาณานิคมแมริแลนด์ ปัญหาที่ยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งได้มีการสำรวจและกำหนดเส้นพรมแดนถึงปัจจุบัน¹⁷ นอกจากนี้ การที่เพนเป็นพระสหายของพระเจ้าเจมส์ที่ 2 ซึ่งถูกเนรเทศไปอยู่ฝรั่งเศสทำให้ฐานะของเขาไม่ปลอดภัย ระหว่างค.ศ. 1688-1694 เพนซิลเวเนียจึงถูกถอนพระบรมราชานุญาตและอยู่ใต้อำนาจปกครองของข้าหลวงแห่งนิวยอร์ก เพนได้รับเพนซิลเวเนียคืนในค.ศ. 1694 (เขาคงอยู่ในอังกฤษต่อไปจนถึงค.ศ. 1699) และอาณานิคมนี้อยู่ใต้อำนาจปกครองของตระกูลเพนจนกระทั่งเกิดสงครามปฏิวัติ

เพนซิลเวเนียเป็นศูนย์กลางการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ อักษรศาสตร์และช่างฝีมือ พวกเคเวเกอร์เป็นพวกแรกที่ก่อการณ์ทำอย่างรุนแรงที่สุด ชาวเยอรมันก็มีส่วนช่วยเหลือในด้านการศึกษาของอาณานิคมนี้มาก เพนได้ทุ่มเทเงินทองอุปถัมภ์อาณานิคมนี้โดยทางตรงและทางอ้อมจนในที่สุดเพนซิลเวเนียเป็นอาณานิคมที่ร่ำรวยที่สุดในอเมริกาเหนือ แต่ตัวเพนเองไม่ได้รับผลตอบแทนจากความร่ำรวยนั้นเพราะเขากลับไปอังกฤษในค.ศ. 1701 และล้มเหลวเพราะคนทุจริตรจนตัวเพนต้องกักคุกเพราะหนี้สินท่วมตัว ต้องจำนองอาณานิคม

¹⁷ เส้นพรมแดนนี้เรียกว่า Mason and Dixon Line เป็นเส้นเขตแดนระหว่างเพนซิลเวเนียและเดลาแวร์ซึ่งอยู่ทางเหนือกับแมริแลนด์และเวอร์จิเนียตะวันตกซึ่งอยู่ทางใต้ นักการศาสนาชาวอังกฤษชื่อชาลส์ เมสัน (Charles Mason) และเจรีไมห์ ดิกสัน (Jeremiah Dixon) ได้สำรวจระหว่างค.ศ. 1763-1767 เพื่อระบุเขตแดนในสหรัฐาระหว่างรัฐที่มีพาสกับรัฐไม่มีพาส ดินแดนทางใต้ของเส้นนี้บางที่ก็เรียกว่า "Tideland" เส้นเขตแดนนี้มีความสำคัญในประวัติศาสตร์สังคมของสหรัฐอเมริกา

เพนซิลเวเนียกับคณะกรรมการดูแลอาณานิคมในค.ศ. 1708

อาณานิคมเดลาแวร์ (Delaware)

ที่ดินที่พระเจ้าชาลส์ที่ 2 ทรงพระราชทานแก่ดยุคแห่งยอร์กในค.ศ. 1664 นั้น รวมทั้งที่มั่นของชาวสวีเดนที่ป้อมคริสตินา (Fort Christina) ทางฝั่งตะวันตกของอ่าวเดลาแวร์ด้วย วิลเลียม เพนจึงได้ขอซื้อที่ดินส่วนนี้และได้รับพระราชทานจากดยุคแห่งยอร์กในค.ศ. 1682 ทั้งนี้เพราะเพนอ้างว่าอาณานิคมเพนซิลเวเนียไม่มีฝั่งทะเล

ขณะที่อยู่ใต้อาณัติของตระกูลเพน ชาวอาณานิคมเดลาแวร์ได้ส่งผู้แทนไปร่วมประชุมยังสภานิติบัญญัติของอาณานิคมเพนซิลเวเนีย พระบรมราชานุญาตในค.ศ. 1701 ให้อ่านาจอณานิคมเดลาแวร์ตั้งสภาท้องถิ่นขึ้นเพื่อออกกฎหมายของตนเอง และสมาชิกได้ประชุมกันเป็นครั้งแรกที่เมืองนิวคาสเซิล (New Castle) ในค.ศ. 1704 แต่เดลาแวร์ยังคงมีชาพลวงกนเกี่ยวกับกับของอาณานิคมเพนซิลเวเนีย

อาณานิคมเดลาแวร์อยู่ในความปกครองของตระกูลเพนจนถึงสมัยปฏิวัติ

อาณานิคมจอร์เจีย (Georgia)

เป็นอาณานิคมแห่งสุดท้ายของอังกฤษ ตั้งขึ้นในค.ศ. 1733 โดยเจมส์ โอเกลธอร์ป (James Oglethorpe) จุดประสงค์ในการตั้งอาณานิคมนี้ขึ้นก็เพื่อให้เป็นที่พักอาศัยของผู้ที่มีหนี้สิน ผู้ลี้ภัยทางศาสนาและยังเป็นอาณานิคมกันปะทะ (buffer colony) เพื่อป้องกันการรุกรานของชาวสเปนในฟลอริดาอีกด้วย

โอเกลธอร์ปเป็นลูกคนสุดท้ายของตระกูลขุนนาง เป็นสมาชิกรัฐสภา เป็นทหาร และเป็นคนใจบุญ ในฐานะประธานคณะกรรมการสิทธิการรัฐสภาทำหน้าที่สอบสวนสภาพเรือนจำในประเทศอังกฤษ เขาได้เห็นสภาพที่น่าสงสารของนักโทษซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนยากจน เมื่อเป็นหนี้ก็ไม่มีเงินไต่หนี้ถูกเจ้าหนี้ฟ้องร้องเอาตัวไปขังคุก¹⁸ เมื่อไปอยู่ในคุกก็ต้องทำงานหนักและ

¹⁸ สมัยนั้นใครไม่ไต่หนี้จะถูกขังคุกจนกว่าจะมีเงินไต่หนี้ และเมื่อไม่สามารถหาเงินได้ในคุกคนเหล่านั้นจึงมีโอกาสนี้เป็นอิสระน้อยมาก

ไม่ได้รับความปรานี สภาพภายในคุกก็เลวมาก ไม่มีใครคิดจะปรับปรุงให้ดีขึ้น นักโทษพวกนี้ส่วนมากต้องการโอกาสที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ และอเมริกาเป็นที่ที่เหมาะสมที่สุด

ดังนั้น โอเกิลธอร์ปจึงทูลขอพระราชทานที่ดินทางใต้ของอาณานิคมแคโรไลนาจากพระเจ้าจอร์จที่ 2 แห่งอังกฤษให้เป็นที่ตั้งถิ่นฐานใหม่ของนักโทษเหล่านั้น เป็นที่ซึ่งจะช่วยป้องกันไม่ให้ชาวสเปนจากฟลอริดาโจมตีอาณานิคมอังกฤษ และยังจะช่วยส่งเสริมการค้าขายของอังกฤษอีกด้วย ในค.ศ. 1732 พระเจ้าจอร์จที่ 2 ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ตั้งอาณานิคมขึ้นระหว่างแม่น้ำซาวานนาห์ (Savannah) และแม่น้ำอัลตามาฮา (Altamaha) จากฝั่งทะเลถึงฝั่งทะเล โอเกิลธอร์ปให้ชื่ออาณานิคมนี้ว่า "จอร์เจีย" เพื่อ

เป็นเกียรติแก่พระเจ้าจอร์จที่ 2 นอกจากนี้พระบรมราชานุญาตยังระบุให้โอเกิลธอร์ปและคนอื่นอีก 20 คนเป็นคณะผู้พิทักษ์ (Trustee) พวกเขาสามารถที่จะหาเงิน ออกกฎหมาย ยกที่ดินให้กับผู้ตั้งถิ่นฐาน และจัดเก็บภาษี แต่พวกเขาจะเป็นเจ้าของที่ดินในอาณานิคมหรือจะรับประโยชน์จากการดำเนินการต่าง ๆ นั้นไม่ได้ ส่วนเงินค่าบริหารอาณานิคมนั้น คณะผู้พิทักษ์ได้รับจากเอกชนที่เชื่อมั่นในนโยบายของพวกเขา ฝ่ายรัฐสภาสนใจเฉพาะการป้องกันอาณานิคม จึงอนุมัติเงินช่วย

เหลือปีละ 8,000 ถึง 26,000 ปอนด์

ในฐานะผู้ออกกฎหมาย คณะผู้พิทักษ์จึงประกาศกฎหมายให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่โปรเตสแตนต์ทุกคน แต่ปฏิเสธไม่ให้พวกแคทอลิกเข้าไปตั้งถิ่นฐานในอาณานิคม เพราะกลัวว่าพวกนี้จะไม่ช่วยรบกับชาวแคทอลิกสเปนแห่งฟลอริดา คณะผู้พิทักษ์ออกกฎข้อบังคับที่เข้มงวดแก่พ่อค้าขนสัตว์และพ่อค้าอื่นๆ และยังตั้งราคาสำหรับสินค้าที่ขายในอาณานิคม เพราะต้องการให้จอร์เจียเป็นอาณานิคมที่มีแต่ไร่นาเล็กๆ ทั่วไป จึงห้ามนำทาสนิโกรเข้ามาในอาณานิคมโดยอ้างว่าเพื่อมนุษยธรรม และเห็นว่าทาสนิโกรอาจเป็นกบฏก่อนนายจ้างได้ถ้าชาวสเปนสนับสนุน เพื่อหลีกเลี่ยงการมีเรื่องกับพวกอินเดียน คณะผู้พิทักษ์จึงห้ามนำเหล้ารัมและ

บริษัทเข้ามาขาย พร้อมทั้งวางระเบียบการค้ากับอินเดียในไวคัย

ในฤดูใบไม้ร่วงค.ศ. 1733 โอเกิลธอร์ปได้นำคนไปตั้งถิ่นฐานที่จอร์เจียเป็นรุ่นแรกจำนวน 130 คนหรือ 35 ครอบครัว พวกเขาผ่านการคัดเลือกมาแล้วเป็นอย่างดีและได้รับการฝึกฝนด้านเกษตรกรรมมาด้วย เมื่อไปถึงอาณานิคมพวกเขาทุกคนได้รับที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์คนละไม่เกิน 50 เอเคอร์ ที่ดินนี้จะขาย ให้เช่าหรือจำนองไม่ได้ และจะต้องยกให้เป็นมรดกแก่บุตรชายคนโต ในปีแรกชาวอาณานิคมรุ่นแรกต้องช่วยกันสร้างเมืองขึ้นที่ปากแม่น้ำซาวานนาห์ซึ่งโอเกิลธอร์ปให้ชื่อว่าเมืองซาวานนาห์ หลังจากนั้นอีกหนึ่งปีก็มีชาวเยอรมัน ไอริช สกอตต์ พวกพิวริตัน ลูเธอรันและยิวมาตั้งถิ่นฐานในจอร์เจียตามคำเชิญของโอเกิลธอร์ป

คณะผู้พิทักษ์ต้องการให้ชาวอาณานิคมผลิตเหล้าไวน์และผ้าไหมซึ่งอังกฤษต้องสั่งซื้อจากประเทศอื่นในราคาแพง แต่ชาวอาณานิคมไม่ค่อยสนใจ พวกเขาสนใจการทำไร่ มากกว่าเพราะจอร์เจียมีดินดี อากาศไม่เย็นจัด หลังจากไปตั้งถิ่นฐานได้ไม่นานชาวอาณานิคมก็สามารถส่งข้าว ทราย ไม้ น้ำมันดิน น้ำมันสนและผลิตภัณฑ์อื่นๆ ไปขายยังอังกฤษ ทำให้พวกเขามีความเป็นอยู่ดีขึ้นจึงเริ่มไม่พอใจกฎข้อบังคับต่างๆ ของคณะผู้พิทักษ์ ที่ทำให้เขาไม่มีสิทธิมีเสียงในการปกครองเหมือนอาณานิคมอื่น และชาวอาณานิคมเห็นว่าการห้ามนำเหล้ารัมเข้ามาทำให้พวกเขาไม่สามารถขายไม้ให้กับหมู่เกาะอินดีสตะวันตกได้ จึงต้องการให้ยกเลิกกฎนี้ นอกจากนี้ชาวอาณานิคมยังต้องการที่ดินมากกว่า 50 เอเคอร์และต้องการแรงงานทาสด้วย จึงพยายามบีบบังคับคณะผู้พิทักษ์ที่ละน้อยๆ จนกระทั่งคณะผู้พิทักษ์ต้องยอมเปลี่ยนแปลงกฎต่างๆ ที่พวกเขาตั้งขึ้นก่อนศึกาสภาพที่แท้จริงของอาณานิคม

ในค.ศ. 1752 คณะผู้พิทักษ์ต้องคืนอาณานิคมจอร์เจียให้กับพระมหากษัตริย์ตามที่ระบุไว้ในพระบรมราชานุญาต จอร์เจียจึงมีฐานะเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งข้าหลวงและองคมนตรีมาปกครอง ส่วนชาวอาณานิคมมีสิทธิเลือกสมาชิกสภานิติบัญญัติ

อาณานิคมทั้ง 13 แห่งของอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ภาคใหญ่ๆ คือ :-

1. อาณานิคมภาคเหนือหรืออาณานิคมนิวอิงแลนด์ (The Northern Colonies or the New England Colonies) ประกอบด้วยอาณานิคมแมสซาชูเซตส์

นิวแฮมป์เชอร์ โรดไอแลนด์และคอนเนคติกัต

2. อาณานิคมภาคกลาง (The Middle Colonies) ประกอบด้วยอาณานิคม
นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เพนซิลเวเนียและเดลาแวร์

3. อาณานิคมภาคใต้ (The Southern Colonies) ประกอบด้วยอาณานิคม
เวอร์จิเนีย แมริแลนด์ แคโรไลนาเหนือ แคโรไลนาใต้และจอร์เจีย

คณะมนตรีแห่งนิวอิงแลนด์ (Council for New England)

เป็นบริษัทการค้าที่ดินและการค้าทั่วไปของอังกฤษ ซึ่งในค.ศ. 1620 พระเจ้า
เจมส์ที่ 1 ได้ทรงพระราชทานที่ดินตามแถบชายฝั่งทวีปอเมริกาเหนือระหว่างเส้นขนานที่ 40°
ถึง 48° ให้แก่บริษัทเวอร์จิเนียจำกัดสาขาเมืองพลีมัธภายใต้การนำของเซอร์เฟอร์ดินันโด
กอร์เจส (Sir Ferdinando Gorges) โดยให้มีสิทธิผูกขาดในการค้าและการปกครอง
ในปีค.ศ. 1620 คณะมนตรีนี้ได้ให้พวกพิลกริมไปตั้งรกรากในอเมริกา และในค.ศ. 1629 ได้
ออกเอกสารสิทธิในที่ดินให้แก่บุคคลเหล่านั้น ถึงแม้ว่าคณะมนตรีจะได้อุปถัมภ์อพยพหลาย
ให้มาตั้งรกรากอีก 2-3 แห่งก็ตาม แต่อาณาเขตของคณะมนตรีถูกจำกัดโดยการที่พระมหากษัตริย์
ได้พระราชทานที่ดินในโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) ให้แก่เซอร์วิลเลียม อะเล็กซานเดอร์
(Sir William Alexander) ในค.ศ. 1621 และให้แก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบย์
(Massachusetts Bay) ในค.ศ. 1635 และครอบครัวของกอร์เจสได้รับพระราช
ทานเมน (Maine)

สงครามปีโควค (Pequot War, 1637)

เป็นสงครามกับพวกอินเดียนครั้งสำคัญครั้งแรกของนิวอิงแลนด์ซึ่งเกิดขึ้นในภาค
ใต้ของคอนเนคติกัต ในค.ศ. 1637

พวกอินเดียนเผ่าปีโควคซึ่งอาศัยอยู่ระหว่างแม่น้ำเทมส์ (Thames) กับแม่น้ำ
ปาวคาตัก (Pawcatuck) พากันตกใจกลัวที่เห็นชาวอาณานิคมพากันหลั่งไหลเข้ามาในดิน
แดนของเผ่า พวกปีโควคจึงได้สังหารพ่อค้าคนหนึ่งบนเกาะบล็อก (Block Island) นอก

ฝั่งโรคโอแลนด์ ในฤดูร้อนค.ศ. 1636 ฝ่ายพวกอินเดียนที่อยู่ใกล้เคียงคือเผ่าโมฮอกัน (Mohogan) กับเผ่านาร์ราแกนเซต (Narragansett) ตัดสินใจว่าจะซื้อสิทธิ์ต่อชาวอาณานิคมต่อไป ซึ่งเหตุการณ์นี้ถือเป็นคราวเคราะห์ของเผ่าปีโควต ชาวอาณานิคมประมาณ 180 คนภายใต้การนำของร้อยเอกจอห์น เมสัน (Captain John Mason) ได้รวมกำลังกับอินเดียนเผ่าโมฮอกันโจมตีเผ่าปีโควตในค.ศ. 1637 โดยเดินทางมาจากอาณานิกราร์แกนเซตและจูโจมโดยไม่ให้พวกปีโควตรู้ตัว พวกปีโควตไม่สามารถต้านทานได้และถูกฆ่าตายประมาณ 500 คนเมื่อหนีจากหมู่บ้านบนฝั่งแม่น้ำมิสติก (Mystic) ผู้ที่รอดชีวิตก็พากันหนีและถูกความล่าช้าและถ้าไม่ถูกฆ่าก็ถูกจับขายเป็นทาส ส่วนพวกที่หนีรอดก็อยู่กระจัดกระจายกันไปและไม่สามารถรวมเป็นเผ่าได้อีก

ความทารุณของชนผิวขาวในครั้งนี้ ทำให้อินเดียนเผ่าต่างๆที่คงเหลืออยู่ในแถบนิวอิงแลนด์หวาดกลัว และได้รักษาสันติภาพกับคนขาวไว้จนกระทั่งถึงค.ศ. 1675 จึงเกิดสงครามกษัตริย์ฟิลิปขึ้น (King Philip's War)

สมาพันธรัฐนิวอิงแลนด์ (New England Confederation)

เป็นการรวมกลุ่มของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ เบย์ พลีมัธ คอนเนคติกัต และนิวเฮเวนในค.ศ. 1643 เพื่อป้องกันพวกคัทซ์ ฝรั่งเศส และอินเดียน สาเหตุเนื่องมาจากพวกคัทซ์และชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์มีเรื่องขัดแย้งกับพวกคัทซ์เพราะต่างก็ได้ขยายตัวเข้าไปในบริเวณหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัต และชาวอาณานิคมยังได้รับการชักชวนการขยายตัวจากพวกอินเดียน (สงครามปีโควต)

สมาพันธรัฐนิวอิงแลนด์นี้เป็นการรวมกลุ่มกันทำงานเป็นครั้งแรกในหมู่ชาวอาณานิคมในอเมริกาและนำทางไปสู่การเป็นสหรัฐในที่สุด การรวมนี้ทำให้อาณานิคมทั้ง 4 สามารถตกลงกันได้ในเรื่องความขัดแย้งเกี่ยวกับเรื่องเขตแดนและต่างก็ยอมรับในบูรณภาพของแต่ละอาณานิคม และยังแสดงให้เห็นว่าชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์สามารถที่จะยืนหยัดต่อต้านฝรั่งเศสและคัทซ์โดยไม่ต้องพึ่งประเทศเบื้องแม่ สมาพันธรัฐนี้ไม่ยอมรับอาณานิคมโรคโอแลนด์และเมนเข้าเป็นสมาชิก

รัฐบาลของสมาพันธรัฐคือกลุ่มของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยกรรมการ

8 คน ที่เลือกตั้งขึ้นมาทุกๆปีโดยสถานิติบัญญัติแห่งอาณานิคมนั้นๆ คณะกรรมาธิการนี้มีอำนาจที่จะประกาศสงครามเพื่อป้องกันและสู้รบ และมีอำนาจในการบริหารเกี่ยวกับอินเดียนตลอดจนการตัดสินปัญหาข้อพิพาทระหว่างอาณานิคมด้วยกัน ในการลงมติแต่ละครั้งจะต้องมีคะแนนเสียงอย่างน้อย 6 เสียง อาณานิคมต่างๆต้องเสียค่าใช้จ่ายที่อาจมีขึ้นตามอัตราส่วนของผู้ตั้งถิ่นฐานที่เป็นชายอายุระหว่าง 16-60 ปี คณะกรรมาธิการนี้มีการประชุมทุกปีจนถึงปีค.ศ. 1664 (ชาวคัทซ์แพ้งสงคราม อังกฤษยึดครองนิวเนเธอร์แลนด์) หลังจากนั้นจนถึงก่อนสงครามกษัตริย์ฟิลิป คณะกรรมาธิการได้ประชุมกันเป็นครั้งคราว

ในสงครามกษัตริย์ฟิลิประหว่างค.ศ. 1675-1676 สมาพันธรัฐเป็นผู้รวบรวมกองทัพที่มีบทบาทสำคัญในการปฏิบัติการรบเพื่อปราบพวกอินเดียนที่ก่อกบฏขึ้นและโจมตีผู้ตั้งถิ่นฐานในนิวอิงแลนด์

สมาพันธรัฐล้มเลิกไปในค.ศ. 1684 เมื่ออาณานิคมแมสซาชูเซตส์ถูกถอนพระบรมราชานุญาต

กบฏเบคอน (Bacon's Rebellion, 1675-1676)

เป็นการจลาจลที่เกิดขึ้นในอาณานิคมเวอร์จิเนีย นำโดยชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อนาธาเนียล เบคอน (Nathaniel Bacon, 1647-1676) เพื่อต่อต้านข้าหลวงวิลเลียม เบิร์กลี (Sir William Berkeley)

เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่พวกลูกจ้างแรงงานตามสัญญาซึ่งทำงานให้หมดมาแล้ว พวกผู้คนที่อาศัยอยู่ตามชายแดน และพวกเจ้าของไร่ขนาดเล็ก ตลอดจนกรรมกรและผู้ดูแลสวนต่างไม่พอใจการปกครองของข้าหลวงเบิร์กลี คนเหล่านี้รู้สึกว่าพวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม พวกเขาไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งหรือมีผู้แทนของตนในสภาผู้แทนราษฎร (House of Burgesses) และยังถูกจำกัดสิทธิทางการเมืองอื่นๆหลายประการ นอกจากนี้พวกชาวไร่ชาวนายังเดือดร้อนเนื่องจากราคายาสูบตกต่ำอีกด้วย ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ตามชายแดนก็ไม่ได้รับความคุ้มครองให้พ้นภัยจากการโจมตีของพวกอินเดียนเผ่าซัสกีฮันนาห์ (Susquehannah) อย่างพอเพียง ทั้งนี้เพราะข้าหลวงเบิร์กลีและพรรคพวกมุ่งหาผลประโยชน์จากการค้าขนสัตว์ จึงพยายามผูกไมตรีกับพวกอินเดียน

ต่อมาพวกอินเดียนได้โจมตีหมู่บ้านของผู้ตั้งถิ่นฐานที่ขาดการป้องกัน ผู้ตั้งถิ่นฐานจึงโกรธชอกองทหารไปคุ้มครอง แต่ข้าหลวงเบิร์กสตีและเจ้าของไร่นาใหญ่ๆทางแถบชายฝั่งมหาสมุทรก็ผลักดันอยู่เรื่อยๆจนกระทั่งในโกธร นาราเนียล เบคอนจึงตั้งคนขึ้นเป็นหัวหน้ารวบรวมผู้คนได้ประมาณ 300 คนแล้วพากันไปโจมตีที่มั่นของพวกอินเดียน และฆ่าพวกอินเดียนประมาณ 150 คน เบคอนจึงเป็นที่นิยมทั่วไปและทำให้เขาได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่เมื่อเขาเดินทางไปถึงเจมส์ทาวน์เพื่อร่วมประชุมสภาผู้แทนราษฎร เบิร์กสตีได้กล่าวหาว่าเบคอนเป็นกบฏและได้สั่งให้จับกุม ประชาชนจึงก่อการจลาจลขึ้น เบิร์กสตีจึงต้องปล่อยตัวเบคอนแต่ทำทัณฑ์บนไว้ เพื่อเบคอนชอกองทหารไปช่วยผู้คนทางชายแดนเบิร์กสตีได้ปฏิเสธอีก ด้วยความโกรธ เบคอนและพรรคพวกจึงพากันเดินทางมายังเจมส์ทาวน์และบังคับเบิร์กสตีให้ยุบสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเบิร์กสตีเป็นสมาชิกถึง 15 ปีแล้ว และให้มีการเลือกตั้งใหม่ สภาผู้แทนราษฎรได้ผ่านกฎหมายมาชุดหนึ่งในค.ศ. 1676 เรียกว่า Bacon's Law ซึ่งมุ่งที่จะขยายสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งและสิทธิในตำแหน่งทางการเมืองออกไป และมุ่งที่จะแก้ไขเกี่ยวกับภาษีอากร

เบคอนสนใจการรบกับอินเดียนมากกว่า ดังนั้นเขาจึงเดินทางไปชายแดนอีกฝ่ายเบิร์กสตีได้พยายามรวบรวมกองทัพเล็ก ๆ ขึ้นเพื่อยึดอำนาจคืนและปราบเบคอนซึ่งเป็นกบฏ ด้วย เบคอนจึงได้เดินทางกลับมายึดเจมส์ทาวน์และเผา ในระหว่างการรบกันนั้นเบคอนได้ล้มป่วยและถึงแก่กรรมในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1676 ทำให้พวกกบฏเกิดระส่ำระสาย กองทัพของ

เบิร์กสตีจึงสามารถปราบได้โดยง่าย และได้จัดการประหารชีวิตพรรคพวกของเบคอนถึง 23 คน ก่อนคณะผู้สอบสวนเหตุการณ์จากอังกฤษจะเดินทางมาถึงในค.ศ. 1677 คณะผู้สอบสวนจึงได้เรียกตัวเบิร์กสตีกลับอังกฤษ

กบฏเบคอนเกิดขึ้นเพราะความไม่เข้าใจกันระหว่างฝ่ายปกครองกับผู้ที่อยู่อาศัยตามชายแดน แต่กบฏเบคอนก็เป็นการเริ่มต้นเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมของผู้ที่อยู่อาศัยตามชายแดนเพื่อที่จะได้รับความคุ้มครองป้องกันภัยจากอินเดียน และเพื่อความยุติธรรมทางการเมืองและการเสียภาษี

สงครามกษัตริย์ฟิลิป (King Philip's War, 1675-1676)

เป็นสงครามระหว่างคนผิวขาวกับอินเดียนที่ทำความเสียหายมากที่สุดในประวัติศาสตร์นิวอิงแลนด์ เป็นสงครามที่มีผลเนื่องมาจากการขยายตัวของชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์ ซึ่งเข้าไปจับจองดินแดนมากขึ้นในที่ดินที่เคยเป็นของบรรพบุรุษของคนผิวแดงมาก่อน

อินเดียน 5 เผ่าที่ไม่พอใจเหตุการณ์นี้ได้แก่:-

1. เผ่าวัมปาโนแอ็ก (Wampanoag) ซึ่งถูกขับไล่ออกจากดินเดิมแถบฝั่งตะวันออกบริเวณแหลมคอคค ไปอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของอาวนาร์ราแกนเสก
2. เผ่านาร์ราแกนเสก (Narragansett) ซึ่งดินแดนของพวกเขาที่อยู่ระหว่างแม่น้ำเซมส์กับอาวนาร์ราแกนเสกถูกบริษัทเอเธอร์ตัน จังก์ (Atherton Company, ตั้งขึ้นเมื่อค.ศ. 1659) ซึ่งเป็นบริษัทที่ดินบริษัทใหญ่พยายามที่จะยึดส่วนใหญ่ของที่ดินในบริเวณนี้ทั้งหมด
3. เผ่าโมฮิกัน (Mohegan) ซึ่งครอบครองบริเวณเนินเขาระหว่างแม่น้ำคอนเนทิคัตกับแม่น้ำเซมส์
4. เผ่าโปดังก์ (Podunk) อยู่ทางเหนือ
5. เผ่านิปมัค (Nipmuck) ซึ่งอาศัยอยู่แถบสันปันน้ำทางตอนเหนือของแม่น้ำเซมส์และแม่น้ำพอร์ทักเกต (Pawtucket)

สงครามเริ่มต้นขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 1675 เมื่อกษัตริย์ฟิลิป¹⁹ หัวหน้าเผ่าวัมปาโนแอ็กแห่งโรคโฮแลนด์ภาคใต้ได้เริ่มโจมตีผู้ตั้งถิ่นฐานในเมืองต่างๆที่ตั้งอยู่นอกเขตอาณานิคมพลีมัธเพราะเมืองเหล่านี้อยู่ในเขตล่าสัตว์ของเผ่า กองทัพผสมจากพลีมัธและบอสตันประมาณ 500 คนได้ขับไล่พวกอินเดียนที่ก่อการจลาจลนี้ให้ถอยกลับเข้าไปยังบึงโปคาสเซต (Pocasset) ใกล้กับเมานต์โฮป (Mt. Hope) ในโรคโฮแลนด์ แต่แทนที่จะปิดล้อมพวกอินเดียนอยู่ที่นั่นจนกว่าจะยอมแพ้ คนผิวขาวกลุ่มนี้กลับหันไปรุกรานอินเดียนเผ่านาร์ราแกนเสกที่อยู่ใกล้เคียง การกระทำนี้ไม่เพียงแต่ชักนำให้เผ่านาร์ราแกนเสกเข้าสู่สงคราม แต่

¹⁹ชื่อภาษาอินเดียนคือเมตาโคเมต (Metacomet) เป็นบุตรของแมสซาชอคุต (Massasoit) ผู้เป็นมิตรกับพวกพิลกริม (หน้า 24) ได้เป็นหัวหน้าเผ่าเพราะพี่ชายถึงแก่กรรม

ยังเปิดโอกาสให้นักบริษัทยิปกับพรรคพวกหลบหนีไปทางตะวันตกและได้ชักชวนให้อินเดียคนเฒ่าอื่นร่วมทำสงครามด้วย

หลังจากนั้นไม่นานผู้อาศัยอยู่แถบชายแดนก็เลื้อกร่อนกันไปทั่ว เมืองบรุคฟิลด์ (Brookfield) ซึ่งอยู่ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ถูกโจมตีอย่างรุนแรงจึงยอมแพ้ เมืองแฮดลีย์ (Hadley) ปลอดภัยเพราะกองทัพจากบอสตันรบชนะพวกอินเดียนในการรบที่บิงโฮปเวลล์ (Hopewell) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1675 เพื่อแก้แค้นพวกอินเดียนจึงโจมตีเมืองเดียร์ฟิลด์ (Deerfield) และนอร์ทฟิลด์ (Northfield) ทางภาคเหนือของหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัตในวันที่ 1 กันยายน ภัยพิบัติที่สมาพันธรัฐนิวอิงแลนด์จึงประกาศสงครามในวันที่ 9 กันยายน แท้กองทหารอาสาสมัครจากแมสซาชูเซตส์ 527 คน คอนเนคติกัต 315 คน และพลีมี 158 คนซึ่งสมาพันธรัฐได้ส่งไปช่วยเหลือเมืองต่างๆที่ถูกพวกอินเดียนสังหารหมู่ที่บลัดดี้บรูก (Bloody Brook) ในวันที่ 18 กันยายน

ตลอดฤดูหนาวระหว่างค.ศ. 1675-1676 กองทัพจากแมสซาชูเซตส์ได้เดินทางไปยังที่อยู่ของเผ่านาร์ราเกนเสตอีก ได้สังหารพวกผู้หญิง เด็ก และคนชราประมาณ 300 คนพร้อมทั้งทำลายหมู่บ้านด้วย ส่วนใหญ่ของพวกนี้รบหนีรอดไปได้ โดยหนีไปทางตะวันตกไปรวมกับเผ่าต่างๆที่อาศัยอยู่แถบแม่น้ำคอนเนคติกัตและช่วยทำให้เผ่าเหล่านั้นมีกำลังเข้มแข็งขึ้น ในปลายฤดูหนาวความอดอยากทำให้อินเดียพวกนี้เข้าปล้นเมืองแลงคัสเตอร์ (Lancaster) และจับเชลยได้เป็นจำนวนมาก ต่อมาก็ได้เข้าปล้นเมืองอื่นๆอีกหลายเมือง ในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 1676 พวกอินเดียนต้องการให้คนผิวขาวหันความสนใจไปจากแถบหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัตเพื่อพวกเขาจะได้ทำการเพาะปลูก พวกอินเดียนจึงได้หนีไปโจมตีทางภาคตะวันออกของโรดไอแลนด์และแมสซาชูเซตส์ เมืองถ่อเมืองถูกทำลาย แม้แต่เมืองแคมบริดจ์ (Cambridge) และโปรวิเดนซ์ (Providence)

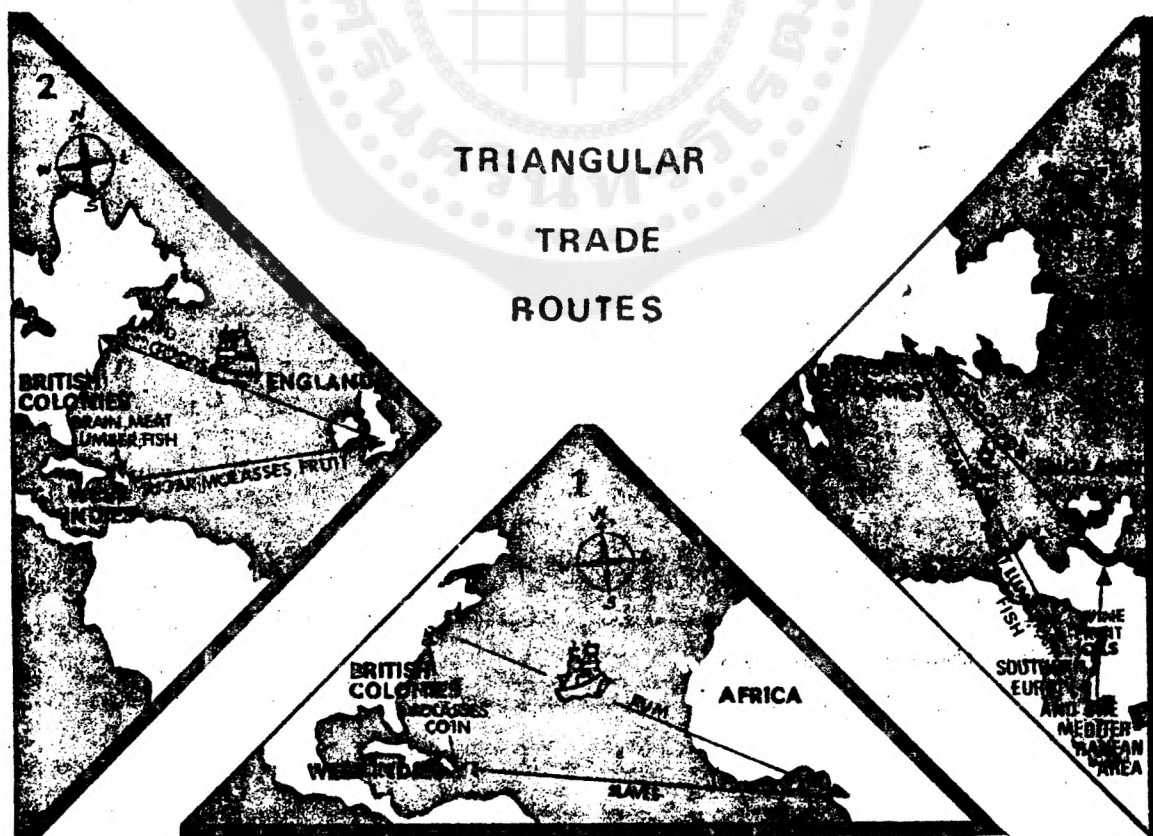
ต่อมาสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเมื่อกองทัพของชาวแมสซาชูเซตส์ประมาณ 180 คนได้ปล้นหมู่บ้านของพวกอินเดียนใกล้กับแฮดลีย์ ทำลายไร่ข้าวโพดอันกว้างใหญ่ของพวกอินเดียน เมื่อพืชผลถูกทำลายพวกอินเดียนได้เกิดความท้อใจเพราะพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ตลอดฤดูหนาวครั้งต่อไปโดยไม่มีอาหารไม่ได้ ดังนั้นพวกอินเดียนจึงยอมวางอาวุธ ส่วนนักบริษัทยิปได้หนีไปยังบิงแอสโซวัมเซต (Assowamset) ในโรดไอแลนด์ และถูกผู้ติดตาม

คนหนึ่งหักหลังและฆ่าตายในวันที่ 12 สิงหาคม 1676

สงครามครั้งนี้ทำให้ชาวนิวอิงแลนด์ถูกสังหารประมาณ 600 คน เสียค่าใช้จ่ายประมาณ 90,000 ปอนด์ บ้านเมืองถูกทำลายประมาณ 25 เมือง

การค้าแบบรูปสามเหลี่ยม (Triangular Trade, 1621-1700)

อาณานิคมนิวอิงแลนด์และอาณานิคมภาคกลางต่างผลิตสินค้าขึ้นเกี่ยวกับชาวอังกฤษ สินค้าเหล่านี้คือ ข้าว ไม้ ปลา ผัก เหล็ก และสินค้าอื่นๆ ดังนั้นชาวอังกฤษจึงไม่ต้องการผลิตผลเหล่านี้จากชาวอาณานิคม และยังออกกฎหมายห้ามส่งเข้าไปยังอังกฤษอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นชาวอาณานิคมจึงต้องหาลาการค้าอื่นเพื่อระบายสินค้าและได้ทำการค้ากับหมู่เกาะอินดีสตะวันตก (โดยเฉพาะส่วนที่เป็นของฝรั่งเศส คัทซ์และสเปน) ยุโรปภาคใต้และแอฟริกา พื้นที่เหล่านี้ทำให้เกิดมุมของเส้นทางการค้าเป็นรูปสามเหลี่ยมขึ้น และส่วนใหญ่ของการค้านี้ไ้ละเมิดกฎหมายของอังกฤษ

เส้นทางที่นิยมกันมากคือเส้นทางสายที่ 1 เรือออกจากเมืองท่าบอสตันหรือนิว-พอร์ต (New Port) ในนิวอิงแลนด์พร้อมด้วยเหล้ารัม ไปยังแอฟริกาเพื่อนำไปแลกกับทาสนิโกร แล้วเดินทางต่อไปยังหมู่เกาะอินดิสตะวันตก นำทาสไปแลกกับเหรียญกระษาปณ์หรือกากน้ำตาล เพื่อนำไปผลิตเหล้ารัม จากนั้นจึงนำเรือกลับนิวอิงแลนด์ ในบางครั้งเมื่อมีทาสเหลือก็นำไปขายยังอาณานิคมภาคใต้

เส้นทางสายที่ 2 เรือออกจากเมืองท่านิวยอร์กหรือฟิลาเดลเฟียพร้อมด้วยข้าว เนื้อสัตว์ ไม้และปลา ไปยังหมู่เกาะอินดิสตะวันตกเพื่อแลกกับน้ำตาล กากน้ำตาลและผลไม้ แล้วเดินทางต่อไปยังอังกฤษเพื่อขายสินค้าเหล่านี้ และนำเงินไปซื้อสินค้าอุตสาหกรรมจากอังกฤษไปขายยังอาณานิคมต่อไป

เส้นทางสายสุดท้าย เรือจะออกจากเมืองท่านิวยอร์กและฟิลาเดลเฟียพร้อมด้วยข้าว เนื้อสัตว์ ไม้ และปลาไปยังยุโรปภาคใต้หรือแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อแลกกับเหล้าองุ่น ผลไม้และน้ำมัน เพื่อนำไปแลกกับสินค้าอุตสาหกรรมของอังกฤษ จากนั้นก็เดินทางกลับอาณานิคม

การสังหารหมู่ที่เคียร์ฟีลด์ (Deerfield Massacre)

เคียร์ฟีลด์เป็นหมู่บ้านเล็กๆอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของแมสซาชูเซตส์ มีผู้ตั้งถิ่นฐานอยู่ 291 คนและมีทหารซึ่งถูกส่งมารักษาการณ์อีก 20 คน ผู้ตั้งถิ่นฐานกลัวอยู่ตลอดฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงว่าจะถูกพวกอินเดียนโจมตี พวกเขาจึงพากันสร้างรั้วไม้สูงไว้รอบๆเพื่อป้องกันเมือง พอถึงฤดูหนาวความกลัวของผู้ตั้งถิ่นฐานก็ลดน้อยลงและคิดว่าคงจะปลอดภัย เพราะเคียร์ฟีลด์อยู่ห่างจากเขตแดนแคนาดาหรือจากศัตรูชาวฝรั่งเศสและพวกอินเดียนเป็นระยะทางกว่า 200 ไมล์ซึ่งเต็มไปด้วยหิมะที่ทับถมกันหนาแน่น

แต่ปรากฏว่าในตอนเช้ามีคของวันที่ 29 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1704 ผู้รุกรานประมาณ 340 คนประกอบด้วยอินเดียนแดงและทหารฝรั่งเศสซึ่งเดินทางมาจากแถบหุบเขาลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัตด้วยรองเท้าสำหรับเดินในหิมะ ได้ปีนข้ามรั้วเข้าไปในเคียร์ฟีลด์และในบ้านของผู้ตั้งถิ่นฐานขณะที่ทุกคนกำลังหลับสนิท และได้โจมตีหมู่บ้าน ทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานถูกฆ่าตายและถูกกลืนทั้งศีรษะ 49 คน (ชาวหลวงฝรั่งเศสได้จ่ายเงินรางวัลให้สำหรับทั้งศีรษะทุกชิ้น) ผู้

ชาย ผู้หญิงและเด็กอีก 109 คนถูกจับเป็นเชลยเดินทางฝ่าหิมะไปยังแคนาดา ในจำนวนนี้ เสียชีวิตระหว่างทาง 21 คนและอีก 61 คนได้กลับมาเคียร์ฟิธด์อีกครั้งใน 3 ปีต่อมา บ้านเรือนถูกเผาไปกว่าครึ่ง แสงไฟทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานในหมู่บ้านอื่นที่อยู่ใกล้เคียงรีบมาช่วยเหลือ แต่ก็พบเพียงซากไฟไหม้ ผู้ตั้งถิ่นฐานจำนวนหนึ่งสามารถหนีรอดไปได้

ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เคียร์ฟิธด์จากหนังสือขายดีรุ่นแรกเล่มหนึ่งของอเมริกาชื่อ *The Redeemed Captive* ซึ่งเขียนโดยศาสนาจารย์จอห์น วิลเลียมส์ (Reverend John Williams) แห่งเคียร์ฟิธด์ ผู้ซึ่งครอบครัวของเขาถูกจับเป็นเชลยไปยังแคนาดา ภรรยาถูกฆ่าตายระหว่างทาง ศาสนาจารย์วิลเลียมส์และลูกอีก 4 คนถูกปล่อยเป็นอิสระได้กลับมายังเคียร์ฟิธด์อีกครั้งหนึ่งพร้อมกับคนอื่นๆหลังจากถูกจับไปประมาณ 3 ปี

สงครามทัสคาโรรา (Tuscarora War ,1711-1712)

ตั้งแต่ประมาณค.ศ. 1650 เป็นต้นมาพวกอินเดียนเผ่าทัสคาโรราในแคโรไลนาเหนือถูกผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปรุกล้ำและบังคับเอาที่ดินดั้งเดิมของพวกเขาไป และยังแอบจับเอาอินเดียนหนุ่มๆไปขายเป็นทาส พวกทัสคาโรราจึงได้สังหารหมู่ผู้ตั้งถิ่นฐานไปประมาณ 200 คน ทำให้เกิดสงครามขึ้น กองทัพผสมของชาวอาณานิคมแคโรไลนาและเวอร์จิเนียได้รับความช่วยเหลือจากพวกอินเดียนเผ่าคาทอว์บา (Catawba) และเชโรกี (Cherokee) รวมทั้งอินเดียนเผ่าอื่นจึงสามารถเอาชนะพวกทัสคาโรราได้โดยเด็ดขาด พวกทัสคาโรราหนีไปอาศัยอยู่กับพวกโอเนิดา (Oneida) สมาชิกของสมาพันธ์โรควอยส์ พวกทัสคาโรราได้รับการต้อนรับเข้าเป็นสมาชิกสมาพันธ์โรควอยส์ประมาณค.ศ. 1722 หลังจากนั้นทุกครั้งที่เกิดสงครามขึ้นในอาณานิคม พวกทัสคาโรราได้เข้าช่วยเหลือฝ่ายอังกฤษเสมอ แต่เมื่อเกิดสงครามปฏิวัติขึ้นส่วนใหญ่ของพวกทัสคาโรราได้เข้าช่วยเหลือชาวอาณานิคมและต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากการกระทำของพวกอินเดียนที่เป็นมิตรกับอังกฤษ

ต่อมาในค.ศ. 1785 สัณฐานแห่งฟอร์ทเฮร์กิมเมอร์ (Fort Herkimer) พวกโอเนิดาได้ขายที่ดินส่วนที่พวกเขาได้ยกให้แก่พวกทัสคาโรราไป ทำให้พวกทัสคาโรราไม่มีที่อยู่อาศัยจนกระทั่งได้รับที่ดินผืนเล็กๆทางภาคตะวันตกของนิวยอร์กในค.ศ. 1797 ปัจจุบันชนเผ่านี้

ยังคงมีหลงเหลืออยู่บ้าง แต่ก็น้อยมาก

สงครามยัมมัสซี (Yamassee War, 1715-1716)

เนื่องจากผู้คนได้อพยพเข้ามาอยู่ในอาณานิคมแคโรไลนาได้มาก และผู้ตั้งถิ่นฐานได้รับที่ดินในใหญ่ริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงปศุสัตว์ ส่วนพวกพ่อค้าในแคโรไลนาก็เอาเปรียบพวกอินเดียน อินเดียนเผ่ายามมัสซีจึงได้รวมกับพวกกรีก (Creek) โจมตีผู้ตั้งถิ่นฐานในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของแคโรไลนาได้ และสังหารคนผิวขาวประมาณ 90 คน โดยความช่วยเหลือจากพวกอินเดียนเผ่าเซโรกี ชาวอาณานิคมแคโรไลนาจึงสามารถปราบพวกยัมมัสซีได้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1716 ทำให้พวกนี้หนีเข้าไปตั้งมั่นอยู่ในฟลอริดา และชาวอาณานิคมยังเกือบจะสามารถขับไล่พวกกรีกออกไปจากชายแดน

ในสงครามครั้งนี้ผู้ตั้งถิ่นฐานในแคโรไลนาเกือบเอาชีวิตไม่รอด เพราะต้องพึ่งกองทหารและเสบียงจากนิวอิงแลนด์ ส่วนเจ้าของอาณานิคมนั้นปฏิเสธไม่ยอมให้ความช่วยเหลือ ทำให้ชาวอาณานิคมก่อการจลาจลขึ้นใน ค.ศ. 1716 และร้องเรียนไปยังพระมหากษัตริย์ แคโรไลนาจึงกลายเป็นอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ใน ค.ศ. 1721

สงครามยัมมัสซีทำให้พวกอินเดียนส่วนใหญ่ที่อยู่ในภาคใต้ระหว่างแหลมเฟียร์ (Cape Fear) ในแคโรไลนาเหนือ กับเมืองเซนต์ออกัสติน (St. Augustine) ในฟลอริดา ลุกฮือขึ้นต่อต้านคนผิวขาวบ้าง และยอมแพ้หลังจากเผ่ายามมัสซีถูกปราบแล้ว สงครามยัมมัสซียังทำให้มีการตั้งอาณานิคมจอร์เจียขึ้นในฐานะเป็นอาณานิคมกันปะทะระหว่างแคโรไลนาใต้กับฟลอริดา

พระราชบัญญัติการค้าและการเดินเรือ (The Acts of Trade and Navigation)

แม้อังกฤษจะปล่อยให้อาณานิคมทำการปกครองตนเอง แต่อังกฤษก็ได้พยายามควบคุมการค้ากับต่างประเทศของอาณานิคม โดยกีดกันพ่อค้าชาวต่างชาติออกไป ทั้งนี้เพื่อรักษาผลประโยชน์ของอังกฤษเอง และเพื่อช่วยเหลือพ่อค้าชาวอังกฤษ รัฐสภาอังกฤษจึงได้ประกาศพระราชบัญญัติการค้าและการเดินเรือออกมาตามลำดับดังนี้:-

1. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1650 (Navigation Act of 1650)

ห้ามเรือสินค้าของประเทศอื่นค้าขายกับอาณานิคมของอังกฤษ

2. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1651 สินค้าจากเอเชีย แอฟริกา หรือ

อเมริกา จะนำเข้าในอังกฤษ ไอร์แลนด์ หรืออาณานิคมของอังกฤษได้โดยเรือของอังกฤษ หรือของประเทศที่ผลิตสินค้าเท่านั้น

3. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1660 'เรือที่จะนำสินค้าเข้าไปยังอาณานิคม

หรือนำสินค้าออกจากอาณานิคมของอังกฤษ จะต้องเป็นเรือของอังกฤษหรือเรือที่มีลูกเรือเป็นชาวอังกฤษอย่างน้อย 3/4

4. พระราชบัญญัติสินค้าต้องห้ามค.ศ. 1660 (Enumerated Commodities

Act, 1660) ห้ามชาวอาณานิคมอังกฤษส่งสินค้าที่อังกฤษต้องการซึ่งได้ระบุชื่อไว้เช่น ยาสูบ น้ำตาล ผ้าฝ้าย ผ้าขนสัตว์ ทราย งาช้างและสีย้อมผ้า เป็นสินค้าออกไปขายยังประเทศอื่นยกเว้นส่งไปอังกฤษหรืออาณานิคมแห่งอื่นของอังกฤษ

5. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1663 หรือ The Staple Act. สินค้า

ทุกชนิดที่ซื้อในยุโรปเพื่อนำไปอเมริกา จะต้องนำไปอังกฤษก่อนเพื่อขนลงเรืออังกฤษ ยกเว้นสินค้าบางชนิดเช่น เกลือ และเหล้าองุ่นจากหมู่เกาะมาเดรา (Madiera) และหมู่เกาะอะซอร์ส (Azores) ม้าและคนรับใช้จากสกอตแลนด์และไอร์แลนด์ สำหรับสินค้าที่แข่งขันกับสินค้าอุตสาหกรรมของอังกฤษ พ่อค้าจะต้องชำระภาษีขาเข้าก่อนที่จะขนลงเรือไปอเมริกา

6. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1663 หรือ The Duty Act. ผลผลิตของ

อาณานิคมที่เป็นสินค้าต้องห้ามตามข้อ 4 จะต้องเสียภาษีที่ ports of clearance เมื่อขนส่งจากอาณานิคมหนึ่งไปยังอีกอาณานิคมหนึ่ง

7. พระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ. 1696 หรือ The Enforcement Act of 1696 เพื่อป้องกันการลักลอบนำสินค้าต้องห้ามจากอาณานิคมหนึ่งไปยังอีกอาณานิคมหนึ่ง และเพื่อให้แน่ใจว่าสินค้าเหล่านี้จะถูกส่งตรงไปยังอังกฤษ รัฐสภาจึงได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ศุลกากรประจำอาณานิคม โดยให้อำนาจเช่นเดียวกับในอังกฤษ คือมีอำนาจในการค้นเรือและโกดังสินค้า รวมทั้งยึดสินค้าที่ผิดกฎหมายได้ นอกจากนี้เรืออังกฤษและของอาณานิคมทุกลำต้องขึ้นทะเบียน มีการตั้งศาลทหารเรือขึ้นทุกอาณานิคมเพื่อดำเนินการให้พระราชบัญญัติมีผลใช้บังคับต่อไปได้

8. พระราชบัญญัติผ้าขนสัตว์ค.ศ. 1699 (Wool Act, 1699) จำกัดอุตสาหกรรมผ้าขนสัตว์ในไอร์แลนด์ และห้ามอาณานิคมอเมริกันส่งผลิตภัณฑ์ผ้าขนสัตว์เป็นสินค้าออก ไม่ว่าจะเป็น การส่งไปต่างประเทศหรือส่งไปยังอีกอาณานิคมหนึ่ง

9. รายชื่อสินค้าต้องห้ามค.ศ. 1705 (Enumerated Articles) เนื่องจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจของอาณานิคมได้ขยายวงกว้างออกไป รัฐสภาอังกฤษจึงได้ประกาศรายชื่อสินค้าต้องห้ามที่ต้องส่งตรงไปอังกฤษเพียงแห่งเดียวเพิ่มเติมอีกในค.ศ. 1705 สินค้าเหล่านี้ได้แก่ ข้าว และกากน้ำตาล ส่วนอุปกรณ์ในการเดินเรือนั้นไม่เพียงแต่เป็นสินค้าต้องห้าม แต่ยังเป็นสินค้าที่ได้รับเงินอุดหนุน สินค้าประเภทนี้ได้แก่:-

น้ำมันก๊าด	ได้รับเงินอุดหนุนตันละ	4 ปอนด์
ยางสนและน้ำมันสน	ได้รับเงินอุดหนุนตันละ	3 ปอนด์
ปอ	ได้รับเงินอุดหนุนตันละ	6 ปอนด์

เสาเรือ ไม้ขวางบนเสาเรือ และไม้ยาว-

ยื่นออกไปจากหัวเรือสำหรับผูกเชือก-

รังเสา	ได้รับเงินอุดหนุนตันละ	1 ปอนด์
--------	------------------------	---------

10. พระราชบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับอุปกรณ์ในการเดินเรือค.ศ. 1709-1774

หลังจากพระราชบัญญัติค.ศ. 1705 หมกอายุลงในค.ศ. 1713 การให้เงินอุดหนุนอุปกรณ์ในการเดินเรือยังคงดำเนินต่อไปอีก 11 ปี จนถึงค.ศ. 1725 รัฐสภาอังกฤษได้ประกาศให้เงินอุดหนุน ปอ ต่อไปอีก 16 ปี แต่การให้เงินอุดหนุนอุปกรณ์ในการเดินเรือชนิดอื่นถูกปล่อยให้สิ้นสุดลงระหว่างค.ศ. 1725-1729 ต่อมาในค.ศ. 1729 ก็ได้มีการให้เงินอุดหนุนใหม่โดย

เปลี่ยนแปลงอัตราการใช้เงินดังนี้

เสาเรือ ได้รับเงินอุดหนุนคันละ 1 ปอนด์

น้ำมันดิน ได้รับเงินอุดหนุนคันละ 2 ปอนด์ 4 จิลลิง

พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังเข้มงวดเกี่ยวกับการค้าคนสวนชาว โดยเฉพาะที่ขึ้นในที่กินส่วนตัว ทั้งนี้เพราะคนสวนชาวที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 24 นิ้วหรือกว่านั้นได้รับอนุญาตให้ตัดไม้เฉพาะในที่กินที่รัฐบาลอนุญาตมาตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 1692 แล้ว

การให้เงินอุดหนุนอุปกรณ์ในการเดินเรือลงดำเนินต่อไปจนถึงค.ศ. 1774 ยกเว้นปอ ซึ่งถูกปล่อยให้การอุดหนุนสิ้นสุดลงในค.ศ. 1741 การให้เงินอุดหนุนระหว่างค.ศ. 1706-1774 เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 1,438,702 ปอนด์

11. ในค.ศ. 1721 รัฐสภาอังกฤษได้ประกาศให้ชนปีเวอร์ ชนสัคว์ และทองแดงเป็นสินค้าต้องห้าม และยังได้ลงกฎหมายชนปีเวอร์ดักวีย์

ก่อนหน้านี้จะมีการประกาศพระราชบัญญัตินี้ ประมาณ 30-40% ของชนสัคว์ที่นิวยอร์กส่งเป็นสินค้าออก ไก่ส่งไปยังภาคพื้นทวีปยุโรป และจากค.ศ. 1721 เป็นต้นไปสินแร่ทองแดงจากเหมืองเปิดใหม่ในนิวเจอร์ซีย์ได้ถูกส่งไปยังอังกฤษและเนเธอร์แลนด์

12. พระราชบัญญัติหมวกค.ศ. 1732 (Hat Act) ผู้ผลิตสักหลาดในกรุงลอนดอนต้องประสบปัญหาการแข่งขันจากฝรั่งเศส และเกรงว่าการค้าของคนจะกระทบกระเทือนจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมหมวกในอาณานิคมภาคเหนือ จึงมีมติบังคับให้รัฐสภาอังกฤษช่วยเหลือ ในค.ศ. 1732 รัฐสภาจึงประกาศพระราชบัญญัติหมวกออกมา ห้ามส่งหมวกเป็นสินค้าออก จากอาณานิคมหนึ่งไปยังอีกอาณานิคมหนึ่ง ผู้ที่จะผลิตและขายหมวกสักหลาดได้จะต้องเป็นลูกมือฝึกหัดงานมาแล้วเป็นเวลา 7 ปี นายช่างผลิตหมวกแต่ละคนจะมีลูกมือฝึกหัดงานได้ไม่เกิน 2 คน และห้ามจ้างนิโกรเป็นลูกมือฝึกหัดงาน

13. พระราชบัญญัติกากน้ำตาลค.ศ. 1733 (Molasses Act) ชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์ต้องการกากน้ำตาลเป็นจำนวนมากเพื่อนำไปผลิตเป็นเหล้ารัม แต่เนื่องจากชาวไวโนใหญ่เกาะอินดิสตะวันตกของอังกฤษผลิตกากน้ำตาลได้เพียง 1/8 ของกากน้ำตาลที่ชาวอาณานิคมต้องการ ชาวอาณานิคมจึงหันไปซื้อน้ำตาลและกากน้ำตาลจากหมู่เกาะอินดิสตะวันตกของฝรั่งเศส และสเปน (การค้าแบบรูปสามเหลี่ยม) เพราะสามารถซื้อได้เป็นจำนวนมาก

และราคาถูก ชาวโรโนหมู่เกาะอินดิสตะวันตกจึงขอให้รัฐบาลอังกฤษช่วยเหลือ ดังนั้นรัฐสภาจึงได้ประกาศพระราชบัญญัติที่นำกาลออกมาว่า น้ำตาลและกากน้ำตาลที่ซื้อจากหมู่เกาะอินดิสตะวันตกที่ไม่ใช่ของอังกฤษจะนำเข้าในอาณานิคมก็ได้แต่ต้องเสียภาษีมูลค่าการสูง คือ

กากน้ำตาล	ต้องเสียภาษีแกลลอนละ	6 เพนนี
น้ำตาล	ต้องเสียภาษีแกลลอนละ	5 ซิลลิง

(1 hundredweight เท่ากับ 112 ปอนด์)

นอกจากนี้เหล้ารัมและเหล้าชนิดอื่นที่มาจากสถานที่ดังกล่าวต้องเสียภาษีแกลลอนละ 9 เพนนี

14. การให้เงินอุดหนุนการผลิตกรรมค.ศ. 1743-1763 เนื่องจากอุตสาหกรรมผ้าขนสัตว์ในอังกฤษต้องการสีย้อมผ้ามาก รัฐสภาอังกฤษจึงได้ประกาศให้เงินอุดหนุนการผลิตกรรมลอนดะ 6 เพนนี กรรมเหล่านี้ถูกส่งไปอังกฤษเพื่อทำเป็นสีย้อมผ้า ในค.ศ. 1763 เงินอุดหนุนนี้ไต่ลดลงเหลือลอนดะ 4 เพนนี

15. พระราชบัญญัติเหล็กค.ศ. 1750, 1757 (Iron Acts) เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมเหล็กกล้าในอังกฤษ รัฐสภาจึงอนุญาตให้ชาวอาณานิคมส่งเหล็กเส้นไปยังท่าเรือกรุงลอนดอนได้โดยไม่ต้องเสียภาษี และให้ส่งเหล็กหลอมไปยังท่าเรือใดๆของอังกฤษได้โดยไม่ต้องเสียภาษี นอกจากนี้ยังห้ามชาวอาณานิคมสร้างโรงงานอุตสาหกรรมเหล็กอีกด้วย

การประชุมสภาอลบานี (The Albany Congress)

ประมาณค.ศ. 1754 เจ้าหน้าที่อังกฤษประจำอาณานิคมในอเมริกาได้เชิญอาณานิคมต่างๆตั้งแต่เวอร์จิเนียขึ้นไปให้มาประชุมร่วมกัน เพื่อหาทางปรับปรุงการป้องกันอาณานิคมก่อนเกิดสงครามฝรั่งเศสและอินเดียน (French and Indian War) และเพื่อตกลงกันเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคืนคืนแดน

ระหว่างวันที่ 19 มิถุนายน-10 กรกฎาคมค.ศ. 1754 ผู้แทน 23 คนจากอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ นิวแฮมป์ไชร์ โรดไอแลนด์ คอนเนตทิคัต นิวยอร์ก เพนซิลเวเนีย และแมริแลนด์ ได้มาประชุมกันที่อลบานี, นิวยอร์ก พร้อมกับผู้แทนของสมาพันธ์อิโรควอยส์หรือกลุ่ม 6 ชาติ (ดูหน้า 3) ซึ่งฝรั่งเศสกำลังพยายามจะเป็นมิตรด้วย ในที่สุด

ก็ได้มีการทำสัญญาพันธมิตรระหว่างฝ่ายอาณานิคมอังกฤษกับสมาพันธ์โอควอยส์

ในการประชุมสภาอลบานีนี้ ผู้แทนอาณานิคมได้สนับสนุนการรวมสหภาพอาณานิคมขึ้น (Colonial Union) ซึ่งจุดมุ่งหมายสำคัญที่พวกเขาได้ตกลงกันก็เพื่อความดำรงอยู่ของอาณานิคม เบนจามิน แฟรงกลิน (Benjamin Franklin) ผู้แทนจากเพนซิลเวเนียได้เสนอแผนการขึ้นเรียกว่า "แผนการอลบานีแห่งสหภาพ" (Albany Plan of Union) ซึ่งเสนอให้อาณานิคมรวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐ มีผู้นำเรียกว่า "ประธานาธิบดี" ซึ่งได้รับแต่งตั้งโดยพระมหากษัตริย์อังกฤษ มีคณะมนตรีแห่งสหพันธ์ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งจากสภานิติบัญญัติแห่งอาณานิคม จำนวนผู้แทนขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่แต่ละอาณานิคมส่งเข้าไปยังคลังส่วนกลาง คณะมนตรีนี้มีหน้าที่ออกกฎหมาย ป้องกันรักษาอาณานิคม ควบคุมความสัมพันธ์ติดต่อกับอินเดียน เก็บภาษีอากร ทำการค้าและขยายการตั้งถิ่นฐานไปทางตะวันตก เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประธานาธิบดี

ความคิดของแฟรงกลินในแผนการอลบานีก้าวหน้าเกินไปสำหรับสมัยนั้น ดังนั้นถึงแม้ว่าผู้แทนอาณานิคมต่างๆจะยอมรับแผนการนี้ แต่สภานิติบัญญัติแห่งอาณานิคมต่างปฏิเสธไม่ยอมรับเพราะต่างก็กลัวสูญเสียอำนาจของตนไป โดยเฉพาะสิทธิในการเก็บภาษี ฝ่ายผู้แทนของพระมหากษัตริย์อังกฤษเห็นว่าแผนการนี้เป็นประชาธิปไตยมากเกินไปจึงไม่ยอมรับ แต่แผนการอลบานีก็มีส่วนสำคัญในคำที่สอนให้ผู้คนเกิดความคิดในอันที่จะรวมกันเข้าเป็นสหภาพ ซึ่งจะเห็นได้จากธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐ (Articles of Confederation) และรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา

สงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส

ขณะที่ชาวอังกฤษกำลังก่อตั้งอาณานิคมของตนขึ้นตามชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกอยู่นั้น ชาวฝรั่งเศสก็กำลังตั้งอาณานิคมของตนขึ้นในบริเวณลุ่มแม่น้ำเซนต์ลอเร็นซ์และได้ครอบครองบริเวณลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีด้วย การขยายตัวของอาณานิคมฝรั่งเศสทำให้ชาวอังกฤษรู้สึกว่าเขาถูกปิดกั้นการขยายตัวไปทางตะวันตกโดยชาวฝรั่งเศส พวกเขาจึงได้พยายามตีวงล้อมของฝรั่งเศส

นอกจากนี้ชาวอาณานิคมฝรั่งเศสและชาวอาณานิคมอังกฤษยังมีเรื่องขัดแย้งกันเกี่ยวกับการอ้างสิทธิเหนือดินแดนทางตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน (Appalachian) การแก่งแย่งชิงที่ดินของนักคักส์ตัวในแถบหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ และการขัดแย้งกันเกี่ยวกับการประมงแถบชายฝั่งนิวฟันด์แลนด์ ผลก็คือทำให้เกิดสงครามครั้งสำคัญถึง 4 ครั้งระหว่าง ค.ศ. 1689-1763 เพื่อแย่งกันเป็นใหญ่ในทวีปอเมริกาเหนือระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส สงครามเหล่านี้คือสงครามพระเจ้าวิลเลียม สงครามพระนางแอนน์ สงครามพระเจ้ายอร์ช และสงครามฝรั่งเศสและอินเดีย

สงครามพระเจ้าวิลเลียม (King William's War, 1689-1697) เป็นสงครามที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในทวีปอเมริกาเหนือระหว่างชาวอาณานิคมอังกฤษกับชาวอาณานิคมฝรั่งเศส ในยุโรปสงครามนี้มีชื่อว่าสงครามสันนิบาตแห่งออกซเบอร์ก (War of the League of Augsburg, 1689-1697) เกิดขึ้นเพราะสันนิบาตแห่งออกซเบอร์กมีพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 แห่งอังกฤษเป็นผู้นำได้ต่อต้านการขยายอำนาจของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศสเข้าไปในจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์

ในทวีปอเมริกา สงครามครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะชาวอาณานิคมฝรั่งเศสภายใต้การนำของ กอนต์ ฟรอนเตแนก (Comte Frontenac) ข้าราชการฝรั่งเศสประจำนิวฟรานซ์ และอินเดียนเผ่าฮูรอน (Huron) ได้ร่วมกันโจมตีที่ตั้งถิ่นฐานของชาวอาณานิคมอังกฤษตามชายแดนตะวันออกจากเมนถึงนิวยอร์ก เมืองโคเวอร์ (Dover) ในนิวแฮมป์เชียร์ เมืองสเกเนกทาดี้ (Schenectady) ในนิวยอร์ก และเมืองโกรตัน (Groton) ในแมสซาชูเซตส์ ถูกทำลาย ชาวอาณานิคมอังกฤษจึงได้รวมป้องกันโจมตีอาณานิคมนิวฟรานซ์ และ

สามารถยึดปอร์ตรอยัล (Port Royal) ในโนวาสโกเชียได้ในเดือนพฤษภาคมค.ศ.1690 และยังสามารถยึดกับพวกอิโรควอยส์พยายามยึดครองควิเบก แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ

สงครามสิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาแห่งไรสวิก (Treaty of Ryswick) ซึ่งลงนามกันเมื่อวันที่ 30 กันยายนค.ศ.1697 อังกฤษต้องคืนปอร์ตรอยัลให้แก่ฝรั่งเศส ส่วนพวกอิโรควอยส์และฮุรอนยังคงโจมตีหมู่บ้านของกันและกันต่อไป

สงครามพระนางแอนน์ (Queen Anne's War, 1702-1713) เป็นสงครามครั้งที่ 2 ที่เกิดขึ้นในทวีปอเมริกาเหนือ ในยุโรปสงครามนี้มีชื่อว่าสงครามสืบราชสมบัติสเปน (War of the Spanish Succession, 1702-1713) ซึ่งอังกฤษ เนเธอร์แลนด์ และพันธมิตรได้พยายามป้องกันไม่ให้เจ้าชายฝรั่งเศสได้ครองราชสมบัติสเปน

ในทวีปอเมริกาเหนือ สงครามเกิดขึ้นเพราะชาวอาณานิคมแคโรไลนาได้ปล้นและเผาที่ตั้งถิ่นฐานของชาวสเปนที่เซนต์ออกัสติน ฟลอริดา (St. Augustine) ในเดือนธันวาคมค.ศ.1702 แต่ไม่สามารถยึดได้ และยังได้ทำลายศูนย์กลางการเผยแพร่ศาสนาโรมันแคทอลิกแก่พวกอินเดียนในบริเวณนั้นอีก 13 แห่งเพื่อเปิดทางไปสู่ลุยเซียนา ส่วนในนิวอิงแลนด์ ชาวอาณานิคมต้องประสบกับการถูกโจมตีอย่างย่อยยับโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพวกอิโรควอยส์เลย เพราะพวกอิโรควอยส์เองก็ประสบความยากลำบากจากสงครามพระเจ้าวิลเลียมอยู่แล้ว

ในค.ศ.1704 ชาวฝรั่งเศสและพวกอินเดียนได้โจมตีและสังหารหมู่ที่ตั้งถิ่นฐานของพวกพิวริตันที่เคียร์ทิลด์ แมสซาชูเซตส์ (หน้าที่ 52)

ในค.ศ.1710 กองทหารอาสาสมัครของชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์ประมาณ 4,000 คนภายใต้การนำของร้อยเอกฟรานซิส นิโคลสัน (Francis Nicholson) และเซอร์ชาร์ลส์ ฮอบบี้ (Sir Charles Hobby) สามารถยึดปอร์ตรอยัลในโนวาสโกเชียได้ ซึ่งถือเป็นชัยชนะครั้งสำคัญครั้งเดียวของอังกฤษในสงครามครั้งนี้ ได้มีการโจมตีควิเบกและมอนทรีออลหลายครั้ง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ แต่สงครามครั้งนี้ก็ทำให้ฝรั่งเศสอ่อนกำลังลง

สงครามสิ้นสุดลงในค.ศ.1713 ด้วยสนธิสัญญาแห่งอูเทรคท์ (Treaty of Utrecht) ตามสัญญาที่อังกฤษได้บริเวณรอบๆอาคาเดีย นิวฟันด์แลนด์ อะคาเดีย (Acadia) ซึ่งเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "นิวสก็อตแลนด์" หรือ "โนวาสโกเชีย" (New Scotland or Nova

Scotia) และเกาะเซนต์คริสโตเฟอร์ (St.Christopher) ในหมู่เกาะอินดีสตะวันตก จากฝรั่งเศส ส่วนฝรั่งเศสได้เกาะเคปเบรตัน (Cape Breton) ขึ้นไป

จากสเปน อังกฤษได้รับสิทธิในการผูกขาดการค้าทาส (Assiento) ในอาณานิคมสเปนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ โดยสเปนอนุญาตให้บริษัททะเลใต้ของอังกฤษ (South Sea Company) ซึ่งตั้งขึ้นในค.ศ.1711 ส่งทาสไปขายในอาณานิคมได้มีละ 4,800 คนเป็นเวลา 30 ปี นอกจากนี้สเปนยังอนุญาตให้อังกฤษส่งเรือสินค้าที่มีระวางขนน้ำ 500 ตันจำนวน 1 ลำนำสินค้าไปขายได้มีละ 1 ครั้งต่อเมืองปอร์โตเบลโล (Porto Bello) บนกอลคอบานามา

ต่อมาได้เกิดการขัดแย้งกันระหว่างอังกฤษกับสเปนเกี่ยวกับปัญหาการค้าทาสในอาณานิคมสเปน และการขัดแย้งนี้ก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้น ชาวสเปนร้องทุกข์ว่าชาวอังกฤษเอาเปรียบคนโดยละเมิดสิทธิที่สเปนอนุญาต คือส่งเรือสินค้าไปที่ปอร์โตเบลโลมีละ 1 ลำจริง แต่ตอนกลางคืนก็ลักลอบขนถ่ายสินค้าจากเรือลำอื่นลงเรือของอังกฤษ ฝ่ายพ่อค้าชาวอังกฤษไม่พอใจที่ถูกกีดกันออกจากตลาดการค้าของสเปน จึงไปพูดให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในกรุงลอนดอนฟังเกี่ยวกับความยากลำบากของพวกเขารวมทั้งความทารุณโหดร้ายของชาวสเปน โดยโรเบิร์ต เจนกินส์ (Robert Jenkins) กับกันเรือได้เล่าถึงการที่ชาวสเปนปล้นเรือสินค้าและยังกัดใบหูเขา 1 ข้าง (เขาหน้าใบหูที่ถูกกัดไปแสดงด้วย) มติมหาชนจึงเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศสงครามกับสเปน

ในค.ศ.1739 จึงได้เกิดสงครามขึ้นระหว่างสเปนกับอังกฤษ หลังจากที่นายกรัฐมนตรีเซอร์โรเบิร์ต วอลโพล (Sir Robert Walpole) ได้พยายามเจรจาไกล่เกลี่ยกับสเปนแล้วแต่ไม่เป็นผล สงครามนี้เรียกว่า War of Jenkins' Ear, 1739-1742 กองทัพเรืออังกฤษยึดเมืองปอร์โตเบลโลได้ แต่ไม่สามารถยึดเมืองคาร์ตะจีน่า²⁰ (Cartagena) ได้

ในทวีปอเมริกาเหนือ เจมส์ โอเกลธอร์ป (James Oglethorpe) ผู้ตั้งอาณานิคมจอร์เจียได้นำผู้ตั้งถิ่นฐานจำนวนหนึ่งพร้อมด้วยอินเดียนเผ่ากรีก เซโรกี และชิกากาซอว์

²⁰อยู่ในประเทศโคลัมเบียปัจจุบัน

(Chickasaw) เข้าโจมตีฟลอริดาของสเปนในค.ศ. 1740 สามารถยึดป้อมได้ 2 แห่งคือ ซานฟรานซิสโก เด ปูโป (San Francisco de Pupo) และปิโคลาตาบนแม่น้ำซานฮวน (Picolata on the San Juan River) แต่ไม่สามารถยึดป้อมเซนต์ออกัสตินได้ สงครามครั้งนี้ไม่ได้มีการตกลงกันในชั้นสุดท้ายจนกระทั่งเกิดสงครามใหญ่ขึ้นในยุโรปในค.ศ. 1745 สงครามนี้เลยกลายเป็นบทนำของสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส

สงครามพระเจ้าจอร์จ (King George's War, 1744-1748) เป็นสงครามครั้งที่ 3 ที่เกิดขึ้นในอาณานิคมระหว่างชาวอาณานิคมอังกฤษกับฝรั่งเศส เพื่อแย่งกันเป็นใหญ่ในทวีปอเมริกาเหนือ สงครามนี้ ในยุโรปรู้จักกันในชื่อว่าสงครามสืบราชสมบัติออสเตรีย (War of the Austrian Succession, 1740-1748) ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าเฟรเดอริกที่ 2 แห่งปรัสเซีย (Frederick II) ยกทัพบุกไซลีเซีย (Silesia) ดินแดนในปกครองของพระนางมาเรีย เทเรซาแห่งออสเตรีย (Maria Theresa) ฝรั่งเศส บาวาเรีย และสเปนได้ช่วยเหลือปรัสเซียโดยโจมตีออสเตรียทางตะวันตก อังกฤษจึงเข้าร่วมสงครามครั้งนี้โดยเข้าช่วยป้องกันออสเตรียไว้จากการถูกล่าโดยกองทัพฝรั่งเศสและปรัสเซีย

ในทวีปอเมริกา ได้เกิดสงครามขึ้นระหว่างชาวอาณานิคมอังกฤษกับชาวอาณานิคมฝรั่งเศสและพวกอินเดียนที่เป็นมิตรอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่รบมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี ชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์ภายใต้การนำของพันเอกวิลเลียม เพพเพอร์เรลล์ (Colonel William Pepperrell) โดยได้รับความช่วยเหลือจากกองทัพเรืออังกฤษ ได้เข้ายึดครองป้อมลุยส์เบอร์ก (Louisbourg) ของฝรั่งเศสบนเกาะเคปเบรตันได้ในเดือนมิถุนายนค.ศ. 1745 ป้อมลุยส์เบอร์กนี้ฝรั่งเศสได้สร้างขึ้นอย่างแข็งแรงเพื่อใช้เป็นฐานทัพโจมตีบอสตัน นิวยอร์ก และเมืองท่าอื่นๆของอาณานิคมอังกฤษ จากเดือนสิงหาคมค.ศ. 1745 เป็นต้นไป เมืองต่างๆในอาณานิคมเมเนถูกชาวอาณานิคมฝรั่งเศสและพวกอินเดียนโจมตีอย่างหนัก ในขณะเดียวกันกับที่กองทัพเรืออังกฤษรบชนะกองทัพเรือฝรั่งเศสในแถบทะเลแคริบเบียน (Caribbean Sea) และยึดป้อมลุยส์ (Fort Louis) ในไฮติ (Haiti)

สงครามครั้งนี้สิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาแห่งเอกซ์ลาชาเปลล์ ค.ศ. 1748 (Treaty of Aix-la-Chapelle) ตามสัญญาที่อังกฤษต้องคืนป้อมลุยส์เบอร์กและดินแดนส่วนอื่นที่ยึดได้ให้แก่ฝรั่งเศส ซึ่งทำให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจเป็นอย่างมาก

/ สงครามฝรั่งเศสและอินเดียน (The French and Indian War, 1754-

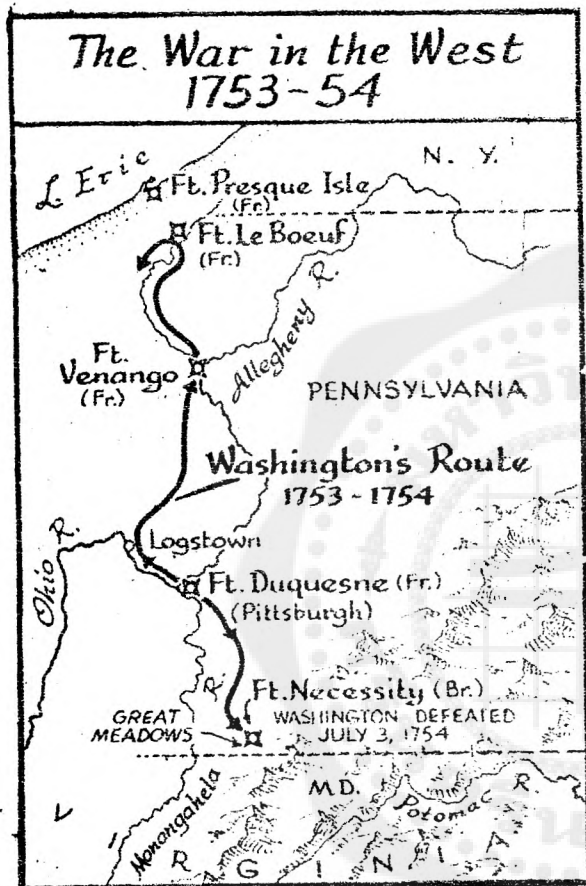
1763) สงครามนี้เกิดขึ้นในทวีปอเมริกา ก่อนสงครามในทวีปยุโรป 2 ปี สงครามในทวีปยุโรปและในอินเดียนรู้จักกันในชื่อว่า สงคราม 7 ปี (the Seven Years' War, 1756-1763) ซึ่งฝรั่งเศสได้เข้าช่วยเหลือออสเตรียต่อต้านการขยายอำนาจของปรัสเซียที่มีอังกฤษเป็นพันธมิตร

สงครามฝรั่งเศสและอินเดียนเป็นสงครามที่เกี่ยวข้องกับทวีปอเมริกาโดยตรง เป็นสงครามแย่งชิงดินแดนแถบหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ คำว่า "ฝรั่งเศสและอินเดียน" สืบเนื่องมาจากการที่พวกอินเดียนเผ่าต่างๆ ในแคนาดา เมน และหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอได้ช่วยเหลือฝรั่งเศสในการสงครามกับอังกฤษ ส่วนกลุ่ม 6 ชาตินี้แห่งสมาพันธ์อิโรควอยส์ให้ความช่วยเหลือที่มีค่ายิ่งแก่ฝ่ายอังกฤษ

ชาวอาณานิคมเพนซิลเวเนียและเวอร์จิเนียเห็นว่าที่ดินบริเวณหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอเหมาะแก่การทำการไร่ นาในที่ๆ จึงพากันอพยพเข้าไปอยู่ ในค.ศ. 1747 มีการตั้งบริษัทที่ดินขึ้นเรียกว่าบริษัทโอไฮโอแห่งเวอร์จิเนีย (Ohio Company of Virginia) สถาปนาองคมนตรีโดยที่ดินจำนวน 200,000 เอเคอร์ในบริเวณลุ่มแม่น้ำโมนองกาฮีลา (Monongahela) กับแม่น้ำเกรทแคนาว่า (Great Kanawha) ให้แก่บริษัทโอไฮโอ โดยสัญญาว่าภายในระยะเวลา 7 ปีหากบริษัทสามารถนำผู้คนไปตั้งถิ่นฐานได้จำนวน 100 ครอบครัว สถาปนาองคมนตรีจะยกที่ดินให้อีก 300,000 เอเคอร์ ที่ดินที่ได้รับจากสถาปนาองคมนตรีนี้บริษัทตั้งใจที่จะแบ่งขายให้กับผู้ตั้งถิ่นฐาน

ฝ่ายรัฐบาลฝรั่งเศสกลัวว่าผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอังกฤษจะยึดเอาการค้าขายกับพวกอินเดียนของฝรั่งเศสในหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอไป จึงตัดสินใจใช้กำลังทหารสกัดกั้นการขยายตัวของชาวอังกฤษ ในค.ศ. 1749 ฝรั่งเศสได้ส่งคนไปยึดครองดินแดนแถบนั้นเพื่อแสดงสิทธิของฝรั่งเศส (ดูหน้า 10) และต่อมาอีก 2-3 ปีฝรั่งเศสได้สร้างป้อมขึ้นตามชายแดนระหว่างทะเลสาบอีรีกับแม่น้ำโอไฮโอ ใกล้เคียงป้อมและยึดสถานีการค้าของอังกฤษ ในค.ศ. 1753 ข้าหลวงเวอร์จิเนียชื่อโรเบิร์ต ดินวิดดี (Robert Dinwiddie) ทราบดีว่าจึงได้ส่งยอร์ช วอชิงตันซึ่งขณะนั้นอายุ 21 ปีให้ไปแจ้งแก่ผู้บังคับการป้อมฝรั่งเศสให้ถอนตัวออกจากที่นั้นเหล่านั้นโดยอ้างว่าดินแดนนั้นเป็นสิทธิของอังกฤษตามพระบรมราชานุญาตนับ

ค.ศ. 1609 ผู้บังคับการป้อมฝรั่งเศสไม่สนใจ ข้าหลวงดินวิคตีสจึงส่งชาวเวอร์จิเนียกลุ่มหนึ่ง ไปสร้างป้อมขึ้นตรงบริเวณที่แม่น้ำแอลละเกนี (Allegheny) และแม่น้ำโมนองกาฮิลา มา รวมกันเป็นแม่น้ำโอไฮโอ หรือบริเวณที่เรียกว่า the forks of the Ohio ชาว

ฝรั่งเศสจากแคนาดาได้ขับไล่ชาวเวอร์จิเนีย ออกไปและสร้างป้อมก่อนสำเร็จและให้ชื่อว่าป้อมคูเกง²¹ (Fort Duquesne) ข้าหลวงดินวิคตีสจึงส่งกองทัพบกภายใต้การนำ ของพันโทบอร์ช วอชิงตันให้ไปขับไล่ชาว ฝรั่งเศส ทำให้เกิดการรบขึ้นที่เกรทเมคโอ (Great Meadow) วอชิงตันรบชนะกอง ทหารฝรั่งเศส และได้สร้างป้อมเนเชสซิติ (Fort Necessity) ขึ้นที่นั่น ต่อมาใน วันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1754 ทหารฝรั่งเศส ได้โจมตีและยึดป้อมเนเชสซิติได้ เหตุการณ์ นี้ถือเป็นการ เริ่มต้นของสงครามฝรั่งเศสและ อินเดีย

ต้นปี ค.ศ. 1754 เจ้าหน้าที่

อังกฤษประจำอาณานิคมเกิดความกลัวว่าอาจเกิดสงครามกับฝรั่งเศสขึ้น จึงเชิญผู้แทนอาณานิคมต่าง ๆ มาประชุมกันที่ฮอดดาบี นิวยอร์กเพื่อแก้ไขปัญหานี้ (ดูหน้า 58)

การพ่ายแพ้ของวอชิงตันและการสูญเสียป้อมเนเชสซิติไม่ทำให้อังกฤษโกรธจึงส่ง ทหาร 1,400 คนไปอเมริกาใน ค.ศ. 1755 ภายใต้การนำของนายพลเอ็ดเวิร์ด แบรดคอค (Edward Braddock) นายพลแบรดคอคได้นำทหารอังกฤษและอาสาสมัครชาวเวอร์จิเนีย 450 คนซึ่งมีพันโทวอชิงตันเป็นหัวหน้าเดินทางจากเวอร์จิเนียไปโจมตีป้อมคูเกง ในวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1755 นายพลแบรดคอคและทหารถูกทหารฝรั่งเศสและอินเดียนลอบโจมตีทาง

²¹ ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นป้อมพิคต (Fort Pitt) ปัจจุบันคือเมืองพิตสเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย

จากป้อมคูเกง 7 ไมล์ นายพลแมริคคอคและทหารส่วนใหญ่เสียชีวิต ส่วนผู้ที่รอดชีวิต พันโทวอชิงตันได้พาหนีกลับไปป้อมคัมเบอร์แลนด์ (Fort Cumberland) ในแมริแลนด์ การพ่ายแพ้ครั้งนี้ทำให้ชายแดนจากเพนซิลเวเนียถึงเวอร์จิเนียถูกทอดทิ้ง เปิดโอกาสให้พวกอินเดียนโจมตี ผู้ตั้งถิ่นฐานส่วนมากจึงได้อพยพกลับไปทางตะวันออก

ในเวลาเดียวกัน ชาวอาณานิคมอังกฤษได้พากันบังคับให้ชาวฝรั่งเศสผู้ตั้งถิ่นฐานในนิวาสโกเซียประมาณ 6,000 คนอพยพไปอยู่ทางใต้ เพราะกลัวพวกนี้โจมตีอาณานิคมอังกฤษ มีผลทำให้ชาวฝรั่งเศสอยู่กระจัดกระจายทั่วไปในอาณานิคมอังกฤษ

หลังการประกาศสงครามฝรั่งเศสและอินเดียนอย่างเป็นทางการในเดือนพฤษภาคมค.ศ. 1756 แล้ว ทหารฝรั่งเศสภายใต้การนำของนายพล ลุยส์ โจเซฟ, มาร์กกี เดอ มงต์คาล์ม (Louis Joseph, Marquis de Montcalm) ได้ยึดป้อมออสวีโก (Fort Oswego) และป้อมยอร์ช จากอังกฤษได้ในค.ศ. 1756 และยึดได้ป้อมวิลเลียมเฮนรี ซึ่งอังกฤษสร้างขึ้นใหม่ทางตอนใต้ ได้ในค.ศ. 1757

สถานการณ์ทางฝ่ายอังกฤษเริ่มดีขึ้นเมื่อวิลเลียม พิตต์ (William Pitt) ได้เป็นนายกรัฐมนตรีของอังกฤษในค.ศ. 1757 พิตต์ได้ปรับปรุงกองทัพบกและกองทัพอากาศ แผนให้อาณานิคมและเมืองแม่ทำงานร่วมกัน ส่งทหารประจำการที่มีความสามารถไปอเมริกา ให้ทหารของอาณานิคมมีศเช่นเดียวกับทหารอังกฤษ และในขณะเดียวกัน พิตต์ก็ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ศัตรูของฝรั่งเศสในยุโรป

แผนการของพิตต์ได้ผลดีแก่อังกฤษมาก เพราะในค.ศ. 1758 นั้นเอง กองทัพอังกฤษสามารถยึดป้อมลุยส์เบอร์ก ป้อมฟรอนเตแนก (Fort Frontenac) และป้อมคูเกงได้ ต่อมาในค.ศ. 1759 ฝ่ายทหารอังกฤษยังสามารถยึดป้อมในแอลการา (Fort Niagara) ป้อมไทคอนเดโรกา (Fort Ticonderoga) และป้อมคราวน์พอยท์ (Crown Point) ได้ ขณะเดียว

กัน นายพลเจมส์ วูล์ฟ (James Wolfe) ก็ได้นำกองทัพเข้าไปทางแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์เพื่อโจมตีควิเบก และต้องใช้ความพยายามอยู่ประมาณ 3 เดือน เพราะควิเบกตั้งอยู่บนหน้าผาสูง มีนายพลมองต์คาล์มคุมอยู่ ต่อมาในเดือนกันยายนค.ศ.1759 นายพลวูล์ฟได้ตัดสินใจให้ทหารค่อยๆปีนหน้าผาขึ้นไปในตอนกลางคืน ได้เกิดปะทะกับทหารฝรั่งเศสที่ที่ราบแห่งอับราฮัม (Plains of Abraham) ทั้งนายพลวูล์ฟและนายพลมองต์คาล์มเสียชีวิตทั้งคู่ ในวันที่ 18 กันยายน ควิเบกจึงได้ยอมแพ้ ในค.ศ.1760 มอนทรีออลก็ตกเป็นของอังกฤษ

สงครามฝรั่งเศสและอินเดียนสิ้นสุดลงด้วยสนธิสัญญาแห่งปารีสแห่งค.ศ.1763

(Treaty of Paris of 1763)

สนธิสัญญาแห่งปารีสแห่งค.ศ.1763 ทำให้สงครามฝรั่งเศสและอินเดียนสิ้นสุด

ลง **สาระสำคัญของสนธิสัญญา** คือ

1. อังกฤษได้แคนาดาทั้งหมด รวมทั้งโนวาสโกเชีย เกาะเคปเบรตัน และดินแดนทางภาคตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี จากฝรั่งเศส ยกเว้นนิวออร์ลีนส์ เกาะเซนต์ปีแยร์ (St.Pierre) และเกาะมีเกลอน (Miquelon) ซึ่งอยู่นอกฝั่งนิวฟันด์แลนด์

2. อังกฤษได้ฟลอริดาตะวันออกและฟลอริดาตะวันตก จากสเปน²² เป็นการแลกเปลี่ยนกับคิวบา และหมู่เกาะฟิลิปปิน

3. อังกฤษคืนเกาะมาร์ตีนิก (Martinique) และเกาะกัวเดอลูป (Guadeloupe) ในหมู่เกาะอินดีสตะวันตกให้แก่ฝรั่งเศส เพื่อแลกกับเกาะเซนต์วินเซนต์ (St.Vincent) เกาะโดมินีกา (Dominica) และเกาะโทเบโก (Tobago) ในหมู่เกาะเดียวกัน

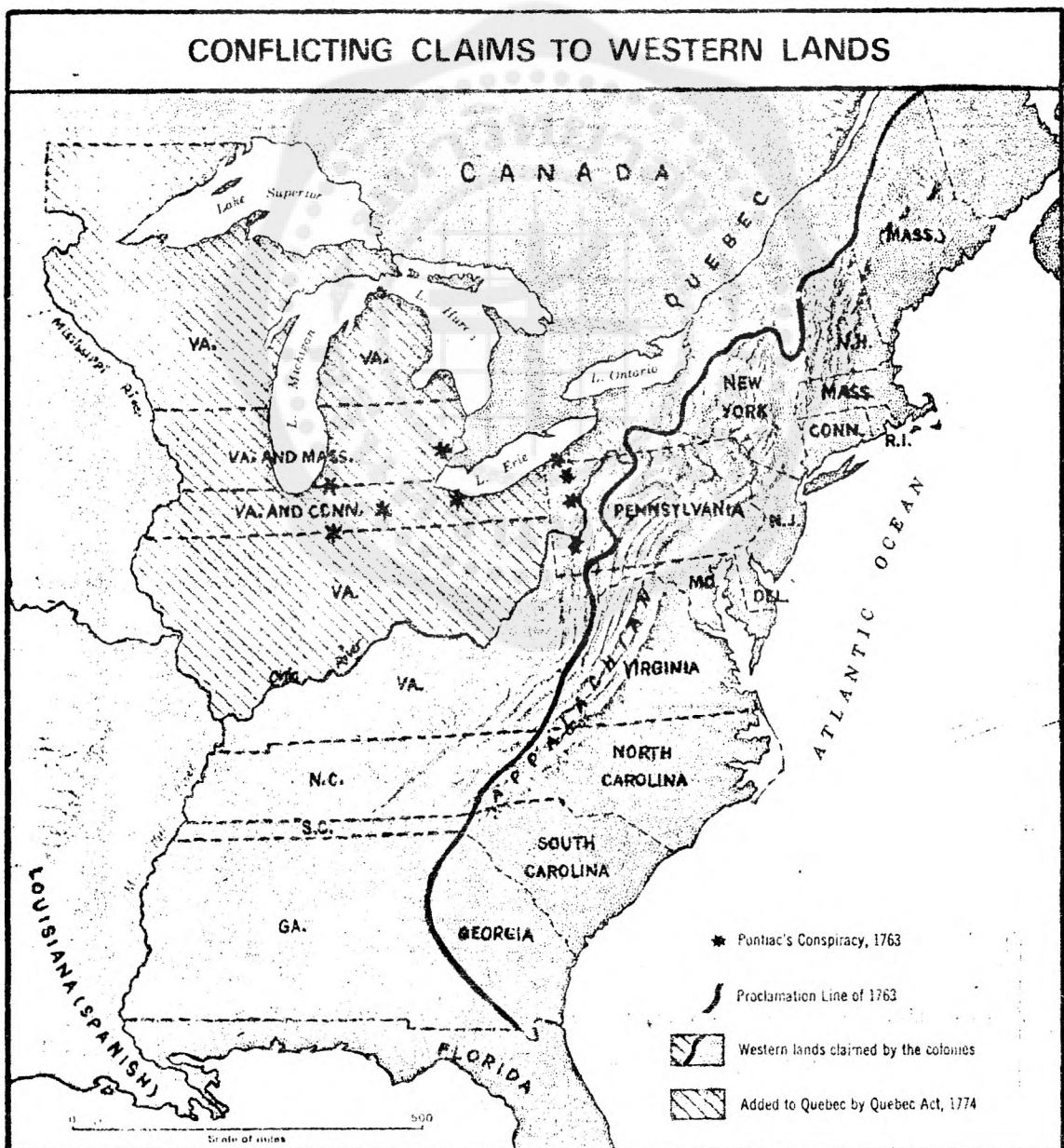
4. ฝรั่งเศสยังคงมีสิทธิในการประมงในแถบชายฝั่งนิวฟันด์แลนด์

5. ฝรั่งเศสยกนิวออร์ลีนส์และเขตแดนลุยเซียนาทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีทั้งหมดให้แก่สเปน

²²สเปนทำสัญญากับฝรั่งเศสในค.ศ.1762 เพื่อช่วยฝรั่งเศสทำสงครามกับอังกฤษ อังกฤษจึงโจมตีและยึดครองคิวบาและหมู่เกาะฟิลิปปิน

กบฏปอนเตียก (Pontiac's Conspiracy, 1763-1764)

ปัญหาชายแดนตะวันตกเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งของอังกฤษภายหลังสงครามฝรั่งเศสและอินเดียน เพราะอังกฤษได้คืนแดนทางตะวันตกเพิ่มขึ้นจากฝรั่งเศสและรัฐบาลอังกฤษยังไม่พร้อมที่จะป้องกันหรือปกครองดินแดนนี้ ฝ่ายชาวอาณานิคมก็ไม่กลัวฝรั่งเศสอีกต่อไปและคิดว่าพวกอินเดียนคงจะไม่เป็นอันตราย จึงพากันอพยพข้ามสันเขาแอปพาเลเชียนไปทางตะวันตก ไปตั้งถิ่นฐานในบริเวณตอนบนของหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอกันมากขึ้น ทำให้

กฎหมายและความเป็นระเบียบสูญหายไป เลิกการแย่งชิงสิทธิครอบครองดินแดนทางตะวันตกของเทือกเขาแอปพาเลเชียนกัน อาณานิคมหลายแห่งก็อ้างว่าตนมีสิทธิเป็นเจ้าของดินแดนนี้ตามพระบรมราชานุญาตที่พระมหากษัตริย์ทรงพระราชทานที่ดินให้จากฝั่งทะเลถึงฝั่งทะเล

ฝ่ายพวกอินเดียนเจ้าของดินมีเพียงตระกูลอิโรควอยส์ตระกูลเดียวเท่านั้นที่เป็นมิตรและซื้อสัตว์คอกองอังกฤษ ส่วนเผ่าอื่นๆเป็นมิตรของฝรั่งเศสและเกลียดชังชาวอังกฤษเพราะชาวอังกฤษยึดที่ดินของพวกเขา เอาเปรียบในการค้าขนสัตว์ และยังจับเด็กอินเดียนไปเป็นทาส ในขณะที่ชาวฝรั่งเศสค้าขายกับอินเดียนอย่างเป็นธรรม กอปรป้องกันพวกเขา และยังสมรสกับคนของเขาอีกด้วย กว๊ายเหตุนี้พวกอินเดียนจึงไม่พอใจเมื่อชาวอังกฤษอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอซึ่งอังกฤษได้จากฝรั่งเศส และกลัวว่าที่ล่าสัตว์ของอินเดียนจะถูกทำลาย

ปอนเตียก (ค.ศ. 1720-69) หัวหน้าเผ่าออกตาวา (Ottawa) เห็นว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะขับไล่ทหารอังกฤษออกจากป้อมฝรั่งเศสในชายแดน เขาจึงเชิญผู้แทนอินเดียนเผ่าต่างๆระหว่างแคนาดาถึงอ่าวเม็กซิโกมาประชุมร่วมกันเมื่อวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 1763 และกล่าวเชิญชวนให้รวมกำลังกัน (อย่างเงี้ยบๆ) ขับไล่คนผิวขาวออกไปจากบริเวณหุบเขาลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ ปอนเตียกได้วางแผนจะโจมตีป้อมดีทรอยต์ (Fort Detroit) โดยไม่ให้อังกฤษรู้ตัว แต่มีผู้ทรยศไปบอกอังกฤษ ทำให้ปอนเตียกกักคินใจโจมตีป้อมดีทรอยต์ในวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. 1763 ชาวปอนเตียกโจมตีป้อมดีทรอยต์ได้แพร่ไปในหมู่พวกอินเดียนอย่างรวดเร็ว และการจลาจลครั้งใหญ่ก็เริ่มขึ้น อินเดียนเผ่าชอว์นี (Shawnee) เกลาแวร์ (Delaware) และชิปปีวา (Chippewa) ได้รวมกำลังกับเผ่าออกตาวาและเผ่าอื่นๆอีกรวมทั้งหกประมาณ 40 เผ่าโจมตีผู้ตั้งถิ่นฐานตามชายแดนตะวันตก ได้สังหาร อดกลั่นศรีษะผู้ตั้งถิ่นฐาน และเผาหมู่บ้านพร้อมๆกันทุกแห่ง และสามารถยึดป้อมสำคัญๆของอังกฤษได้ถึง 8 แห่งภายในเดือนกรกฎาคม เหลือเพียงป้อมไนแอการา ป้อมพิคต์ และป้อมดีทรอยต์เท่านั้นที่ยังคงอยู่ในความยึดครองของอังกฤษ กองทหารอังกฤษที่ส่งไปช่วยเหลือผู้คนตามชายแดนถูกโจมตีหลายครั้ง และชายแดนถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ความหวังของปอนเตียกที่จะขับไล่ผู้ตั้งถิ่นฐานให้ถอยกลับไปทางตะวันออก

เริ่มไม่เป็นผล เมื่อการรวมกำลังของอินเดียนเผ่าต่างๆเพื่อก่อกบฏเริ่มแตกแยก อินเดียนบางเผ่ายอมรับคำเชิญของเซอร์วิลเลียม จอห์นสัน ไปร่วมประชุมเพื่อสันติภาพสำหรับฤดูร้อน ค.ศ. 1764 อินเดียนบางเผ่าที่ไม่ยอมไปร่วมประชุมต้องพ่ายแพ้ต่อการโจมตีของกองทหารอังกฤษในเดือนสิงหาคมและกันยายน ทหารอังกฤษสามารถยึดป้อมแมคกนะอ (Fort Mackinac) คืนมาและได้สร้างขึ้นใหม่ในเดือนกันยายนค.ศ. 1764 ซึ่งทำให้อังกฤษได้ควบคุมทางตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง

ปอนเตียกได้โจมตีป้อมที่ทรอยต์อีกในเดือนพฤศจิกายนค.ศ. 1763 และในที่สุดปอนเตียกก็ยอมแพ้ต่อกองทหารเรือแห่งของอังกฤษในเดือนสิงหาคมค.ศ. 1765 และในวันที่ 24 กรกฎาคมค.ศ. 1766 ปอนเตียกได้เซ็นสัญญาสันติภาพกับเซอร์วิลเลียม จอห์นสันที่ป้อมออสวีโกบนฝั่งทะเลสาปออนแทรีโอ (Ontario) หลังจากนั้น ปอนเตียกก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบและซื้อสัตว์ต่ออังกฤษจนกระทั่งถูกลอบสังหารในวันที่ 20 เมษายนค.ศ. 1769 โดยนักรบอินเดียนเผ่าพีโอเรีย (Peoria) คนหนึ่งขณะที่ไปเยือนเมืองคาโฮเกีย (Cahokia - ในรัฐอิลลินอยส์)

พระบรมราชโองการค.ศ. 1763 (The Proclamation of 1763)

กบฏปอนเตียกทำให้รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจที่จะระงับการอพยพไปตั้งถิ่นฐานทางชายแดนตะวันตกชั่วคราว เพื่อถ่วงเวลาให้พวกอินเดียนสงบลง และเพื่อให้รัฐบาลมีเวลาตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาชายแดนตะวันตก ดังนั้น ในเดือนตุลาคมค.ศ. 1763 รัฐบาลอังกฤษจึงได้ประกาศพระบรมราชโองการค.ศ. 1763 ออกมา สำคัญคือ

1. จัดตั้งรัฐบาลอาณานิคมขึ้นในดินแดนที่ไคมาใหม่ โดยแบ่งออกเป็น 4 เขตคือ เกรนาดา (Grenada) ในหมู่เกาะอินดิสตะวันตก ฟลอริดาตะวันออก ฟลอริดาตะวันตก และควิเบก

2. ให้สงวนดินแดนทางตะวันตกระหว่างเทือกเขาแอปพาเลเชียนกับแม่น้ำมิสซิสซิปปี จากฟลอริดาขึ้นไปถึงเส้นรุ้งที่ 50° เหนือ ให้เป็นที่อยู่และล่าสัตว์ของพวกอินเดียน และให้เป็นเขตต่อการปกครองของทหาร

3. ห้ามตั้งถิ่นฐานเลย "เส้นประกาศ" (Proclamation Line, แผนที่ตั้งน้ำ

68) ซึ่งถือเอาแนวสันเขาแอปปาเลเชียนเป็นเกณฑ์ ผู้ที่ไปอยู่ก่อนแล้วให้อพยพกลับ

4. ให้ชาวอาณานิคมอพยพไปตั้งถิ่นฐานได้ในแคนาดาและฟลอริดา ซึ่งรัฐบาลอังกฤษได้จัดตั้งรัฐบาลอาณานิคมขึ้นแล้ว

5. พ่อค้าขนส่งสัตว์ที่ของการทำธุรกิจในดินแดนตามข้อ 2 ให้ยื่นขอใบอนุญาตจากรัฐบาลที่กรุงลอนดอนโดยตรง ไม่ใช่จากสถานีบีบีของอาณานิคม

6. ห้ามซื้อที่ดินทางตะวันออกของ "เส้นประกาศ" จากพวกอินเดียน พระมหากษัตริย์เท่านั้นที่มีสิทธิซื้อที่ดินจากพวกอินเดียน

การประกาศพระบรมพระราชโองการฉบับนี้ทำให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจ จึงเป็นเหตุให้เกิดการขัดแย้งระหว่างรัฐบาลอังกฤษกับชาวอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือ

พระราชบัญญัติน้ำตาล (ค.ศ. 1764) (The Sugar Act)

ขณะที่ชาวอาณานิคมกำลังไม่พอใจพระบรมราชโองการค.ศ. 1763 อยู่ นั้น รัฐบาลอังกฤษยังทำให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจมากขึ้นโดยการประกาศพระราชบัญญัติน้ำตาลออกมาเพื่อกำจัดการค้าระหว่างชาวอาณานิคมกับหมู่เกาะอินดิสตะวันตกที่ไม่ใช่ของอังกฤษ และหวังจะได้เงินภาษีเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งทหาร 10,000 คนไปประจำชายแดนเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ชาวอาณานิคม และรัฐบาลอังกฤษเห็นว่าชาวอาณานิคมควรจะช่วยแบ่งเบาภาระนี้บ้างอย่างน้อย 1/3 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด

พระราชบัญญัติน้ำตาลกำหนดว่า

1. ลดอัตราภาษีขาเข้าสำหรับกากน้ำตาล จาก 6 เพนนีต่อ 1 แกลลอน ความพระราชบัญญัติกากน้ำตาลค.ศ. 1733 ลงเหลือเพียง 3 เพนนีต่อ 1 แกลลอน และเพิ่มภาษีน้ำตาล สิ่งทอ กาแฟ ทราย และสินค้าฟุ่มเฟือยต่างๆ จากต่างประเทศ

2. เพิ่มภาษีเหล้าองุ่นจากหมู่เกาะมาเดยราและคานารี (Canary) ถ้าเหล้าองุ่นนั้นส่งตรงไปอาณานิคมโดยไม่ผ่านอังกฤษก่อน

3. เพิ่มอัตราภาษีสินค้าจากทวีปยุโรปที่ส่งผ่านอังกฤษไปขายในอาณานิคม

เป็น 2 เท่าของอัตราภาษีเดิม

4. ห้ามส่งเหล้ารัมจากต่างประเทศและเหล้าองุ่นจากฝรั่งเศสเข้าอาณานิคม

เพื่อให้ชาวอาณานิคมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อย่างเคร่งครัด เจ้าหน้าที่ศุลกากรได้รับคำสั่งให้เข้มงวดกวาดขันขึ้น ให้อำนาจในการตรวจค้นสถานที่สงสัยได้ และเรือรบอังกฤษในน่านน้ำอเมริกันได้รับคำสั่งให้คอยจับกุมผู้ลักลอบหนีภาษี

พระราชบัญญัตินี้ทำให้ชาวอาณานิคมเริ่มตกเถียงกันถึงสิทธิของรัฐสภาอังกฤษ ว่ามีอำนาจจะเรียกเก็บภาษีสรรพากรชาวอาณานิคมหรือไม่ โดยที่พวกเขาไม่มีผู้แทนประจำอยู่ในรัฐสภาที่กรุงลอนดอน

พระราชบัญญัติเงินตรา (ค.ศ. 1764) (The Currency Act)

ในระหว่างสงครามฝรั่งเศสและอินเดียน อาณานิคมเวอร์จิเนียได้พิมพ์ธนบัตรออกใช้เป็นมูลค่า 250,000 ปอนด์ และถือว่าเป็นธนบัตรที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย ทั้งนี้เพราะชาวอาณานิคมเป็นหนี้พ่อค้าชาวอังกฤษเป็นเงินจำนวนมาก

ดังนั้น รัฐสภาอังกฤษจึงได้ประกาศพระราชบัญญัติเงินตราออกมาในค.ศ. 1764 ว่า ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายนเป็นต้นไป ห้ามอาณานิคมทุกแห่งในทวีปอเมริกาเหนือพิมพ์ธนบัตรออกใช้อีกต่อไป และให้ทำลายธนบัตรทั้งหมดที่พิมพ์ในระหว่างสงคราม ภายในระยะเวลาที่กำหนด หลังจากนั้นชาวอาณานิคมต้องชำระภาษีด้วยเหรียญทองและเงิน เพื่อป้องกันการหลีกเลียง รัฐสภาได้ประกาศให้กฎหมายทุกฉบับที่ประกาศโดยสภานิติบัญญัติของอาณานิคม ที่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัตินี้เป็นโมฆะ ทั้งยังกำหนดว่าข้าหลวงประจำอาณานิคมคนใดที่สนับสนุนกฎหมายของสภานิติบัญญัติที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้จะถูกปรับ 1,000 ปอนด์ และถูกปลดออกจากตำแหน่ง

พระราชบัญญัติเลี้ยงทหาร (ค.ศ. 1765) (The Quartering Act)

รัฐสภาอังกฤษได้ประกาศพระราชบัญญัติเลี้ยงทหารออกมาในวันที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ. 1765 หากโรงทหารแห่งใดก็ตามมีที่พักอาศัยไม่เพียงพอสำหรับกองทหารอังกฤษรุ่นใหม่ที่ถูกส่งไปประจำอยู่ในอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือ ให้สถานิคมบัญญัติของอาณานิคมจัดหาที่พักอาศัยพร้อมทั้งเครื่องอุปโภคและบริโภคแก่ทหารอังกฤษเหล่านั้น สำหรับที่พักอาศัยจะเป็น โรงแรม โรงนาของราษฎร หรือบ้านเรือนราษฎรเองก็ได้

พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ (ค.ศ. 1765) (The Stamp Act)

รัฐบาลอังกฤษต้องการเงินภาษีจากอาณานิคมอีกปีละ 60,000 ปอนด์เพื่อช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งทหารไปป้องกันอาณานิคม เพราะเงินภาษีที่ได้จากพระราชบัญญัตินั้นเวลานั้นไม่เพียงพอ ดังนั้นรัฐบาลอังกฤษจึงเสนอพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ต่อรัฐสภาเพราะเห็นว่าในอังกฤษมีการเก็บภาษีอากรแสตมป์อยู่แล้ว จึงเห็นสมควรว่าควรเก็บภาษีชนิดนี้ในอาณานิคมด้วย รัฐสภาได้ผ่านพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาในค.ศ. 1765 โดยมีเสียงคัดค้านน้อยมาก

พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ซึ่งจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน กำหนดให้ชาวอาณานิคมติดอากรแสตมป์บนหนังสือพิมพ์ แผ่นป้ายโฆษณา เอกสาร ใบปลิว โฉนด ใบอนุญาต สัญญาเช่า เอกสารทางกฎหมายอื่นๆ ไฟ และลูกเต๋า เป็นต้น ซึ่งรวมทั้งหมดมี 54 ชนิดด้วยกัน อากรแสตมป์มีมูลค่าตั้งแต่ครึ่งเซ็นต์ไปจนถึง 50 ดอลลาร์ ผู้ซื้อขึ้นจะถูกปรับและอาจจะถูกจำคุกโดยศาลทหารเรือโดยไม่มีคณะลูกขุน

พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ถือเป็นการเรียกเก็บภาษีโดยตรงหรือภาษีภายใน ซึ่งสถานิคมบัญญัติของอาณานิคมมีอำนาจในการเก็บภาษีชนิดนี้และชาวอาณานิคมก็คุ้นเคยกับภาษีนี้อยู่แล้ว แต่อากรแสตมป์เป็นภาษีโดยตรงที่เก็บโดยรัฐบาลอังกฤษซึ่งชาวอาณานิคมไม่มีผู้แทนเป็นปากเสียงแทน ดังนั้น พระราชบัญญัติอากรแสตมป์ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานทุกอย่างของชาวอาณานิคมจึงก่อให้เกิดปฏิกิริยาขึ้นในอาณานิคมหลายแห่ง

สถานิคมบัญญัติแห่งเวอร์จิเนียได้ผ่านมติออกมาชุดหนึ่งซึ่งเสนอโดยแพทริก เฮนรี

(Patrick Henry) ผู้เป็นทนายความ มตินี้กล่าวว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (House of Burgesses) เท่านั้นที่มีสิทธิเก็บภาษีชาวเวอร์จิเนีย

บุคคลสำคัญที่ต่อต้านพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ได้รวมกลุ่มกันขึ้นเรียกว่า "บุตรแห่งเสรีภาพ"²³ (Sons of Liberty) พวกเขาได้นำฝูงชนก่อการจลาจลขึ้นในแมสซาชูเซตส์ นิวยอร์ก เวอร์จิเนีย แคลโรไลนาเหนือ และอาณานิคมอื่นๆ เพื่อป้องกันไม่ให้พระราชบัญญัติอากรแสตมป์มีผลใช้บังคับได้ ในคืนวันที่ 14 สิงหาคม พวกบุตรแห่งเสรีภาพได้พากันบุกสำนักงานขายอากรแสตมป์ในบอสตัน ทำลายอากรแสตมป์และทรัพย์สินอื่นๆ นายแอนดรูว์ โอลิเวอร์ (Andrew Oliver) ตัวแทนจำหน่ายอากรแสตมป์ซึ่งเป็นชาวอาณานิคมต้องลาออกจากหน้าที่ ตัวแทนจำหน่ายอากรแสตมป์ในอาณานิคมอื่นรีบลาออกหรือหลบหนีไป หลังจากนั้นฝูงชนในบอสตันยังได้บุกเข้าไปในศาลทหารเรือและเผาเอกสารต่างๆ และในวันที่ 26 สิงหาคมก็ได้เผาบ้านนายทอมัส ฮัทชินสัน (Thomas Hutchinson) หัวหน้าผู้พิพากษาประจำอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ ทั้งๆที่ท่านไม่เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติฉบับนี้

ขณะที่การจลาจลกำลังดำเนินอยู่นั้น สถานितिบัญญัติของอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ได้เสนอให้อาณานิคมต่างๆส่งผู้แทนไปประชุมร่วมกัน ในวันที่ 25 ตุลาคมค.ศ. 1765 อาณานิคม 9 แห่งจากทั้งหมด 13 แห่ง²⁴ ได้ส่งผู้แทน 27 คนไปประชุมกันที่นิวยอร์กในการประชุมที่เรียกว่า Stamp Act Congress ที่ประชุมยอมรับอำนาจของรัฐสภาอังกฤษในเรื่องที่เกี่ยวกับการปกครอง แต่รัฐสภาอังกฤษไม่มีสิทธิเรียกเก็บภาษีภายในเช่นอากรแสตมป์ ในเมื่อชาวอาณานิคมไม่มีผู้แทนในรัฐสภาที่กรุงลอนดอน นอกจากนี้ที่ประชุมยังได้ตกลงอีกว่าชาวอาณานิคมมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาตัดสินโดยคณะลูกขุนเช่นเดียวกับชาวอังกฤษ ที่ประชุม

²³ เป็นสมาคมลับของกลุ่มผู้รักชาติ ก่อตั้งขึ้นในค.ศ. 1765 เพื่อที่จะรวบรวมเสียงสนับสนุนในการต่อต้านการใช้อำนาจจากชิของรัฐบาล ต่อมาภายหลังได้กลายเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพ เริ่มก่อตั้งขึ้นในคอนเนตทิคัตและนิวยอร์กก่อนแล้วจึงแพร่หลายไปยังอาณานิคมอื่นๆ สมาชิกเป็นชนชั้นกลางและเป็นคนหนุ่ม ผู้นำกลุ่มบางคนได้แก่จอห์น แฮนค็อก (John Hancock) แซมวล อัดัมส์ (Samuel Adams) และพอล รีเวียร์ (Paul Revere)

²⁴ อาณานิคมที่ไม่ได้ส่งผู้แทนมาร่วมประชุมคือนิวแฮมป์เชอร์ เวอร์จิเนีย แคลโรไลนาเหนือและจอร์เจีย สำหรับ 3 อาณานิคมหลังนั้นเป็นเพราะชาพลองอังกฤษประจำอาณานิคมไม่อนุญาตให้มีการเลือกผู้แทนไปประชุม

ได้ส่งจดหมายไปยังรัฐสภาให้ประกาศยกเลิกพระราชบัญญัติน้ำตาลและพระราชบัญญัติอากรแสตมป์

ฝ่ายพวกพ่อค้าชาวอาณานิคมก็มาร่วมมือกันปฏิเสธไม่ยอมสั่งซื้อสินค้าจากอังกฤษ ทำให้การค้าของอังกฤษตกต่ำ พ่อค้าอังกฤษที่มีอิทธิพลจึงบีบบังคับให้รัฐสภายกเลิกพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ รัฐสภาจึงประกาศยกเลิกในเดือนมีนาคมค.ศ. 1766 และแก้ไขพระราชบัญญัติน้ำตาลโดยลดภาษีจากน้ำตาลจาก 3 เพนนีต่อ 1 แกลลอน (ค.ศ. 1764) ลงเหลือ 1 เพนนีต่อ 1 แกลลอน และพร้อมกันนี้รัฐสภาก็ได้ประกาศ Declaratory Act (1766) ออกมาเพื่อยืนยันว่าพระมหากษัตริย์และรัฐสภาอังกฤษมีอำนาจอย่างเต็มที่ในการออกกฎหมายปกครองอาณานิคมต่างๆตามแต่จะเห็นสมควร

พระราชบัญญัติทาวน์เชนด์ (ค.ศ. 1767) (The Townshend Acts)

ในเดือนกุมภาพันธ์ค.ศ. 1767 รัฐบาลของนายชาลส์ ทาวน์เชนด์แห่งอังกฤษได้ตกลงใจจะลดภาษีที่ดินแก่เจ้าของที่ดินชาวอังกฤษ โดยหวังจะเก็บภาษีจากสินค้าที่ชาวอาณานิคมซื้อจากอังกฤษ มาชดเชย

วันที่ 6 มิถุนายนค.ศ. 1767 รัฐสภาอังกฤษได้ประกาศยุบสภานิติบัญญัติวินยอร์คตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคมค.ศ. 1767 เป็นต้นไป เพราะปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเสียงกู่หารค.ศ. 1765

ต่อมาในวันที่ 29 มิถุนายนค.ศ. 1767 รัฐสภาอังกฤษได้ผ่านพระราชบัญญัติทาวน์เชนด์ออกมา กำหนดให้เก็บภาษีขาเข้าจาก แก้ว กระจก ตะกั่ว สีวาทภาพ ใบชา และของอื่นๆที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ชาวอาณานิคมซื้อจากอังกฤษ ภาษีเหล่านี้เป็นภาษีการค้าภายนอก รัฐสภาคิดว่าชาวอาณานิคมคงจะไม่ต่อต้าน เงินที่เก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้จะนำไปจ่ายเป็นเงินเดือนแก่ข้าหลวงประจำอาณานิคมและเจ้าหน้าที่อังกฤษอื่นๆซึ่งเดิมเคยรับเงินเดือนจากสภานิติบัญญัติแห่งอาณานิคมนั้นๆทำให้อยู่ใต้อิทธิพลของสภานิติบัญญัติ และเพื่อให้การเก็บภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย รัฐสภาจึงได้ตั้งคณะกรรมการการค้าการรวมอเมริกันขึ้นที่บอสตันและให้ควบคุมโดยกระทรวงคลังอังกฤษ ฝ่ายชาวอาณานิคมที่ไม่เต็มใจเสียภาษีก็พากันลักลอบนำสินค้าเข้า รัฐสภาจึงได้รื้อฟื้นการออกหมาย

คนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลให้มีสิทธิคนเรือ ที่เก็บสินค้าและบ้านของชาวอาณานิคม เพื่อหาสินค้าภาษี ทำให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการตั้งศาลทหารเรือขึ้นอีกหลายแห่ง พระราชบัญญัติเทาน์เซนค็อกให้ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 20 พฤศจิกายน

พระราชบัญญัติเทาน์เซนค็อกก่อให้เกิดความไม่พอใจขึ้นทั่วไป พวกพ่อค้าและราษฎรพากันตกใจที่จะเลิกส่งซื้อสินค้าดังกล่าว โดยเริ่มที่บอสตันก่อนซึ่งจะงดซื้อสินค้าเข้าตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1768 เป็นต้นไป หลังจากนั้นการงดซื้อสินค้าเข้าจึงขยายไปยังอาณานิคมอื่นๆ

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1767 จอห์น คีคกินสัน (John Dickinson) แห่งเพนซิลเวเนียได้เขียนบทความชื่อ " Letters from a Farmer in Pennsylvania to the Inhabitants of the British Colonies " ลงใน Pennsylvania Chronicle บทความนี้คีคกินสันได้โจมตีพระราชบัญญัติเทาน์เซนค็อกว่าไม่เป็นรัฐธรรมนูญ

และโจมตีการยุบสภานิติบัญญัตินิวอิงแลนด์ว่าเหมือนกับทำลายเสรีภาพของอาณานิคมทุกแห่ง

แอมวอล อคัมส์ได้ร่างจดหมายเวียนขึ้นเชิญชวนให้ทุกอาณานิคมร่วมมือกันต่อต้านพระราชบัญญัติเทาน์เซนค็อกซึ่งเป็นการเก็บภาษีโดยไม่มีผู้แทน (taxation without representation) ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1768 สภานิติบัญญัติแมสซาชูเซตส์ได้ลงมติรับรองจดหมายเวียน และได้ส่งจดหมายเวียนนี้ไปยังอาณานิคมอื่นทุกแห่ง ลอร์ดฮิลล์สโบโร (Lord Hillsborough) เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของอังกฤษได้สั่งให้สภานิติบัญญัติแมสซาชูเซตส์ยับยั้งจดหมายเวียนนั้น แต่สภานิติบัญญัติแมสซาชูเซตส์ปฏิเสธ จึงถูกยุบในวันที่ 1 กรกฎาคม พร้อมกันนี้สภานิติบัญญัติแมริแลนด์ แกลโรไลนาใต้ และจอร์เจียซึ่งปฏิบัติตามจดหมายเวียนก็ถูกยุบด้วย

ขณะเดียวกันชาวเมืองบอสตันได้ก่อเหตุวุ่นวายต่างๆจนเจ้าหน้าที่ศุลกากรต้องขอกำลังทหารมาช่วยป้องกันความปลอดภัยให้ ในวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 1768 เรือรบอังกฤษชื่อ รอมนีย์ (Romney) จากเมืองแฮลิแฟกซ์ (Halifax) ในโนวาสโกเชียได้เดินทางมาถึงบอสตันพร้อมด้วยปืน 50 กระบอกเพื่อปราบชาวเมือง แต่ชาวเมืองไม่กลัวและยังจับเจ้าหน้าที่ศุลกากรคนหนึ่งขังไว้ในเรือชื่อ ลิเบอร์ตี (Liberty) ของจอห์น แชนคอกขณะเจ้าหน้าที่ไปตรวจเรือลำนั้น แล้วชาวเมืองยังช่วยกันขนเหล้าองุ่นจากหมู่เกาะมาเคียวขึ้นจากเรือโดย

ไม่เสียภาษี เมื่อทหารอังกฤษทราบข่าวจึงสั่งจับเรือลิเบอร์ตี เรือลิเบอร์ตีจึงหนีออกทะเลไป แต่ก็ถูกเรือรอมนียจับได้ในวันที่ 10 มิถุนายนและถูกนำกลับมายังบอสตัน ชาวเมืองจึงได้กล่าวโจมตีเจ้าหน้าที่ศุลกากรจนเจ้าหน้าที่ต้องหนีไปอาศัยอยู่ในป่าของอังกฤษและขอความคุ้มครองจากทหารอีก ในวันที่ 12 กันยายน พวกผู้รักชาติได้ประชุมกันในบอสตันเรียกร้องให้ชาวหลวงเรียกประชุมสภานิติบัญญัติ แต่ชาวหลวงปฏิเสธ เมืองต่างๆ 96 เมืองในแมสซาชูเซตส์จึงส่งผู้แทนมาประชุมกันระหว่างวันที่ 23-28 กันยายน และตกลงที่จะดำเนินการต่างๆเองโดยไม่สนใจกับทหารอังกฤษ 2 กรมที่เดินทางมาถึงบอสตันในวันที่ 1 ตุลาคม

ในเดือนพฤษภาคมค.ศ.1769 สภานิติบัญญัติเวอร์จิเนียได้ผ่านมติออกมาฉบับหนึ่งชื่อว่า Virginia Resolves ซึ่งเสนอโดยยอร์ช วอชิงตัน มตินี้เห็นด้วยกับความคิดของจดหมายเวียนของแมสซาชูเซตส์เกี่ยวกับสิทธิของชาวอาณานิคมที่จะถูกเก็บภาษีโดยสภานิติบัญญัติของตนเท่านั้น และประณามการตอบโต้ของอังกฤษต่อการกีดกันของอาณานิคม นอกจากนี้สภานิติบัญญัตียังได้ตกลงงักซื้อสินค้าจากอังกฤษ

ในปลายค.ศ.1769 พ่อค้าในทุกอาณานิคมยกเว้นนิวแฮมป์เชียร์ได้ตกลงร่วมกันงักซื้อสินค้าจากอังกฤษและจะคว่ำบาตรทุกคนที่ซื้อ ทำให้การค้าของอังกฤษตลอดปีนี้สูญเสียไปประมาณ 700,000 ปอนด์

รัฐบาลอังกฤษเห็นว่าพระราชบัญญัติเทาน์เชนคั้นก่อให้เกิดการสูญเสียมากกว่าการได้เงินเข้าคลัง ดังนั้นในเดือนเมษายนค.ศ.1770 รัฐสภาอังกฤษจึงประกาศยกเลิกการเก็บภาษีสินค้าทุกชนิดยกเว้นภาษีใบชาซึ่งคงไว้เพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจของรัฐสภา พวกบุตรแห่งเสรีภาพได้ยุให้ต่อต้านต่อไปจนกว่าจะยกเลิกการเก็บภาษีใบชา แต่อาณานิคมส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย การงักซื้อสินค้าจากอังกฤษจึงต้องเลิกลงไป

หลังจากการยกเลิกพระราชบัญญัติเทาน์เชนคั้นแล้ว เหตุการณ์ระหว่างชาวอาณานิคมกับอังกฤษยังคงตึงเครียดอยู่ต่อไป

การสังหารหมู่ที่บอสตัน (Boston Massacre)

ความไม่พอใจอังกฤษทำให้แซมวอล อัดัมส์และเพื่อนๆ ในคณะบุครแห่งเสรีภาพพยายามใช้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นปลุกปั่นให้ชาวเมืองเกิดความไม่พอใจอังกฤษมากขึ้น การสังหารหมู่ที่บอสตันนี้เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่น่าไปสู่สงครามเพื่ออิสรภาพ

ในค.ศ. 1768 อังกฤษได้ส่งทหาร 2 กรมไปประจำอยู่ที่บอสตันเพื่อบังคับใช้พระราชบัญญัติเทาน์เชนซ์และรักษาความสงบ ทหารอังกฤษเหล่านี้ไม่เป็นที่ยอมรับของชาวเมืองเลย และเนื่องจากพวกทหารสวมเสื้อสีแดง ชาวเมืองจึงเรียกทหารเหล่านี้อย่างดูหมิ่นว่า "lobster" ในบางครั้งบางคราวฝูงชนได้ปาก่อนหินและก้อนหินใส่ทหารซึ่งทำให้เกิดเหตุการณ์ที่เครียดขึ้นทุกที เจ้าหน้าที่อังกฤษได้พยายามทุกวิถีทางที่จะป้องกันไม่ให้เหตุการณ์รุนแรงมากกว่านี้ แต่ก็ไม่เป็นผล ในวันที่ 5 มีนาคม ค.ศ. 1770 ฝูงชนกลุ่มใหญ่ในบอสตันได้มาชุมนุมกันที่หน้าโรงภาษี ต่างถือตะบองและปากันตะโกนด่าว่าทหารคนหนึ่งซึ่งรักษาการอยู่ที่นี่ จนทหารคนนั้นทนไม่ได้ต้องขอความช่วยเหลือจากกองทหาร ร็อบเบกเพรสตัน (Preston) กับพลทหารอีก 2-3 คนได้ออกมาช่วยเหลือ ฝูงชนจึงยั่วให้ทหารยิงพร้อมกับขว้างปากันหินใส่และวัตถุอื่นใส่ทหาร ปรากฏว่าตะบองอันหนึ่งถูกปาไปโดนทหารคนหนึ่งล้มลง เขาจึงยิงปืนเข้าไปในฝูงชน อาจจะด้วยความโกรธหรือเพราะอุบัติเหตุ แต่เสียงปืนก็ทำให้ทหารคนอื่น ๆ ยิงตาม ผลก็คือทำให้ชาวเมืองบอสตันเสียชีวิต 5 คน บาดเจ็บประมาณ 8 คน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่า "การสังหารหมู่ที่บอสตัน"

การสังหารหมู่ที่บอสตันทำให้ชาวเมืองลุกฮือขึ้น แซมวอล อัดัมส์และพรรคพวกจึงบังคับให้ถอนทหารอังกฤษออกจากเมืองบอสตัน ซึ่งชาวหลวงก็ได้ปฏิบัติตามทันที ต่อมาได้มีการดำเนินคดีร็อบเบกเพรสตันและพลทหารอีก 7 คนในข้อหาฆ่าคนตาย โดยมีโจเซฟ ควินซี จูเนียร์ (Josiah Quincy Jr.) และจอห์น อัดัมส์เป็นทนายให้เพราะทั้งสองเห็นว่าทุกคนควรได้รับการพิจารณาคดีโดยยุติธรรม คณะลูกขุนได้ตัดสินว่าร็อบเบกเพรสตันและพลทหาร 5 คนไม่มีความผิด ส่วนพลทหารอีก 2 คนถูกลงโทษสถานเบา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ชาวเมืองเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อทหารอังกฤษ แซมวอล อัดัมส์, พอล รีเวียร์ และบุคคลอื่นในคณะบุครแห่งเสรีภาพจึงได้ใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ยุยงให้ฝูงชนต่อต้านอังกฤษและต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ

ชาวอาณานิคมคนแรกที่ถูกยิงในวันสังหารหมู่ที่บอสตันได้แก่คีตทาสนิโกรในบอสตัน ชื่อคริสปัส แอตทัก (Crispus Attucks) เขาหนีจากนายของเขามาเป็นเวลา 20 ปีแล้ว และเคยเป็นกลาสีในเรือล่าปลาวาฬ ขณะนั้นเขาคงงานและกำลังหางานทำ แอตทักเป็นหัวหน้าฝูงชนที่ก่อความวุ่นวายในวันนั้น ความสูงของเขาทำให้เขาเป็นเป้ากระสุนอย่างดี ทำให้เขาได้เป็นคนแรกที่เสียชีวิตเพื่ออิสรภาพ

การเผาเรือแกสปี

เรือแกสปี (Gaspee) เป็นเรือเร็วคิกอาวูร้อมของกองทัพเรืออังกฤษ ทำหน้าที่ตรวจตราป้องกันการลักลอบขนสินค้าหนีภาษีในน่านน้ำของอาณานิคมโรดไอแลนด์หรือแถบอ่าวนาร์ราเกนเซต ชาวอาณานิคมโรดไอแลนด์ไม่พอใจผู้คนในเรือแกสปี ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านั้นได้ทำความเจ็บช้ำน้ำใจให้กับชาวอาณานิคมอย่างรุนแรง เช่นผู้บังคับการเรือแกสปีได้จับเรือเล็ก ๆ ที่แล่นไปมาในน่านน้ำแถบนั้น ส่วนพวกกลาสีเรือได้ขึ้นไปตัดไม้ในสวนของชาวไร่เพื่อเอาไปทำฟืน และยังจับสัตว์เลี้ยงไปเป็นอาหารอีกด้วย

ในตอนบ่ายวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1772 เรือแกสปีได้แล่นไปเกยตื้นห่างจากโปรวิเดนซ์ไปทางใต้ 7 ไมล์ ในตอนเช้าของคืนนั้นเอง ชาวเมืองโปรวิเดนซ์กลุ่มหนึ่งนำโดยพ่อค้าชื่อจอห์น บราวน์ (John Brown) ได้บุกขึ้นไปบนเรือแกสปี จับเจ้าหน้าที่และลูกเรือไว้แล้วเผาเรือแกสปี รัฐบาลอังกฤษโกรธมากและถือว่าเป็นการกระทำที่บังอาจมาก ดังนั้นรัฐบาลจึงประกาศพระบรมราชโองการออกมาเมื่อวันที่ 26 สิงหาคมว่า ผู้ที่สามารถชี้ตัวผู้กระทำผิดได้ถูกต้องจะได้รับเงิน 500 ปอนด์ ต่อมาในวันที่ 2 กันยายน รัฐบาลอังกฤษยังได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นทำหน้าที่สอบสวนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลทหารเรือแห่งบอสตัน ประธานศาลสูงแห่งแมสซาชูเซตส์ นีวฮอร์ค และนิวเจอร์ซีย์ ผู้ที่ถูกคณะกรรมการระบุว่าเป็นผู้กระทำผิดจะถูกส่งไปดำเนินคดีที่อังกฤษ ซึ่งเป็นการลดอำนาจศาลของอาณานิคมโรดไอแลนด์ ชาวอาณานิคมโรดไอแลนด์จึงให้ความช่วยเหลือคณะกรรมการน้อยมากทำให้คณะกรรมการไม่สามารถหาตัวคนผิดได้เลย ในขณะเดียวกัน ข้าราชการอังกฤษประจำอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ยังได้ประกาศว่า ต่อไปข้าหลวงและผู้พิพากษาจะรับเงินเดือนโดยตรงจากอังกฤษ ดังนั้นจึงจะเข้มงวดกวดขันการปกครอง

ตนเองให้มากขึ้น

ในค.ศ.1772 นั้นเอง ชาวเมืองบอสตันภายใต้การนำของแซมวอล อคัมส์จึงได้ประชุมกัน และได้ตกลงก่อตั้งคณะกรรมการสื่อสารขึ้น (Committee of Correspondence) กรรมการประกอบด้วยสมาชิก 21 คน มีหน้าที่แจ้งข่าวสารให้อาณานิคมอื่นและส่วนอื่นของโลก ทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในเมสซาชูเซตส์ หลังจากนั้นไม่นานความกึกก้องก็ได้แพร่หลายไปยังอาณานิคมอื่นซึ่งก็ได้ตั้งคณะกรรมการสื่อสารของตนขึ้นบ้าง และการทำงานก็ไม่เพียงแต่เสนอข่าวเท่านั้นแต่ยังแทรกความคิดเห็นต่างๆเข้าไปด้วย ชาวอาณานิคมระดับหัวหน้าที่เป็นสมาชิกของคณะกรรมการสื่อสารได้แก่ ทอมัส เจฟเฟอร์สัน แพทริก เฮนรี ริชาร์ด เฮนรี ลี (Richard Henry Lee) และเจมส์ โอทิส (James Otis) เป็นต้น คณะกรรมการสื่อสารเหล่านี้ได้กลายเป็นรากฐานสำหรับก่อตั้งองค์การปฏิวัติที่บังเกิดผลขึ้นในไม่ช้า

พระราชบัญญัติใบชา (The Tea Act of 1773)

ถึงแม้รัฐสภาอังกฤษจะได้ประกาศยกเลิกพระราชบัญญัติเทาน์เชนค์ไปแล้วใน ค.ศ.1770 แต่ยังคงเก็บภาษีใบชาต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจของรัฐสภา และใบชา ก็ได้นำให้เกิดปัญหาการขัดแย้งระหว่างอังกฤษกับอาณานิคมอีก

บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษกำลังประสบปัญหายุ่งยากทางเศรษฐกิจและอยู่ในฐานะเกือบล้มละลาย ราคาหุ้นของบริษัทตกลงจาก 280 ปอนด์เหลือเพียง 160 ปอนด์ในตลาดหุ้นที่กรุงลอนดอน นอกจากนี้บริษัทยังมีใบชาอยู่ในคลังสินค้าในอังกฤษมีมูลค่าถึง 17 ล้านปอนด์ ซึ่งบริษัทไม่สามารถนำออกขายได้เพราะไม่มีเงินเสียภาษี หากรัฐบาลไม่ช่วยเหลือบริษัทก็อาจจะต้องล้มละลาย ลอร์ดนอร์ธ (Lord North) นายกรัฐมนตรีอังกฤษจึงเสนอให้รัฐสภาช่วยเหลือบริษัทอินเดียตะวันออก

ดังนั้น รัฐสภาจึงประกาศพระราชบัญญัติใบชาออกมาในวันที่ 27 เมษายนค.ศ. 1773 ซึ่งอนุญาตให้บริษัทอินเดียตะวันออกส่งใบชาไปขายยังอเมริกาได้โดยไม่ต้องเสียภาษีตามพระราชบัญญัติการเดินเรือค.ศ.1663 (กฎข้อ 5 หน้า 55) แต่ต้องเสียภาษีใบชาในอาณานิคมในอัตราปอนด์ละ 3 เพนนี นอกจากนี้บริษัทยังได้รับสิทธิในการจำหน่ายใบชาโดย

ทรงแก้ตัวแทนของบริษัทอีกด้วย ก๊วยลิตีพิพิเศษต่างๆที่บริษัทได้รับทำให้บริษัทสามารถขายใบชาได้ในราคาถูกลงกว่าที่พ่อค้าชาวอาณานิคมซื้อจากพ่อค้าชาวคัทซ์แล้วลักลอบหนีภาษีเข้ามาขายในอาณานิคม ถึงแม้ราคาใบชาจะถูกลงแต่ชาวอเมริกันก็ไม่ยอมซื้อ เพราะเขาถือว่าการขายใบชาในราคาถูกเป็นแผนที่จะทำให้พ่อค้าชาวอาณานิคมล้มละลายแล้วต่อนั้นพ่อค้าชาวอังกฤษก็จะได้ควบคุมการค้า ราคาใบชาและอัตราภาษีก็จะสูงขึ้น

ในเดือนกันยายน บริษัทอินเดียตะวันออกได้ส่งใบชามูลค่าครึ่งล้านปอนด์ไปยังตัวแทนจำหน่ายในบอสตัน นิวยอร์ก ฟิลาเดลเฟีย แอนนาโปลิส (Annapolis) และชาลส์ตัน ปรากฏว่าพอเรือไปถึงอเมริกาบริษัทกลับขายใบชาไม่ได้เลย เพราะชาวอาณานิคมพากันต่อต้านไม่ยอมซื้อใบชาและยังบังคับให้ตัวแทนจำหน่ายลาออกจากหน้าที่อีกด้วย ส่วนเรือบรรทุกใบชาไม่สามารถเข้าเทียบท่าในนิวยอร์กและฟิลาเดลเฟียได้ กับคืนจึงนำเรือกลับอังกฤษ ที่ชาลส์ตันเจ้าหน้าที่ได้นำใบชาไปเก็บไว้ในคลังสินค้าเพราะไม่มีตัวแทนบริษัทมารับที่แอนนาโปลิส เรือบรรทุกใบชาถูกชาวอาณานิคมเผา

ที่บอสตันเหตุการณ์รุนแรงกว่าที่อื่น เพราะตัวแทนจำหน่ายปฏิเสธไม่ยอมลาออก ในจำนวนนี้เป็นบุตรของข้าหลวงฮัทชินสันเสีย 2 คนและหลาน 1 คน เรือบรรทุกใบชาของบริษัทอินเดียตะวันออกลำแรกไปถึงบอสตันในวันที่ 28 พฤศจิกายนค.ศ.1773 ตัวแทนจำหน่ายต้องการขนใบชาขึ้นบกและเก็บไว้ในคลังสินค้า แต่พวกบุตรแห่งเสรีภาพซึ่งประชุมกันระหว่างวันที่ 29-30 พฤศจิกายนไม่ยอมให้มีการขนใบชาเหล่านั้นขึ้นบกและให้ส่งกลับอังกฤษ ข้าหลวงฮัทชินสันปฏิเสธไม่ยอมออกใบอนุญาตให้เรือบรรทุกใบชากลับอังกฤษและถ่วงเวลาไว้ถึง 20 วันจนพวกบุตรแห่งเสรีภาพหมดความอดทน ดังนั้นในคืนวันที่ 16 ธันวาคมค.ศ.1773 พวกบุตรแห่งเสรีภาพและชาวเมืองประมาณ 150 คน มีแซม อักมัสเป็นหัวหน้าได้แต่งตัวเป็นอินเดียแล้วเข้าไปบนเรือบรรทุกใบชา แล้วช่วยกันขนใบชาจำนวน 342 หีบมูลค่า 75,000 ดอลลาร์ทิ้งลงไปในทะเล โดยได้รับการสนับสนุนจากฝูงชนบนฝั่งอีกเป็นจำนวนมาก เหตุการณ์นี้เรียกว่า Boston Tea Party

เหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นอีกที่นิวยอร์กในวันที่ 22 เมษายนค.ศ.

พระราชบัญญัติกักขัง (Coercive Acts)

การทำลายโบสถ์ที่บอสตันทำให้เจ้าหน้าที่อังกฤษและพ่อค้าโกรธมาก เพราะเป็นเจตนาทำลายของซึ่งถือเป็นการกระทำที่เลวร้ายยิ่งกว่าการปฏิเสธไม่ยอมเสียภาษี

เพื่อที่จะลงโทษชาวอาณานิคมและป้องกันไม่ให้ชาวอาณานิคมก่อการร้ายอีก และเพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจที่เข้มแข็งของเจ้าหน้าที่อังกฤษเหนือชาวอาณานิคม รัฐสภาได้ประกาศพระราชบัญญัติกักขังออกมาในค.ศ. 1774 พระราชบัญญัติเหล่านี้ได้แก่

1. พระราชบัญญัติว่าด้วยเมืองท่าบอสตัน (Boston Port Bill) ให้ปิดท่าเรือบอสตันจนกว่าชาวเมืองจะชดเชยค่าเสียหายสำหรับโบสถ์ที่เสียไปให้แก่บริษัทอินเดียตะวันออก และให้ย้ายสำนักงานศุลกากรจากบอสตันไปที่ซาเลม

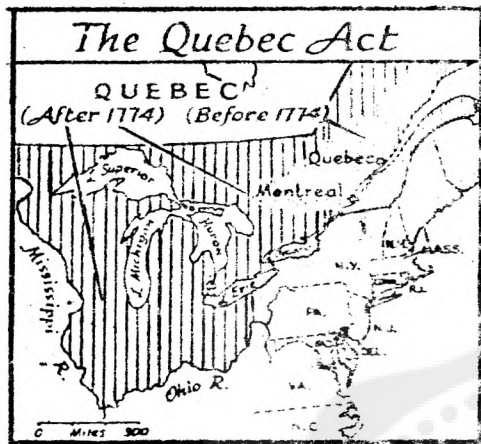
2. Massachusetts Government Act. ได้เปลี่ยนแปลงข้อความในพระบรมราชานุญาตฉบับค.ศ. 1691 ของแมสซาชูเซตส์ โดยบัญญัติว่า พระมหากษัตริย์จะทรงเป็นผู้แต่งตั้งข้าหลวงและคณะมนตรีแห่งแมสซาชูเซตส์ (ซึ่งเดิมเลือกตั้งโดยสภาท้องถิ่น) ให้ข้าหลวงมีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนศุลกากรและเจ้าหน้าที่ปกครองแขวง ให้เจ้าหน้าที่ปกครองแขวงเป็นผู้เลือกคณะลูกขุนซึ่งเดิมเป็นหน้าที่ของที่ประชุมเมือง การประชุมเมืองจะมีได้เพียงปีละ 1 ครั้ง นอกเหนือจากนี้จะต้องได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษจากข้าหลวง

เพื่อบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ นายพลธอมัส เกจ (Thomas Gage) ผู้บัญชาการกองทัพอังกฤษในนิวยอร์กได้รับแต่งตั้งให้เป็นข้าหลวงประจำอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ และได้รับกำลังทหารเพิ่มเติมจากอังกฤษด้วย

3. The Administration of Justice Act. เจ้าหน้าที่อังกฤษในแมสซาชูเซตส์ที่ถูกดำเนินคดีในข้อหาที่ร้ายแรง ให้ไปพิจารณาคดีที่อังกฤษหรือในอาณานิคมอื่น ถ้าข้าหลวงเห็นว่าผู้กระทำผิดจะไม่ได้รับความยุติธรรม

4. พระราชบัญญัติเลี้ยงทหาร (The Quartering Act) บังคับให้ชาวอาณานิคมแมสซาชูเซตส์จัดหาที่พักรวมทั้งเสบียงอาหารแก่ทหารอังกฤษ และต้องยินยอมให้ทหารเข้าพักอาศัยในบ้านเรือนของคนด้วย

5. พระราชบัญญัติควิเบก (The Quebec Act) กำหนดให้ขยายเขตควิเบกออกไป โดยกำหนดให้แม่น้ำโอไฮโอเป็นเส้นเขตแดนทางใต้ และแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นเส้น

เขตแดนทางตะวันตก ให้ความเสมอภาคทาง
การเมืองและให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่
ชาวแคนาดาที่นับถือนิกายโรมันแคธอลิก พิจารณา
ให้สิทธิกฎหมายฝรั่งเศสโดยวางประการในเขต
ควิเบก เช่น การพิจารณาคดีโดยไม่มีคณะลูกขุน
แม้พระราชบัญญัติควิเบกจะไม่ได้
เป็นส่วนหนึ่งในการลงโทษชาวอาณานิคม แต่

เมื่อประกาศออกมาในระยะเวลาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติอื่นๆ ชาวอาณานิคมจึงต่อต้านเช่น
เดียวกัน และชาวอาณานิคมเห็นว่าพระราชบัญญัติควิเบกมุ่งลงโทษพวกเขาโดยการกีดกัน
การขยายตัวไปทางตะวันตก และสักระยะชาวอาณานิคมไว้วางใจที่ประชาชนนับถือนิกาย
โรมันแคธอลิก ดังนั้นชาวอาณานิคมจึงเรียกพระราชบัญญัติทั้ง 5 นี้ว่า "พระราชบัญญัติเหี้ยม
หน" (Intolerable Act)

มินิทเทน (Minutemen)

คือกลุ่มอาสาสมัครที่มีอาวุธพร้อมแห่งอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ ผู้ซึ่งพร้อมที่จะ
ออกปฏิบัติการไวกายในหนึ่งนาทีที่ได้รับสัญญาณบอกเหตุ อาสาสมัครกลุ่มนี้ก่อกำเริบขึ้นที่
เมืองวูสเตอร์ (Worcester) และเมืองอื่นๆ ในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ มีฐานะเป็นส่วน
หนึ่งของกลุ่มอาสาสมัครเดิมที่โครวบรวมหรือปรับปรุงขึ้นใหม่เพื่อที่จะพ่ายอิทธิพลของพวก
ทอริหรือบุคคลที่ยังคงสวามิภักดิ์ต่ออังกฤษ เมื่อวันที่ 26 ตุลาคมค.ศ. 1774 รัฐสภาท้องถิ่น
(Provincial Congress) ได้สั่งให้กลุ่มมินิทเทนขยายเขตปฏิบัติการออกไปทั่วอาณานิคม
แต่ยังไม่ทันได้ดำเนินการความนี้ก็เกิดการสู้รบกันขึ้นเสียก่อน ในการรบที่เลกซิงตัน
(Lexington) และคอนคอร์ด (Concord) แห่งอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ในวันที่ 19
เมษายนค.ศ. 1775 นั้น กลุ่มอาสาสมัครกลุ่มนี้ได้เข้าร่วมกับกลุ่มผู้รักชาติทำการต่อสู้กับกอง
ทหารอังกฤษ ก่อนมาภายหลังอาณานิคมอื่นๆ เช่น แมริแลนด์ นิวแฮมป์ไชร์ และคอนเนกติกัต

ก็ได้มีการรวมกลุ่มอาสาสมัครขึ้นตามคำแนะนำของคอนติเนนตัลคอนเกรส (Continental Congress) เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 1775

ในปัจจุบันมีอนุสาวรีย์ของกลุ่มมินิเทเมนอยู่ที่ เลกซิงตัน คองคอร์ด และเวสต์-พอร์ต (Westport) ในคอนเนคติกัต

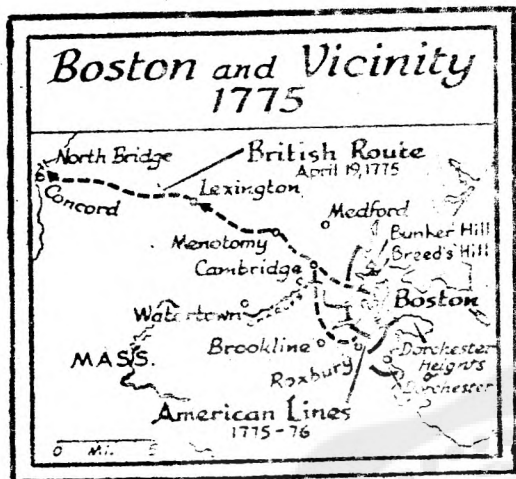
การรบที่เลกซิงตันและคองคอร์ด (Battle of Lexington and Concord)

เป็นการรบครั้งแรกระหว่างทหารอังกฤษกับกลุ่มอาสาสมัครชาวอเมริกันในสงครามปฏิวัติเพื่ออิสรภาพ

นายพลเจ. ซาห์ลวงประจำอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ทราบข่าวว่าชาวอาณานิคมแมสซาชูเซตส์กำลังสะสมกระสุนดินดำและยุทธสัมภาระที่เมืองคองคอร์ด และยังทราบข่าวว่าหัวหน้าฝ่ายกบฏอเมริกัน 2 คนคือ จอห์น แอนคอก และแซมวอล อคัมส์อยู่ที่เมืองเลกซิงตัน ในคืนวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1775 นายพลเจ. จึงสั่งให้พันโทฟรานซิส สมิท (Francis Smith) นำทหาร 700 คนไปคองคอร์ดและทำลายอาวุธเหล่านั้น ระหว่างทางให้แวะจับกุมจอห์น แอนคอกและแซมวอล อคัมส์ที่เลกซิงตัน เพื่อส่งไปรับการพิจารณาโทษในอังกฤษ ประมาณ 4 ทุ่ม พันโทสมิทได้นำทหารลงเรือข้ามแม่น้ำซาลส์ไปยังแอมบรีจ เมื่อคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งบอสตัน (the Boston Committee of Safety) ทราบข่าว จึงส่ง พอล รีเวียร์ ช่างเงิน และวิลเลียม คอสส์ ช่างทำรองเท้า (William Dawes) ให้ไปแจ้งข่าวแก่ผู้คนในเมืองทั้งสอง พอล รีเวียร์ไปถึงเลกซิงตันตอนเที่ยงคืน และได้เตือนให้แซมวอล อคัมส์และจอห์น แอนคอกหนีไป ต่อมาประมาณเที่ยงนาฬิกาของวันที่ 19 เมษายน พอล รีเวียร์ วิลเลียม คอสส์ และดร.แซมวอล เพรสคอตต์ (Dr. Samuel Prescott) ได้ออกจากเลกซิงตันไปยังคองคอร์ดซึ่งอยู่ห่างออกไป 5 ไมล์ พอล รีเวียร์ถูกทหารอังกฤษจับตัวไว้ระหว่างทางและถูกนำกลับไปเลกซิงตันก่อนได้รับการปล่อยตัว ดร.เพรสคอตต์หนีไปได้ จึงไปเตือนชาวเมืองคองคอร์ดว่าทหารอังกฤษกำลังมา ส่วนคอสส์หนีรอดไปได้แต่ก็ต้องกลับไปเลกซิงตัน

กองทหารอังกฤษของพันโทสมิท เดินทางถึงเลกซิงตันในตอนเช้ามืดของวันที่ 19 เมษายนและพบว่ากลุ่มมินิเทเมน 70 คนภายใต้การบังคับบัญชาของร้อยเอกจอห์น บาร์เกอร์

(John Parker) ก็รับอยู่ พันตรีจอห์น พิตแกน (John Pitcairn) จึงสั่งให้ทหาร

อังกฤษขยายแนวพร้อมทั้งสั่งให้พวกมินิโตนาวาง
อาวุธ เคียงปืนระเบิดขึ้นนักรหนึ่งโดยไม่ทราบว่าเป็น
ของฝ่ายใด แต่ก็ทำให้เกิดการยิงโต้ตอบกัน
ตลอดแนวของทั้งสองฝ่าย ปรากฏว่ากลุ่มมินิโตน
ผู้ไม่ใคร่เสียชีวิตไป 8 คนและบาดเจ็บอีก 10 คน
ส่วนทหารอังกฤษบาดเจ็บเพียง 1 คนเท่านั้น
หลังจากนั้นทหารอังกฤษได้เดินทางต่อไปยังคอง-
คอร์ด หลังจากกลุ่มมินิโตนแห่งเมืองคองคอร์ด

ได้เคลื่อนย้ายยุทธธัมมากระที่พอจะเคลื่อนย้ายได้ไปไว้ในที่ปลอดภัยแล้ว ก็ได้กลับมาตั้งมั่น
อยู่ที่บ้านหนึ่งของนอร์ธบริจ (North Bridge) สะพานข้ามแม่น้ำคองคอร์ด รวมกับมินิ-
โตนจากเมืองอื่นๆ ทหารอังกฤษมาถึงเมื่อประมาณ 8 นาฬิกา ได้เขาสาดและอาวุธที่
เคลื่อนย้ายไม่ทัน รวมทั้งเสบียงอาหารและเครื่องมือต่างๆ หลังจากนั้น ทหารอังกฤษก็เริ่ม
กันเดินทางถอยบอสตัน ทันทีนั้นได้เกิดการสู้รบขึ้นระหว่างพวกมินิโตนกับทหารอังกฤษที่
นอร์ธบริจ ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต 14 คน พอถึงตอนเที่ยงการรบก็สิ้นสุด
ลง

ในตอนบ่ายวันเดียวกัน พันโทมิชไค้นำทหารเดินทางออกจากคองคอร์ดเพื่อ
ถอยบอสตัน ระหว่างทางทหารอังกฤษถูกพวกมินิโตนยิงชอนตัวอยู่ตามต้นไม้ ในกองข้าว
โพก และหลังรั้วหิน ลอบขว้างไปตลอดทางจนถึงเคมิงตัน ทหารอังกฤษจึงได้รับการ
คุ้มกันจากทหารอีก 1200 คน แต่ก็ยังถูกลอบขว้างอีก ทหารอังกฤษจึงรีบเดินทางไป
ราชสทาร์นและได้รับการคุ้มกันจากเรือรบ จึงสามารถถอยไปถึงบอสตันได้

ในการรบครั้งนี้ ปรากฏว่าฝ่ายทหารอังกฤษเสียชีวิต 73 คน บาดเจ็บ 174
คน และสูญหาย 26 คน ส่วนฝ่ายอเมริกันเสียชีวิต บาดเจ็บ และสูญหาย รวมทั้งสิ้น
93 คน

กองทัพคอนติเนนตัล (Continental Army)

เป็นกองทัพแรกของอาณานิคม ตั้งขึ้นโดยคอนติเนนตัลคอนเกรสเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน ค.ศ. 1775 หลังจากที่ยกเกรสเข้ารับนิคมขอต่อทหารอาสาสมัครของนิวอิงแลนด์ และขอให้แต่ละอาณานิคมส่งทหารอาสาสมัครไปช่วยกลุ่มมินิทแมนที่กำลังรบกับทหารอังกฤษที่บอสตัน อาณานิคมเพนซิลเวเนีย แมริแลนด์ และเวอร์จิเนียจึงได้ส่งทหารไปรวมรบด้วย

ในวันที่ 15 มิถุนายน คอนติเนนตัลคอนเกรสยังได้แต่งตั้งให้พันเอกยอร์ช วอชิงตันเป็นแม่ทัพของกองทัพคอนติเนนตัล พันเอกยอร์ช วอชิงตันยอมรับตำแหน่งนี้โดยไม่รับเงินเดือน การแต่งตั้งยอร์ช วอชิงตันเป็นแม่ทัพนั้นเป็นเพราะคอนติเนนตัลคอนเกรสเห็นว่าวอชิงตันเป็นผู้มีความสามารถในการรบและยังเป็นชาวเวอร์จิเนียซึ่งจะช่วยทำให้ชาวอาณานิคมภาคกลางและภาคใต้เลิกคิดว่าสงครามครั้งนี้เป็นสงครามของนิวอิงแลนด์ (New England's War)

ในวันที่ 17 มิถุนายน คอนติเนนตัลคอนเกรสได้แต่งตั้งแม่ทัพรองจากวอชิงตันอีก 4 คนคือ อาร์ทีมิส วอร์ด (Artemus Ward) ชาลส์ ลี (Charles Lee) วิลลิปส์ไกเลอร์ (Philip Schuyler) และอิสราเอล พัตนัม (Israel Putnam) และเพื่อสนับสนุนกองทัพ ได้มีการพิมพ์พันธบัตรออกใ้มูลค่า 2 ล้านดอลลาร์ โดยอาณานิคม 12 แห่ง (จอร์เจียยังไม่ได้ส่งผู้แทนมาประชุมเป็นทางการ) ได้ตกลงร่วมกันที่จะรับภาระในการชำระหนี้ดินคามอัตราส่วนของพลเมือง

เนื่องจากทหารอาสาสมัครในกองทัพคอนติเนนตัลส่วนใหญ่ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ และมักจะกลับบ้านเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อรบชนะ และวังเกิดการรบติดต่อกันนานๆ ดังนั้น คอนติเนนตัลคอนเกรสจึงได้เกณฑ์ทหารเข้าประจำการตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อกระตุ้นให้ทหารเกณฑ์เหล่านั้นปฏิบัติตามหน้าที่ คอนเกรสได้ตกลงที่จะให้เงินและที่ดินเป็นการตอบแทน แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สามารถเกณฑ์ทหารได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ วอชิงตันได้เสนอให้คอนเกรสออกกฎหมายเกณฑ์ทหารเข้าประจำการในระบะเวลานานหลายครั้ง แต่คอนเกรสลังเลที่จะปฏิบัติ โดยเฉพาะกับทหารที่เกณฑ์มาในระหว่างสงคราม

ชาวอาณานิคมส่วนมากนิยมเป็นทหารอาสาสมัครซึ่งประจำการในระบะเวลาอัน

สันมากกว่าเป็นทหารเกณฑ์ บ้างก็ปฏิเสธที่จะรับใช้ชาติเพราะเงินที่กองเกรสจ่ายให้เป็น
ชนบัตรเลื่อนราคา แต่ก็ปรากฏว่ามีทหารปฏิบัติงานในกองทัพลอนดิเนนส์ถึง 231,000 คน
และส่วนใหญ่ในจำนวนนี้เป็นทหารเกณฑ์ที่เข้าประจำการในระยะเวลายาวนาน บ้างก็ถูกเกณฑ์
มามากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ถึงอย่างไรก็มีทหารถึง 150,000 คนที่เข้าประจำการอย่างน้อยคน
ละ 3 ปี

คำประกาศเอกราช (The Declaration of Independence)

ในวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1776 ริชาร์ด เฮนรี ลี (Richard Henry Lee)
แห่งเวอร์จิเนียได้ยื่นข้อเสนอต่อคอนติเนนทัลคอนเกรสส์ให้ประกาศเอกราชเป็นทางการ ต่อ
มาในวันที่ 10 มิถุนายน คอนติเนนทัลคอนเกรสส์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น 5 คนเพื่อ
ดำเนินการร่างคำประกาศเอกราช คณะกรรมการมี ธรอมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas
Jefferson) เบนจามิน แฟรงกลิน (Benjamin Franklin) จอห์น อัดัมส์ (John
Adams) โรเจอร์ เชอร์แมน (Roger Sherman) และโรเบิร์ต ลิฟวิงสตัน (Robert
Livingston) ธรอมัส เจฟเฟอร์สันมีหน้าที่ร่าง และเมื่อคณะกรรมการได้ตรวจทานแก้
ไขแล้วก็ได้เสนอต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม และได้ประกาศเอกราชเป็นทางการ
ในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776

คำประกาศเอกราชของอเมริกัน²⁵

ในรัฐสภา วันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776

คำประกาศอันเป็นเอกฉันท์ของสหรัฐทั้ง 13 ของอเมริกา

เมื่อในกระแสนแห่งเหตุการณ์ของมวลมนุษยชาติได้บังเกิด
ความจำเป็นที่ประชาชนเหล่านี้จะต้องทำลายพันธกรณีทางการเมือง
อันทำให้ตนต้องผูกพันอยู่กับประชาชนเหล่านี้ให้สิ้นไป และที่จะก่อให้เกิด
เกิดขึ้นใหม่ในบรรดาประชาชาติบนผืนพิภพนี้ ซึ่งสถานที่เป็นเอกเทศ
และเท่าเทียมกันตามอำนาจแห่งกฎธรรมชาติและธรรมชาติที่พระเจ้าเป็น

²⁵ เอกสารสำคัญของประชาธิปไตยอเมริกัน สำนักข่าวสารอเมริกัน หน้า 13-14

เจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อเป็นการเคารพนับถือมคิสมมุติแห่งมวลมนุษยชาติ ย่อมเป็นการจำเป็นที่ประชาชนเหล่านั้นจะต้องแถลงถึงสาเหตุที่ยังคับให้ตนต้องดิ้นรนแบ่งแยกออกมาไว้ให้ปรากฏ ณ ที่นี้

เรายึดถือข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นที่ประจักษ์แจ้งในตัวเองว่า มนุษย์ทุกคนได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมาเท่าเทียมกัน และพระเจ้าสร้างไ้มอบสิทธิบางประการที่จะยกย้ายมิได้ไว้ และบรรดาสิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในชีวิต เสรีภาพ และการเสาะแสวงหาความสุข ในการที่จะปกป้องคุ้มครองสิทธิเหล่านี้ จึงได้มีการสถาปนารัฐบาลขึ้นในหมู่มวลมนุษย์ โดยให้ได้รับอำนาจอันชอบธรรมมาจากความยินยอมของผู้ที่อยู่ใต้การปกครองนั้น กราบขอเมื่อรัฐบาลแบบใดได้กลายเป็นแบบที่ทำลายจุดหมายเหล่านี้แล้ว กราบนั้นย่อมเป็นสิทธิของประชาชนที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกรัฐบาลแบบนั้นเสีย แล้วสถาปนารัฐบาลขึ้นใหม่ให้มีหลักการและอำนาจเป็นไปในรูปที่จะอำนวยความสะดวกและความผาสุกแก่ตนได้มากที่สุด ความฉลาดรอบคอบโดยแท้เท่านั้นที่จะช่วยให้รัฐบาลที่ได้รับการสถาปนาอยู่ช้านานไม่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยเหตุเพียงเล็กน้อยและชั่วแฉ่น และในเรื่องนี้ประสพการณ์ทั้งหลายแห่งที่มีมาได้แสดงให้เห็นว่า มนุษยชาติมักจะยอมอดทนถ้าความชั่วร้ายนั้นพอทนได้มากกว่าที่จะถือสิทธิเข้าทำลายล้างการปกครองที่ตนเคยชินอยู่รำไป แต่ถ้าเป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบหรือปด้นสิทธิเหล่านี้ไปโดยไม่ขาดสายและกระทำซ้ำซากอยู่เรื่อยไป จนเห็นว่ามีความมุ่งหมายที่จะถูกกระชากให้ตกอยู่ในอุ้งแห่งเผด็จการอันเด็ดขาดแล้ว ย่อมเป็นทั้งสิทธิและหน้าที่ของมนุษยชาติที่จะล้มล้างรัฐบาลเช่นนั้น แล้วตั้งขึ้นใหม่ในแบบที่จะให้ประกันความมั่นคงแก่ตนในอนาคต ประชาชนชาวอาณานิคมเหล่านี้ ได้ทนทุกข์เวทนามานานแล้ว บัดนี้ถึงคราวที่จำใจจะต้องเปลี่ยนระบบรัฐบาลเก่าของตนเสียแล้ว ประวัติศาสตร์แห่งกษัตริย์องค์ปัจจุบันของบริเตนใหญ่เป็นประวัติ

ศาสตร์แห่งการสร้าง ความทุกข์ทรมานและการปล้นสิทธิซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทุกประการมีแก่นงันที่จะสถาปนาระบบทรวาษย์อันเค็ดชากเหนือรัฐ
เหล่านี้โดยตรง เรื่องนี้ขอให้โลกอันมีวิจารณ์ญาณพึง เป็นลัทธิพยาน
ก้วยเทอญฯ

ธรรมนูญแห่งสมาพันธ์รัฐ²⁶ (Articles of Confederation, 1781)

1. (มาตรา 2) "แต่ละมลรัฐยังคงไว้ซึ่งอำนาจอธิปไตย เสรีภาพ และ
อิสรภาพ อำนาจทางศาลและสิทธิทุกอย่างซึ่งที่ประชุมสมาพันธ์รัฐนี้มิได้กำหนดมอบหมายให้
เป็นอำนาจของสหรัฐ"

2. (มาตรา 4) พลเมืองของแต่ละมลรัฐที่เป็นเสรีชน "จะต้องได้รับสิทธิทั้ง
หมดและความปลอดภัยทั้งปวงในฐานะที่เป็นราษฎรเสรีในมลรัฐต่างๆ" และ "แต่ละมลรัฐจะ
ต้องเคารพต่อการพิจารณาตัดสินของศาล และการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานฝ่ายอื่นในมลรัฐ
อื่นๆอย่างเต็มที่"

3. (มาตรา 5) แต่ละมลรัฐจะมีผู้แทนของตนในสภาองเกรสได้ไม่น้อยกว่า
สองคน แต่ไม่เกินเจ็ดคน และแต่ละมลรัฐจะต้องออกค่าใช้จ่ายให้ผู้แทนของตน และมีสิทธิ
ในการออกเสียงเพียงเสียงเดียว (โดยไม่คำนึงถึงจำนวนผู้แทนของมลรัฐนั้นๆ)

4. (มาตรา 6) มลรัฐหนึ่งมลรัฐใดจะมีความสัมพันธ์ทางการทูต หรือทำสนธิ
สัญญากับมลรัฐอื่น หรือกับประเทศอื่น หรือท่าสงครามกัน โดยไม่ได้รับความยินยอมจาก
สภาองเกรสก่อนไม่ได้ นอกจากในกรณีที่มีการบุกรุกดินแดนเท่านั้น

5. (มาตรา 7) มลรัฐทั้งหลายจะเป็นผู้ส่งเงินเข้า "คลังส่วนกลาง" ตามสัดส่วน
ของค่าของที่ดินและการปรับปรุงที่ดินของแต่ละมลรัฐ มลรัฐทั้งหลายจะต้องจกเก็บภาษีเพื่อ
เก็บรายได้ตามส่วนที่กำหนดให้

²⁶ Richard N. Current, T. Harry Williams, Frank Freidel, American History: A Survey. Vol. I: To 1877 (Calcutta: Scientific Book Agency, 1977), p. 119

6.(มาตรา 9) สภาของเกรสทรงไว้ซึ่งอำนาจที่จะตัดสินใจในการหาสันติภาพ และสงคราม คำเนิกรางงานต่างประเทศ ตัดสินข้อพิพาทระหว่างมลรัฐ ควบคุมการค้า ของอินเดียนแดง ทั้งที่ทำการไปรษณีย์ จัดทำงบประมาณ กู้ยืมเงิน ออกตั๋วเครดิต ก่อ ตั้งรัฐนาวิ เกณฑ์ทหารจากมลรัฐต่างๆ ฯลฯ แต่ทั้งนี้มลรัฐเฝ้ามลรัฐจะต้องยินยอมเสียก่อน ก่อนที่สภาของเกรสจะดำเนินการอะไรที่สำคัญๆลงไป

7.(มาตรา 10) ในระหว่างที่ไม่ใช่สมัยประชุมของสภาของเกรส "คณะกรรมการมลรัฐ" ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนหนึ่งคนของแต่ละมลรัฐจะปฏิบัติหน้าที่แทนสภาของเกรส

8.(มาตรา 13) ธรรมเนียมของสมาพันธรัฐนี้จะแก้ไขไม่ได้ นอกจากจะได้รับความเห็นชอบจากสภาของเกรส และสภานิติบัญญัติของทุกมลรัฐได้ให้การรับรองแล้วเท่านั้น

กฎหมายที่ดิน ค.ศ.1785 (Land Ordinance of 1785)

รัฐสภาแห่งสมาพันธรัฐได้ประกาศกฎหมายที่ดินออกมาในค.ศ.1785 โดยกำหนดให้จัดสรรที่ดินทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือเป็นเมือง(ดูแผนที่หน้า 91) แต่ละเมืองให้มีพื้นที่เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างด้านละ 6 ไมล์ ให้แบ่งพื้นที่ของแต่ละเมืองออกเป็น 36 ส่วนๆละ 1 ตารางไมล์ หรือ 640 เอเคอร์ รัฐบาลกลางสงวนที่ดินของแต่ละเมืองไว้ 4 ส่วนสำหรับทหารผ่านศึกของกองทัพคอนติเนนทัล (และสำหรับดินแร่ที่อาจจะพบในที่ดินนั้น) แต่ละเมืองต้องสงวนรายได้จากส่วนที่ 16 ไว้เพื่อเป็นทุนสำหรับการศึกษา ส่วนที่ดินที่เหลืออีก 31 ส่วนให้ประมูลขายให้กับประชาชนในราคาต่ำสุดเอเคอร์ละ 1 ดอลลาร์

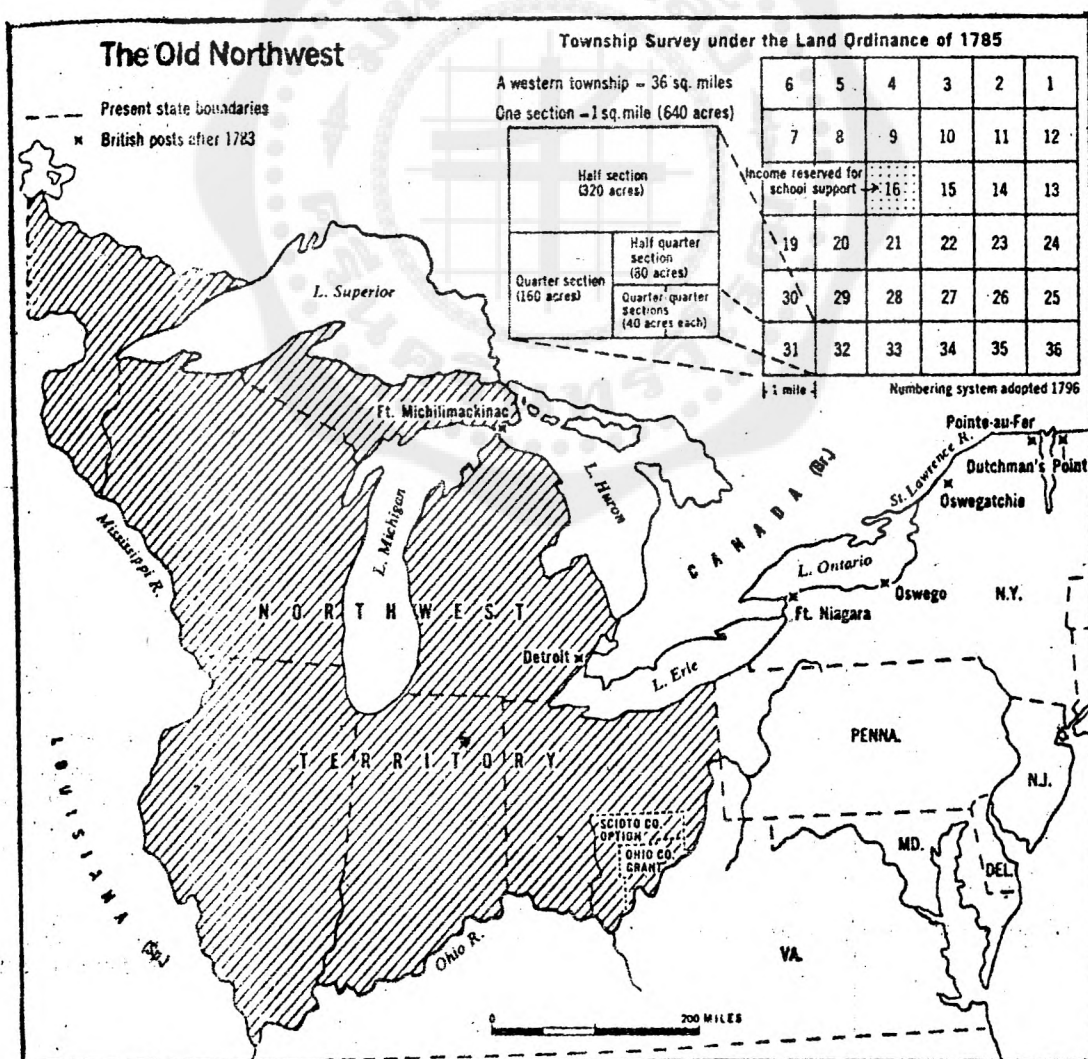
การวางแผนจัดสรรที่ดินทางตะวันตกเช่นนี้ทำให้ผู้ไปตั้งถิ่นฐานได้อยู่ใกล้กัน เป็นการช่วยแก้ปัญหาเรื่องการต่อสู้ป้องกันตัวจากพวกอินเดียนแดง และยังช่วยแก้ปัญหาการขัดแย้งเรื่องเขตแดน ทั้งนี้เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและพนักงานที่ดินได้จัดการให้ผู้ซื้อที่ดินแต่ละคนมีเขตที่แน่นอน และยังมอบโฉนดกระບจำนวนที่ดินที่แต่ละคนเป็นเจ้าของให้ด้วย

รายได้จากการขายที่ดิน คลังของรัฐบาลแห่งสมาพันธรัฐได้นำไปใช้หนี้ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อทำสงครามปฏิวัติ

กฤษฎีกากินแคนภาคตะวันตกเฉียงเหนือค.ศ.1787 (Northwest Ordinance of 1787)

ในวันที่ 13 กรกฎาคมค.ศ.1787 รัฐสภาแห่งสมาพันธรัฐได้ประกาศกฤษฎีกากินแคนภาคตะวันตกเฉียงเหนือออกมา เพื่อจัดตั้งโครงการการปกครองดินแดนแถบหุบเขา ลุ่มแม่น้ำโอไฮโอหรือกินแคนภาคตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐ (Northwest Territory) โดยมีสาระสำคัญดังนี้:-

1. ผู้ที่จะทำหน้าที่ปกครองดินแดนดังกล่าวคือ ข้าหลวง 1 คน เลขานุการ 1 คน และผู้พิพากษา 3 คน ซึ่งแต่งตั้งโดยรัฐสภา
2. เมื่อมีผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งอาศัยอยู่ในดินแดนดังกล่าวจำนวน 5,000 คนขึ้นไป (เฉพาะชายผิวขาวที่เป็นเสรีชนเท่านั้น) ก็ให้จัดตั้งสภานิติบัญญัติขึ้น และ

สามารถส่งผู้แทนไปยังรัฐสภาที่ฟิลาเดลเฟียเพื่อเป็นปากเสียงแทนได้ แต่ผู้แทนนั้นไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียง

3. เมื่อส่วนใดของดินแดนมีพลเมืองอาศัยอยู่มีจำนวนตั้งแต่ 60,000 คนขึ้นไป รัฐบาลท้องถิ่นจะต้องทำการร่างรัฐธรรมนูญสำหรับรัฐก่อน แล้วนำเสนอต่อรัฐสภา เมื่อรัฐสภายอมรับรัฐธรรมนูญแล้ว ก็จะได้เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐ

4. ให้รัฐที่ตั้งขึ้นใหม่มีฐานะเท่าเทียมกับรัฐอื่นๆทุกประการ

5. ในดินแดนดังกล่าว ให้ตั้งรัฐได้ไม่น้อยกว่า 3 รัฐ และไม่มากกว่า 5 รัฐ

6. ให้ประชาชนในดินแดนดังกล่าวมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา มีสิทธิได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุน มีเสรีภาพในการพูด และการตีพิมพ์

7. ห้ามมิให้มีระบบทาสในดินแดนดังกล่าว

8. ส่งเสริมการศึกษา โดยกล่าวว่า "ศาสนา ศีลธรรม และความรอบรู้ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรัฐบาลที่ดี และสำหรับความสุขของมวลมนุษย์ ดังนั้น โรงเรียน ตลอดจนการให้การศึกษาก็จะได้รับการสนับสนุนตลอดไป"²⁷

9. ห้ามรุกรานที่ดิน ทรัพย์สิน สิทธิ และเสรีภาพของพวกอินเดีย

รัฐที่ตั้งขึ้นในดินแดนภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ได้แก่:-

โอไฮโอ	เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐใน ค.ศ. 1803
อินเดียนา	เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐใน ค.ศ. 1816
อิลลินอยส์	เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐใน ค.ศ. 1818
มิชิแกน	เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐใน ค.ศ. 1837
วิสคอนซิน	เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐใน ค.ศ. 1848

²⁷ Living Documents of American History (United States Information Service), p.13

การจลาจลเซตส์ (Shays' Rebellion)

การจลาจลที่เกิดขึ้นในภาคตะวันตกของแมสซาชูเซตส์ระหว่างค.ศ. 1786-87 เป็นการจลาจลที่แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอของรัฐบาลกลางภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐ

หลังสงครามปฏิวัติเกิดเศรษฐกิจตกต่ำทั่วไป พวกกสิกร พ่อค้าย่อย กรรมกร และคนอื่นๆต่างได้รับความกระทบกระเทือน โดยเฉพาะพวกกสิกรซึ่งเคยขายผลผลิตให้กับหมู่เกาะอินเดียตะวันตกของอังกฤษ ก็ขายผลผลิตไม่ได้เพราะอังกฤษไม่อนุญาต เมื่อพวกกสิกรไม่สามารถขายผลผลิตของตน พวกเขาก็กู้เงินไม่ได้จนทำให้ที่ดินถูกยึด สถานการณ์ในแมสซาชูเซตส์ได้เลวลงกว่าเดิมเมื่อสภานิติบัญญัติซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าและนักธุรกิจจากบอสตัน ได้ออกกฎหมายเก็บภาษีสูงรวมทั้งภาษีที่ดิน เพื่อจะนำเงินภาษีไปชำระหนี้สงคราม กฎหมายใหม่นี้ทำให้พวกกสิกรต้องแบกภาระหนี้สิน ภาษีที่ดินที่สูงและค่าธรรมเนียมศาลที่แพง

ตลอดฤดูร้อนค.ศ. 1786 พวกกสิกรได้พยายามเรียกร้องให้สภานิติบัญญัติแห่งแมสซาชูเซตส์แก้ไขความยุ่งยากด้วยการพิมพ์ธนบัตรออกใช้ มอนตันเรื่องภาษี ออกกฎหมายอนุญาตให้ลูกหนี้ผลักดันการชำระหนี้สินได้โดยไม่ถูกลงโทษ และต้องการให้ล้มเลิกการจำคุกเพราะไม่ใช้หนี้ สภานิติบัญญัติปฏิเสธ ฝ่ายศาลก็ทำหน้าที่ยึดไถ่เพราะเจ้าของไม่เสียภาษีและไม่สามารถไถ่ถอนการจำนอง หลังจากไถ่มาถูกยึดแห้งแล้วแห้งเล่า พวกกสิกรได้รวมตัวกันลุกฮือขึ้นเพื่อประท้วงสภาพการณ์ที่พวกเขาไม่สามารถจะทนได้

ในเดือนกันยายนค.ศ. 1786 กลุ่มกสิกรภายใต้การนำของแดเนียล เซตส์ (Daniel Shays) อดีตร้อยเอกในกองทัพคอนติเนนตัล ได้พากันล้อมศาลในเมืองวูสเตอร์ (Worcester) เบิร์กเชียร์ (Berkshire) และแฮมป์เชียร์ (Hampshire) ไว้ไม่ให้มีการพิจารณาคดีเกี่ยวกับหนี้สินและการยึดทรัพย์ พวกทหารอาสาสมัครแถบนั้นได้ปฏิเสธที่จะชักชวนการจลาจล และทหารอาสาสมัครส่วนหนึ่งยังได้หนีไปเข้ากับพวกที่ก่อการจลาจล เซตส์เองก็นำพวกกสิกรกลุ่มหนึ่งไปสปริงฟิลด์ (Springfield) เพื่อยึดคลังแสงสรรพาวุธแล้วนำปืนมาให้พวกกสิกร แต่ไม่สามารถยึดได้เพราะกลุ่มอาสาสมัครจากภาคตะวันออกของแมสซาชูเซตส์ช่วยป้องกันไว้ได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลกลางภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐไม่สามารถรักษาสัมปัติของตนได้

ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1787 รัฐบาลแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์เริ่มดำเนินการปราบปรามการฉ้อโกง โดยความช่วยเหลือทางการเงินจากบุคคลต่างๆรวมทั้งพ่อค้าแห่งเมืองบอสตัน รัฐบาลแห่งรัฐสามารถตั้งกองทัพนั้และให้พลตรีเบนจามิน ลิงคอล์น (Benjamin Lincoln) เป็นแม่ทัพ กองทัพนี้ทำให้แคนเนียล เซสและหัวหน้าคนอื่นๆเห็นว่ารัฐทำการรุนแรงเกินไปจึงพากันหนีไปยังรัฐอื่น พวกที่เหลือถูกปราบอย่างราบคาบภายในเดือนกุมภาพันธ์

ตอนแรกเมื่อปราบการฉ้อโกงได้แล้ว สถานิติบัญญัติแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์ได้ปฏิบัติต่อผู้แพ้อย่างทารุณโหดร้าย ได้ตัดสินให้เสียกักขังเข้าขังในคุก และตัดสินให้พวกเขาจากตำแหน่งหน้าที่การงานต่างๆของรัฐ นอกจากนี้ยังห้ามพวกที่ก่อการฉ้อโกงสอนในโรงเรียนหรือเป็นเจ้าของโรงเคียบ แต่หลังจากเหตุการณ์สงบลงไ้ระยะหนึ่ง สถานิติบัญญัติได้เปลี่ยนแปลงนโยบายใหม่โดยอนุญาตให้สมัคร่อนการชำระหนี้สินและผ่อนผันภาษีบางชนิด พร้อมทั้งยกโทษให้พวกที่ก่อการฉ้อโกงทั้งหมดรวมทั้งแคนเนียล เซส

กฎหมายตุลาการ (Judiciary Acts)

คือการออกกฎหมายคามมาตรา 3 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา

กฎหมายตุลาการ ค.ศ. 1789 ได้ก่อกำเนิดโครงสร้างศาลสหรัฐหรือศาลสหพันธ์ และกำหนดขอบเขตหน้าที่รับผิดชอบของศาลต่างๆขึ้น ศาลสหรัฐ (Federal Court) มีหน้าที่ตัดสินคดีต่างๆภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมายของสหรัฐ ระบบศาลสหรัฐประกอบด้วย

ก. ศาลสูงสุด (Supreme Court) มีผู้พิพากษา 6 คน คือประธาน

ศาลสูง (Chief Justice) 1 คน และผู้พิพากษาอีก 5 คน

ข. ศาลอุทธรณ์เคลื่อนที่²⁸ (Circuit Court of Appeal) ซึ่ง

กฎหมายฉบับนี้ได้ก่อกำขึ้น 3 แห่ง พร้อมทั้งกำหนดว่า ให้ผู้พิพากษา 3 คน

ประกอบด้วยผู้พิพากษาจากศาลสูงสุด 2 คนและจากที่วอชิงตันที่ 1 คน ทำหน้าที่

²⁸ คือศาลที่เปิดการพิจารณาคดีในทำนองหนึ่งๆเฉพาะเวลาที่มีผู้พิพากษาเดินทางไปฟังคดี

พิจารณาคดี

ศาลท้องถิ่น (District Court) เป็นศาลชั้นต้นในระบบศาลสหรัฐ กฎหมายฉบับนี้ได้ตั้งศาลท้องถิ่นขึ้นทั้งหมด 13 แห่ง ให้ผู้พิพากษา 1 คนทำหน้าที่พิจารณาตัดสินคดี

นอกจากนี้กฎหมายตุลาการค.ศ.1789 ยังได้ตั้งสำนักงานอัยการใหญ่ (Attorney General) ขึ้นอีกด้วย

มาตรา 25 ของกฎหมายตุลาการค.ศ.1789 ได้มีข้อกำหนดแก่ศาลแห่งมลรัฐ (State Court) ในอันที่จะอุทธรณ์ต่อตุลาการสหรัฐได้ในบางคดี ซึ่งนับว่าเป็นข้อกำหนดที่มีความสำคัญมากในการทำให้ระบบการปกครองแบบสหรัฐเจริญก้าวหน้า

กฎหมายตุลาการค.ศ.1801 ได้เสนอต่อรัฐสภาโดยพรรคเฟเดอรัล²⁹ หรือ เฟเดอรัลลิสต์ (Federal Party or Federalist) ซึ่งพยายามที่จะรักษอำนาจบังคับบัญชาฝ่ายตุลาการของสหรัฐเอาไว้ภายหลังจากที่โคสตูเสียอำนาจฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติไปแล้ว กฎหมายฉบับนี้ได้ลดจำนวนผู้พิพากษาศาลสูงสุดจาก 6 คนเหลือ 5 คน ได้ก่อตั้งศาลอุทธรณ์เคลื่อนที่อีก 16 แห่ง พร้อมทั้งแต่งตั้งคณะผู้พิพากษาประจำศาลแต่ละแห่ง และยกเลิกการที่ผู้พิพากษาศาลสูงสุดจะต้องไปเปิดพิจารณาคดีในตำบลต่างๆ นอกจากนี้ยังได้เพิ่มจำนวนผู้พิพากษาประจำศาลท้องถิ่นอีก 10 คน

พรรคเจฟเฟอร์โซเนียน (Jeffersonian หรือ Anti-Federalist) ได้ยกเลิกกฎหมายตุลาการค.ศ.1801 เมื่อวันที่ 8 มีนาคมค.ศ.1802 และได้ตรากฎหมายตุลาการฉบับใหม่ขึ้นเมื่อวันที่ 29 เมษายนค.ศ.1802 โดยฟื้นฟูจำนวนผู้พิพากษาศาลสูงสุดเป็น 6 คน และก่อตั้งศาลเคลื่อนที่ขึ้น 6 แห่ง และให้ผู้พิพากษาศาลสูงสุด 1 คนเป็นหัวหน้าศาลเคลื่อนที่แต่ละแห่ง

²⁹พรรคการเมืองพรรคหนึ่งในสหรัฐอเมริกา(ระหว่างค.ศ.1789-1816) นำโดยอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) และจอห์น อควิส พรรคนี้สนับสนุนการรับรองรัฐธรรมนูญ และการสถาปนารัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง

กฎหมายศาลการค.ศ.1914 เป็นกฎหมายที่ปรับปรุงใหม่ที่ไม่รุนแรงนัก ทั้งนี้เพื่อสนองความเรียกร้องต้องการของพวกหัวก้าวหน้า (Progressive) เกี่ยวกับการที่จะเรียกผู้พิพากษากลับคืนและเพิกถอนการพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญ ให้โอกาสมากขึ้นในอันที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแห่งมลรัฐก่อศาลสูงสุด

กฎหมายศาลการค.ศ.1925 ให้อำนาจศาลสูงสุดเพิ่มมากขึ้นในอันที่จะปฏิเสธที่จะพิจารณาคดีบางคดี บังคับว่าฎีกาหรือคำร้องขอหมายเซอร์ซีโอเรรี³⁰ (Writ of Certiorari) เพื่อรับรองคำพิพากษาของศาลล่างจะต้องได้รับอนุมัติเมื่อผู้พิพากษาอย่างน้อยสี่คนออกเสียงรับรอง

กบฏสุรา (Whiskey Rebellion)

เป็นการกบฏที่เกิดขึ้นทางภาคตะวันตกของเพนซิลเวเนียในค.ศ.1794 เพื่อต่อต้านกฎหมายเก็บภาษีการต้มกลั่นสุราของอะเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน รัฐมนตรีคลัง ซึ่งประกาศในค.ศ.1791 ตามกฎหมายฉบับนี้ ผู้ต้มกลั่นสุราจะต้องเสียภาษีสำหรับทุกๆ แกลลอนของสุราที่ผลิตและจำหน่าย และผู้ที่ต้องรับภาระหนักในการเสียภาษีนี้ให้แก่พวกชาวไร่ในภาคตะวันตกของเพนซิลเวเนีย ในแถบภูเขาในแมริแลนด์ เวอร์จิเนีย และแคโรไลนาเหนือ

ชาวไร่พวกนี้เป็นพวกที่ทำไร่ขนาดเล็ก และพืชผลที่สำคัญของพวกเขาคือข้าวโพด เพื่อความสะดวกและทุนค่าใช้จ่ายในการขนส่ง พวกชาวไร่ที่อยู่ลึกเข้าไปจากฝั่งทะเลจึงจำเป็นต้องนำข้าวโพดมาทำการต้มกลั่นเป็นสุราก่อนที่จะนำไปจำหน่ายยังเมืองแถบริมฝั่งทะเล ในกรณีหนึ่งเล่มชาวไร่ในภาคตะวันตกของเพนซิลเวเนียสามารถบรรทุกถังสุรขนาด 8 แกลลอน (ราคาแกลลอนละ 50 เซนต์) ได้ถึง 2 ถัง ซึ่งพวกเขาสามารถนำไปจำหน่ายได้ในราคาล้างแกลลอนละหนึ่งดอลลาร์ นอกจากนี้พวกชาวไร่ยังใช้สุราเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนสินค้าแทนเงินตราซึ่งเป็นของหายากในแถบนั้น เมื่อมีการประกาศเก็บภาษีสุรา

³⁰ หมายจากศาลสูงถึงศาลล่างเพื่อขอให้ส่งสำนวนของศาลในคดีนั้นๆ เพื่อตรวจพิจารณา

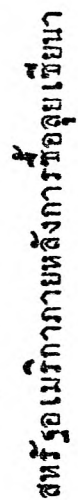
พวกชาวไร่จึงพากันชักชวนไม่ยอมเสียภาษี เพราะถือเป็นการไม่ยุติธรรม

เจ้าหน้าที่เก็บภาษีของรัฐบาลกลางได้พยายามถึง 3 ปีที่จะเก็บภาษีสุรา ทำให้เป็นที่เกลียดชังของชาวไร่มาก เหตุการณ์ได้รุนแรงขึ้นในค.ศ. 1794 เมื่อรัฐบาลพยายามจับกุมผู้ชักชวนไม่ยอมเสียภาษี และในเดือนพฤษภาคม ศาลสหรัฐในฟิลาเดลเฟียได้สั่งให้ผู้คุมกลืนสุราในภาคตะวันตกของเพนซิลเวเนียที่ไม่เสียภาษีมาขึ้นศาล พวกชาวไร่จึงพากันก่อการจลาจลขึ้นและทำร้ายเจ้าหน้าที่เก็บภาษีของรัฐบาลทำให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเอาตัวรอด และได้เผารั้วของผู้ที่ส่งข่าวเกี่ยวกับที่เก็บอุปกรณ์กลืนสุราแก่เจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินขบวนไปยังเมืองฟิลาเดลเฟียเพื่อประท้วงรัฐบาล

การที่ชาวไร่ปฏิเสธไม่ยอมเสียภาษีถือว่าเป็นการทดลองอำนาจของรัฐบาลใหม่ อะเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันต้องการให้รัฐบาลใหม่เข้มแข็งและเห็นว่าเหตุการณ์ในเพนซิลเวเนียเหมาะที่จะแสดงให้เห็นถึงอำนาจของรัฐบาลกลาง เขาจึงได้เสนอให้ประธานาธิบดีวอชิงตันใช้วิธีปราบอย่างเด็ดขาด ในเดือนสิงหาคม ประธานาธิบดีจึงเกณฑ์ทหารอาสาสมัครประมาณ 15,000 คนจากเวอร์จิเนีย แมริแลนด์ นิวเจอร์ซีย์ และเพนซิลเวเนียไปปราบกบฏ เมื่อกองทหารของรัฐบาลภายใต้การบังคับบัญชาของ เฮนรี ลี (Henry Lee) ซึ่งมีแฮมิลตันติดตามไปด้วย เดินทางไปถึงที่เกิดเหตุ พวกกบฏได้พากันแยกย้ายหนีไป จึงไม่เกิดการต่อสู้กันขึ้น พวกหัวหน้ากบฏถูกจับ 18 คนและถูกนำไปดำเนินคดีที่ฟิลาเดลเฟีย หัวหน้า 2 คนถูกตัดสินประหารชีวิต แต่ได้รับการอภัยโทษจากประธานาธิบดีวอชิงตัน หลังจากนั้นผู้คุมกลืนสุราก็เริ่มเสียภาษี

การซื้อลุยเซียนา (Louisiana Purchase)

ลุยเซียนาเป็นของฝรั่งเศส และฝรั่งเศสได้ยกให้สเปนในค.ศ. 1763 (สนธิสัญญาแห่งปารีส) ต่อมาเมื่อเนโปเลียน โบนาปาร์ต (Napoleon Bonaparte) มีอำนาจขึ้นในฝรั่งเศส จึงต้องการฟื้นฟูอิทธิพลของฝรั่งเศสในฐานะมหาอำนาจอาณานิคม ในค.ศ. 1800 สเปนได้ยกดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีกับนิวออร์ลีนส์ให้กับฝรั่งเศสตามสัญญาฉบับแห่งซาน อิลเดฟอนโซ (Treaty of Ildefonso) เนโปเลียน

สหรัฐอเมริกาหลังการขอลุย์เขยนา

มีแผนการที่จะรวมลุยเซียนากับหมู่เกาะอินดีสตะวันตกของฝรั่งเศสคือ เกาะกัวเดอลูป (Guadeloupe) มาร์ตินิก (Martinique) และไฮติ (Haiti) เข้าด้วยกันเป็น อาณาจักรของฝรั่งเศสในโลกใหม่ โดยให้เกาะไฮติเป็นศูนย์กลาง แก่แผนการของ นโปเลียนต้องล้มเหลวเพราะกองทหารของนโปเลียนไม่สามารถปราบการจลาจลของชาวพื้นเมืองบนเกาะไฮติได้³¹ ลุยเซียนาจึงไม่มีความหมายสำหรับนโปเลียนอีกต่อไป นอกจากนี้ ในก.ศ. 1802 นโปเลียนยังได้วางแผนที่จะยึดครองยุโรปทั้งหมดซึ่งหมายถึงต้องทำ สงครามกับอังกฤษอีก นโปเลียนทราบดีว่า จะไม่สามารถป้องกันลุยเซียนาจากกองทัพเรือ อังกฤษได้ จึงต้องการขายเพื่อจะได้เงินไปใช้จ่ายในการสงครามด้วย

ต้นปี ค.ศ. 1802 ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันทราบข่าวการได้เป็นเจ้าของ ลุยเซียนาและนิวออร์ลีนส์ของนโปเลียน ในวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ. 1802 เจ้าหน้าที่สเปน ที่นิวออร์ลีนส์ได้ประกาศห้ามชาวอเมริกันขนถ่ายสินค้าที่นิวออร์ลีนส์³² ทำให้ประธานาธิบดี เจฟเฟอร์สันมองเห็นอันตรายว่าฝรั่งเศสอาจใช้ดินแดนที่ได้มาใหม่ควบคุมบริเวณปากแม่น้ำ มิสซิสซิปปีเพื่อสกัดกั้นการค้าขายทางตะวันตกของชาวอเมริกัน ดังนั้นประธานาธิบดี เจฟเฟอร์สันจึงได้ขอให้รัฐสภาเตรียมกองทัพบกและสร้างข่าวลือว่ากองทัพอเมริกันจะบุก นิวออร์ลีนส์ จากนั้นก็จัดส่งเจมส์ มอนโร (James Monroe) ไปพบกับโรเบิร์ต ลิฟวิงสตัน (Robert Livingston) ทูตสหรัฐประจำปารีส เพื่อเจรจาซื้อนิวออร์ลีนส์ และฟลอริดาตะวันตกในราคา 2 ล้านดอลลาร์หรือถ้าจำเป็นก็ไม่ให้เกิน 10 ล้านดอลลาร์

³¹ชาวพื้นเมืองนำโดยทูแซนต์ ลูว์วัวร์ (Toussaint L'Ouverture) ชาวนิโกร ก่อการจลาจลขึ้นในก.ศ. 1791 เพื่อต่อต้านการปกครองอย่างกดขี่ โดยเฉพาะเรื่อง ทาส จนได้รับอิสรภาพจากฝรั่งเศส เมื่อนโปเลียนมีแผนการจะสร้างอาณาจักรจึงได้ส่ง ทหารไปปราบชาวไฮเตียน (Haitian) ในก.ศ. 1801 แต่ปราบไม่ได้เพราะกำลังก้อ ต้านของชาวพื้นเมืองเข้มแข็งกว่า และเพราะโรคไข้เหลือง ซึ่งทำให้ทหารของนโปเลียน เสียชีวิตไปหลายร้อยคน

³²ตามสัญญาแห่งพินคเนย์ ค.ศ. 1795 (Pinckney Treaty) สเปนอนุญาต ให้ชาวอเมริกันขนถ่ายสินค้าได้โดยไม่ต้องเสียภาษี รวมทั้งการเดินเรือในแม่น้ำมิสซิสซิปปี ได้โดยเสรี

แต่ก่อนที่มอนโรจะเดินทางไปถึงปารีส ตัวแทนของนโปเลียนได้เสนอขายลุยเซียนาและนิวออร์ลีนส์ ลิฟวิงสตันและมอนโรจึงตกลงซื้อดินแดนทั้งสองในราคา 15 ล้านดอลลาร์ และได้ทำสัญญากันเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ. 1803 (Treaty of Cession) โดยฝ่ายอเมริกันจ่ายเงินให้ฝรั่งเศสเพียง 3/4 ของราคาขาย ส่วนที่เหลือได้จ่ายให้ชาวอเมริกันเป็นค่าชดเชยค่าเสียหายสำหรับเรือและสินค้าที่ถูกฝรั่งเศสทำลาย และสหรัฐอเมริกายังสัญญาว่าจะให้สัญชาติและเสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่พวกแคทอลิกที่อาศัยอยู่ในลุยเซียนา และอนุญาตให้ชาวฝรั่งเศสเพียงชาติเดียวทำการค้าขายได้ที่นิวออร์ลีนส์ แต่สัญญานี้ไม่ได้ระบุเขตแดนที่แน่นอนและไม่ได้ระบุว่า การซื้อขายนี้รวมฟลอริดาตะวันตก³³ และเท็กซัสหรือไม่ จึงทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งกับสเปนในภายหลัง

สถานีเนกได้ให้สเปนขายลุยเซียนาในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1803 และในเดือนธันวาคม สหรัฐอเมริกาได้เข้าครอบครองดินแดนนี้เป็นทางการ

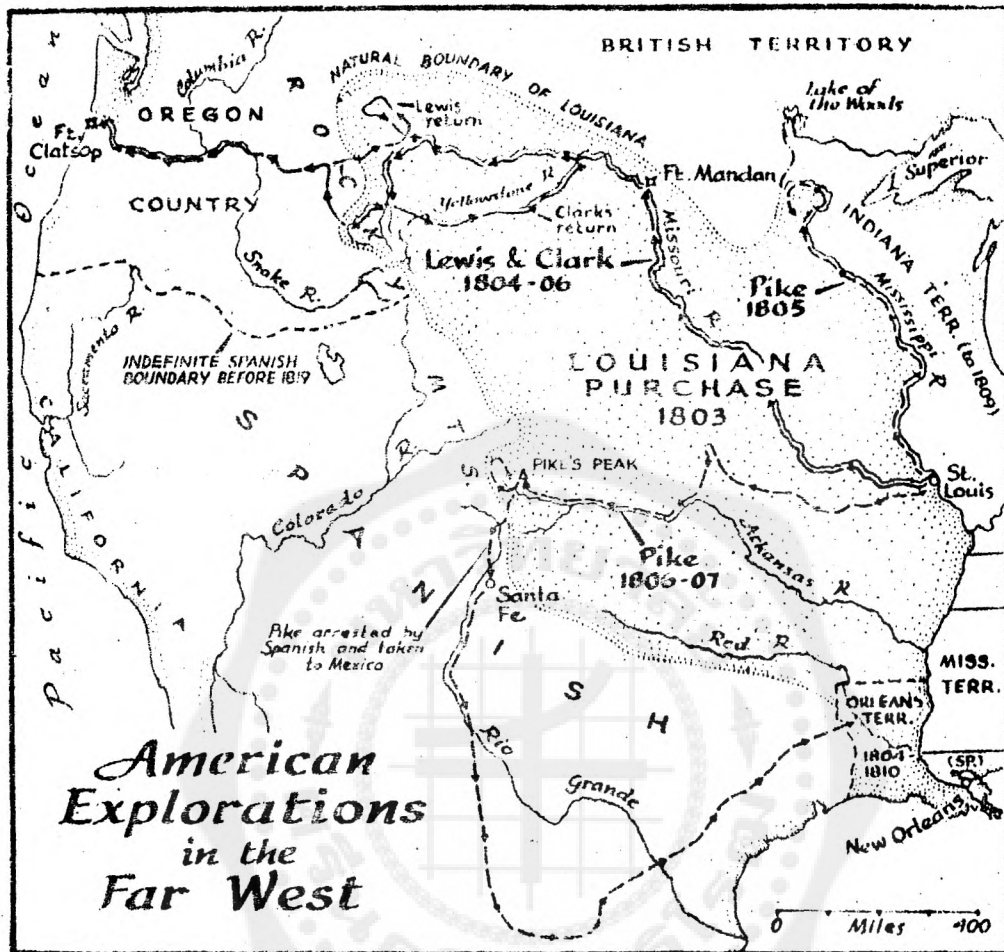
การซื้อลุยเซียนาทำให้สหรัฐอเมริกามีดินแดนเพิ่มขึ้นอีก 1,325,000 ตารางไมล์ทางตะวันตกระหว่างแม่น้ำมิสซิสซิปปีกับเท็กซัสอีก

การสำรวจของลุยส์และคลาร์ก (Lewis and Clark Expedition)

เป็นคณะสำรวจคณะแรกของสหรัฐอเมริกาที่ทำการสำรวจภาคเหนือของดินแดนลุยเซียนา

ใน ค.ศ. 1803 ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันได้แต่งตั้งให้เลขานุการส่วนตัวของเขาชื่อ เมริเวเธอร์ ลุยส์ (Meriwether Lewis) ชาวเวอร์จิเนีย เป็นหัวหน้าคณะสำรวจ และให้วิลเลียม คลาร์ก (William Clark) เป็นรองหัวหน้า ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันได้มอบหมายให้ทั้งสองเดินทางไปถึงมหาสมุทรแปซิฟิก ให้ค้นหาน้ำมัสซูลีให้รวบรวมความรู้ทางภูมิศาสตร์ สัตวศาสตร์ และธรณีวิทยาของดินแดนแถบนั้น รวมทั้งวัฒนธรรมของอินเดียนเผ่าต่างๆ ด้วย นอกจากนี้ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันยังมุ่งหวังให้ลุยส์และคลาร์กเป็นผู้เปิดเส้นทางให้พ่อค้าขนสัตว์อเมริกันได้เข้าไปค้าขายกับพวกอินเดียนในบริเวณ

³³ถูกรวมเข้ากับสหรัฐอเมริการะหว่าง ค.ศ. 1810-1813

ลุ่มแม่น้ำมิสซูรี

คณะสำรวจซึ่งประกอบด้วยทหาร 34 คน พลเรือน 10 คนได้รับการฝึกฝนให้คุ้นเคยกับเทคนิคต่างๆของการใช้ชีวิตในชายแดนมาแล้วเป็นอย่างดีในระหว่างฤดูหนาวค.ศ. 1803-1804 ได้เริ่มออกเดินทางจากเมืองเซนต์หลุยส์ (St. Louis) ในวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1804 โดยทางเรือขึ้นไปตามแม่น้ำมิสซูรีจนถึงป้อมแมนแคน (Fort Mandan - ใกล้กับเมืองบิสมาร์กในรัฐดาโกตาเหนือปัจจุบัน) และได้พักที่นั่นตลอดฤดูหนาว ในวันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 1805 ลุยส์และคณะรวมทั้งทหาร 26 คน ล่าม 2 คน และหญิงอินเดียนเผ่าโชโชนี (Shoshone) ชื่อ ซากากาเว (Sacajawea) ซึ่งเป็นคนนำทาง ได้ออกเดินทางต่อไปตามแม่น้ำมิสซูรีสู่ดินแดนทางตะวันตกที่ไม่มีใครรู้จัก

ด้วยความช่วยเหลือของพวกอินเดียนเผ่าโชโชนีและซากากาเว คณะสำรวจได้เดินทางข้ามหิมาลัยหรือใกล้ในวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1805 และได้เดินทางไปทางตะวันตก

ถึงแม่น้ำสเนก (Snake) และเดินทางตามแม่น้ำสเนกไปจนถึงแม่น้ำโคลัมเบีย (Columbia) ในวันที่ 7 พฤศจิกายน ค.ศ. 1805 คณะสำรวจก็ได้เดินทางไปถึงมหาสมุทรแปซิฟิก ได้อ้างสิทธิเหนือออริกอน (Oregon) ให้กับสหรัฐอเมริกา

คณะสำรวจต้องประสบกับความหนาวที่แสนทารุณขณะพักที่ป้อมแคล์ทสอป (Fort Clatsop - ใกล้กับที่ปัจจุบันคือแอสโตเรีย (Astoria) รัฐออริกอน) พวกเขาได้เริ่มต้นออกเดินทางกลับในปลายเดือนมีนาคม ค.ศ. 1806 และกลับถึงเซนต์หลุยส์ในวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1806 การเดินทางทั้งหมดรวมเป็นระยะทาง 4,000 ไมล์ที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก แต่ก็เป็นการเดินทางที่ประสบผลสำเร็จมาก นอกจากนี้ บันทึกการเดินทางของลูย์และคลากยังได้ให้ความรู้อย่างประมาณค่าไม่ได้เกี่ยวกับตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับภูมิประเทศ ภูเขา สัตว์ หรือวัฒนธรรมของอินเดียนเผ่าต่างๆ³⁴ และที่สำคัญก็คือการเดินทางครั้งนี้เป็นการเปิดทางให้พ่อค้าขนสัตว์ชาวอเมริกันได้แข่งขันกับบริษัทค้าขนสัตว์ของอังกฤษ

การสำรวจของไพค์

ขณะที่ลูย์และคลากกำลังเดินทางสำรวจลุยเซียนาอยู่นั้น ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันได้ส่งคณะสำรวจอีกคณะหนึ่งให้ไปสำรวจอีกด้านหนึ่งของเขตแดนลุยเซียนา นักสำรวจที่สำคัญที่สุดในคณะคือร้อยโทแซมมูเอล มอนท์โกเมอรี ไพค์ (Zebulon Montgomery Pike)

ในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1805 ไพค์ได้เดินทางจากเซนต์หลุยส์ขึ้นไปตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีเพื่อค้นหาต้นน้ำ แม้ไพค์จะหาจุดที่แน่นอนไม่พบ แต่เขาก็ได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับตอนบนของหุบเขาลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี และไพค์ได้ทำแผนที่ไว้อย่างดีพร้อมทั้งบันทึกเกี่ยวกับอินเดียนเผ่าต่างๆในแถบนี้ด้วย

³⁴ เช่น เผ่าอริการา (Arikara) แมนแดน (Mandan) แบล็กฟุต (Blackfoot) โครว์ (Crow) แพลตเฮด (Flathead) เนเปอเรซ (Nez Percés) เคยูส (Cayuse) ชินุก (Chinook) แคล์ทสอป (Clatsop) และโชโชนี (Shoshone) เป็นต้น

ในฤดูร้อนค.ศ. 1806 นายพลเจมส์ วิลกินสัน (James Wilkinson) ข้าหลวงประจำเขตแคนดอยเขียนาไคส่งไพค์ไปสำรวจภาคตะวันตกของลุยเซียนาคือบริเวณแถบหุบเขาคูเมแนอาร์คันซอ (Arkansas) หรือบริเวณโกโลราโดและนิวเม็กซิโกปัจจุบัน ไพค์ได้เดินทางตามแม่น้ำอาร์คันซอไปถึงบริเวณตอนกลางของทิวเขาร็อกกีและค้นพบยอดเขาไพค์ (Pike's Peak) ในวันที่ 15 พฤศจิกายนค.ศ. 1807 แต่ไพค์ไม่สามารถขึ้นไปถึงยอดเขาได้ หลังจากนั้น ไพค์ได้เดินทางไปทางใต้เข้าสู่ซานตาเฟ (Santa Fe) ซึ่งอยู่ใต้การปกครองของทหารสเปน ไพค์และคณะถูกทหารสเปนจับในข้อหาจารกรรมและถูกนำไปเม็กซิโก แผนที่จะรวมทั้งเอกสารต่างๆถูกยึด หลังจากนั้นไม่นานไพค์และคณะก็ได้เดินทางกลับสหรัฐอเมริกา

ไพค์ได้รายงานว่าดินแดนระหว่างแม่น้ำมิสซิสซิปปีกับทิวเขาร็อกกีเป็นทะเลทรายซึ่งชาวอเมริกันจะไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้ และเห็นสมควรปล่อยทิ้งไว้สำหรับพวกอินเดียนตลอดกาล พวกอินเดียนที่อยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีนั้นแตกต่างกับพวกอินเดียนป่าทางตะวันออก พวกอินเดียนทางตะวันออกเดินทางด้วยเท้าหรือเรือแคนู แต่พวกอินเดียนในแถบที่ราบเป็นพวกที่ใช้ม้าเป็นพาหนะในการเดินทาง

ต่อมาภายหลังจากนักประวัติศาสตร์อเมริกันได้ค้นพบเอกสารของไพค์ที่สถานเก็บเอกสารสำคัญของเม็กซิโก และพบว่าข้อความเหมือนกับที่ไพค์เขียนขึ้นจากความทรงจำหลังจากกลับจากเม็กซิโก จึงได้พิมพ์เอกสารนั้นออกเผยแพร่

การตกลงเรื่องเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ

หลังสงครามแห่งค.ศ. 1812 (War of 1812) สนธิสัญญาแห่งเกนต์ (Treaty of Ghent, 1814) ได้ทิ้งปัญหาไว้หลายประการ เช่น เรื่องสิทธิในการประมงบริเวณปากแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ เรื่องการแข่งขันอำนาจทางเรือในทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5³⁵ (Great Lakes) และเรื่องเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดา จาก เมน (Maine) ถึงออริกอน (Oregon) เป็นต้น ประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้ตกลงแก้ไขปัญหา

³⁵ คือทะเลสาบซูพีเรีย มิชิแกน ฮูรอน อีรี และ ออนแทรีโอ

ต่างๆ เหล่านี้โดยสันติ โดยสนธิสัญญารัช-แบกอต และการประชุมแห่งค.ศ. 1818

สนธิสัญญารัช-แบกอต (Rush-Bagot Treaty) เป็นสนธิสัญญาเกี่ยวกับการลดกำลังอาวุธในทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5 ซึ่งลงนามกันเมื่อวันที่ 28 เมษายนค.ศ. 1817 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. โดยริชาร์ด รัช (Richard Rush) ปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐมนตรีต่างประเทศและชาลส์ แบกอต (Charles Bagot) เอกอัครราชทูตอังกฤษ

ประธานาธิบดีเจมส์ แมดิสัน (James Madison) และรัฐมนตรีต่างประเทศเจมส์ มอนโร (James Monroe) เห็นว่าการที่อังกฤษเพิ่มเรือติดอาวุธพร้อมในทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5 จะเป็นอันตรายต่อสหรัฐอเมริกา จึงมอบหมายให้จอห์น ควินซี อัดัมส์ (John Quincy Adams) เอกอัครราชทูตประจำอังกฤษ เสนอเจรจาการลดกำลังอาวุธในทะเลสาบใหญ่ต่อลอร์ดแคสเติลเรอ (Lord Castlereagh) รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษ

ตามสนธิสัญญารัช-แบกอต ประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้ตกลงว่าประเทศทั้งสองจะมีเรือไว้เพื่อป้องกันการลักลอบขนสินค้าหนีภาษีในทะเลสาบออนแทรีโอและทะเลสาบของแปดประเทศละไม่เกินหนึ่งลำ ในทะเลสาบซูพีเรีย มิชิแกน ฮูรอน และอีรี ประเทศละไม่เกินสองลำ เรือเหล่านี้จะมีระวางขับน้ำไม่เกินค่าละ 100 ตันและมีปืนขนาด 18 ปอนด์ไม่เกินค่าละหนึ่งกระบอก

สนธิสัญญานับนี้สำคัญมากเพราะการลดกำลังอาวุธในทะเลสาบใหญ่นั้นถือเป็นการเริ่มต้นของการกำหนดเขตปลอดทหารตามเขตแดนสหรัฐอเมริกา-แคนาดา

การประชุมแห่งค.ศ. 1818 (Convention of 1818) ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 20 ตุลาคมค.ศ. 1818 ที่กรุงลอนดอน สำคัญคือ

1. กำหนดให้เขตแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ระหว่างสหรัฐอเมริกาและแคนาดาอยู่ที่เส้นขนานที่ 49° จากเลกของเดอะวูดส์ (Lake of the Woods -ทางตะวันตกของทะเลสาบซูพีเรีย) ไปทางตะวันตกถึงยอดของทิวเขาร็อกกี ส่วนเส้นเขตแดนทางตะวันตกของทิวเขายังไม่มีการกำหนด ประเทศทั้งสองได้ตกลงที่จะปกครองดินแดนออริกอนร่วมกันเป็นเวลา 10 ปี³⁶ ทั้งนี้เพราะเส้นเขตแดนทางตอนเหนือยังไม่แน่นอน และเส้นเขตแดน

³⁶หมายความว่าแต่ละประเทศสามารถค้าขนสัตว์และส่งเสริมการตั้งถิ่นฐานได้โดยไม่ได้รับการแทรกแซงจากอีกฝ่าย

ทางใต้จะกำหนดขึ้นโดยการตกลงระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ สเปน

2. ให้สิทธิในการประมงแถบชายฝั่งลาบราดอร์ (Labrador) และนิวฟันด์แลนด์แก่ชาวอเมริกัน

3. ขึ้นพื้นฐานสัญญาการค้าแห่งค.ศ. 1815 (the Commercial treaty of 1815)

สนธิสัญญาออดัมส์-โอนิส (Adams-Onis Treaty)

เป็นสัญญาที่สเปนขายฟลอริดาให้กับสหรัฐอเมริกา สัญญานี้มีชื่อลงนามกันที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1819

ฟลอริดาเป็นดินแดนที่ก่อปัญหาขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ สเปน มาตั้งแต่การซื้อลุยเซียนาในค.ศ. 1803 เพราะ

1. สัญญาซื้อ-ขายลุยเซียนาไม่ไ้ระบุเขตแดนที่แน่นอนของฟลอริดาตะวันตก ทำให้สหรัฐอเมริกาถือโอกาสเข้าครอบครองดินแดนส่วนที่เป็นปัญหาคือในค.ศ. 1810 ได้ถือสิทธิเข้าครอบครองบริเวณระหว่างแม่น้ำมิสซิสซิปปีและแม่น้ำเพิร์ล (Pearl) และในค.ศ. 1813 ได้ถือสิทธิเข้าครอบครองบริเวณด้านตะวันออกของแม่น้ำเพิร์ลจนถึงแม่น้ำเพอร์ดิโด (Perdido) สเปนได้คัดค้านแต่ไม่เป็นผล

2. สเปนไม่สามารถควบคุมฟลอริดาให้อยู่ในระเบียบได้ ทำให้พวกอินเดียนเผ่ากรีก (Creek) และเซมิโนล (Seminole) ใช้ฟลอริดาเป็นศูนย์ปฏิบัติการในการโจมตีชาวอเมริกันในจอร์เจียและเทนเนสซี

3. ฟลอริดาเป็นที่หลบหนีของพวกทาส

ในค.ศ. 1818 แอนดรู แจ็กสัน (Andrew Jackson) ได้นำกองทหารอเมริกันขับไล่พวกเซมิโนลเข้าไปในฟลอริดาของสเปน และยึดป้อมเพนซาโคลา (Pensacola) และป้อมเซนต์มาร์กส์ (St. Marks) ได้ และแจ็กสันได้แขวนคอชาวอังกฤษ 2 คนซึ่งให้อาวุธแก่พวกอินเดียนในการโจมตีสหรัฐอเมริกา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้สเปนแน่ใจว่าจะไม่สามารถป้องกันฟลอริดาจากสหรัฐอเมริกาได้ พระเจ้าเฟรเดอริกที่ 7 แห่งสเปนจึงตัดสินพระทัยขาย ทั้งสองประเทศใต้ลงนามในสนธิสัญญาอัมสเตอร์ดัม-โอนิส หรือ Transcontinental Treaty ในค.ศ. 1819 ซึ่งตกลงกันว่า

1. สเปนจะสละสิทธิ์เหนือฟลอริดาตะวันตก และยกฟลอริดาตะวันออก (East Florida) ให้สหรัฐอเมริกา

2. สหรัฐฯตกลงที่จะจ่ายเงิน 5 ล้านดอลลาร์แก่ชาวอเมริกันที่ได้รับความเสียหายจากการโจมตีของพวกอินเดียนจากฟลอริดาแห่งสเปน

3. สหรัฐฯยกเลิกการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือเท็กซัส

4. กำหนดให้เส้นเขตแดนทางตะวันตกของดินแดนลุยเซียนา เริ่มต้นที่บริเวณปากแม่น้ำซาไบน์ (Sabine) บนอ่าวเม็กซิโก ไปตามแม่น้ำซาไบน์ แม่น้ำแดง (Red) แม่น้ำอาร์คันซอ (Arkansas) และเส้นขนานที่ 42° จนถึงมหาสมุทรแปซิฟิก

5. สเปนจะสละสิทธิ์เหนือดินแดนทางเหนือของเส้นขนานที่ 42°

วุฒิสภาได้ให้สัตยาบันสนธิสัญญานี้เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1819 แต่เนื่องจากความยุ่งยากทางการเมืองภายในประเทศ สเปนจึงไม่สามารถให้สัตยาบันได้จนกระทั่งเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1821

กฎหมายที่ดิน (Land Acts)

เป็นกฎหมายที่ประกาศออกมาเป็นระยะๆ เพื่อวางระเบียบเกี่ยวกับการขายที่ดินสาธารณะ

กฎหมายที่ดินค.ศ. 1796 (Land Act of 1796) ประกาศว่าข้อความกฎหมายที่ดินค.ศ. 1785 (หน้า 90) และกำหนดให้ประมูลขายให้ประชาชนคนหนึ่งอย่างน้อยที่สุด 1 ส่วนหรือ 640 เอเคอร์ (แนบยังหน้า 91) ในราคาต่ำสุดเอเคอร์ละ 2 ดอลลาร์ชำระเงินให้หมดภายใน 1 ปี

ปรากฏว่าโครงการสนับสนุนให้ประชาชนอพยพไปตะวันตกล้มเหลวทันที เพราะกฎหมายที่ดินค.ศ. 1796 กำหนดให้ขายที่ดินดินใหญ่เกินไป และการบังคับให้ชำระเงินค่าที่ดินภายในหนึ่งปีในขณะที่เงินเป็นของหายาก ทำให้ประชาชนสนใจซื้อที่ดินกันน้อยมาก

กฎหมายที่ดินค.ศ. 1800 หรือกฎหมายที่ดินแฮริสัน (Harrison Land Act) ได้แก้ไขกฎหมายที่ดินค.ศ. 1796 และเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการที่รวบรวมทั้งโรงเรียนของผู้ที่อยู่ตามชายแดน

กฎหมายฉบับนี้ยังคงกำหนดให้ประมูลขายที่ดินในราคาต่ำสุดเอเคอร์ละ 2 ดอลลาร์ แต่อนุญาตให้ประชาชนซื้อได้อย่างน้อยที่สุด 320 เอเคอร์ และให้ผ่อนส่งได้เป็นเวลา 4 ปี ส่วนผู้ที่ชำระเงินสละจะได้อีก 8% นอกจากนี้ยังได้ตั้งสำนักงานที่ดินขึ้น 4 แห่งตามชายแดนตะวันตก

กฎหมายที่ดินแฮริสันยังไม่ประสบความสำเร็จในการสนับสนุนให้ผู้คนไปตั้งถิ่นฐานทางตะวันตก เพราะผู้ที่อาศัยอยู่ตามชายแดนที่แท้จริงยากจนเกินกว่าที่จะสามารถซื้อที่ดินได้ แต่กฎหมายที่ดินแฮริสันก็ได้เป็นแบบสำหรับการออกกฎหมายที่คล้ายคลึงกันจนถึงค.ศ. 1820

กฎหมายที่ดินค.ศ. 1820 ได้ยกเลิกการซื้อขายที่ดินสาธารณะด้วยระบบเงินเพื่อได้ลดราคาที่ดินลงเหลือเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์ และให้ผู้บุกเบิกคนหนึ่งซื้อได้อย่างน้อยที่สุด 80 เอเคอร์

แต่ถึงอย่างไรก็ตามจำนวนผู้ตั้งถิ่นฐานก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นมากเท่าที่ต้องการ พวกชาวนาทางตะวันตกได้เรียกร้องให้ออกกฎหมายให้สิทธิเลือกซื้อที่ดินในราคาถูกก่อนที่จะมีการ

ประมูลขายเป็นทางการ เพราะพวกเขาไม่ต้องการให้ที่ดินที่เขาจับจองไว้ต้องตกไปอยู่ในกำมือของพ่อค้าที่ดิน

กฎหมายให้สิทธิเลือกซื้อก่อนแห่งค.ศ.1830 (Pre-emption Act of 1830) อนุญาตให้ผู้ตั้งถิ่นฐานตามชายแดนที่สุจริตซึ่งได้ทำการเพาะปลูกในที่ดินสาธารณะในค.ศ.1829 ก่อนที่จะมีการรังวัดเป็นทางการ ได้มีสิทธิเลือกซื้อที่ดินก่อนเพื่อเป็นการป้องกันการฉวยโอกาสของพวกพ่อค้าที่ดิน กฎหมายฉบับนี้อนุญาตให้ผู้ตั้งถิ่นฐานดังกล่าวซื้อที่ดินสาธารณะที่ยังไม่มีการรังวัดได้มากถึง 160 เอเคอร์ ในราคากำสุดเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์ ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะเป็นที่ยอมรับกันเพื่อใช้ในการชั่วคราวก็ตาม แต่ข้อความส่วนใหญ่ก็ได้รับการนำมาใช้อีกเป็นระยะระหว่างค.ศ.1832-1840 และได้ใช้เรื่อยมาจนถึงวันที่ 22 มิถุนายนค.ศ.1842

Graduation Act (ค.ศ.1854) กฎหมายฉบับนี้ได้ประกาศขายที่ดินสาธารณะทั้งหมดที่เคยนำออกขายในคราวมาแล้วและขายไม่ออก เป็นเวลา 10 ปีหรือกว่านั้นในราคาเอเคอร์ละ 1 ดอลลาร์ 15 ปีหรือกว่านั้นเอเคอร์ละ .75 ดอลลาร์ 20 ปีหรือกว่านั้นเอเคอร์ละ .25 ดอลลาร์ 30 ปีหรือกว่านั้นเอเคอร์ละ .12½ ดอลลาร์

นอกจากนี้ กฎหมายฉบับนี้ยังให้สิทธิในการเลือกซื้อก่อน แต่ไม่ได้รวมถึงที่ดินที่มีสินแร่หรือการยกที่ดินให้เพื่อการปรับปรุงภายในหรือการรถไฟ การประกาศกฎหมายฉบับนี้ทำให้สามารถขายที่ดินได้ถึงปีละ 30-40 ล้านเอเคอร์

กฎหมายฉบับนี้ถูกยกเลิกเมื่อวันที่ 2 มิถุนายนค.ศ.1862

กฎหมายว่าด้วยที่อยู่อาศัยค.ศ.1862 (Homestead Act, May 20, 1862) เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้คนไปตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกมากขึ้น กฎหมายว่าด้วยที่อยู่อาศัยจึงได้เสนอให้พลเมืองหรือผู้ที่ตั้งใจจะเป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาและเป็นหัวหน้าครอบครัว และมีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป สามารถเป็นเจ้าของที่ดินสาธารณะที่รังวัดแล้วฟรี 160 เอเคอร์ แต่มีข้อแม้ว่าต้องอาศัยหรือทำการเพาะปลูกในที่ดินนั้นติดต่อกันเป็นเวลา 5 ปี และชำระค่าธรรมเนียมระหว่าง 26-34 ดอลลาร์

นอกจากนี้ กฎหมายว่าด้วยที่อยู่อาศัยยังให้ทางเลือกอีกทางหนึ่งแก่ผู้ตั้งถิ่นฐาน

คือ อนุญาตให้ซื้อที่ดินได้ในราคาเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์ หลังจากที่เข้าอยู่อาศัยได้ 6 เดือน

กฎหมายว่าด้วยที่อยู่อาศัยได้รับความสำเร็จพอสมควรนับตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาในการสนับสนุนให้ผู้คนอพยพไปทางตะวันตกเพื่อที่อยู่อาศัยฟรี

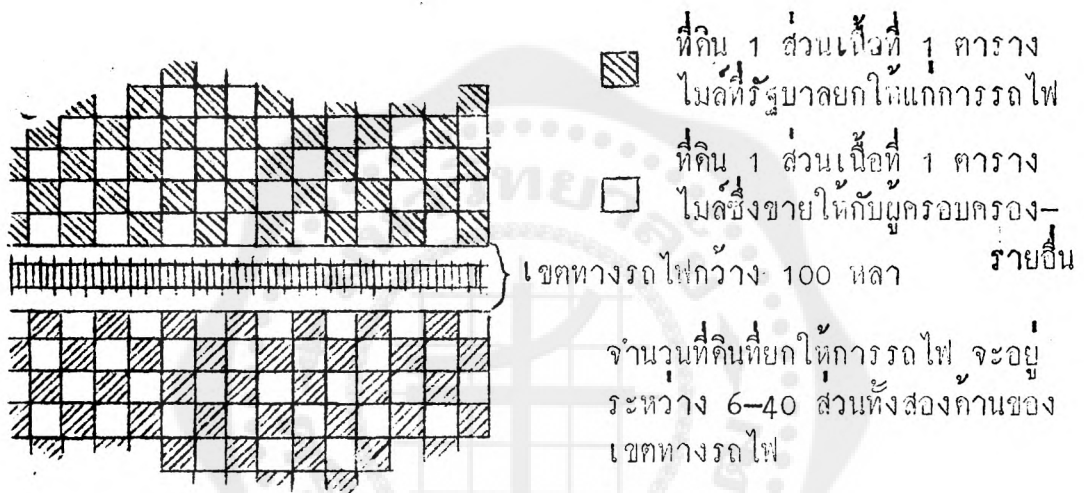
กฎหมายมอร์ริล ค.ศ. 1862 (Morrill Act, July 2, 1862) เสนอต่อรัฐสภาโดยวุฒิสมาชิกจัสติน เอส. มอร์ริล (Justin S. Morrill) แห่งรัฐเวอร์มอนต์ กฎหมายมอร์ริล เป็นกฎหมายที่สำคัญที่สุดสำหรับการศึกษา เพราะกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ยกที่ดินสาธารณะให้มลรัฐหรือเขตแดนเพื่อก่อตั้งวิทยาลัยเกษตรอย่างน้อยมลรัฐหรือเขตแดนละหนึ่งแห่ง โดยกฎหมายมอร์ริล กำหนดให้ยกที่ดินสาธารณะ 30,000 เอเคอร์ต่อวุฒิสมาชิกหรือผู้แทนราษฎรหนึ่งคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ในรัฐสภา และให้นำผลประโยชน์จากที่ดินเหล่านี้มาอุดหนุนวิทยาลัย ดังนั้น วิทยาลัยที่ก่อกำเนิดจากกฎหมายฉบับนี้จึงมีชื่อว่า Land-Grant College

จากการประกาศใช้กฎหมายมอร์ริล ทำให้มีการใช้ที่ดินสาธารณะเพื่อประโยชน์ของการศึกษามากกว่า 17 ล้านเอเคอร์ และในรอบหนึ่งร้อยปีของการประกาศใช้กฎหมายมอร์ริล ฉบับแรก (มีการเพิ่มเติมในค.ศ. 1890, 1903) ได้มีการตั้งวิทยาลัยขึ้นถึง 68 แห่ง (อย่างน้อยหนึ่งแห่งในทุกๆ มลรัฐ รวมทั้งในเปอร์โตริโก) และหลายแห่งได้พัฒนาขึ้นจนกลายเป็นมหาวิทยาลัยที่สำคัญ

กฎหมายทางรถไฟสายแปซิฟิก ค.ศ. 1862-64 (Pacific Railway Acts) เพื่อสนับสนุนการสร้างทางรถไฟสายข้ามทวีป รัฐบาลกลางได้ยกที่ดินให้การรถไฟถึง 131 ล้านเอเคอร์ และมลรัฐได้ยกที่ดินให้ถึง 45 ล้านเอเคอร์ และยังช่วยเหลือทางการเงินอีกด้วย

กฎหมายฉบับวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1862 ให้อนุญาตให้บริษัทยูเนียนแปซิฟิก (Union Pacific) สร้างทางจากโอมาฮา รัฐเนแบรสกา (Omaha, Nebraska) ไปทางตะวันตก ให้บริษัทเซนทรัลแปซิฟิก (Central Pacific) สร้างทางจากแซคราเมนโต (Sacramento) รัฐแคลิฟอร์เนียมาทางตะวันออก (ทางรถไฟข้ามทวีปสายนี้สร้างเสร็จและมาพบกันที่โพรมอนทอรี พอยท์ รัฐยูทาห์ (Promontory Point, Utah) ซึ่งได้มีการ

คอกม้าหมุดทองคำเป็นครั้งสุดท้ายที่นั้นในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1869) นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังยกที่ดินสำหรับเขตทางรถไฟกว้าง 100 หลาและที่ดินสาธารณะสองข้างทางรถไฟจำนวน 10 ส่วนต่อหนึ่งไมล์สลับกันไปในลักษณะตาหมากรุก (กักรูป) และให้เงินช่วยเหลือในการสร้างทางทุกหนึ่งไมล์ดังนี้คือ ผ่านที่ราบ 16,000 ดอลลาร์ ผ่านเนินเขา 32,000 ดอลลาร์ และข้ามเทือกเขา 48,000 ดอลลาร์

กฎหมายฉบับที่ 2 วันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1864 ได้ยกที่ดินให้บริษัทสร้างทางรถไฟเป็นจำนวน 2 เท่าของกฎหมายฉบับแรก และอนุญาตให้ผู้สร้างทางยืมเงินจากเอกชนและรัฐบาลกลางได้โดยการจำนองทรัพย์สินของการรถไฟ

ใน ค.ศ. 1864 รัฐสภาได้อนุญาตให้บริษัทนอร์เทิร์นแปซิฟิก (Northern Pacific) ให้สร้างทางจากทะเลสาบซูพีเรีย (Superior) ถึงเมืองพอร์ตแลนด์ (Portland) รัฐออริกอน (Oregon) (สร้างเสร็จใน ค.ศ. 1883) และยกที่ดินในมลรัฐให้ 20 ส่วนต่อ 1 ไมล์ ยกที่ดินในเขตแคนไต่ 40 ส่วนต่อ 1 ไมล์

ข้อประนีประนอมมิสซูรี (Missouri Compromise)

ในปลายค.ศ. 1819 สหรัฐอเมริกามีสมาชิกที่เป็นมลรัฐเสรีไม่มีทาส 11 รัฐ และมลรัฐมีทาส 11 รัฐ ซึ่งถือเป็นศูนย์กลางอำนาจการเมืองในสภาซึ่งเนกระหว่างรัฐมีทาส กับรัฐไม่มีทาส ดังนั้น เมื่อเขตแคนมิสซูรี (Missouri Territory) ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะเป็นมลรัฐจึงก่อให้เกิดปัญหาขึ้นเพราะมิสซูรีมีทาสอยู่แล้ว หากได้รับการยอมรับ ก็จะทำให้อำนาจทางการเมืองในสภาซึ่งเนกของรัฐมีทาสฝ่ายใต้เหนือกว่ารัฐเสรีฝ่ายเหนือ

ในการอภิปรายปัญหามิสซูรีในรัฐสภา เจมส์ ทอลล์แมดจ์ (James Tallmadge) ผู้แทนราษฎรจากรัฐนิวยอร์กได้เสนอบทบัญญัติแก้ไขร่างกฎหมายการยอมรับมลรัฐใหม่หรือบทบัญญัติแก้ไขทอลล์แมดจ์ (Tallmadge Amendment) เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1819 ซึ่งเสนอให้มิสซูรีดำเนินการเลิกทาสทีละน้อย โดย

1. ห้ามนำทาสเข้าสู่มิสซูรีอีกต่อไป
2. ภายหลังจากที่มิสซูรีได้รับการยอมรับเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐแล้ว ให้ปลดปล่อยลูกทาสที่มีอายุได้ 25 ปีเป็นอิสระทุกคน

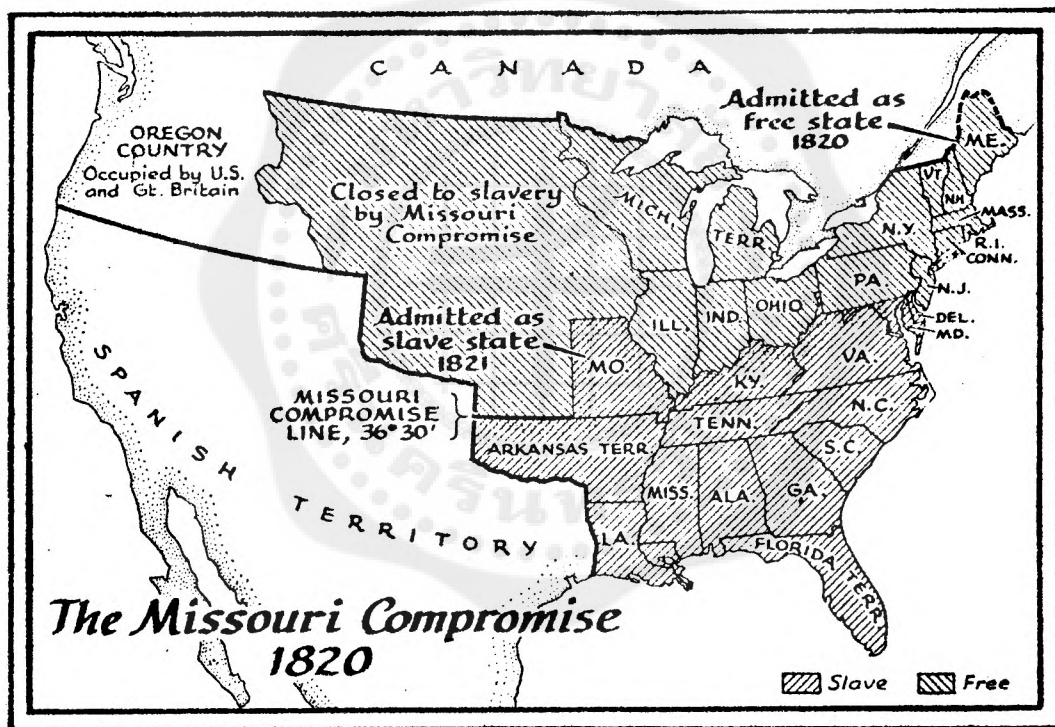
ในการเสนอบทบัญญัติแก้ไขนี้ ทอลล์แมดจ์และพรรคพวกของเขาได้อ้างว่า รัฐสภาใช้อำนาจในการห้ามระบบทาสในเขตแดนใดๆของสหรัฐอเมริกา ดังเช่นรัฐสภาเคยห้ามมาแล้วในเขตแดนตะวันตกเฉียงเหนือตามกฤษฎีกากินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ (หน้า 91) เมื่อมิสซูรีมีฐานะเป็นเขตแดนและจะมีฐานะเป็นเขตแดนจนกว่าจะได้รับการยอมรับเป็นมลรัฐโดยรัฐสภา ดังนั้น รัฐสภาควรห้ามระบบทาสในมิสซูรีเช่นเดียวกับในเขตแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ผลปรากฏว่าบทบัญญัติทอลล์แมดจ์ผ่านสภาผู้แทนราษฎรไปได้ทั้ง 2 มาตราด้วยคะแนนเสียงที่ต่างกันน้อยมาก แต่ไม่ผ่านสภาซึ่งเนก

ต่อมาเมน (Maine) ซึ่งแยกจากรัฐแมสซาชูเซตส์ได้ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐ เฮนรี เคลย์ (Henry Clay) แห่งเคนทักกี (Kentucky) จึงเสนอให้มีการประนีประนอมโดยกล่าวว่า หากผู้แทนฝ่ายเหนือไม่ยอมรับมิสซูรี ฝ่ายใต้ก็จะไม่ยอมรับเมนเช่นกัน วุฒิสมาชิกเจสซี บี. ทอมัส (Jesse B. Thomas) แห่งอิลลินอยส์จึงได้ร่างข้อประนี

ประณอมขึ้น โดยระบุว่า

1. รับเมนเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะรัฐเสรี
2. รับมิสซูรีเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะรัฐมีทาส
3. ห้ามระบบทาสในเชกแคนดุยเซียนาเหนือละติจูดที่ $36^{\circ} 30'$
ยกเว้นมิสซูรี

ข้อประณอมนี้ผ่านรัฐสภาไปได้เมื่อวันที่ 3 มีนาคมค.ศ. 1820 และให้ชื่อว่า ข้อประณอมมิสซูรีแห่งค.ศ. 1820 (*Missouri Compromise of 1820*)

เมนได้เป็นสมาชิกอันดับที่ 23 ของสหรัฐ ในขณะที่เวลานั้น มิสซูรีต้องใช้เวลาอีกหนึ่งปีในการร่างรัฐธรรมนูญและจัดตั้งรัฐบาล เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ได้เข้าเสนอรัฐสภา ซึ่งก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาการขัดแย้งขึ้นอีก เพราะผู้แทนฝ่ายเหนือไม่ยอมรับมิสซูรีเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐ โดยอ้างว่ารัฐธรรมนูญของมิสซูรีมีทาสเข้าไปในเชกของรัฐมิสซูรี หลังจากที่ได้มีการอภิปรายกันอย่างรุนแรงพอสมควรก็สามารถตกลงกันได้ด้วยข้อประณอมมิสซูรีฉบับที่ 2 (*Second Missouri Compromise*) เมื่อวันที่ 2 มีนาคมค.ศ. 1821 ซึ่ง

ระบุว่า

1. รับมิชซูรีเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา
2. รัฐสภาของมิชซูรีต้องปฏิญาณว่าจะไม่ขัดขวางหรือทำลายสิทธิและความปลอดภัยของพลเมืองของสหรัฐอเมริกาภายในเขตรัฐมิชซูรี

จอห์น มาร์แชล กับศาลสูงสุด (John Marshall and the Supreme Court)

ฐานะของรัฐบาลสหพันธ์ได้รับการสนับสนุนให้เข้มแข็งขึ้นโดยคำวินิจฉัยของประธานศาลสูงสุดจอห์น มาร์แชล จากเวอร์จิเนีย ตลอดระยะเวลา 34 ปีในตำแหน่ง (ระหว่างค.ศ. 1801-1835) ท่านได้ปรับปรุงระบบการศาลซึ่งอ่อนแอให้มีฐานะสำคัญเท่าเทียมกับรัฐสภาและประธานาธิบดี การพิพากษาคดีส่วนใหญ่ของท่านเกี่ยวกับการตีความรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่มีชื่อที่สุดของจอห์น มาร์แชล คือคำวินิจฉัยคดีระหว่างมาร์เบอร์ กับ แมดิสัน ในค.ศ. 1803 (Marbury v. Madison) โดยมาร์แชล ได้ระบุไว้เด่นชัดว่าเป็นอำนาจของศาลสูงสุดที่จะพิจารณากฎหมายใดๆที่ประกาศโดยรัฐสภาหรือสภานิติบัญญัติแห่งมลรัฐใดมลรัฐหนึ่งไม่เป็นรัฐธรรมนูญ และยังก่อให้เกิด doctrine of judicial review.

หลังจากที่พวกเฟเดอรัลิสต์ได้พ่ายแพ้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในค.ศ. 1800 ก็ได้พยายามที่จะรักษาอำนาจบังคับบัญชาฝ่ายตุลาการไว้ จึงได้เสนอให้รัฐสภาประกาศกฎหมายตุลาการค.ศ. 1801 (Judiciary Act of 1801) ออกมา ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้ปรับปรุงระบบการศาลและเพิ่มจำนวนผู้พิพากษาขึ้น (หน้า 95) ก่อนจะพ้นจากตำแหน่งในวันที่ 4 มีนาคมค.ศ. 1801 ประธานาธิบดีจอห์น อัดัมส์ก็ได้รีบเร่งลงนามแต่งตั้งผู้พิพากษาใหม่จนถึงเที่ยงคืนวันที่ 3 มีนาคม คำสั่งแต่งตั้งผู้พิพากษาเที่ยงคืน (midnight judges) รวมทั้งของวิลเลียม มาร์เบอร์ จึงถูกตั้งให้รัฐมนตรีต่างประเทศ³⁷ คนใหม่คือ

³⁷ รัฐมนตรีต่างประเทศสมัยจอห์น อัดัมส์คือ จอห์น มาร์แชล ซึ่งอัดัมส์ได้แต่งตั้งให้เป็นประธานศาลสูงสุด

เจมส์ แมคิสันเป็นผู้นำส่ง เมื่อประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สันพบว่าผู้พิพากษาใหม่ส่วนใหญ่เป็นพวกเฟเดอร์ลิสต์ และพบว่าบางคนยังไม่ได้รับคำสั่งแต่งตั้ง จึงให้แมคิสันเก็บคำสั่งเหล่านั้นไว้ วิลเลียม มาร์เบอร์จึงฟ้องต่อศาลสูง ขอให้ศาลสูงออกหมายบังคับ (writ of mandamus) ให้แมคิสันส่งคำสั่งแต่งตั้งให้ตามมาตรา 13 ของกฎหมายตุลาการค.ศ. 1789

ในการพิจารณาคดีเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1803 ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้แถลงว่า ศาลสูงภายใต้รัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจที่จะออกหมายบังคับได้ และที่บัญญัติไว้ในกฎหมายตุลาการค.ศ. 1789 ที่ให้อำนาจดังกล่าวแก่ศาลสูง ก็ไม่เป็นรัฐธรรมนูญ ในการพิจารณาคดีครั้งนี้ มาร์แชล ได้ตั้งหลักการที่ว่า ศาลสูงสุดสามารถประกาศว่ากฎหมายที่รัฐสภาลงมติให้ใช้ได้ไม่เป็นรัฐธรรมนูญ โดยมาร์แชล กล่าวว่า ประชาชนอเมริกันได้บัญญัติกฎหมายไว้ 2 ชนิด ที่สำคัญที่สุดคือ รัฐธรรมนูญ รองลงมาคือ กฎหมายที่รัฐสภาลงมติให้ใช้ได้ ถ้าหากกรณีขัดแย้งระหว่างกฎหมายทั้งสอง รัฐธรรมนูญจะต้องเป็นกฎหมายที่สำคัญกว่าและสำคัญที่สุด

คดีระหว่างวิทยาลัยคาร์แทมกับวูดเวิร์ค, ค.ศ. 1819 (Dartmouth College v. Woodward) ในค.ศ. 1769 พระเจ้าจอร์จที่ 3 ทรงพระราชทานกฎบัตรหรือชาเตอร์ตั้งวิทยาลัยคาร์แทมขึ้นเป็นวิทยาลัยเอกชน ทั้งคณะกรรมการจัดการวิทยาลัยขึ้นให้มีอำนาจแต่งตั้งกรรมการเมื่อมีตำแหน่งว่าง รวมทั้งอำนาจในการเลือกตั้งอธิการบดี ต่อมาในค.ศ. 1816 สภานิติบัญญัติแห่งนิวแฮมป์ไชร์ต้องการเปลี่ยนฐานะของวิทยาลัยคาร์แทมเป็นมหาวิทยาลัยประจำรัฐ จึงได้ออกกฎหมายยกเลิกกฎบัตรวิทยาลัยคาร์แทม และทั้งคณะกรรมการจัดการวิทยาลัยและคณะกรรมการผู้ดูแลชั้น คณะกรรมการจัดการวิทยาลัยชุดเก่าไม่ยินยอมและฟ้องว่ากฎหมายใหม่ของสภานิติบัญญัติแห่งนิวแฮมป์ไชร์ไม่เป็นรัฐธรรมนูญ และฟ้องนายวิลเลียม เอช. วูดเวิร์ค (William H. Woodward) เลขาธิการของมหาวิทยาลัยให้คืนเครื่องหมายวิทยาลัย กฎบัตร และเอกสารสำคัญๆ ศาลมลรัฐได้สนับสนุนสภานิติบัญญัติ โดยตัดสินว่า กฎบัตรไม่ได้เป็นสัญญาตามความหมายของรัฐธรรมนูญ ดังนั้น วิทยาลัยคาร์แทมจึงได้ฟ้องร้องต่อศาลสูงสุด

ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้ตัดสินคดีนี้เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1819

ว่า กฎบัตรเป็นสัญญาซึ่งได้รับการรับรองโดยรัฐธรรมนูญ สถานิติบัญญัติแห่งรัฐไม่มีอำนาจออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงข้อความดั้งเดิมของสัญญาที่ได้กระทำขึ้นแล้วได้

คำตัดสินคดีนี้ได้ยืนยันสิทธิของศาลสูงสุดที่จะไม่สนใจกฎหมายของรัฐ หากกฎหมายนั้นขัดกับรัฐธรรมนูญ

คดีระหว่างแม็กคัลลอค กับ แมริแลนด์, ค.ศ. 1819 (McCulloch v. Maryland) สาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากโต้เถียงกันระหว่างสหรัฐอเมริกาสมัยที่สอง (ค.ศ. 1816-1836) (Second Bank of the United States) ชาวตะวันตกและชาวใต้ไม่พอใจการตั้งธนาคารนี้และต่อต้านอยู่เสมอ เมื่อธนาคารได้ขยายสาขาออกไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วประเทศ สถานิติบัญญัติแห่งมลรัฐหลายแห่งได้ออกกฎหมายเก็บภาษีสาขาเหล่านั้นอย่างหนัก ซึ่งก่อความยุ่งยากในการปฏิบัติงานแก่สาขาเหล่านั้น ในค.ศ. 1818 สถานิติบัญญัติแห่งแมริแลนด์ได้ออกกฎหมายเก็บภาษีธนาคารทั้งหมดซึ่งออกจำหน่ายโดยธนาคารภายในรัฐทุกแห่งที่ไม่ได้รับกฎบัตรให้ตั้งขึ้นโดยรัฐ หรือเหมาะจ่ายภาษีปีละ 15,000 ดอลลาร์ เจมส์ คับเบิลยู. แม็กคัลลอค (James W. McCulloch) เจ้าหน้าที่ผู้รักษาเงินของธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาสาขาเมืองบัลติมอร์ (Baltimore) ได้ปฏิเสธไม่ยอมจ่ายภาษี รัฐแมริแลนด์จึงฟ้องศาล ศาลแห่งรัฐแมริแลนด์ยืนยันว่ารัฐมีสิทธิเก็บภาษี ดังนั้น แม็กคัลลอคจึงฟ้องรัฐแมริแลนด์ต่อศาลสูงสุด ซึ่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 1819

ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้แถลงว่า รัฐสภาที่มีสิทธิที่จะออกกฎบัตรตั้งธนาคารได้ แม้ว่าสิทธินั้นจะไม่ได้อยู่ในรัฐธรรมนูญ แต่รัฐสภาสามารถใช้อำนาจโดยปริยาย ดังนั้น กฎบัตรการตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาจึงถูกต้องตามรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับปัญหาการเก็บภาษี มาร์แชล ได้แถลงว่า "อำนาจในการเก็บภาษีเป็นอำนาจในการทำลาย"³⁸ และไม่มีมลรัฐใดมีอำนาจทำลายหน่วยงานของรัฐบาลสหพันธ์ ดังนั้นรัฐแมริแลนด์หรือมลรัฐอื่นใดจึงไม่มีสิทธิเก็บภาษีธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกา

การพิจารณาคดีนี้ จอห์น มาร์แชล ได้ชี้ให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญ และกฎหมายของรัฐบาลสหพันธ์สำคัญกว่ากฎหมายของมลรัฐ

³⁸ T. Harry Williams, and Hazel C. Wolf, Our American Nation (Columbus, Ohio: Charles E. Merrill Publishing Co., 1966), p. 255

คดีระหว่างโคเฮนส์ กับ เวอร์จิเนีย, ค.ศ. 1821 (Cohens v. Virginia) เป็นคดีที่ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้ยืนยันว่า เป็นสิทธิของศาลสูงที่จะพิจารณาคดีที่อุทธรณ์จากศาลมลรัฐ และศาลสูงสุดมีอำนาจที่จะกลับคำตัดสินของศาลมลรัฐ

ใน ค.ศ. 1821 พวกโคเฮนส์ถูกศาลมลรัฐเวอร์จิเนียดำเนินคดีในข้อหาขายลอตเตอรี่ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐ พวกโคเฮนส์จึงฟ้องต่อศาลสูงสุด โดยอ้างว่ากฎหมายที่ประกาศโดยรัฐสภาอนุญาตให้ขายลอตเตอรี่ได้ในเขตกิสทรืคออฟโคลัมเบีย (District of Columbia)

ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้ยืนยันตามคำตัดสินของศาลเวอร์จิเนียว่า พวกโคเฮนส์ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐ ในขณะที่เดียวกัน มาร์แชล ได้ล้มล้างข้อโต้แย้งที่ว่าคำตัดสินของศาลมลรัฐในคดีซึ่งเกิดขึ้นภายใต้กฎหมายแห่งมลรัฐเป็นขั้นสุดท้าย มาร์แชล ได้ชี้ให้เห็นว่าหลักการนี้จะเป็นช่องทางนำประเทศไปสู่ความยุ่งเหยิงได้ เพราะมลรัฐอาจมีความเห็นแตกต่างกันหลายประการเกี่ยวกับความถูกต้องของตัวบทกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐหรือสนธิสัญญาของรัฐบาลกลาง มาร์แชล ยืนยันว่า การตัดสินขั้นสุดท้ายขึ้นอยู่กับศาลสูงสุด

คดีระหว่างกิบบอนส์ กับ ออกเคน, ค.ศ. 1824 (Gibbons v. Ogden) ซึ่งประธานศาลสูงสุดได้ย้่าว่ารัฐสภามีอำนาจในการควบคุมการค้าระหว่างรัฐ

ใน ค.ศ. 1808 สภานิติบัญญัติแห่งรัฐนิวยอร์กได้ให้สิทธิบัตรพิเศษแก่บริษัทเรือกลไฟของโรเบิร์ต ฟุลตัน (Robert Fulton) กับโรเบิร์ต ลิฟวิงสตัน (Robert Livingston) ในการเดินเรือรับส่งผู้โดยสารในแม่น้ำฮัดสันไปนิวยอร์ก ซิตี้ บริษัทกลับให้สัมปทานในการเดินเรือข้ามแม่น้ำระหว่างรัฐนิวยอร์กกับนิวเจอร์ซีย์แก่อาอรอน ออกเคน (Aaron Ogden) ใน ค.ศ. 1824 ออกเคนได้ฟ้องขอมีคำสั่งห้ามกิบบอนส์ผู้ได้รับใบอนุญาตในการเดินเรือจากรัฐสภาว่าทำการแข่งขันกับเขา ศาลแห่งรัฐนิวยอร์กได้ตัดสินให้ออกเคนชนะคดี กิบบอนส์จึงฟ้องต่อศาลสูงสุด

ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชล ได้ตัดสินว่ารัฐสภาไม่ใช่มลรัฐที่มีอำนาจในการควบคุมการค้าระหว่างรัฐ การค้าไม่ได้หมายความว่าเพียงการซื้อขายสินค้าเท่านั้น

แต่รวมถึงการขนส่งทั้งหมดด้วย (และในคตินี้คือการขนส่งทางน้ำ) การชักสินคดียังนี้มีผลทำให้สิทธิบัตรพิเศษของรัฐนิวออร์คเป็นโมฆะ และมีผลทำให้อำนาจของรัฐบาลสหพันธ์เพิ่มขึ้น อำนาจของมลรัฐลดน้อยลง

หลักการมอนโร (Monroe Doctrine)

เป็นนโยบายต่างประเทศที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดของสหรัฐอเมริกา หลักการมอนโรแบ่งความสำคัญออกเป็น 2 ประการคือ การไม่สร้างอาณานิคม โดยยืนยันว่าทวีปอเมริกาไม่ใช่ดินแดนสำหรับตั้งอาณานิคมในภายหน้าของประเทศใดในยุโรปอีกต่อไป และการไม่แทรกแซงทางการเมืองในอเมริกาของประเทศใดในยุโรป

หลักการมอนโรเป็นส่วนหนึ่งของสาส์นที่ประธานาธิบดีเจมส์ มอนโรแถลงต่อรัฐสภาในวันที่ 2 ธันวาคมค.ศ. 1823 การกำหนดหลักการนี้ส่วนใหญ่เป็นผลงานของรัฐมนตรีต่างประเทศจอห์น ควินซี อัดัมส์ซึ่งยึดหลักการและความเชื่อที่ก่อรูปขึ้นมาตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันเป็นหลัก

การประกาศหลักการมอนโรนี้มีสาเหตุเนื่องมาจากสถานการณ์สำคัญ 2 ประการคือ

1. ชาร์อะเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย (Alexander I) ทรงประกาศกฎภูมิกาเมื่อวันที่ 4 กันยายนค.ศ. 1823 ขยายเขตปกครองของรัสเซียจากภาคใต้ของอะแลสกา (Alaska) ลงมาตามชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกจนถึงเส้นขนานที่ 51° เพื่อซึ่งอยู่ในดินแดนออริกอนที่อังกฤษและสหรัฐอเมริกาปกครองร่วมกันและได้ขยายเส้นเขตแดนของออริกอนขึ้นไปถึงเส้นขนานที่ 54° 40' นอกจากนี้รัสเซียยังได้ประกาศปิดน่านน้ำในเขตปกครองของตนโดยเฉพาะช่องแคบเบริง (Bering Strait) ไม่ให้เรือพาณิชย์ของมหาอำนาจอื่นเข้าออก

2. ในการประชุมคองเกรสแห่งเวโรนา (Congress of Verona) เมื่อเดือนพฤศจิกายนค.ศ. 1822 ผู้แทนกลุ่มประเทศมหาอำนาจในยุโรปซึ่งได้แก่รัสเซีย ประเศเช็ก ออสเตรีย และฝรั่งเศส ซึ่งรวมกันเป็นพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ (Holy Alliance) ได้ตกลงที่จะสนับสนุนพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 7 แห่งสเปน (Ferdinand VII) พื้นฟูอำนาจของ

พระองค์ โดยการให้ความช่วยเหลือทางทหารในการปราบอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือ และอเมริกาใต้ได้ปฏิบัติแยกตัวเป็นอิสระไปแล้ว และฝรั่งเศสจะเป็นผู้นำในการส่งกำลังทหาร

ยอร์ช แคนนิง (George Canning) รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษซึ่งมาจากพรรควิก เกรงว่าหากประเทศใหม่ในทวีปอเมริกา กลายเป็นเมืองขึ้นของสเปนอีกจะทำให้การค้าของอังกฤษกับประเทศเหล่านั้นเสียหาย ดังนั้น แคนนิงจึงเขียนจดหมายถึงริชาร์ด รัช (Richard Rush) เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำกรุงลอนดอนเมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1823 เสนอให้อังกฤษและสหรัฐอเมริกาประกาศแถลงการณ์ร่วมต่อต้านการแทรกแซงโลกใหม่ของฝรั่งเศสซึ่งกระทำในนามของสเปน ในระยะแรกประธานาธิบดีจيمอนโรมีแนวโน้มที่จะรับข้อเสนอนั้นเพราะได้รับคำแนะนำอย่างไม่เป็นทางการจากอดีตรัฐมนตรีต่างประเทศจอห์น เจฟเฟอร์สัน และเจมส์ แมคสัน แต่จอห์น ควินซี อัดัมส์ไม่เห็นด้วยและยืนยันว่าสหรัฐอเมริกาควรจะปฏิบัติการต่างๆตามลำพังเพื่อแสดงอำนาจและอิสรภาพของคนและเพื่อก่อตั้งระบบอเมริกัน (American System) ในซีกโลกตะวันตก (Western hemisphere) นอกจากนี้อดัมส์ยังอ้างว่าการแทรกแซงอเมริกาใต้ของฝรั่งเศสยังมีอันตรายน้อยกว่าความเป็นมหาอำนาจทางเรือของอังกฤษในมหาสมุทรแอตแลนติก และการอ้างสิทธิของรัสเซียเหนือบริเวณชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ปรากฏว่าประธานาธิบดีจิมอนโรเห็นด้วยกับความคิดของอดัมส์

ในสาส์นที่ประธานาธิบดีจิมอนโรแถลงต่อรัฐสภาซึ่งกลายเป็นหลักการมอนโรนั้น พอสรุปได้ดังนี้

1. ซีกโลกตะวันตกหรือทวีปอเมริกาไม่ใช่ดินแดนสำหรับตั้งอาณานิคมใน ภายหน้าของประเทศใดในยุโรปอีกต่อไป (ใจความข้อนี้มุ่งถึงรัสเซียที่กำลังขยายอาณาเขตจากอะแลสกาลงมาทางใต้)
2. สหรัฐอเมริกาจะถือว่าความพยายามใดๆของมหาอำนาจยุโรปต่อดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งในทวีปอเมริกา เป็นอันตรายต่อสันติภาพและความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา
3. สหรัฐอเมริกาจะไม่เข้าแทรกแซงอาณานิคมที่ยังไม่ได้รับอิสรภาพของ

มหาอำนาจยุโรปในแถบลาตินอเมริกา ในขณะที่พวกมหาอำนาจยุโรปจะต้องไม่รบกวนฐานะทางการเมืองของประเทศอิสระในทวีปอเมริกา

4. สหรัฐอเมริกาจะไม่เข้ายุ่งเกี่ยวกับกิจการทางการเมืองของยุโรป

ประเทศมหาอำนาจยุโรปให้ความสนใจหลักการมอนโรน้อยมาก แต่ฝรั่งเศสก็ได้ออกตัวออกจากการแทรกแซงลาตินอเมริกา รัสเซียก็ได้ทำสัญญากับสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 17 เมษายน ค.ศ. 1824 โดยรัสเซียตกลงที่จะไม่อ้างสิทธิ์ครอบครองดินแดนได้เส้นขนานที่ $54^{\circ} 40'$ เหนือ และสหรัฐอเมริกาได้ประกาศเลิกอ้างสิทธิ์ครอบครองดินแดนเหนือเส้นขนานนี้ ส่วนประเทศอื่นในยุโรปก็ไม่ได้พยายามอย่างจริงจังที่จะดึงความนิยมขึ้นในซีกโลกตะวันตกในระยะ 2-3 ปีหลังการประกาศหลักการมอนโร

ในระยะ 20 ปีต่อมา หลักการมอนโรไม่มีอิทธิพลมากพอสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับประเทศต่างๆในยุโรป หรือกับประเทศสาธารณรัฐลาตินอเมริกาทั้งหลาย จนกระทั่ง ค.ศ. 1845 ประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพลค์ (James K. Polk) ได้รื้อฟื้นหลักการมอนโรขึ้นมาใหม่เพื่อใช้เป็นเครื่องมือชักชวนการคุกคามเท็กซัสของอังกฤษและฝรั่งเศส หลังจากนั้นก็ได้มีการนำหลักการมอนโรมาใช้อีกหลายครั้ง เช่นเมื่อฝรั่งเศสได้พยายามก่อตั้งจักรวรรดิขึ้นในเม็กซิโกและให้อาสนุกแมกซิมิเลียนแห่งออสเตรีย (Archduke Maximilian of Austria) เป็นผู้ปกครองในขณะที่สหรัฐอเมริกากำลังทำสงครามกลางเมือง หรือในกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนเวเนซุเอลา สาธารณรัฐโดมินิกัน ฯลฯ เป็นต้น หลังจากสหรัฐอเมริกาก้าวขึ้นเป็นประเทศมหาอำนาจแล้ว หลักการมอนโรจึงได้เป็นส่วนสำคัญในนโยบายต่างประเทศ

รัฐมนตรีกินครัว (Kitchen Cabinet)

เป็นสมมุติที่ฝ่ายตรงกันข้ามทางการเมืองของประธานาธิบดีแอนดรู แจ็กสัน (Andrew Jackson, เป็นประธานาธิบดีระหว่างค.ศ. 1829-1837) ใช้เรียกเพื่อนนักการเมืองที่สนิทสนมของแจ็กสัน บุคคลเหล่านี้มีหลายคนที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ บางคนในกลุ่มมีตำแหน่งทางการเมืองในระดับรอง ได้มีการพบปะกันอย่างไม่เป็นทางการระหว่างบุคคลกลุ่มนี้กับประธานาธิบดีเพื่อให้คำแนะนำและถกเถียงกันเกี่ยวกับปัญหาด้านนโยบาย บุคคลกลุ่มนี้มีอิทธิพลสูงสุดเมื่อประธานาธิบดีแจ็กสันได้ปรับปรุงคณะรัฐมนตรีใหม่ โดยประธานาธิบดีได้อาศัยคำแนะนำปรึกษาจากบุคคลเหล่านี้ระหว่างค.ศ. 1829-1831

บุคคลสำคัญที่สุดในกลุ่มได้แก่ฟรานซิส เพรสตัน แบลร์ (Francis Preston Blair) ผู้ซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์โกลบ (Globe) แห่งกรุงวอชิงตัน ดี.ซี., แอนดรู เจ. เดเนลสัน (Andrew J. Denelson) เลขาธิการส่วนตัวของประธานาธิบดีแจ็กสัน, ดัฟฟ์ กรีน (Duff Green) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ในเทคโนโลยีกราฟ (United States Telegraph) แห่งกรุงวอชิงตัน ดี.ซี., ไอแซค ฮิลล์ (Isaac Hill) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์นิวแฮมป์เชียร์เพเทรียท (New Hampshire Patriot), เอมอส เคนคอลล์ (Amos Kendall) ผู้ตรวจบัญชีคนที่ 4 ของกระทรวงคลังซึ่งต่อมาได้เป็นอธิบดีกรมไปรษณีย์, และวิลเลียม เบิร์กลีย์ ลุยส์ (William Berkeley Lewis) หนึ่งในผู้จัดการของรัฐมนตรีกินครัวซึ่งพักอยู่กับประธานาธิบดีแจ็กสันในท่าเรือบาว

แม้จะไม่ใช่ที่เปิดเผยแน่ชัดถึงอิทธิพลของแต่ละบุคคลในคณะรัฐมนตรีกินครัวที่มีต่อประธานาธิบดีก็ตาม แต่ก็เป็นที่แน่นอนว่าผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งคือ เคนคอลล์

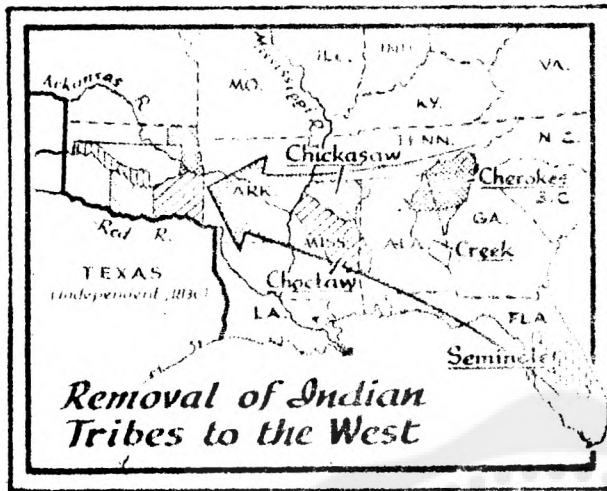
การย้ายถิ่นฐานพวกอินเดียน (Indian Removal)

เป็นนโยบายของรัฐบาลในการหาที่อยู่ใหม่ทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้แก่พวกอินเดียนทางตะวันออก ประธานาธิบดีทอมัส เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เสนอความคิดในการย้ายถิ่นฐานพวกอินเดียนแก่รัฐสภาในค.ศ. 1803 และได้รวมบทบัญญัติสำหรับการแลกเปลี่ยนที่ดินของพวกอินเดียนไว้ในกฎหมายการก่อตั้ง เขตแดนลุยเซียนา (ค.ศ. 1804) สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลกับพวกอินเดียนหลายฉบับได้มีข้อกำหนดสำหรับการย้ายถิ่นฐานทันที อาจเป็นเพราะความไม่เข้าใจสัญญาอย่างถ่องแท้พวกอินเดียนจึงเคลื่อนย้ายช้ามาก

และรัฐบาลก็ไม่ได้มีการดำเนินงานอย่างแน่ชัดจนกระทั่งค.ศ. 1825 จึงได้มีการกำหนดนโยบายแน่นอนสำหรับการย้ายถิ่นฐานของพวกอินเดียนทางตะวันออกไปยังดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีทางตะวันตก ทั้งนี้เพื่อให้การตั้งถิ่นฐานของพวกคนผิวขาวสะดวกขึ้น และได้กำหนดขยายแดนอินเดียนที่แน่นอนขึ้นโดยถือเส้นลองจิจูดที่ 95° เป็นสำคัญ พ้นจากเส้นนี้ไปเป็นที่อยู่ของพวกอินเดียน นโยบายนี้ได้รับการยอมรับเป็นทางการในสมัยประธานาธิบดีมอนโรและได้ดำเนินงานจนประสบความสำเร็จในสมัยประธานาธิบดีแอนดรู แจ็กสัน (ค.ศ. 1829-37) โดยการทำสัญญาบังคับดินแดนและย้ายถิ่นฐานของพวกอินเดียนถึง 94 ฉบับด้วยกัน

ในวันที่ 28 พฤษภาคม ค.ศ. 1830 รัฐสภาได้ประกาศกฎหมายการย้ายถิ่นฐาน (Removal Bill) ออกมาให้อำนาจเพิ่มเติมแก่ประธานาธิบดีที่จะแลกเปลี่ยนดินแดนทางตะวันตกกับบริเวณที่พวกอินเดียนเคยอยู่อาศัยมาก่อน หรือในการย้ายถิ่นฐานอินเดียนเผ่าใดเผ่าหนึ่งทางตะวันออกไปยังดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี ต่อมาในวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1834 รัฐสภาได้ประกาศกฎหมายก่อตั้งอาณาเขตอินเดียนขึ้น (Indian Territory) ในที่ปัจจุบันคือรัฐโอกลาโฮมา (Oklahoma) และสร้างป้อมขึ้นล้อมรอบเพื่อให้อินเดียนอยู่แต่ภายใน

การย้ายถิ่นฐานพวกอินเดียนในภาคเหนือไปอยู่ในอาณาเขตอินเดียนก็ไม่ลำบากเท่ากับพวกอินเดียนในภาคใต้ซึ่งมีจำนวนมากกว่าและเข้มแข็งกว่า จึงได้ต่อต้านอย่างทรหคจนทำให้เกิดเหตุการณ์ที่เรียกว่าสลคขึ้น อินเดียนในภาคใต้ได้แก่พวกซาคีอารย 5 เผ่า (Five Civilized Tribes) คือ ครีก ซอคทอว์ ชิกกาซอว์ เซมิโนล และเชโรกี พวกนี้เป็นพวกที่เจริญ มีความรักบ้านและที่ดินของคนอย่างแน่นแฟ้นจึงปฏิเสธที่จะละทิ้งที่ดินและย้ายไป

อยู่ทางตะวันตก อินเดียหลายคนโดยเฉพาะพวกครีกและเซโรกีได้สร้างบ้านเรือนอย่างมั่นคง เลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมากและส่งลูกหลานเข้าโรงเรียนของพวกหมอสอนศาสนา ก่อนสมัยของแจ็กสันพวกครีกและเซโรกีได้ทำสัญญากับสหรัฐอเมริกาซึ่งรับรองความเป็นชาติของพวกเขาซึ่งมีกฎหมาย

และชนบประเพณีของตนเอง ปัญหาเกิดขึ้นในค.ศ. 1827 เมื่อพวกเขาได้ยอมรับรัฐธรรมนูญและเข้าใจว่าที่ที่เขาอยู่เป็นอิสระจากอำนาจอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นรัฐหรือประเทศ สถานितिบัญญัติแห่งจอร์เจียซึ่งได้ย้ายพวกครีกไปตะวันตกและให้คนขาวเข้าไปอยู่ในที่ดินของพวกครีกแล้วได้แสดงอำนาจเหนือประชาชนที่อาศัยอยู่ในรัฐโดยประกาศกฎหมายออกมาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคมค.ศ. 1828 ให้กฎหมายของพวกเซโรกีเป็นโมฆะตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายนค.ศ. 1830 เป็นต้นไป และสั่งให้ยึดที่ดินจากพวกเซโรกีเพื่อให้คนขาวเข้าไปอยู่ หลังจากการค้นพบทองในที่ดิน (กรกฎาคมค.ศ. 1829) พวกเซโรกีได้พยายามต่อสู้ทางกฎหมายโดยจ้างทนายและฟ้องศาลสูงสุด ในค.ศ. 1831 ประธานศาลสูงจอห์น มาร์แชลได้ตัดสินคดีเซโรกีกับจอร์เจีย (Cherokee Nation v. Georgia) ว่า พวกอินเดียเป็นพวก "ชาติพื้นเมืองที่เป็นอิสระ" มีสิทธิรักษากินแดนของตนเองจนกว่าจะตกลงใจยกให้สหรัฐอเมริกา กฎหมายของรัฐจอร์เจียไม่มีผลใช้บังคับในอาณาเขตเซโรกีและชาวจอร์เจียจะเข้าไปในอาณาเขตนั่นได้โดยค่านูญจากพวกเซโรกี สถานितिบัญญัติจอร์เจียไม่ยอมรับคำตัดสินของศาลสูงและยังคงทำการบีบบังคับพวกเซโรกีต่อไปโดยได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีแจ็กสัน ซึ่งประธานศาลสูง มาร์แชลก็ไม่สามารถช่วยเหลือพวกเซโรกีได้ ในที่สุดในวันที่ 29 ธันวาคมค.ศ. 1835 พวกเซโรกีก็ได้ตกลงทำสัญญาที่ดินทั้งหมดทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้สหรัฐอเมริกาโดยแลกกับเงิน 5 ล้านดอลลาร์ ค่าพาหนะ รวมทั้งที่ดินในอาณาเขตอินเดีย เซโรกีคนใดปฏิเสธไม่ยอมรับสัญญาที่ถูกบังคับให้ย้าย การเดินทางโดยเกวียนและเท้าเปล่า ความหิวโรกภัยไข้เจ็บ และความหนาวทำให้พวกเซโรกีได้รับความทุกข์ทรมานมาก ประมาณได้ว่า

เซโรกี 4,000 คนจากจำนวนทั้งหมด 14,000 คนเสียชีวิตระหว่างทางขณะอพยพไปทางตะวันตก (ค.ศ. 1838)

การย้ายถิ่นฐานพวกอินเดียนี่เป็นผลทำให้เกิดสงครามขึ้น 2 ครั้งคือ

1. สงครามแบล็กฮอค (The Black Hawk War) สงครามนี้เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 6 เมษายน-2 สิงหาคม ค.ศ. 1832 ในแถบตอนบนของกลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี เมื่ออินเดียนเผ่าแซก (Sac) และฟ็อกซ์ (Fox) มีแบล็กฮอคเป็นหัวหน้า ต้องการยึดที่ดินดั้งเดิมของคนในเขตแกนวิสคอนซิน (Wisconsin Territory) และในรัฐอิลลินอยส์ ซึ่งได้ยกให้แก่รัฐบาลไปแล้วคืนมา พรรคพวกของแบล็กฮอคถูกทหารอาสาสมัครขับไล่ให้ถอยกลับไป

2. สงครามเซมิโนลครั้งที่ 2³⁹ (The Second Seminole War) ในฟลอริดาซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1835-วันที่ 14 สิงหาคม ค.ศ. 1843 พวกเซมิโนลภายใต้การนำของหัวหน้าชื่อออสซีโอลา (Osceola) ได้ต่อต้านนโยบายการย้ายถิ่นฐานโดยได้รับการสนับสนุนจากพวกทาสที่หลบหนีมาจำนวนหนึ่ง รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องเสียเวลานานมากในการปราบพวกเซมิโนล

ภายในค.ศ. 1840 พวกอินเดียนกว่าหนึ่งแสนคนถูกย้ายไปอยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทำให้ดินแดนทางตะวันออกไม่มีพวกอินเดียนอยู่เลย แต่ความหวังที่จะให้อาณาเขตอินเดียนเป็นชายแดนที่ถาวรนั้นล้มเหลว เพราะผู้ตั้งถิ่นฐานผิวขาวได้พากันอพยพเลยเส้นลองจิจูดที่ 95° ออกไปเรื่อยๆ

มอร์มอน (Mormon)

เป็นชื่อที่นิยมใช้เรียกสมาชิกของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลี้ทวิชนยุคสุดท้าย (Church of Jesus Christ of Latter-day-Saints) ศาสนาจักรนี้ก่อตั้งขึ้นในค.ศ. 1830 ในรัฐนิวยอร์กตอนเหนือโดยชาวนาหมิ่นคนหนึ่งชื่อโจเซฟ สมิท (Joseph

³⁹ สงครามเซมิโนลครั้งที่ 1 เกิดขึ้นในค.ศ. 1818 (หน้า 106)

Smith) เขาอ้างว่าในค.ศ. 1823 เขาได้ค้นพบบันทึกซึ่งจารึกบนแผ่นทองคำซึ่งถูกฝังมาเป็นเวลานานโดยการเปิดเผยของทูตสวรรค์ชื่อโมโรนี (Moroni) บันทึกนี้กล่าวถึงประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ของชาวอเมริกันโบราณ สมิทได้แปลบันทึกนี้โดยอาศัยคู่มือที่ทูตสวรรค์มอบให้และได้พิมพ์เป็นครั้งแรกในค.ศ. 1830 ในชื่อว่า "พระคัมภีร์มอรมอน" (Book of Mormon) พร้อมทั้งได้ตั้งศาสนจักรมอรมอนขึ้น มีคนมาเข้าเป็นสมาชิกมากมาย แต่ก็มีคนอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ยอมรับศาสนาใหม่และพากันถกเถียง โจเซฟ สมิทจึงนำพวกมอรมอนอพยพไปทางตะวันตก

พวกมอรมอนได้ก่อตั้งชุมชนและสร้างโบสถ์มอรมอนแห่งแรกขึ้นที่เมืองเคิร์ทแลนด์ (Kirtland) รัฐโอไฮโอ ที่นั่นพวกมอรมอนถูกกลั่นแกล้งอีกจึงต้องอพยพไปทางตะวันตกไปอยู่ที่อินดีเพนเดนซ์ (Independence) รัฐมิสซูรี พวกมอรมอนได้ก่อสร้างตัวขึ้นจนมีฐานะร่ำรวย และก่อการณ์ระบบทาส ทำให้พวกเพื่อนบ้านไม่พอใจจึงถูกกลั่นแกล้งอย่างรุนแรง และในที่สุดก็ถูกขับออกจากมิสซูรี พวกมอรมอนจึงอพยพไปอยู่ในรัฐอิลลินอยส์ และได้ปรับปรุงที่หนองบึงตามชายฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปีให้เป็นเมืองชื่อโนวู (Nauvoo) และสร้างโบสถ์ขึ้น ใช้เวลาเพียง 4 ปี โนวูได้กลายเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในอิลลินอยส์ มีคนเมืองประมาณ 20,000 คน ศาสนจักรมอรมอนเติบโตอย่างรวดเร็วซึ่งเป็นผลจากการเผยแพร่ศาสนาของพวกมิชชันนารีทำให้มีสมาชิกเพิ่มมากขึ้น ต่อมาได้เกิดการขัดแย้งอย่างรุนแรงขึ้นระหว่างพวกมอรมอนกับเพื่อนบ้าน ซึ่งไม่พอใจลัทธิที่มีสามีหรือภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกันของพวกมอรมอน บางคนก็กล่าวหาว่าพวกมอรมอนให้ที่ซ่อนแก่พวกโจรขโมยวัว ควาย รวมทั้งคดีอื่นๆ ทำให้โจเซฟ สมิทซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีเมืองโนวูและน้องชายชื่อไฮรัม (Hyrum) ถูกจับไปขังที่เมืองคาร์เทจ (Carthage) รัฐอิลลินอยส์ ที่ซึ่งฝูงชนได้บุกเข้าไปนำคนทั้งสองออกมาฆ่าเมื่อวันที่ 27 มิถุนายนค.ศ. 1844

บรักแฮม ยัง (Brigham Young) ได้รับเลือกให้รับตำแหน่งต่อจากสมิท หลังจากที่ไม่สามารถประสานรอยร้าวระหว่างพวกมอรมอนกับเพื่อนบ้านได้ บรักแฮม ยังจึงพาพวกมอรมอนอพยพไปทางตะวันตก ไปสู่ที่ใหม่ซึ่งพวกเขาสามารถประกอบพิธีทางศาสนาได้อย่างเต็มที่ การอพยพไปตะวันตกของพวกมอรมอนกลายเป็นเรื่องราวความกล้าหาญของชาวอเมริกันไป เพราะพวกนี้ต้องเดินทางด้วยความยากลำบากผ่านที่ราบอันกว้างใหญ่ที่แห้ง

แล้ง ข้ามหิวน้ำหรือที่ช่องเขาเซาท์พาส (South Pass) เข้าสู่เขตแดนของประเทศเม็กซิโก ไปยังป้อมบริดเจอร์ (Fort Bridger) จากนั้นจึงเดินทางไปยังฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเกรทซอลต์เลก (Great Salt Lake) ในยูทาห์ (Utah) พวกมอร์มอนได้ชื่อว่าเป็นพวกหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการขยายดินแดนของสหรัฐอเมริกาไปทางตะวันตกและเส้นทางอพยพของพวกเขาได้ชื่อว่า "เส้นทางมอร์มอน" (Mormon Trail)

พวกมอร์มอนได้สร้างเมืองซอลต์เลกซิตีขึ้น (Salt Lake City) บนฝั่งแม่น้ำจอร์แดนและสร้างโบสถ์ที่มีชื่อเสียงขึ้นด้วย จากซอลต์เลกซิตีพวกมอร์มอนได้สร้างเมืองใหม่ๆ ขึ้นในบริเวณใกล้เคียง ทำให้ชุมชนของพวกเขากลายเป็นชุมชนทางศาสนา สังคม และเศรษฐกิจที่ใหญ่ชุมชนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงได้ประกาศกฎหมาย (Utah Act) ยกฐานะยูทาห์ขึ้นเป็นเขตแดนเมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1850 ต่อมาเมื่อมีจำนวนพลเมืองมากพอ ยูทาห์จึงได้ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐแต่รัฐบาลสหพันธ์ไม่ยอมรับ หลังจากผู้นำศาสนจักรมอร์มอนได้ตกลงอย่างเป็นทางการยกเลิกสิทธิมีสามีหรือภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกัน ยูทาห์จึงได้เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐเป็นรัฐที่ 45 ใน ค.ศ. 1896

ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา

ในระหว่างที่สหรัฐอเมริกากำลังเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำแห่ง ค.ศ. 1837 (Panic of 1837) อยู่ นั้น ก็ได้เกิดปัญหาการขัดแย้งระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา ซึ่งทวีความตึงเครียดขึ้นทุกที ปัญหาเหล่านั้นได้แก่ กรณีเรือแคโรไลน์ (Caroline) กรณีแมคเลอด (McLeod Case) กรณีกรีล (Greol Case) ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหาพรมแดนเมนกับนิวบรันสวิก (New Brunswick) และความไม่พอใจในการปกครอง

ดินแดนออริกอนร่วมกัน

กรณีเรือแคโรลีน ในค.ศ. 1837 ซึ่งตรงกับสมัยประธานาธิบดีมาร์ติน แวน บูเรน (Martin Van Buren) ชาวแคนาดาในภาคตะวันออกกลุ่มหนึ่งได้ก่อกบฏต่อรัฐบาล โดยได้รับความช่วยเหลือจากชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ตามชายแดน พวกกบฏแพ้ในการต่อสู้กับทหารของรัฐบาลจึงหนีไปยังเมืองบัฟฟาโร (Buffalo) รัฐนิวยอร์ก และขอให้ชาวอเมริกันที่อยู่ที่นี่ช่วยเหลือ ทั้งยังได้จ้างเรือกลไฟอเมริกันชื่อ "แคโรลีน" ให้ขนส่งเสบียงข้ามแม่น้ำในแอการาไปให้พรรคพวกที่อยู่ในแคนาดาอีกด้วย

ในคืนวันที่ 29 ธันวาคมค.ศ. 1837 กองทหารอาสาสมัครชาวแคนาดาคนหนึ่งได้เดินทางข้ามแม่น้ำมายังฝั่งอเมริกัน เมาเรือแคโรลีนและปล่อยให้ลอยน้ำไปจนตกน้ำตกในแอการา และชาวแคนาดายังได้พาชาวอเมริกันคนหนึ่งขณะกำลังปราบลู่เรืออยู่

ประธานาธิบดีแวน บูเรนได้ประกาศให้ชาวอเมริกันเคารพกฎหมายการวางตัวเป็นกลางของประเทศซึ่งประกาศเมื่อวันที่ 5 มกราคมค.ศ. 1838 และได้ส่งนายพลวินฟิลด์ สกอต (Winfield Scott) ไปควบคุมสถานการณ์บริเวณน้ำตกในแอการา และเรียกร้องให้อังกฤษขอภัยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งชดเชยค่าเสียหายให้ แต่อังกฤษไม่สนใจ

ปัญหาพรมแดนเมากับนิวบริเตน ขณะที่กรณีเรือแคโรลีนกำลังถึงเคียวอยู่นั้น ได้เกิดปัญหาพรมแดนขึ้นอีกปัญหาหนึ่ง

ตั้งแต่สงครามเพื่ออิสรภาพสิ้นสุดลงสหรัฐอเมริกาและอังกฤษไม่สามารถตกลงเกี่ยวกับเส้นพรมแดนที่แน่นอนของเมไก เพราะที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาแห่งปารีส ค.ศ. 1783 นั้นไม่ชัดเจน ดินแดนส่วนที่เป็นปัญหามีเนื้อที่ประมาณ 12,000 ตารางไมล์ ซึ่งบางส่วนมีไม้ที่มีค่า ปัญหาเกิดขึ้นในค.ศ. 1838 เมื่อคนตัดไม้จากเมนและนิวบริเตนได้ต่อสู้กัน (ส่วนใหญ่ด้วยกัน) เพื่อครอบครองหุบเขาลุ่มแม่น้ำอรูสตูก (Aroostook) เหตุการณ์นี้เรียกว่า "สงครามอรูสตูก" เหตุการณ์เกือบจะรุนแรงถึงขั้นเมื่อถึงนิวบริเตนและเมนต่างเกณฑ์ทหารอาสาสมัคร และรัฐบาลก็พร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือหากเกิดสงครามกับอังกฤษโดยประกาศเกณฑ์ทหารอาสาสมัคร 50,000 คนและเตรียมเงินไว้ 10 ล้านดอลลาร์ ประธานาธิบดีแวน บูเรนได้ส่งนายพลวินฟิลด์ สกอตให้ไปแก้ปัญหานี้และให้ผู้นำการรัฐประหาร

ใช้กำลังทหารไว้จนกว่าจะมีการตกลงแก้ไขปัญหาพรมแดนโดยการเจรจาทางการทูต

คดีแมคลีออก ในปลายค.ศ. 1840 ชาวแคนาดาคคนหนึ่งชื่ออเล็กซานเดอร์ แมคลีออกซึ่งเคยมีส่วนหัวพันในกรณีเรือแคโรไลน์ได้เดินทางเข้ามาในรัฐนิวยอร์ก จึงถูกจับ และดำเนินคดีในข้อหาฆาตกรรมชาวอเมริกันบนเรือแคโรไลน์และเผาเรือ เจ้าหน้าที่อังกฤษ ขอให้ปล่อยตัวแมคลีออกทันทีโดยชี้แจงว่า การโจมตีเรือนั้นเป็นหน้าที่ในการป้องกันดินแดน ดังนั้น รัฐบาลอังกฤษจึงเป็นผู้รับผิดชอบในการฆาตกรรมนั้น ไม่ใช่แมคลีออก เจ้าหน้าที่รัฐนิวยอร์กยังคงดำเนินคดีต่อไปโดยไม่สนใจคำชี้แจงของอังกฤษ รัฐมนตรีต่างประเทศ เวสเทอริงจึงต้องอธิบายให้อังกฤษเข้าใจว่า การกล่าวหาชายคนหนึ่งที่ช่วยฆาตกรรม ในรัฐหนึ่งนั้นเป็นการกระทำตามกฎหมายของรัฐนั้นซึ่งรัฐบาลสหพันธ์เข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้ โชคดีที่การอ้างหลักฐานที่อยู่ของแมคลีออกสามารถพิสูจน์ได้ เขาจึงได้รับการปล่อยตัวพ้นผิดไปเมื่อวันที่ 12 ตุลาคมค.ศ. 1841

คดีครีโอล อังกฤษได้ปลดปล่อยทาสทั้งหมดในอังกฤษให้เป็นอิสระไปนานแล้ว และได้พยายามที่จะกำจัดการค้าทาสด้วย เป็นเวลานานหลายปีมาแล้วที่อังกฤษได้พยายามและได้รับความล้มเหลวในการขออนุญาตจากสหรัฐอเมริกาเข้ากันเรือพ่อค้าอเมริกันที่ถูกสงสัยว่าขนส่งทาส

อย่างไรก็ดีในค.ศ. 1808⁴⁰ สหรัฐอเมริกาได้ประกาศห้ามการค้าทาสระหว่างแอฟริกากับเมืองท่าอเมริกันทั้งหลาย แต่ไม่ได้ห้ามไม่ให้เรืออเมริกันขนส่งทาสระหว่างแอฟริกากับประเทศอื่นหรือจากท่าเรือแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ดังนั้นเพื่อไม่ให้ถูกอังกฤษจับ เรือค้าทาสต่างชาติจึงพากันชักธงอเมริกัน ซึ่งทำให้เกิดปัญหายุ่งยากยิ่งขึ้น

ในค.ศ. 1841 เรืออเมริกันลำหนึ่งชื่อ "ครีโอล" ได้แล่นจากเวอร์จิเนียไปนิวยอร์กพร้อมกับผู้โดยสารสี่คนคือทาสกว่าหนึ่งร้อยคน ระหว่างทางพวกทาสได้ก่อกบฏขึ้น ทา

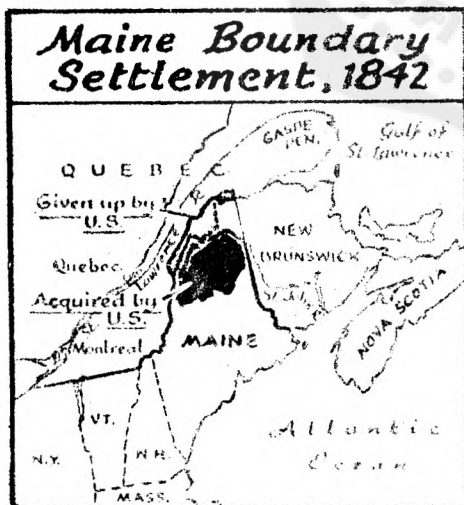
⁴⁰รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้ว่า รัฐสภาจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการค้าทาสไม่ได้ในระยะ 20 ปีนับแต่มีการประกาศรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ดังนั้น ค.ศ. 1808 จึงเป็นปีแรกที่รัฐสภาสามารถเข้ายุ่งเกี่ยวกับการค้าทาส

ลูกเรือนิวกายคนหนึ่งคนและบังคับให้เรือแล่นไปยังนาสเซา (Nassau) ในหมู่เกาะบาฮามาส ซึ่งที่นั่นพวกทาสทั้งหมดได้รับการปล่อยโดยเจ้าหน้าที่อังกฤษตามกฎหมายอังกฤษ ยกเว้นทาสที่มีส่วนร่วมในการก่อกบฏถูกจับดำเนินคดี รัฐมนตรีต่างประเทศเวสเทอร์ได้เรียกร้องให้ส่งทาสคืนในฐานะทาส ทาสกรรมและสมบัติของราษฎรอเมริกัน แต่อังกฤษปฏิเสธและเรื่องนี้ก็ไม่สามารถตกลงกันได้จนกระทั่งค.ศ. 1855 โดยอังกฤษชดเชยค่าเสียหายให้สหรัฐอเมริกา 110,330 ดอลลาร์

สนธิสัญญาเวสเทอร์-แอสเบอร์ตัน (Webster-Ashburton Treaty)

ในค.ศ. 1842 อังกฤษเปลี่ยนรัฐบาลใหม่และเห็นควรที่จะมีการเจรจากลลงเกี่ยวกับปัญหาการขัดแย้งทั้งหลายกับสหรัฐอเมริกา จึงจัดส่งลอร์ดแอสเบอร์ตันไปเจรจากับนายแดเนียล เวสเทอร์ (Daniel Webster) รัฐมนตรีต่างประเทศ ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันอย่างฉันทามติและมีเหตุผลในการกำจัดข้อขัดแย้งทั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างประเทศทั้งสอง และได้ลงนามในสนธิสัญญาเวสเทอร์-แอสเบอร์ตันเมื่อวันที่ 9 สิงหาคมค.ศ. 1842 ซึ่งตกลงกันดังนี้คือ

1. เกี่ยวกับพรมแดนเมากับนิวยอร์กสวิก สหรัฐอเมริกาได้ส่วนใหญ่ของดินแดนที่เป็นปัญหาคือ หุบเขาลุ่มแม่น้ำออสตุก และส่วนหนึ่งของหุบเขาลุ่มแม่น้ำเซนต์จอห์น รวมเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 7,000 ตารางไมล์

2. สหรัฐอเมริกาได้สิทธิเดินเรือในแม่น้ำเซนต์จอห์น
3. กำหนดให้เส้นเขตแดนทางเหนือของเวอร์มอนต์และนิวบอร์คอยู่ที่เส้นขนานที่ 45°
4. จัดให้มีกองเรือรบปฏิบัติงานร่วมกันนอกฝั่งแอฟริกา ซึ่งจะช่วยให้สหรัฐอเมริกาสามารถ

จับเรือบรรทุกทาสที่ชักธงอเมริกันโดยผิดกฎหมายได้

5. กำหนดเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกาและแคนาดาระหว่างทะเลสาบซูพีเรียกับเลคออฟเดอะวูดส์ (Lake of the Woods) ทำให้สหรัฐอเมริกาได้ครอบครองทิวเขา

เมซาบี (Mesabi) ซึ่งเต็มไปด้วยแร่เหล็กที่มีค่า

ในการเจรจาครั้งนี้ลอร์ดแอสเบอร์ตันได้ขอภัยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในกรณีเรือแคโรไลน์และกิลเบิร์ตออก และแจ้งว่าเจ้าหน้าที่อังกฤษจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรืออเมริกันอีกต่อไปไม่ว่าเรือนั้นจะไปถึงท่าเรือของอังกฤษเองหรือถูกบังคับ ทั้งสองประเทศยังคงปกครองอวกาศร่วมกันต่อไปเพราะไม่ได้มีปัญหาที่รวมทั้งคดีครีโอลขึ้นมาเจรจาในครั้งนี้

ดินแดนออริกอน

เป็นดินแดนที่อยู่ระหว่างหิวน้ำเขารออีกกับมหาสมุทรแปซิฟิก และอยู่ระหว่างเส้นละติจูดที่ 42° ถึง $54^{\circ} 40'$ เหนือ ดินแดนแห่งนี้อยู่ในความยึดครองร่วมกันระหว่างอังกฤษกับสหรัฐอเมริกา

ถึงแก่คนมาจนถึงประมาณค.ศ. 1824 มีผู้อ้างสิทธิครอบครองออริกอนถึง 4 ชาติด้วยกันคือ สเปน รัสเซีย อังกฤษและสหรัฐอเมริกา โดยต่างมีข้ออ้างต่าง ๆ กัน

สเปนอ้างสิทธิเหนือออริกอนตามข้อตกลงที่ได้ทำไว้กับโปรตุเกสตั้งแต่ค.ศ. 1494 และยอมยกเลิกการอ้างสิทธิในค.ศ. 1819 ตามสนธิสัญญาออดัมส์-โอนิส (หน้า 106)

รัสเซียอ้างสิทธิเหนือออริกอนโดยถือตามการสำรวจบริเวณนั้นของไวตัส เบริง (Vitus Bering) ชาวเดนมาร์กซึ่งสำรวจให้รัสเซียในค.ศ. 1741 มิซชันนารีและพ่อค้าชาวรัสเซียได้มาตั้งศูนย์กลางเผยแพร่ศาสนาและสถานีการค้าขึ้นในหมู่เกาะอาลิวเชียน (Aleutian) ในอะแลสกา และลงมาทางใต้ตามชายฝั่งแปซิฟิกจนถึงทางเหนือของแคลิฟอร์เนีย ต่อมาในค.ศ. 1824 รัสเซียได้ตกลงที่จะไม่อ้างสิทธิครอบครองดินแดนใต้เส้นละติจูดที่ $54^{\circ} 40'$ ลงมา (ดูหลักการมอนโร)

อังกฤษได้ยืนยันสิทธิเหนือดินแดนแห่งนี้โดยอ้างว่า

1. เซอร์ฟรานซิส เดรก (Sir Francis Drake) เคยเดินทางมาขึ้นฝั่งที่นั่นขณะเดินทางรอบโลกระหว่างค.ศ. 1577-80

2. กัปตันเจมส์ กุก (James Cook) เคยสำรวจดินแดนนี้ในค.ศ. 1778

และในค.ศ. 1780 กัปตันยอร์ช แวนคูเวอร์ (George Vancouver) ก็ได้สำรวจอีก

3. พวกพ่อค้าขนสัตว์ชาวแคนาดาซึ่งควบคุมโดยบริษัทฮักสัน เบย์ (Hudson's Bay) ได้ตั้งสถานีการค้าขึ้นหลายแห่งในออริกอน โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ป้อมแวนคูเวอร์ ส่วนสหรัฐอเมริกาถือว่า

1. เรือสินค้าอเมริกันลำหนึ่ง⁴¹ ได้ทำการค้าขายที่นั่นตั้งแต่ค.ศ. 1784

2. กัปตันโรเบิร์ต เกรย์ (Robert Gray) ได้มาสำรวจและค้นพบแม่น้ำโคลัมเบียในค.ศ. 1792 และตั้งชื่อตามชื่อเรือของเขา

3. ลุยส์และคลากได้มาสำรวจดินแดนนี้ระหว่างค.ศ. 1805-1806

4. ในค.ศ. 1811 จอห์น จาคอบ แอสเตอร์ (John Jacob Aster) ได้ตั้งสถานีการค้าชื่อแอสโตเรีย (Astoria) ขึ้นที่ปากแม่น้ำโคลัมเบีย

ในการตกลงกันเกี่ยวกับปัญหาเขตแดนในค.ศ. 1818 ทั้งอังกฤษและสหรัฐอเมริกาต่างก็ไม่สามารถระบุเขตปักกรองที่แน่นอนของตนได้ ดังนั้น ทั้งสองประเทศจึงตกลงที่จะปักกรองดินแดนออริกอนร่วมกัน และตลอดระยะเวลา 10 ปีข้างหน้าชาวอังกฤษและชาวอเมริกันสามารถเข้ามาตั้งถิ่นฐานในดินแดนนี้ได้ (ดูหน้า 104) ในค.ศ. 1827 ทั้งสองประเทศได้ตกลงขยายระยะเวลาออกไปไม่มีกำหนด หากจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากนี้จะต้องแจ้งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้า 1 ปี

ในระยะแรกคือก่อนค.ศ. 1830 ชาวอเมริกันไม่สนใจในออริกอนกันเลย เพราะฉะนั้นพวกที่ไปจึงได้แก่นักค้าสัตว์และพ่อค้า ต่อมาภายหลังเมื่อพวกมิชชันนารีไปอยู่กันและประสบผลสำเร็จในการชักจูงให้พวกอินเดียนบางเผ่านับถือศาสนาคริสต์ และได้มีการพิมพ์หนังสือข่าวสารศาสนาออกเผยแพร่ความสำเร็จ เล่าถึงที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ ดินฟ้าอากาศที่ดี หนังสือข่าวสารศาสนาเหล่านี้ รวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อจากฮอลล์ เจ. เคลลี (Hall J. Kelly) ผู้ก่อตั้งสมาคมเพื่อตั้งถิ่นฐานในดินแดนและจากนักธุรกิจชื่อนาธาเนียล ไวเอซ

⁴¹ เป็นเรือจากมอสคันชื่อโคลัมเบีย เรือลำนั้นบรรทุกทุกสิ่งที่เป็นรากไม้ชนิดหนึ่งในแถบนิวอิงแลนด์ที่ขายได้ราคาสูงในจีน เรือเกิดทางอ้อมแหลมฮอร์นไปยังชายฝั่งออริกอนเพื่อบรรทุกหนังนากทะเลซึ่งเป็นที่ต้องการมากในจีนอีกเช่นกัน หลังจากนั้นก็เดินทางไปจีน ขากลับได้ขนชาจีนและไหมกลับมากล่าว การค้านี้ทำให้ได้กำไรงามมากในแต่ละเที่ยว

(Nathaniel Wyeth) ซึ่งเล็งถึงการเดินทางตามก๊วยเกรวียน ทำให้ผู้คนสนใจไปออริกอนกันมากขึ้น (ประมาณค.ศ. 1841) ผู้คนเหล่านี้เดินทางไปตามเส้นทางออริกอนซึ่งเป็นเส้นทางที่สะดวกที่สุดสำหรับการเดินทางไปตะวันตก

เมื่อมีผู้ตั้งถิ่นฐานเข้าไปอยู่ในออริกอนมากขึ้น ก็ได้มีการตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้น

(provisional government) แต่ก็ต้องการที่

จะให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ปกครองพวกเขาและถือสิทธิ์เข้าครอบครองออริกอนทั้งหมด ต่อมาได้

เกิดการขัดแย้งกันขึ้นระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานชาว

อเมริกันกับบริษัทสก๊อตต์ เบย์ของอังกฤษ ชาว

อเมริกันจึงพากันเรียกร้องให้อังกฤษถอนตัวออกไป

จากดินแดนทางใต้ของเส้นละติจูดที่ 54° 40' ก่อน

ให้เกิดคำขวัญว่า "Fifty-four forty or

fight" ซึ่งได้กลายเป็นคำโฆษณาในการหา

เสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีในค.ศ. 1844 ของ

พรรคเดโมแครต ทำให้เจมส์ เค. โพล์ก

(James K. Polk) จากเทนเนสซีได้รับเลือก

เป็นประธานาธิบดีและได้ดำเนินการขยายดินแดนทันที

สนธิสัญญาออริกอน ลงนามโดยผู้แทนของอังกฤษและสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 15 มิถุนายนค.ศ. 1846 ทั้งสองประเทศตกลงกันว่า

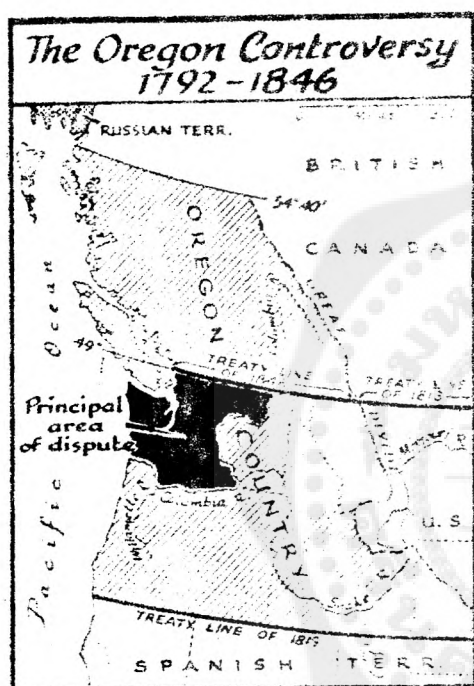
1. แบ่งดินแดนออริกอนกันที่เส้นละติจูดที่ 49° และให้ถือเส้นนี้เป็นเส้น

เขตแดนทางเหนือของสหรัฐอเมริกาจากหิวนิวเซวริกถึงมหาสมุทรแปซิฟิก

การแบ่งนี้ทำให้อังกฤษได้เกาะแวนคูเวอร์ทั้งหมด

2. อนุญาตให้พ่อค้าขนสัตว์ของบริษัทสก๊อตต์ เบย์เดินเรือในแม่น้ำโคลัมเบียได้

3. ทั้งสองฝ่ายสามารถเดินเรือได้โดยเสรีในช่องแคบระหว่างเกาะแวนคูเวอร์กับดินแดนจีน และในช่องแคบจูอัน เกอ ฟูกา (Juan de Fuca)

การทดลองนี้ทำให้สหรัฐอเมริกาได้ดินแดนส่วนที่ใหญ่กว่าและดีกว่าของออริกอน ในค.ศ. 1848 ออริกอนได้มีฐานะเป็นเขตแดนและได้เป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะมลรัฐไม่มีทาสในค.ศ. 1859

เส้นทางออริกอน (Oregon Trail)

เป็นเส้นทางอพยพสู่ตะวันตก มีความยาวประมาณ 2,000 ไมล์หรือ 3,250 กิโลเมตร เส้นทางนี้เริ่มต้นจากเมืองอินดีเพนเดนซ์บนฝั่งแม่น้ำมิสซูรี ผ่านบริเวณที่รวมไป

ทางตะวันตกเฉียงเหนือสู่แม่น้ำแพลต (Platte) ที่เมืองคาร์นี (Kearney) รัฐเนแบรסקา ปัจจุบัน (ดูแผนที่เพิ่มเติมหน้า 141) แล้วเดินทางไปทางตะวันตกตามแม่น้ำแพลตสู่ป้อมลารามี (Fort Laramie) ซึ่งอยู่เหนือแม่น้ำนี้ขึ้นไป และเป็นด่านสุดท้ายของบริเวณที่รวมก่อนเดินทางเข้าสู่บริเวณหิวดูเชโรกกีข้ามหิวดูเชโรกกีที่ช่องเขาเชอร์พาส เดินทางผ่านดินแดนที่เต็มไปด้วย

ก๊วยดูเขาไปยังป้อมบริกเจอร์ แล้วต่อไปยังป้อมฮอลล์ (Fort Hall) ป้อมบอยซ์ (Fort Boise) บนฝั่งแม่น้ำสเนก แล้วข้ามเทือกเขาบลู (Blue Mountains) ผ่านหุบเขาลุ่มแม่น้ำอูมาทิลลา (Umatilla) ไปยังแม่น้ำโคลัมเบีย จากนั้นจึงเดินทางตามแม่น้ำโคลัมเบียไปถึงป้อมแวนคูเวอร์ (Fort Vancouver) ในหุบเขาลุ่มแม่น้ำวิลลาเมตต์ (Willamette) ในออริกอนซึ่งเป็นที่จุดหมายปลายทาง

ระหว่างค.ศ. 1830-1839 พวกพ่อค้าขนสัตว์ได้ทำให้เส้นทางสายนี้เป็นเส้นทางที่สะดวกสำหรับการเดินทางไปตะวันตก และมีการค้นพบว่าเกวียนแบบมีประทุนสามารถเดินทางตามเส้นทางนี้ได้

ในระหว่างค.ศ. 1842-1843 เป็นระยะเวลาที่มีการอพยพสู่ออริกอนครั้งใหญ่ ผู้ตั้งถิ่นฐานไม่ว่าจากมิสซูรี โอไฮโอ เคนซัส หรือรัฐอื่นต่างมารวมกันที่เมืองอินดีเพน-เคนซ์เป็นกลุ่มใหญ่ประมาณ 1,000 คนเป็นอย่างน้อย เพื่ออพยพต่อไปทางตะวันตก หาก

โชคเข้าข้างผู้อพยพเหล่านี้ก็จะสามารถเดินทางไปได้ในระหว่างเดือนพฤษภาคม-พฤศจิกายน ผู้อพยพทั้งชาย หญิง และ เด็ก รวมทั้งฝูงสัตว์ต่างก็ต้องเดินทางด้วยความทรหดอดทนเพื่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง ผู้อพยพเหล่านี้ทางกระหายที่จะได้มีส่วนช่วยขยายเขตแดนของสหรัฐอเมริกาออกไปให้ถึงมหาสมุทรแปซิฟิกและช่วยให้ได้ครอบครองดินแดนอเมริกันทั้งหมด

หลังจากการอพยพครั้งใหญ่ไปแล้วก็ยังมีผู้คนอพยพไปตามเส้นทางอเมริกันอยู่เรื่อย แม้จะมีผู้สูญเสียชีวิตเป็นจำนวนมากในการเดินทางแต่ละครั้ง แต่ชาวอเมริกันเหล่านั้นก็ไม่ย่อท้อ

การผนวกเท็กซัส (Annexation of Texas)

เท็กซัสเป็นสาธารณรัฐอิสระอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา การผนวกเท็กซัสเข้ากับสหรัฐอเมริกาในค.ศ. 1845 ทำให้สหรัฐอเมริกามีอาณาเขตกว้างขวางขึ้น

เดิมเท็กซัสเป็นดินแดนในปกครองของรัฐบาลสเปนในเม็กซิโกซึ่งสเปนไม่ได้รับความสนใจเลย และมีชาวเม็กซิกันตั้งถิ่นฐานอยู่ในเท็กซัสไม่มากนัก เท็กซัสเป็นที่สนใจของนักบุกเบิกชาวอเมริกันมากเพราะมีดินฟ้าอากาศดี มีแม่น้ำหลายสายที่เหมาะสมแก่การเดินเรือ รวมทั้งมีท่าเรือหลายแห่งและยังมีที่ดินที่ว่างเปล่าอีกมากมาย ดังนั้นชาวอเมริกันจึงต้องการตั้งถิ่นฐานที่นั่น

ในค.ศ. 1820 โมเสส ออสติน (Moses Austin) นักบุกเบิกจากคอนเนกติกัตได้รับอนุญาตจากรัฐบาลสเปนให้ตั้งอาณานิคมขึ้นในเท็กซัสสำหรับชาวอเมริกันประมาณ 300 ครอบครัว โมเสส ออสตินเสียชีวิตในค.ศ. 1821 ก่อนที่เขาจะได้พาพรรคพวกไปอยู่ในเท็กซัส บุตรชายของเขาคือสตีเฟน เอฟ. ออสตินจึงต้องทำหน้าที่ต่อไป และในค.ศ. 1821 นั้นเอง ชาวเม็กซิกันได้ปฏิวัติเป็นอิสระจากสเปน และได้ก่อตั้งสาธารณรัฐแห่งเม็กซิโกขึ้น (Republic of Mexico) รัฐบาลใหม่ต้องการผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอเมริกันในเท็กซัส ด้วยเหตุนี้สตีเฟน เอฟ. ออสตินจึงได้รับสิทธิให้นำชาวอเมริกัน 300 ครอบครัวไปตั้งถิ่นฐานในเท็กซัสได้ ในค.ศ. 1823 รัฐบาลใหม่ของเม็กซิโกได้ประกาศกฎหมายตั้งอาณานิคมออกมาซึ่งสัญญาที่จะยกที่ทำฟาร์มหรือทุ่งเลี้ยงปศุสัตว์ขนาดใหญ่ให้แก่เอกชนหรือผู้ก่อตั้งอาณานิคมใน

เท็กซัส ผู้ตั้งถิ่นฐานจากสหรัฐอเมริกาไม่ต้องเสียภาษีหรือภาษีศุลกากรแต่ต้องเป็นสมาชิกของศาสนจักรแคทอลิก การประกาศกฎหมายฉบับนี้ทำให้ชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากเดินทางเข้าสู่เท็กซัส และมีจำนวนถึง 20,000 คนในค.ศ. 1830 เกิดการขยายตัวของการค้าทางบก โดยเฉพาะการค้าระหว่างเมืองอินนิเพนเคนซ์ รัฐมิสซูรีกับเมืองซานตา เฟในเท็กซัส มีขบวนพ่อค้าเดินทางตามเส้นทางนี้เป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดเส้นทางซานตา เฟดิน (Santa Fe Trail) สำหรับพวกชาวไร่สนใจเท็กซัสเพราะที่ดินสำหรับปลูกฝ้ายราคาถูกมาก⁴² และพวกเขายังสามารถนำทาสเข้าไปด้วยได้ทั้งๆที่รัฐบาลเม็กซิโกห้ามนำทาสเข้าไป

หลังจากนั้นไม่นานก็เกิดปัญหาคือระหว่างเจ้าหน้าที่เม็กซิกันกับชาวอเมริกัน เพราะชาวอเมริกันต้องการรักษานโยบายนิยมประเพณีเดิมของตน ต้องการก่อกองการปกครองแบบอเมริกันและที่สำคัญที่สุดคือต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ดังนั้นในค.ศ. 1830 รัฐบาลเม็กซิโกจึงได้ประกาศกฎหมายห้ามการตั้งถิ่นฐานในเท็กซัสของชาวอเมริกันอีกต่อไปรวมทั้งยืนยันการห้ามระบบทาส นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งค่ายทหารตามพรมแดนเพื่อบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้

ชาวอเมริกันได้ต่อต้านรัฐบาลเม็กซิโกอย่างรุนแรง ทำให้เกิดการต่อสู้กันหลายครั้ง ในค.ศ. 1833 นายพลอันโตนิโอ โลเปซ เด ซานตา อันนา (Antonio Lopez Santa Anna) ยึดอำนาจการปกครองเม็กซิโกได้และทำการปกครองแบบเผด็จการ เขาได้สั่งให้ชาวเท็กซัสทุกคนยอมแพ้ แต่ชาวเท็กซัสไม่ยอมและก่อตั้งรัฐบาลของตนเองขึ้นในค.ศ. 1835 และประกาศอิสรภาพในค.ศ. 1836 นายพลซานตา อันนาจึงยกทัพไปปราบและได้โจมตีป้อมอลาโม (Alamo) ที่มั่นของชาวเท็กซัสที่ซาน อันโตนิโอ (San Antonio) ในวันที่ 6 มีนาคมค.ศ. 1836 ชาวเท็กซัสในป้อมประมาณ 200 คนเสียชีวิตหมดทุกคนรวมทั้งเสือพรานเดวี คร็อกเกตต์ (Davy Crockett) และพันเอกเจมส์ โบว์ (James Bowie) ผู้ประจันต์บู๊ตโบว์ ต่อมาในวันที่ 27 มีนาคม นายพลซานตา อันนาจับชาวเท็กซัสได้ประมาณ 500 คนและสังหารหมู่เสีย 250 คนที่โกเลียด (Goliad) โดยคิดว่าการกระทำเช่นนี้จะ

⁴² ในสหรัฐอเมริกาอัตราค่าเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์

ทำให้ชาวเท็กซัสยอมแพ้ แต่ก็ไม่เป็นผล
ในวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 1836 ชาว
เท็กซัสซึ่งมีแซม ฮูสตัน⁴³ (Sam Hous-
ton) เป็นหัวหน้าสามารถรบชนะกองทัพ
ของนายพลซานตา อันนาได้ในการรบที่
ซาน ฮาซินโต (San Jacinto) นาย
พลซานตา อันนาถูกจับและเป็นอิสระหลัง
จากได้ยอมลงนามในสัญญาสันติภาพเมื่อ
วันที่ 12 พฤษภาคม ยอมยุติสงครามและ

รับรองอิสรภาพของเท็กซัสโดยให้แม่น้ำริโอ แกรนด์ (Rio Grande) เป็นพรมแดนทางใต้
แซม ฮูสตันได้เป็นประธานาธิบดีคนแรกของสาธารณรัฐแห่งเท็กซัส (Republic of Texas)
ชาวเท็กซัสเรียกประเทศของตนว่า "Lone Star Republic"

ตลอดเวลาที่ชาวเท็กซัสสู้รบกับทหารเม็กซิกันนั้น รัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาได้
วางตัวเป็นกลาง แม้ว่าชาวอเมริกันส่วนหนึ่งจะส่งเงินและเสบียงไปให้รวมทั้งเข้าร่วมรบ
ด้วยก็ตาม เมื่อเป็นอิสระแล้วชาวเท็กซัสได้กระตุ้นให้สหรัฐอเมริกาผนวกประเทศอิสระของ
ตนเข้ากับสหรัฐอเมริกาซึ่งประธานาธิบดีเจ็กสันก็สนใจ แต่เกรงจะเกิดปัญหาเรื่องทาสและ
กลัวจะเกิดสงครามกับเม็กซิโก ในที่สุดท้ายก่อนจะพ้นจากตำแหน่ง ประธานาธิบดีเจ็กสัน
ได้ประกาศรับรองรัฐบาลของสาธารณรัฐแห่งเท็กซัสเป็นทางการ ความขัดแย้งประเทศฝรั่งเศส
และอังกฤษ ส่วนเรื่องการผนวกเท็กซัสยังคงเป็นปัญหาคถึงกันต่อไประหว่างฝ่ายเหนือซึ่ง
รังเกียจระบบทาสกับฝ่ายใต้ซึ่งนิยมระบบทาส เท็กซัสจึงต้องรออีกเกือบ 10 ปีจึงได้รวม
เข้ากับสหรัฐอเมริกา

ต่อมารัฐบาลอังกฤษได้แสดงความสนใจเท็กซัสอย่างเปิดเผย เพราะเท็กซัส

⁴³ เป็นเพื่อนกับประธานาธิบดีแอนดรู แจ็กสัน เคยร่วมรบในสงครามค.ศ.
1812 ภายหลังได้เป็นผู้ว่าการรัฐเทนเนสซี ปัญหาทางครอบครัวทำให้เขาลาออกจาก
ตำแหน่งไปอยู่กับพวกเซโวกีในอาร์คันซอประมาณ 3 ปี หลังจากนั้นจึงไปอยู่ในเท็กซัสเพื่อที่
จะตั้งถิ่นฐานใหม่

ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งฝ่ายหนึ่งใหม่เท่านั้น แต่ยังเป็นตลาดสินค้าอุตสาหกรรมของอังกฤษอีกด้วย ส่วนสมาคมต่อต้านทาสของอังกฤษก็หวังที่จะชักชวนชาวเท็กซัสให้เลิกทาส ดังนั้น อังกฤษจึงต้องการสนับสนุนให้เท็กซัสเป็นประเทศอิสระตลอดไป เพราะกลัวว่าถ้าเท็กซัสรวมกับสหรัฐอเมริกาแล้วอังกฤษจะเสียผลประโยชน์ทางการค้า และฝ่ายใดก็จะไม่ยอมให้เท็กซัสเลิกทาส พฤติการณ์ของอังกฤษในครั้งนี้นำให้สหรัฐอเมริกาไม่พอใจ ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้จึงมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องรับเท็กซัสเข้ารวมกับสหรัฐอเมริกา

ในที่สุดในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1845 รัฐสภาโดยการลงมติร่วมกันของสภาผู้แทนราษฎรได้ยอมรับสัญญาการผนวกเท็กซัสซึ่งระบุว่า

1. เท็กซัสจะได้รับการยอมรับเป็นมลรัฐโดยไม่ต้องมีฐานะเป็นเขตแดนมาก่อน
2. โดยการยินยอมของเท็กซัส ดินแดนส่วนนี้อาจจะถูกแบ่งออกเป็นรัฐได้ไม่เกิน 4 รัฐ
3. เท็กซัสยังคงรักษาที่ดินสาธารณะของตนต่อไปได้ แต่จะต้องชดใช้หนี้สินของตนเอง
4. ขยายเส้นกำหนดเขตตามข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1820 หรือเส้นละติจูดที่ $36^{\circ} 30'$ ไปเหนือเขตแดนเท็กซัส

หลังจากที่รัฐบาลและประชาชนแห่งสาธารณรัฐเท็กซัสได้ยอมรับสัญญานี้แล้ว เท็กซัสได้เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะรัฐมีระบบทาสในวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1845

สงครามกับเม็กซิโก (War with Mexico หรือ the Mexican War)

เกิดขึ้นระหว่างค.ศ. 1846-1848 ระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโก

ภายหลังจากที่เท็กซัสเป็นอิสระจากเม็กซิโกแล้ว สัมพันธภาพระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโกก็ถึงแก่ภัยยิ่งขึ้น และวันที่รัฐสภาลงมติยอมรับสัญญาการผนวกเท็กซัส (28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1845) เม็กซิโกซึ่งยังคงอ้างสิทธิเหนือเท็กซัสอยู่ได้ประกาศคัดค้านขั้นสูงทางการทูตกับสหรัฐอเมริกาทันที และในเดือนมิถุนายน เม็กซิโกก็ไ้รวบรวมกองทัพขึ้นเพื่อ

ขัดขวางการผนวกเท็กซัส

สาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดสงครามคือ

1. ปัญหาเรื่องพรมแดนเท็กซัสซึ่งเม็กซิโกยืนยันว่าแม่น้ำริโอแกรนด์ (Nueces) เป็นเขตแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเท็กซัส แต่ชาวเท็กซัสอ้างว่าแม่น้ำริโอแกรนด์เป็นเขตแดนทางใต้ของดินแดนสัญญาแห่งวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 1836 ซึ่งรัฐบาลเม็กซิโกไม่ยอมรับ

2. เม็กซิโกไม่ยอมชดใช้ค่าเสียหายแก่ชาวอเมริกันซึ่งได้รับบาดเจ็บ ถูกกักขัง โดยไม่มีความผิดและถูกยึดทรัพย์สินระหว่างการปฏิวัติของเท็กซัส รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 3 ล้านดอลลาร์ แม้จะได้มีการทวงถามแล้วก็ตาม แต่เม็กซิโกก็ยังไม่ยอมจ่าย

3. ฐานะของแคลิฟอร์เนีย ซึ่งรัฐบาลเม็กซิโกได้ส่งให้ขั้วใต้อยู่ตั้งถิ่นฐานชาวอเมริกันออกจากแคลิฟอร์เนีย และห้ามการอพยพเข้าอีกต่อไป สำหรับเรื่องนี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเชื่อว่าอังกฤษซึ่งต้องการจะไ้แคลิฟอร์เนียอยู่แล้วต้องมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่อย่างลึกๆ

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1845 สหรัฐอเมริกาได้ส่งทูตพิเศษคือจอห์น สไลเดล (John Slidell) ไปเจรจากับความสัมพันธ์ทางการทูตกับเม็กซิโกและให้เสนอแก่เม็กซิโกดังนี้

1. สหรัฐอเมริกายินยอมชดใช้ค่าเสียหายแก่ชาวอเมริกันแทนเม็กซิโกหากรัฐบาลเม็กซิโกยอมรับว่าแม่น้ำริโอแกรนด์เป็นพรมแดนทางใต้ของเท็กซัส
2. ให้เงินเพิ่มอีก 5 ล้านดอลลาร์หากเม็กซิโกยกนิวม็กซิโกให้
3. ให้เงินเพิ่มอีก 25 ล้านดอลลาร์หากเม็กซิโกยกทั้งแคลิฟอร์เนียตอนบนกับนิวม็กซิโกให้

ปรากฏว่ารัฐบาลเม็กซิโกไม่ยอมรับข้อเสนอสไลเดลและคณะ ประธานาธิบดีโพลค จึงสั่งให้นายพลซาคารี เทเลอร์ (Zachary Taylor) ยกทัพไปตั้งมั่นอยู่บริเวณแม่น้ำริโอแกรนด์เพื่อรักษาเท็กซัส และทันทีที่ทราบข่าวว่าทหารเม็กซิกันได้ข้ามแม่น้ำริโอแกรนด์เข้ามาต่อสู้กับทหารอเมริกัน โพลคได้แจ้งเหตุการณ์ของเม็กซิโกแก่รัฐสภาในวันที่ 11 พฤษภาคม ค.ศ. 1846 ต่อมาในวันที่ 13 พฤษภาคม รัฐสภาได้ประกาศสงครามกับเม็กซิโก และ

ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีให้เกณฑ์ทหารอาสาสมัครได้ 50,000 คน และให้เงินอีก 10 ล้านดอลลาร์ซึ่งเป็นงบประมาณพิเศษสำหรับสงคราม

กองทัพของสหรัฐอเมริกาต้องทำการรบในพื้นที่ 3 แห่ง คือในภาคตะวันตก ภาคเหนือของเม็กซิโก และภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเม็กซิโก

การรบในภาคตะวันตกหรือแคลิฟอร์เนียตอนบนและนิวเม็กซิโก ในเดือนมิถุนายนค.ศ. 1846 ชาวอเมริกันกลุ่มหนึ่งในเมืองโซโนมา (Sonoma) ใกล้แซคราเมนโต นำโดยจอห์น ซี. เฟรมอนต์ (John C. Frémont) ได้ก่อการจลาจลขึ้นเรียกว่า "Bear Flag Revolt" เพื่อต่อต้านการปกครองของเม็กซิโก ได้ประกาศเอกราชของแคลิฟอร์เนียและประกาศตั้งสาธารณรัฐแห่งแคลิฟอร์เนียหรือ Bear Flag Republic⁴⁴ ขึ้น ในวันที่ 7 กรกฎาคม พลเรือจัตวาจอห์น เกรค สโลต (John Drake Sloat) ได้ยึดเมืองมอนเตเร (Monterey) และประกาศให้แคลิฟอร์เนียเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ต่อจากนั้นฝ่ายทหารอเมริกันก็ยึดโกซานฟรานซิสโกและลอสแอนเจลิสตามลำดับ

ในเดือนมิถุนายนค.ศ. 1846 พันเอกสตีเฟน คีย์เบิดู. คาร์นี (Stephen W. Kearney) ได้ยกทัพจากม้อมเดเวนเวิร์ธ (Ft. Leavenworth) แคนซัส เข้ายึดซานตาเฟ แล้วยกทัพต่อไปยังแคลิฟอร์เนียและสามารถยึดซานดิเอโกได้ในเดือนธันวาคม

การรบในภาคเหนือของเม็กซิโก หรือบริเวณทางใต้ของแม่น้ำริโอ แกรนด์ นายพลซาคารี เทเลอร์สามารถยึดเมืองมอนเตเร (Monterrey) ในเม็กซิโกได้ในเดือนกันยายนค.ศ. 1846 และยึดเมืองบูนาวิสตา (Buena Vista) ได้ในเดือนกุมภาพันธ์ค.ศ. 1847 หลังจากรบชนะนายพลซานตา อันนาและกองทัพเม็กซิกัน

การรบในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเม็กซิโก นายพลวินฟิลด์ สกอตได้รับคำสั่งจากประธานาธิบดีโพล์ให้ทำการรบบริเวณอ่าวเม็กซิโก นายพลสกอตได้ยกพลขึ้นบกที่เวรากูซ (Veracruz) ในวันที่ 9 มีนาคมค.ศ. 1847 และเดินทางไปทางตะวันตกเข้าสู่เม็กซิโก ยึดเมืองหลวงของเม็กซิโก ระหว่างทางกองทัพของนายพลสกอตได้ทำการสู้รบ

⁴⁴ซึ่งเป็นสีธง มีรูปหมี่หนึ่งตัว และดาวหนึ่งดวง เป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอล

กับกองทหารเม็กซิกันตามรายทางหลายครั้ง ในที่สุดในวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1847 ทหารอเมริกันก็สามารถยึดเม็กซิโก ซิตี้ได้ และนายพลสกอตได้ชักธงอเมริกันขึ้นที่ "ศาลาแห่งมอนเตซูมา" (Hall of Montezuma)

สนธิสัญญาแห่งกัวดาลูเป อีกาลโก (Treaty of Guadalupe Hidalgo)

ทำให้สงครามกับเม็กซิโกสิ้นสุดลง สัญญานับนี้ลงนามกันเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1848 ที่เมืองกัวดาลูเป อีกาลโก ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเม็กซิโก ซิตี้ สาระสำคัญมีดังนี้

1. เม็กซิโกยอมรับว่าแม่น้ำรีโอ แกรนด์เป็นพรมแดนทางใต้ของเท็กซัส
2. เม็กซิโกยอมยกแคลิฟอร์เนียคอนบับ นิวเม็กซิโกและดินแดนทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ให้แก่สหรัฐอเมริกา ดินแดนที่เม็กซิโกยกให้ทั้งหมดนี้มีชื่อว่า "Mexican Cession" (ปัจจุบันคือรัฐแอริโซนา แคลิฟอร์เนีย เนวาดา ยูทาห์ ภาคตะวันตกของโคโลราโดและนิวเม็กซิโก และภาคตะวันตกเฉียง

ใต้ของไวโอมิง

3. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับดินแดนตามข้อ 2 สหรัฐอเมริกาจ่ายเงินให้แก่เม็กซิโก 15 ล้านดอลลาร์ และรับจะชดใช้หนี้สินจำนวน 3,250,000 ดอลลาร์แก่ชาวอเมริกันแทนรัฐบาลเม็กซิโก

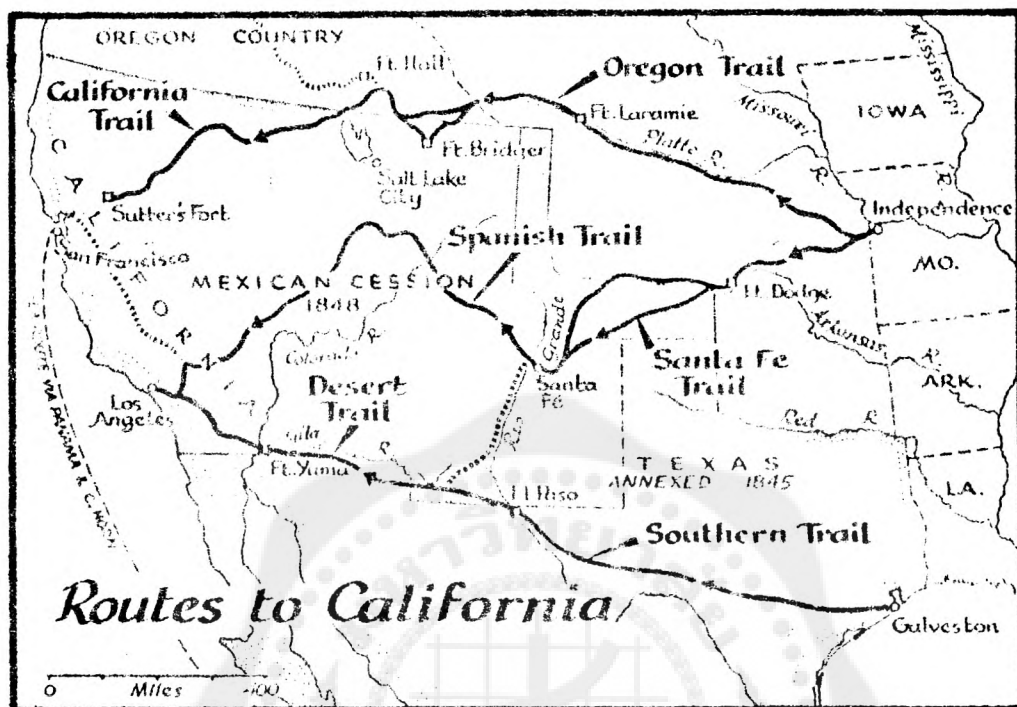
ในวันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1848 สถาปนาเขตโคลัมเบียรับรองสนธิสัญญานี้ด้วยคะแนนเสียง 38 ต่อ 14 ทำให้สงครามกับเม็กซิโกสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

แคลิฟอร์เนีย

เดิมแคลิฟอร์เนียเป็นอาณานิคมของสเปน ปกครองโดยเจ้าหน้าที่สเปนในเม็กซิโกและได้กีดกันไม่ให้พ่อค้าต่างชาติเข้าไปค้าขายในอาณานิคมของตน ต่อมาเมื่อเม็กซิโกปฏิวัติแยกตัวเป็นอิสระจากสเปนใน ค.ศ. 1821 พ่อค้าอเมริกันจึงได้เริ่มเดินทางจากซานตา เฟไปค้าขายในแคลิฟอร์เนียและสามารถค้าขายได้กำไรงาม เมื่อชาวไปถึงทางตะวันตกออกพวกพ่อค้าจากตะวันออกจึงส่งสินค้าไปขายบ้าง

ใน ค.ศ. 1832 ได้มีการทำสัญญาระหว่างเม็กซิโกกับสหรัฐอเมริกา (Mexican-American Treaty) โดยรัฐบาลเม็กซิโกยินยอมให้ชาวอเมริกันเข้าไปค้าขายในแคลิฟอร์เนียได้และรัฐบาลก็ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการค้าบ้างเป็นครั้งคราว แต่การค้าขายก็เจริญรุ่งเรืองเรื่อยมาจนกระทั่งถึง ค.ศ. 1843 ประธานาธิบดีของเม็กซิโกคือนายพลซานตา อันนา กล่าวว่าการค้าที่รุ่งเรืองนี้จะเป็นเหตุทำให้เม็กซิโกต้องสูญเสียดินแดนจึงห้ามไม่ให้มีการค้าขายอีกต่อไป

ขณะนั้นมีชาวอเมริกันอยู่ในแคลิฟอร์เนียประมาณ 400 คน ต่อมาเมื่อมีข่าวว่าแคลิฟอร์เนียมีดินฟ้าอากาศที่ดี ชาวอเมริกันในภาคตะวันออกจึงพากันอพยพไปแคลิฟอร์เนียกันมากขึ้น บ้างก็ไปตามเส้นทางซานตา เฟ บ้างก็ไปตามเส้นทางออริกอนแล้วแยกผ่านมาทางเกรทซอลต์เลกส์แคลิฟอร์เนีย ทำให้เกิดเส้นทางอพยพสายใหม่เรียกว่า "เส้นทางแคลิฟอร์เนีย" ในที่สุดมีชาวอเมริกันอยู่ในแคลิฟอร์เนียประมาณ 700 คน (ค.ศ. 1845) ส่วนใหญ่จะอยู่แถบลุ่มแม่น้ำซานแตร เมนโต

ในค.ศ. 1842 นายพลเรือขอมัส แอป คาเทสไบ โจนส์ (Thomas ap Catesby Jones) ได้รับข่าวลืออีกว่าสหรัฐอเมริกาได้เปิดชิโกกำลังทำสงครามกันและอังกฤษได้ส่งกองเรือมายึดแคลิฟอร์เนีย โจนส์จึงรีบนำกองเรืออเมริกันจากชายฝั่งแปซิฟิกมายึดเทอร์โกในวันที่ 20 ตุลาคม ต่อมาเมื่อทราบความจริงเขาได้ขอด้วยในเหตุการณ์นี้ที่รัฐบาลเม็กซิโก แต่เหตุการณ์นี้ก็ได้ทำให้ทั้งอังกฤษและเม็กซิโกทราบถึงความสนใจในแคลิฟอร์เนียของสหรัฐอเมริกา

ในค.ศ. 1845 ประธานาธิบดีเจมส์ เอ็ดมอนดสันได้ออกกฎหมายห้ามชาวอเมริกันอพยพเข้าไปในแคลิฟอร์เนียอีก แต่ชาวอเมริกันก็ยังอพยพเข้าไปเรื่อยๆ

ในค.ศ. 1846 เกิดการจลาจลเรียกว่า "Bear Flag Revolt " (ภูเขา 138)

ค.ศ. 1848 เม็กซิโกยกแคลิฟอร์เนียให้แก่สหรัฐอเมริกาตามสัญญาทิวากาลเปอีคาลโก (ภูเขา 139)

ในจำนวนผู้บุกเบิกที่เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในแคลิฟอร์เนียคือจอห์น เอ. ซัทเทอร์ (John A. Sutter) จากสวิทเซอร์แลนด์ เขาได้สร้างโรงเลื่อยและบ่อนหินใน

ชาวอเมริกัน ในเช้าวันที่ 24 มกราคม ค.ศ. 1848 ลูกจ้างคนหนึ่งของบริษัทเหมืองแร่ชื่อเจมส์ คิมเบลล์ มาร์แชลได้พบแร่ทองคำที่ก้นลำธารที่กำลังสร้างโรงเลื่อยใหม่ ชาวการพบทองนี้แพร่ไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการตื่นทอง (gold rush) ผู้คนพากันหลั่งไหลเข้าสู่แคลิฟอร์เนียกันเป็นจำนวนมากเพื่อหาทอง ทำให้จำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นเป็น 90,000 คน ในค.ศ. 1849 ผู้คนอพยพเหล่านี้หรือพวก "Forty-Niners" เดินทางสู่แคลิฟอร์เนียด้วยเส้นทาง 3 สายคือ

1. โดยทางเรืออ้อมแหลมฮอร์น (Cape Horn) ทางใต้สุดของทวีป เป็นเส้นทางที่มีระยะทางยาวที่สุด ปลอดภัยที่สุดและสะดวกสบายที่สุด
2. โดยทางเรือไปยังอเมริกากลางแล้วเดินทางบกข้ามคอคอดปานามา แล้วโดยสารเรืออีกลำหนึ่งไปยังซานฟรานซิสโก เส้นทางนี้เร็วที่สุด ปลอดภัยที่สุด และแพงที่สุด
3. ทางบกด้วยเกวียนข้ามที่ราบใหญ่และหิวเขาร็อกกี ซึ่งใช้เวลาประมาณ 5 เดือนในการเดินทาง เส้นทางนี้เหมาะสำหรับคนจนและกล้าหาญเท่านั้น

เมื่อมีจำนวนพลเมืองมากพอ ชาวแคลิฟอร์เนียจึงได้จัดร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใน ค.ศ. 1849 ซึ่งห้ามระบบทาสภายในรัฐ และได้เสนอไปยังรัฐสภาเมื่อวันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 1850 ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐ การห้ามระบบทาสในแคลิฟอร์เนียทำให้เกิดการขัดแย้งระหว่างภาคเหนือซึ่งต่อต้านทาสกับภาคใต้ซึ่งนิยมทาสอย่างรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของรัฐบาล (สมาชิกบางคนถึงกับพกอาวุธไปร่วมประชุม) แต่เมื่อทั้งสองภาคตกลงกันได้ ด้วยข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1850 แล้ว (ดูหน้า 146) แคลิฟอร์เนียจึงได้เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐเมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1850 เป็นมลรัฐที่ 31 และไม่มีทาส แต่ความขัดแย้งระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ยังคงมีอยู่

การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรี

ตลอดประวัติศาสตร์อเมริกัน สตรีอเมริกันได้เรียกร้องขอความเสมอภาคในการศึกษาและสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง แต่ก็ไม่มีผลจนกระทั่งกลางศตวรรษที่ 19 ที่สตรีได้รวมตัวกันเคลื่อนไหวเพื่อให้อุดมการณ์ของคนกลายเป็นจริง ดังนั้น การเคลื่อนไหว

เพื่อยกฐานะสตรีในสังคมอเมริกันจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจสิ่งหนึ่งของขบวนการปฏิรูปทั้งหลาย

ตั้งแต่สมัยอาณานิคมเรื่อยมาจนถึงระยะต้นของสมัยสาธารณรัฐ สตรีอเมริกันได้รับความทุกข์ทรมานจากกฎหมายที่อยู่ศีลธรรมทั้งหลาย พวกเธอไม่สามารถออกเสียงเลือกตั้งหรือรับราชการ ในบางรัฐเห็นว่าสตรีที่ผูกในศาสนาจะต่อต้านบุรุษอื่นที่ไม่ใช่สามีเป็นคนหน้าค่านหรือไม่มีศีลธรรม ในบางรัฐ สตรีไม่สามารถควบคุมการใช้จ่ายทรัพย์สินเงินทองของเธอเอง หากสตรีคนใดมีรายได้ ญาติพี่น้องของเธอที่เป็นชายสามารถเรียกร้องเอาไปได้ ทรัพย์สินสมบัติของสตรีจะตกเป็นของสามีทันทีที่เธอสมรส ภรรยาอาจถูกสามีคว่ำได้ และอาจถูกสามีห้ามไม่ให้ทำการอบรมสั่งสอนบุตรธิดาได้ แม้ว่าสามีหรือบิดาชาวอเมริกันส่วนใหญ่จะปฏิบัติต่อสตรีในครอบครัวของตนเป็นอย่างดีก็ตาม แต่สตรีก็ยังคงเป็นพลเมืองชั้นสองคือมีฐานะไม่เท่ากับเด็กเล็กๆหรือคนปัญญาอ่อนอยู่นั่นเอง และเป็นที่ยึดถือกันทั่วไปว่า ภรรยา มารดา และแม่บ้านไม่จำเป็นต้องมีการศึกษา แต่สตรีที่มีฐานะดีเป็นจำนวนมากหรือผู้ที่มาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพแพทย์หรือทนายความมักสามารถอ่าน-เขียนได้เป็นอย่างดีแม้จะไม่ได้เข้าโรงเรียนเป็นทางการ สตรีเหล่านี้จึงมีส่วนสำคัญในการเรียกร้องสิทธิสตรี

สหรัฐอเมริกาเป็นสถานที่สำคัญในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องให้มีการให้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรี (Woman suffrage) ในค.ศ. 1647 ในอาณานิคมแมริแลนด์ มาร์กาเรต เบรนต์ (Margaret Brent) ได้เรียกร้องขอให้หญิงที่มีทรัพย์สิน "มีสิทธิและมีเสียง" ในสภาผู้แทนราษฎรแห่งอาณานิคมเช่นเดียวกับชาย แต่คำร้องของเธอไม่ได้รับการเอาใจใส่ หลังจากนั้น สตรีที่มีทรัพย์สินในอาณานิคมเวอร์จิเนียและแมสซาชูเซตส์ได้มีโอกาสออกเสียงเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น แต่ก็เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น และกรณีเช่นนี้ก็ถือกันว่าเป็นกรณีพิเศษ เพราะในสมัยนั้นสตรีมีสิทธิทางการเมืองน้อยมากหรือไม่ก็มีสิทธิอะไรเลย ทอมานางอปีเกิล อัดัมส์ (Abigail Adams) ได้ประท้วงต่อสามีของเธอคือประธานาธิบดีจอห์น อัดัมส์ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงท่าทีของสตรีเป็นจำนวนมาก เธอกล่าวว่า "หากสตรีไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างจริงจังแล้ว พวกเธอก็จะพากันก่อจ้อวและจะไม่เคารพกฎหมายที่พวกเธอไม่มีเสียงหรือมีผู้แทนในสภา"

ในประเทศอังกฤษก็มีการวิจารณ์การปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อสตรีเช่นกัน

โดยแมรี วอลสโตนคราฟท์ (Mary Wollstonecraft) ได้เขียนลงในหนังสือของเธอชื่อ Vindication of the Rights of Women ซึ่งพิมพ์ในค.ศ.1792

การตื่นตัวของสตรีได้เริ่มขึ้นในค.ศ.1820 เมื่อสตรีชาวสกอตคนหนึ่งชื่อ ฟรานซิส ไรท์ (Frances Wright) ผู้มีความคิดเห็นก้าวหน้าได้เดินทางมาสหรัฐอเมริกา เพื่อแสดงปาฐกถาเกี่ยวกับสิทธิของสตรี ปาฐกถาของเธอนั้นเป็นที่ตื่นตกใจของมหาชน แต่ก็ก่อให้เกิดการเรียกร้องสิทธิของสตรีขึ้นในทุกวงการ สตรีเป็นจำนวนมากจึงได้เริ่มประท้วงความไม่เสมอภาคต่างๆขึ้นในสหรัฐอเมริกาประมาณค.ศ.1830 โดยมีสตรีที่มีชื่อเสียงหลายคนเป็นหัวหน้าเช่น ซูซาน บี. แอนโธนี (Susan B. Anthony), ฟรานซิส ไรท์, อลิซาเบธ เลดี้ สแตนตัน (Elizabeth Cady Stanton), พอลินา ไรท์ เดวิส (Paulina Wright Davis), ลูcretia มอตต์ (Lucretia Mott), ลูซี สโตน (Lucy Stone), แครี่ ซี. คอตต์ (Carrie C. Cott), และมาร์กาเรต فولเลอร์ (Margaret Fuller)

สตรีอเมริกันจำนวนมากให้ความสนใจเกี่ยวกับการปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระมากกว่าต้องการสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ดังนั้นพวกเธอจึงได้ส่งผู้แทน 8 คนมีลูcretia มอตต์ และอลิซาเบธ เลดี้ สแตนตันเป็นหัวหน้าไปร่วมประชุมการต่อต้านระบบทาสที่กรุงลอนดอน ผู้แทนทั้ง 8 ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าร่วมประชุมเพราะเป็นสตรี สตรีเหล่านั้นจึงตัดสินใจที่จะร่วมมือกันต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิของคนแทนที่การปลดปล่อยทาส ดังนั้นพวกเธอจึงเดินทางกลับสหรัฐอเมริกาและทำงานอย่างหนักเพื่อสิทธิสตรี ในค.ศ.1848 นางสแตนตันได้เชิญสตรีอเมริกันมาประชุมกันเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์โลกที่เมืองเซเนกา ฟอลส์ (Seneca Falls) รัฐนิวยอร์ก เพื่อเปิดฉากการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง เพื่อความเสมอภาคกับชายตามกฎหมาย และเพื่อสิทธิในการครอบครองทรัพย์สิน เพื่อโอกาสทางการศึกษา ต่อจากนั้นก็ได้มีการประชุมกันอีกในค.ศ.1850 ที่เมืองซาลेम (Salem) รัฐโอไฮโอ และที่เมืองวูสเตอร์ (Worcester) รัฐแมสซาชูเซตส์

การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีได้รับการเยาะเย้ยถากถางจากบุคคลทั่วไป เพราะในเวลานั้นสตรีอเมริกันยังไม่สามารถพูดในที่สาธารณะและยังถูกกล่าวหาว่าหน้าด้าน วิทยาลัยส่วนใหญ่ยังปฏิเสธไม่ยอมรับสตรีเข้าศึกษา สตรียังไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งหรือประกอบ

อาชีพบางอย่าง ทั้งๆที่สตรีโดยเฉพาะที่อยู่ในรายแค้นตะวันตกของสหรัฐอเมริกาต่างมีส่วนช่วยในการตั้งถิ่นฐานและต้องทำงานหนักเคียงบ่าเคียงไหล่บุรุษอยู่ตลอดเวลาก็ตาม

เนื่องจากนโยบายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิสตรี จึงมีการก่อตั้งสมาคมขึ้น 2 สมาคมคือ National Woman Suffrage Association ซึ่งเรียกร้องให้มีกฎประกาศบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญซึ่งให้สิทธิแก่สตรีในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร และ American Woman Suffrage Association ซึ่งมุ่งที่จะให้มีการคัดมาตราบางมาตราในรัฐธรรมนูญที่ต่อต้านสตรีออก สมาคมทั้งสองได้รวมกันเป็น National American Woman Suffrage Association ในค.ศ. 1890 เมื่อลิลิยาเบรเกิ้ล สแกนกันเป็นหัวหน้า

ชัยชนะขั้นแรกของสตรีเริ่มขึ้นในเขตแกนดอน เมื่อสภานิติบัญญัติเขตแกนไวโอมิง (Wyoming) ให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรีในค.ศ. 1869 ตามด้วยเขตแกนยูทาห์ (ค.ศ. 1870) ในค.ศ. 1890 เมื่อไวโอมิงได้เลื่อนฐานะเป็นมลรัฐ สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งของสตรีได้ถูกรวมเข้ากับรัฐธรรมนูญแห่งรัฐ ก่อนถึงค.ศ. 1914 รัฐต่างๆในภาคตะวันตกยกเว้นนิวเม็กซิโกได้ให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรี ส่วนสตรีในภาคตะวันออกยังไม่ได้รับสิทธิเช่นเดียวกับสตรีในภาคตะวันตก พวกเขาคงต้องต่อสู้ต่อไปและสามารถทำลายอุปสรรคได้เมื่อรัฐนิวยอร์กได้ตกลงให้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรีในค.ศ. 1917

ก่อนค.ศ. 1919 มลรัฐ 30 มลรัฐได้ให้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งแก่สตรี และในปีเดียวกันนั้นเอง รัฐสภาได้ประกาศบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 19 ออกมาซึ่งกล่าวว่า

"1. สหรัฐหรือมลรัฐใดจะปฏิเสธหรือคัดทอนสิทธิที่จะออกเสียงเลือกตั้งของพลเมืองสหรัฐเนื่องจากเพศไม่ได้

2. ให้รัฐสภาใช้อำนาจที่จะบังคับใช้มาตรานี้ โดยออกเป็นกฎหมายที่เหมาะสม"⁴⁵

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่กลายเป็นกฎหมายมีผลใช้บังคับได้ตั้งแต่วันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1920 หลังจาก 3/4 ของมลรัฐทั้งหมดได้ให้สัตยาบันรับรองแล้วทันเวลาให้สตรีได้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีนั้นพอดี

ข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1850 (Compromise of 1850)

เสนอต่อรัฐสภาโดยวุฒิสมาชิกเฮนรี เคลย์ (Henry Clay) เพื่อแก้ไขปัญหาการขัดแย้งเรื่องทาสระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้

หลังจากที่สหรัฐอเมริกาได้กินดินแดนอันกว้างใหญ่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้จากเม็กซิโกตามสนธิสัญญากวาดูเป อีกาลโกแล้ว ก็ได้เกิดปัญหาขึ้นว่าสมควรจะอนุญาตให้มีหรือห้ามระบบทาสในดินแดนที่ได้นี้

ชาวอเมริกันมีความเห็นอยู่ 4 ประการด้วยกันเกี่ยวกับดินแดนที่ได้นี้จากเม็กซิโก คือ

1. ประธานาธิบดีโพลคกับราษฎรกลุ่มหนึ่ง เสนอว่าควรขยายแนวประนีประนอมมิสซูรี (Missouri Compromise line) คือละติจูดที่ $36^{\circ} 30'$ ออกไปให้ถึงมหาสมุทรแปซิฟิก ให้มลรัฐที่อยู่ทางเหนือเป็นมลรัฐเสรี และให้มลรัฐที่อยู่ทางใต้เป็นมลรัฐมีทาส

2. กลุ่มต่อต้านทาสได้แสดงความคิดเห็นของตนในเงื่อนไขวิลโมท (Wilmot Proviso) เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1846 เงื่อนไขนี้เสนอโดยเดวิด วิลโมทผู้แทนราษฎรพรรคเดโมแครตจากเพนซิลเวเนีย เงื่อนไขวิลโมทเสนอห้ามระบบทาสในดินแดนทั้งหมดที่ได้มาใหม่จากเม็กซิโกไม่ว่าจะโดยการทำสงครามหรือโดยการซื้อ

3. จอห์น ซี. แคลฮูน (John C. Calhoun) นักพูดที่มีอิทธิพลมากที่สุดของภาคใต้คัดค้านเงื่อนไขวิลโมท โดยยืนยันว่ารัฐสภาไม่มีสิทธิที่จะห้ามระบบทาสในดินแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้ และยืนยันว่ารัฐสภามีหน้าที่ป้องกันสิทธิของพวกเจ้าของทาสในเขตแดนทั้งหมด

4. วุฒิสมาชิกลูอิส แคส (Lewis Cass) แห่งมิชิแกน และวุฒิสมาชิกสตีเฟน เอ. ดักลาส (Stephen A. Douglas) แห่งอิลลินอยส์ได้เสนอว่า ควรจะให้พลเมืองที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเป็นผู้ตัดสินเองว่าจะมีทาสหรือไม่มีทาสเมื่อถึงเวลาที่จะจัดตั้งเป็นมลรัฐ

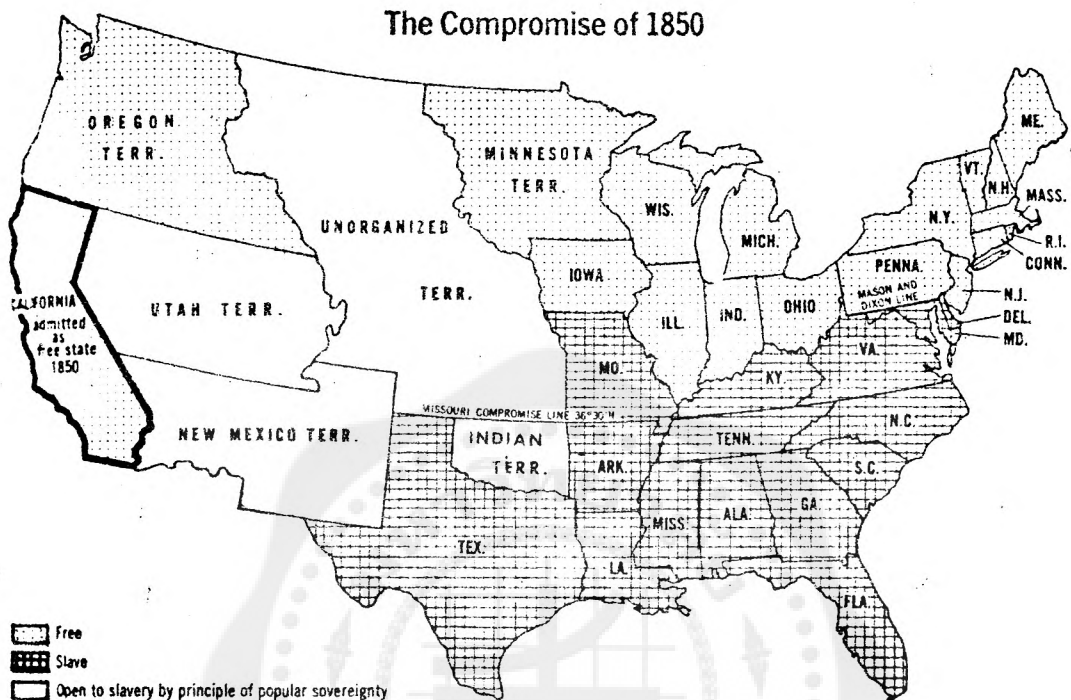
ข้อเสนอนี้ถูกเรียกว่า "อำนาจอธิปไตยของปวงชน" (popular sovereignty)

ขณะที่กำลังมีการอภิปรายกันเรื่องระบบทาสในเซกแทนอยู่ แคลิฟอร์เนียซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของทหารได้ร่างรัฐธรรมนูญของรัฐเสรีในค.ศ.1840 และได้ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐเป็นมลรัฐเสรีในเดือนมีนาคมค.ศ.1850 ทำให้ฝ่ายใต้ไม่พอใจมากขึ้นจึงปฏิเสธไม่ยอมรับแคลิฟอร์เนีย เพราะหากแคลิฟอร์เนียได้รับการยอมรับตามที่ขอ ก็จะเป็นการทำลายความเสมอภาคทางการเมืองของรัฐฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ซึ่งมี 15 รัฐเท่ากัน นอกจากนี้ฝ่ายใต้ยังต่อต้านข้อเสนอให้เลิกระบบทาสในคิสทริกออฟโคลัมเบีย และข้อเสนอให้จัดตั้งนิวเม็กซิโกและยูทาห์ขึ้นเป็นเซกแทนโดยไม่มีการกล่าวถึงเรื่องทาส ส่วนพวกฝ่ายเหนือก็ได้คัดค้านอย่างเข้มแข็งต่อข้อเสนอของฝ่ายใต้ที่ให้มีการประกาศกฎหมายว่าด้วยการหลบหนีของทาสฉบับใหม่ (Fugitive Slave Law) ซึ่งจะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐให้ความช่วยเหลือในการจับกุมทาสที่หลบหนี⁴⁶ จุดมุ่งหมายที่จะให้มีการประกาศกฎหมายฉบับนี้ก็คือต้องการกำจัด "ทางรถไฟใต้ดิน"

การอภิปรายปัญหาต่างๆ เหล่านี้รุนแรงยิ่งขึ้นทุกทีจนอาจก่อให้เกิดการแยกประเทศได้ ดังนั้นก่อนที่จะเหตุการณ์จะรุนแรงยิ่งขึ้น เฮนรี เคลย์แห่งเคนทักกี จึงเสนอข้อประนีประนอมแห่งค.ศ.1850 ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 29 มกราคมค.ศ.1850 สาระสำคัญมีดังนี้

1. รับแคลิฟอร์เนียเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะมลรัฐเสรี
2. จัดตั้งนิวเม็กซิโกและยูทาห์ขึ้นเป็นเซกแทน และให้พลเมืองที่อาศัยอยู่ในแต่ละเซกแทนเป็นผู้ตัดสินเองว่าจะเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะมลรัฐเสรีหรือมีทาส
3. ชดใช้ค่าเสียหายแก่เทกซัส 10 ล้านดอลลาร์สำหรับดินแดนบางส่วนของเทกซัสยกให้แก่นิวเม็กซิโก
4. ห้ามการซื้อขายทาสในคิสทริกออฟโคลัมเบีย แต่ไม่ได้ห้ามระบบทาส

⁴⁶กฎหมายฉบับเดิมซึ่งประกาศใช้ในค.ศ.1793 เจ้าหน้าที่ของรัฐและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบในการจับกุมและส่งคืนทาสที่หลบหนีไปแก่เจ้าของ และในค.ศ.1842 ศาลสูงสุดได้ประกาศว่า กฎหมายที่ใช้บังคับกับเจ้าหน้าที่ในรัฐไม่ได้หมายความว่าความบังคับนี้ให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่สหพันธ์ในการจับกุมและส่งคืนทาสที่หลบหนีไปยังเจ้าของทาสชาวไร่

5. ประกาศกฎหมายที่รักษุมว่าด้วยการหลบหนีของทาส โดยบังคับให้พนักงานกฎหมายของรัฐและของท้องถิ่นให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่สหพันธ์ในการจับและส่งคืนทาสที่หลบหนีแก่เจ้าของ ทาสที่หลบหนีไปแต่ถูกจับตัวได้แล้วอ้างว่าเป็นเสรีชนจะถูกพิจารณาโทษโดยไม่มีคณะลูกขุน จะไม่มีสิทธิให้การเพื่อเป็นการป้องกันตัวเอง

ข้อประนีประนอมนี้ได้รับการต่อต้านจากฝ่ายสนับสนุนทาสเช่นแคลฮูน และจากฝ่ายต่อต้านทาสเช่นวุฒิสมาชิกวิลเลียม เอช. ซูเวิร์ด (William H. Seward) แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากวุฒิสมาชิกแคเนเยล เวสเคอร์ ซึ่งได้กล่าวสุนทรพจน์ที่ยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุดของเขาเมื่อวันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 1850 ว่า "ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพูดในวันนี้ ไม่ใช่ในฐานะเป็นชาวแมสซาชูเซตส์ แต่ในฐานะชาวอเมริกันคนหนึ่ง.....ข้าพเจ้าพูดในวันนี้เพื่อการดำรงไว้ซึ่งสหรัฐ"⁴⁷

⁴⁷ Richard B. Morris, Encyclopedia of American History (Delhi, India: Universal Book Stall), p. 212

สุนทรพจน์ของเวบสเตอร์ทำให้ข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1850 ผ่านรัฐสภาออกมาได้ แต่ก็อาจถูกยับยั้งโดยประธานาธิบดีซาคารี เทเลอร์ เมื่ออยู่ท่านถึงแก่กรรมเสียก่อนในเดือนกรกฎาคม รองประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์ (Millard Fillmore) ผู้นิยมข้อประนีประนอมของเคลย์ได้เป็นประธานาธิบดี และได้ลงนามในข้อประนีประนอมแห่งค.ศ. 1850 ในเดือนกันยายน โดยแยกออกเป็นกฎหมายต่างๆ 5 ฉบับด้วยกัน

ทางรถไฟใต้ดิน (Underground Railroad)

เป็นองค์การลับตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือให้ทาสหลบหนีจากภาคใต้ไปสู่อิสรภาพยังแคนาดาหรือสถานที่อื่นซึ่งปลอดภัยจากการถูกจับกุม

องค์การนี้เริ่มกันปฏิบัติงานตั้งแต่ค.ศ. 1804 แต่องค์การที่ถาวรมั่นคงเพิ่งจะก่อตั้งขึ้นก่อนค.ศ. 1818 ส่วนคำว่า "ทางรถไฟใต้ดิน" นั้นเริ่มใช้ประมาณค.ศ. 1831 หลังจากนายทาสคนหนึ่งในเคนทักกีไม่สามารถติดตามทาสของเขาที่หายสาบสูญไปโดยไม่มีร่องรอยเหมือนโคนธรีสบูบ เขาจึงกล่าวว่าทาสของเขาคงจะหนีไปตามทางใต้ดิน สมาชิกขององค์การเลยเรียกองค์การของเขาว่า "ทางรถไฟใต้ดิน" อย่างภาคภูมิใจ และยังนำชื่อต่างๆ ที่ใช้เกี่ยวกับการรถไฟมาใช้ในการกิจการของพวกเขาด้วย เช่นสถานี คือบ้านที่ให้เสื้อผ้าใหม่ อาหารและที่หลบซ่อนแก่ทาสระหว่างคอยรถไฟเที่ยวต่อไป พนักงานขายตั๋ว คือผู้นำทาง ที่นำทาสหลบหนีจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เป็นต้น ทาสที่ต้องการอิสรภาพจะได้รับการช่วยเหลือให้เดินทางจากสถานีหนึ่งไปยังอีกสถานีหนึ่งในเวลากลางคืนตามเส้นทางเหล่านี้คือ ขึ้นเหนือผ่านโอไฮโอว อิดดินอยส์ อินเดียนา โอไฮโอ เพนซิลเวเนีย นิวยอร์ก และรัฐแมสซาชูเซตส์

ความลับสุดยอดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะความล้มเหลวไม่ได้หมายความว่าแค่เพียงทำให้ทาสถูกกักขังและถูกลงโทษเท่านั้น แต่ผู้ช่วยเหลือจะถูกปรับและถูกคุมขังกด้วย โดยเฉพาะหลังจากมีการประกาศกฎหมายว่าด้วยการหลบหนีทาสในค.ศ. 1850

ส่วนใหญ่ของสมาชิกขององค์การรุ่นแรกๆ ได้แก่พวกแควกเกอร์ บุคคลสำคัญที่สุดขององค์การซึ่งรู้จักกันว่าเป็น "ประธาน" คือลีวาย คอฟฟิน (Levi Coffin) แห่งซินซินนาติ (Cincinnati) รัฐโอไฮโอ ส่วนพวกอื่นเพิ่งเข้าเป็นสมาชิกขององค์การหลังค.ศ.

1830 สมาชิกขององค์การส่วนมากเป็นพวกกรรมกร บุคคลอีกผู้หนึ่งขององค์การที่ได้รับ การยกย่องมากคือ แฮเรียต ทับแมน (Harriet Tubman) เธอเป็นลูกทาสที่หลบหนีไปสู่ อิสราเอลได้สำเร็จ เธอจึงยอมเสี่ยงภัยเดินทางไปยังภาคใต้หลายครั้ง และไ้พาทาสหลบ หนีมาสู่อิสรภาพได้เป็นจำนวนมาก

เชื่อว่าทาสที่สามารถหนีไปสู่อิสรภาพตามทางรถไฟใต้ดินมีประมาณ 50,000 คน ในระหว่างค.ศ. 1830-1860 แม้จำนวนจะน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนทาสทั้งหมด แต่ผล งานขององค์การก็ทำให้พวกทาสในภาคใต้เกิดความหวัง และทำให้พวกเจ้าของทาสฝ่ายใต้ พยายามบีบบังคับให้มีการประกาศกฎหมายว่าด้วยการหลบหนีของทาสออกมา ซึ่งกฎหมาย ฉบับนี้ก็มีส่วนทำให้มีการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือพวกทาสมากขึ้น

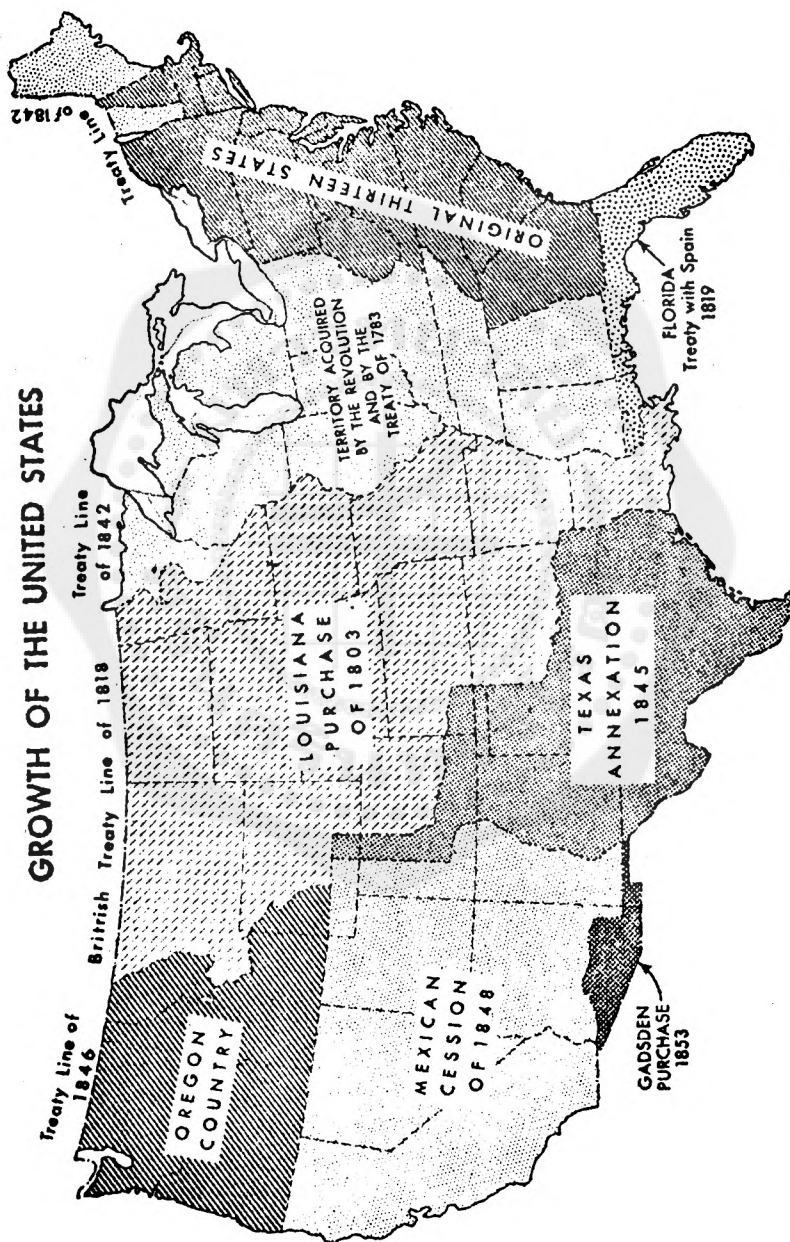
การซื้อแกดสดเคน (Gadsden Purchase)

หมายถึงดินแดนส่วนที่สหรัฐอเมริกาสืบทอดจากเม็กซิโก

เนื่องจากชาวอเมริกันได้อพยพไปอยู่ทางตะวันตกมากขึ้น การคมนาคมติดต่อกับทางตะวันออกก็ยิ่งไปอย่างยากลำบาก ดังนั้น จึงมีผู้วางแผนสร้างทางรถไฟข้ามทวีป สายใต้และเสนอให้ซื้อที่ดินส่วนหนึ่งจากเม็กซิโก เพราะจากการสำรวจพบว่าบริเวณนั้น เหมาะที่สุดสำหรับทางรถไฟ

ดังนั้น ในค.ศ. 1853 ประธานาธิบดีเฟียซจึงได้ส่งนายเจมส์ แกดสดเคน จาก แคลิฟอร์เนียไปเจรจาซื้อที่ดินเนื้อที่ประมาณ 45,535 ตารางไมล์ทางตอนใต้ ของแม่น้ำฮิลลา (Gila) จากเม็กซิโก เม็กซิโกได้ตกลงขายที่ดินส่วนนั้นให้ในราคา 10 ล้านดอลลาร์

ปัจจุบันดินแดนส่วนนี้ได้รวมเป็นส่วนหนึ่งของรัฐแอริโซนาและนิวเม็กซิโก

แผนที่แสดงการขยายตัวของสหรัฐอเมริกาและการตกลงเรื่องพรมแดนกับอังกฤษ

กฎหมายแคนซัส-เนแบรสกา (Kansas-Nebraska Act)

เป็นกฎหมายที่เสนอต่อรัฐสภาในค.ศ. 1854 เพื่อก่อตั้งเขตแคนแคนซัสกับ
เนแบรสกา

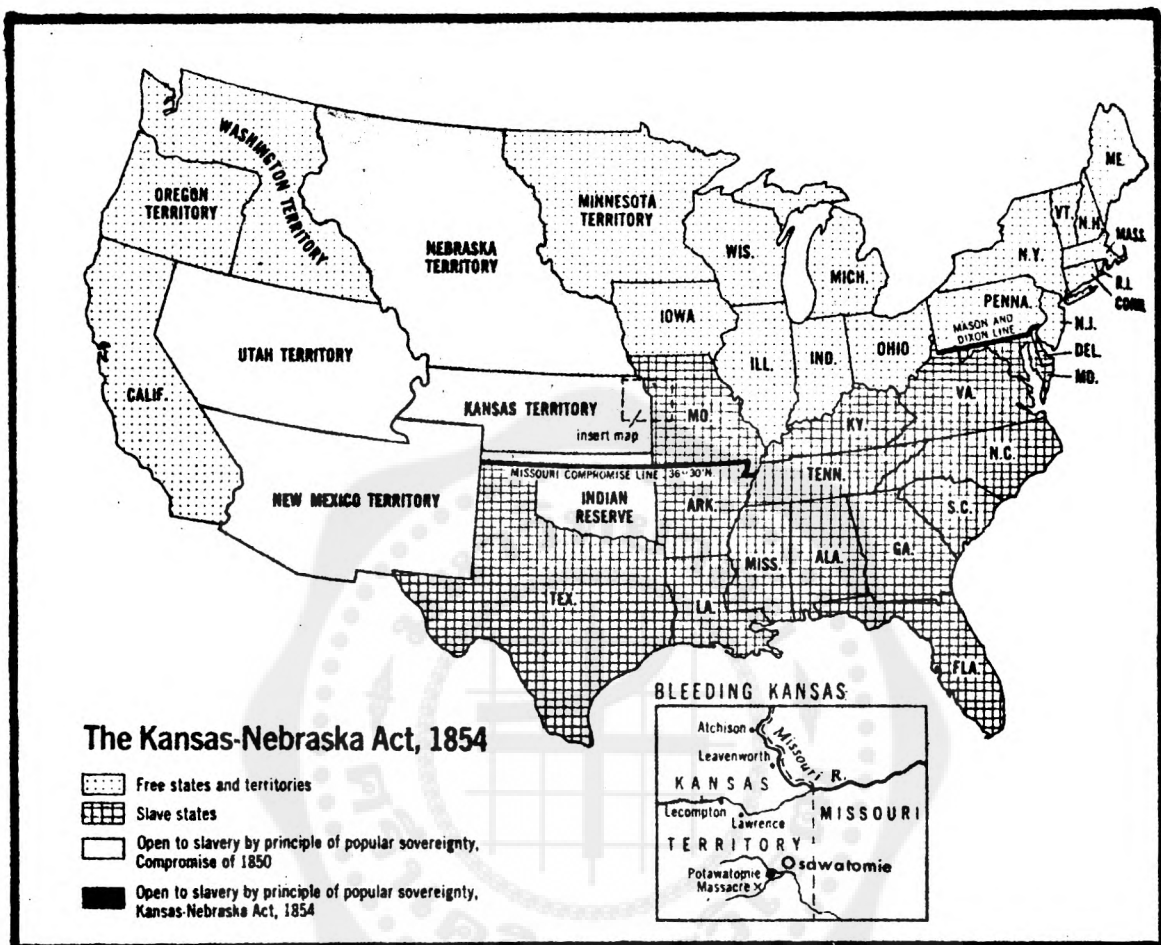
ในค.ศ. 1854 ความขัดแย้งระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ไ้ทวีความรุนแรงขึ้น มีการนำปัญหาเดิมเกี่ยวกับเรื่องทาสในเขตแคนมาถกเถียงกันอีก ก่อนหน้านั้นฝ่ายใต้ได้รับความพ่ายแพ้ถึง 4 ครั้งในการพยายามก่อตั้งดินแดนอันกว้างใหญ่ทางภาคตะวันตกของโอไอโอวา และมีรัฐขึ้นเป็นเขตแคน เพราะดินแดนส่วนนั้นอยู่ทางเหนือของแนวประนีประนอมมิสซูรีจึงเป็นดินแดนเสรีมีทาสไม่ได้ พวกหัวรุนแรงฝ่ายใต้จึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะให้มีการยกเลิกข้อประนีประนอมมิสซูรี เช่นวุฒิสมาชิกเดวิด อาร์. แอทชีสัน (David R. Atchison) แห่งมิสซูรีได้พยายามอย่างหนักที่จะให้มีการเปิดดินแดนทางตะวันตกของมิสซูรีให้ประชาชนไปตั้งถิ่นฐานโดยไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องทาส ซึ่งหมายถึงการยกเลิกข้อประนีประนอมมิสซูรี

นอกจากนี้ทั้งภาคใต้และภาคตะวันตกตอนกลาง (Midwest) ยังได้พิพาทกันเกี่ยวกับเส้นทางของทางรถไฟสายข้ามทวีป โดยต่างก็ต้องการให้มีการสร้างทางรถไฟขึ้นในภูมิภาคของตนเพื่อจะได้เป็นภาคแรกที่ได้ติดต่อกับแปซิฟิก ในค.ศ. 1853 รัฐบาลสหพันธ์ได้ดำเนินการสำรวจพื้นที่เพื่อขยายทางรถไฟจากภาคกลางของประเทศไปถึงแคลิฟอร์เนีย ผลของการสำรวจปรากฏว่าเส้นทางสายใต้ซึ่งจะตัดผ่านไปตามพรมแดนเม็กซิโกนั้นเป็นเส้นทางที่สะดวกที่สุด และก็ยิ่งขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาได้การซื้อแกลสคอน (ดูหน้า 150) จากเม็กซิโกเพิ่มขึ้น ดังนั้น ชาวใต้จึงต้องการให้สร้างทางรถไฟสายใต้ แต่วุฒิสมาชิกสตีเฟน เอ. คัลลาสจากอิลลินอยส์ต้องการให้สร้างทางรถไฟข้ามทวีปสายเหนือเพื่อยกฐานะชิคาโกหรือมินนิโซตาเป็นสถานีชุมทาง แต่ก่อนที่คัลลาสจะได้รับเสียงสนับสนุน เขาก็จำเป็นต้องหาทางก่อตั้งเขตแดนขึ้นเสียก่อน เพื่อให้ฝ่ายใต้สนับสนุนคนและให้ชาวมิสซูรีที่สนับสนุนการสร้างทางรถไฟสายกลางมีแรงจูงใจเป็นชุมทางสนับสนุนด้วย คัลลาสจึงเสนอกฎหมายแคนซัส-เนแบรสกาต่อรัฐสภาในค.ศ. 1854 ซึ่งมีสาระดังนี้

1. ก่อตั้งเขตแคนแคนซัส-เนแบรสกา โดยแบ่งเขตกันที่ละติจูดที่ 40°

2. ปัญหาเรื่องทาสให้ตั้งให้ผู้ตั้งถิ่นฐานในเขตแดนเป็นผู้ตัดสินใจเอง โดยใช้

หลักอำนาจอธิปไตยของประชาชน

3. ยกเลิกข้อประนีประนอมมิสซูรี

กฎหมายฉบับนี้ผ่านสภาชิเนกัวคเคแนน 37 ต่อ 4 และผ่านสภายุแทนราษฎร หลังจากมีการอภิปรายกันอย่างเผ็ดร้อนที่วักเคแนน 113 ต่อ 100 กฎหมายแคนซัส-เนแบรสกาได้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1854

แทนที่กฎหมายแคนซัส-เนแบรสกาจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องทาส กลับก่อให้เกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อถึงเวลาที่แคนซัสเตรียมร่างรัฐธรรมนูญของรัฐ ทั้งฝ่ายสนับสนุนและต่อต้านทาสต่างก็รีบรุกไปยังเขตแคนเพื่อให้แน่ใจว่าฝ่ายของตนจะเป็นฝ่ายมีชัยชนะ ก่อให้เกิดการนองเลือดขึ้นในแคนซัส นอกจากนี้ กฎหมายฉบับนี้ยังทำให้มีการก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ขึ้นอีกด้วย

แคนซัสแคนเลือด (Bleeding Kansas)

หลักการของคักลาสในเรื่องอำนาจอธิปไตยของปวงชนที่ปรากฏในกฎหมาย
แคนซัส-เนแบรสกาได้ถูกนำมาปฏิบัติเป็นครั้งแรกในเขตแคนแคนซัส

ทันทีที่กฎหมายแคนซัส-เนแบรสกามีผลใช้บังคับได้ กลุ่มต่อต้านทาสฝ่ายเหนือได้
ก่อตั้ง New England Emigrant Aid Company ขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้คนเข้าไปอยู่ใน
แคนซัสให้มาก เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาเลือกตั้งฝ่ายต่อต้านทาสจะได้มีชัยชนะ พวกต่อต้านทาส
เหล่านี้ได้ตั้งเมืองลอเรนซ์ (Lawrence) โทปิกา (Topeka) และเมืองอื่นขึ้น พวก
นิยมทาสฝ่ายใต้ไม่พอใจโดยเฉพาะผู้คนในมิสซูรี พวกเขาจึงพากันอพยพข้ามพรมแดนเข้าไป
ในแคนซัสและตั้งเมืองแอทชิสัน (Atchison) เลเวนเวิร์ธ (Leavenworth)
ลีคอมป์ตัน (Lecompton) ขึ้น เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติเขตแคนในวันที่ 30
มีนาคมค.ศ. 1855 พวกนิยมทาสเป็นจำนวนมากได้พากันเดินทางข้ามพรมแดนจากมิสซูรีเข้า
ไปในแคนซัสเพื่อเลือกผู้ที่นิยมทาสเข้าไปเป็นเสียงข้างมากในสภานิติบัญญัติ ผู้ว่าการเขตแคน
แคนซัสแอนดรู เอช. รีเคอร์ (Andrew H. Reeder) จากเพนซิลเวเนียซึ่งแต่งตั้งโดย
ประธานาธิบดีเฟียชได้พยายามขัดขวางการเลือกตั้งที่สกปรกนี้ แต่ถูกประธานาธิบดีเฟียชปลด
ออกจากตำแหน่งและส่งคนใหม่มาแทน พวกนิยมทาสได้ตั้งรัฐบาลขึ้นที่ชอว์นีมิชชัน (Shawnee
Mission) และประกาศรัฐธรรมนูญที่อนุญาตให้มีทาสและให้เสรีภาพแก่เจ้าของทาส

ฝ่ายต่อต้านทาสได้ประกาศไม่ยอมรับรัฐบาลนิยมทาสหรือรัฐธรรมนูญของฝ่ายนิยม
ทาสและได้ประชุมกันที่โตปิการะหว่างวันที่ 23 ตุลาคม-2 พฤศจิกายนค.ศ. 1855 ประกาศ
รัฐธรรมนูญที่ห้ามระบบทาสออกมา และในวันที่ 15 มกราคมค.ศ. 1856 พวกต่อต้านทาสก็ได้
จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติและผู้ว่าการขึ้น ด้วยเหตุนี้แคนซัสจึงมี 2 รัฐบาลใน
เวลาเดียวกันคือที่โตปิกาและชอว์นีมิชชัน ประธานาธิบดีเฟียชจึงตัดสินใจสนับสนุนรัฐบาลที่
ชอว์นีมิชชัน

เมื่อมีรัฐบาลที่เป็นศัตรูกันสองรัฐบาลเช่นนี้ ความตึงเครียดภายในเขตแคนจึง
ได้ก่อตัวขึ้นและได้นำไปสู่สงครามกลางเมือง ผู้คนที่สนับสนุนให้แคนซัสเป็นรัฐเสรีได้พากัน
สร้างป้อมขึ้นล้อมรอบเมืองลอเรนซ์ แต่ก็ยังถูกปล้นและเผาโดยพวกนิยมทาสจากมิสซูรีหรือ
พวกนักเลงชายแดนในวันที่ 21 พฤษภาคมค.ศ. 1856 มีผู้เสียชีวิต 2 คน เพื่อแก้แค้น ใน

คืนวันที่ 24 พฤษภาคม จอห์น บราวน์ (John Brown) จากออสวาโตมีย์ (Osawatomie) จึงนำพรรคพวก 6 คนบุกเข้าโจมตีที่ตั้งถิ่นฐานของพวกนิมทาสที่พอตตาว่าโตมีย์ครีก (Pottawatomie Creek) สังหารผู้นิยมนทาส 5 คน การสังหารหมู่ครั้งนี้เป็นการก่อให้เกิดสงครามแบบกองโจรขึ้น ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ต่างส่งอาวุธเข้าไปในเขตแดนเพื่อช่วยเหลือฝ่ายของตน มีผลทำให้ผู้คนกว่า 200 คนต้องสูญเสียชีวิตไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้จึงรู้จักกันทั่วไปว่า "แกนซัสแคนเลือด"

ในค.ศ. 1857 ประธานาธิบดีบุคคานันได้สัญญาที่จะฟื้นฟูความเป็นระเบียบเรียบร้อยในแกนซัส และให้โอกาสแก่ผู้ตั้งถิ่นฐานทั้งสองฝ่ายได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ทาส ให้จัดร่างรัฐธรรมนูญของแกนซัสขึ้นเพื่อขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐ ประธานาธิบดีบุคคานันเองสนับสนุนรัฐธรรมนูญลีคอมป์ตัน (Lecompton Constitution) ซึ่งร่างโดยฝ่ายนิยมนทาส จึงเสนอให้รัฐสภา (ค.ศ. 1858) อนุมัติให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นหลักในการปกครองของแกนซัส แต่ไม่เป็นผลเพราะได้รับการคัดค้านจากพวกเคโมแครตฝ่ายเหนือและชาวแกนซัสที่ต้องการเป็นรัฐเสรี ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1858 รัฐสภาได้ประกาศกฎหมายออกมามบับหนึ่งเรียกว่า English Bill กำหนดให้ประชาชนในแกนซัสลงมติอีกครั้งหนึ่งว่าจะรับหรือไม่รับรัฐธรรมนูญลีคอมป์ตัน โดยสัญญาว่าแกนซัสจะมีฐานะเป็นมลรัฐทันทีและจะได้รับที่ดินจากรัฐบาลสหพันธรัฐอีกด้วยหากประชาชนลงมติดำเนินรับรัฐธรรมนูญลีคอมป์ตัน หากประชาชนปฏิเสธ แกนซัสก็จะมีฐานะเป็นเขตแดนต่อไป ปรากฏว่าชาวแกนซัสลงมติไม่รับรัฐธรรมนูญลีคอมป์ตันด้วยคะแนนเสียง 11,812 ต่อ 1,926 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชาวแกนซัสไม่ต้องการมีทาส ด้วยเหตุนี้แกนซัสจึงต้องรอไปจนถึงค.ศ. 1861 จึงได้เข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐในฐานะมลรัฐเสรี

คดีเกรก สกอต (Dred Scott Case)

ในสมัยของประธานาธิบดีเจมส์ บุคคานัน (James Buchanan) การขัดแย้งระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาได้ทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อศาลสูงสุดได้พิพากษาคดีเกรก สกอตในค.ศ. 1857

เกรก สกอตเป็นทาสรับใช้ในบ้านของนายแพทย์จอห์น อีเมอร์สัน (Dr. John

Emerson) ศัลยแพทย์ทหารบกแห่งมิสซูรี ในค.ศ.1834 สกอตได้ติดตามนายของเขาจาก เซนต์หลุยส์ มิสซูรี มลรัฐมีทาสไปยังอิลลินอยส์ซึ่งเป็นมลรัฐเสรีและไม่ยังเขตแดนวิสคอนซิน (หรือเขตแดนมินนิโซตาในค.ศ.1856) ซึ่งเป็นเขตแดนที่ถูกห้ามไม่ให้มีทาสโดยข้อประนี ประนอมมิสซูรีแห่งค.ศ.1820 ในค.ศ.1838 สกอตได้ติดตามนายของเขากลับมาอยู่ใน มิสซูรีตามเดิม ต่อมาในค.ศ.1846 หลังจากนายแพทย์อีเมอร์สันถึงแก่กรรมแล้ว ผู้ต่อต้าน ทาสในมิสซูรีได้ยุบให้สกอตฟ้องศาลแห่งรัฐมิสซูรีเพื่อขอความเป็นไทจากนางอีเมอร์สันซึ่ง เป็นผู้ต่อต้านทาสคนหนึ่ง โดยอ้างเหตุผลว่าการอาศัยอยู่ในดินแดนเสรีได้ทำให้ฐานะทาส ของเขาสิ้นสุดลง ศาลชั้นต้นให้ความเป็นไทแก่เขาตามคำร้อง แต่เมื่อคดีนี้ไปถึงศาลสูงสุด แห่งรัฐมิสซูรีในค.ศ.1852 ศาลสูงสุดได้กลับคำตัดสินของศาลชั้นต้น

ฝ่ายต่อต้านทาสต้องการให้มีการนำคดีเครค สกอตไปฟ้องร้องยังศาลสหพันธ์ และเพื่อความถูกต้อง สกอตจะต้องตกไปเป็นของเจ้าของคนใหม่ที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในมิสซูรีเสีย ก่อน ดังนั้น สกอตจึงถูกขายให้กับพี่ชายของนางอีเมอร์สันคือจอห์น เอฟ.เอ.แซนฟอร์ด (John F.A. Sanford) แห่งนิวยอร์ก ทำให้คดีนี้เกี่ยวข้องกับบุคคลจากมลรัฐสองมลรัฐ คดีจึงถูกนำไปฟ้องยังศาลสหพันธ์ในค.ศ.1856 คดีเครค สกอตจึงไม่เพียงแต่เป็นคดีที่จะตัดสิน โชกชะตาของทาสนิโกรคนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเป็นการลงเชิงเกี่ยวกับการขัดแย้งเรื่อง ทาสของฝ่ายต่อต้านและสนับสนุนทาส แต่ไม่ว่าผลการตัดสินของศาลจะเป็นอย่างไรก็ตาม นายทนายใหม่ของสกอตก็ได้ตั้งใจที่จะให้ความเป็นไทแก่เขาอยู่แล้ว

คดีเครค สกอตนี้มีผู้พิพากษาทั้งหมด 9 คน เป็นผู้พิพากษาจากพรรคเดโมแครต ภาคใต้ 5 คน จากพรรคเดโมแครตภาคเหนือ 2 คน จากพรรควิก 1 คนและจากพรรค รีพับลิกัน 1 คน ผู้พิพากษาทั้งหมดแยกกันตัดสินแล้วนำคำพิพากษามารวมกัน ผลของคำ พิพากษาปรากฏว่าส่วนใหญ่เหมือนกัน จะมีแตกต่างกันบ้างก็เป็นส่วนน้อย คำพิพากษาของ ประธานศาลสูงสุดโรเจอร์ บี. ทานี (Roger B. Taney) จึงเป็นคำพิพากษาชี้ขาดของ คดีนี้

ในวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ.1857 ประธานศาลสูงสุดทานีได้อ่านคำพิพากษาว่า สกอต (รวมทั้งทาสคนอื่นๆและลูกหลาน) ไม่ได้เป็นพลเมืองของสหรัฐหรือมลรัฐมิสซูรี ดังนั้นจึงไม่มีสิทธิที่จะนำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาลแห่งมลรัฐหรือศาลสหพันธ์ ผู้ร่างรัฐธรรมนูญไม่

เคยมีเจตนาที่จะร่างรัฐธรรมนูญเพื่อนิโกร และถึงแม้ว่าสหรัฐใดรัฐหนึ่งจะอนุญาตให้นิโกรเป็นพลเมืองของรัฐ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะได้รับสิทธิเป็นพลเมืองของประเทศ การเข้าไปพักอาศัยเป็นการชั่วคราวในเขตแดนเสรีก็ไม่ได้ทำให้สกอตเป็นอิสระชนได้ นอกจากนี้ ประธานศาลสูงทอนียังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ข้อประนีประนอมมิสซูรีไม่เป็นรัฐธรรมนูญ ไม่มีผลใช้บังคับเพราะรัฐสภาไม่มีอำนาจห้ามระบบทาสในเขตแดน โดยทอนีอ้างบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 5 ที่กล่าวว่า รัฐสภาไม่มีอำนาจในการคัดสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สินของบุคคลโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทาสนั้นถือเป็นทรัพย์สินส่วนตัวบุคคลด้วย

การคัดสิทธิก็เกรง สกอตทำให้ฝ่ายใต้พอใจมากเพราะมองเห็นแล้วว่าระบบทาสได้รับการปกป้องโดยรัฐธรรมนูญในทุกส่วนของประเทศ ส่วนฝ่ายต่อต้านทาสได้ประณามศาลสูงสุดอย่างรุนแรง เพราะเห็นว่าการคัดสิทธิก็เกรง สกอตได้ทำลายอำนาจอธิปไตยของปวงชน ตลอดจนอนุคมการดินแดนเสรีของพรรครีพับลิกัน เพราะฉะนั้นฝ่ายต่อต้านทาสจึงได้ต่อสู้เพื่อให้ชนะการเลือกตั้งในค.ศ. 1860 เพื่อจะได้เลิกระบบทาส

กรณีแมกซิมิเลียน (Maximilian Affair)

เกิดขึ้นในเม็กซิโกในขณะที่สหรัฐอเมริกากำลังทำสงครามกลางเมืองอยู่ โดยจักรพรรดินโปเลียนที่ 3 (Napoleon III) แห่งฝรั่งเศสได้ก่อตั้งจักรวรรดิขึ้นในเม็กซิโก และสถาปนาอาชคยุกแมกซิมิเลียนแห่งออสเตรีย (Archduke Maximilian of Austria) ขึ้นเป็นจักรพรรดิ การกระทำนี้เป็นการละเมิดหลักการมอนโรซึ่งสหรัฐอเมริกาคำนึงถึง

ตั้งแต่หลังสงครามกับสหรัฐอเมริกา (Mexican War, 1846-1848) เป็นต้นมา เม็กซิโกอยู่ในสภาพยุ่งเหยิง เป็นเวลาถึง 10 ปีที่พวกอนุรักษนิยม (Conservative) ซึ่งนิยมการปกครองแบบมีกษัตริย์กับพวกเสรีนิยม (Liberal) ซึ่งนิยมการปกครองแบบสาธารณรัฐได้ต่อสู้กันเพื่ออำนาจทางการเมือง ในค.ศ. 1855 พวกเสรีนิยมสามารถล้มอำนาจการปกครองแบบเผด็จการของประธานาธิบดีซันตา อันนาได้สำเร็จและทำการปกครองประเทศแทน รัฐบาลเสรีนิยมซึ่งมีเบนิโต ฮัวเรซ (Benito Juárez) เป็นประธานาธิบดีได้ตั้งเวรากูซ (Vera Cruz) เป็นเมืองหลวง ได้ทำการปฏิรูปโครงสร้าง

สร้างการปกครองให้เหมือนกับสหรัฐอเมริกา และยังได้ทำการปฏิรูปในวงการศาสนา ออกกฎหมายที่เข้มงวดเพื่อควบคุมวัดโรมันแคธอลิกและเจ้าของที่ดินรายใหญ่โดยพยายามยกเลิกการครอบครองที่ดินตลอดไปของวัด ส่วนพวกอนุรักษนิยมได้ตั้งเม็กซิโก ซิตี้เป็นเมืองหลวง พวกที่ต้องการฟื้นฟูการปกครองระบบกษัตริย์และคุ้มครองสิทธิพิเศษของวัดแคธอลิกและเจ้าของที่ดินรายใหญ่

การปฏิรูปของรัฐบาลเสรีนิยมก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น (ค.ศ. 1857-1860) ระหว่างพวกเสรีนิยมกับพวกอนุรักษนิยม สงครามนี้เรียกว่า สงครามแห่งการปฏิรูป (War of the Reform) ในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 1860 พวกเสรีนิยมมีชัยชนะในการรบ ประธานาธิบดีฮัวเรซจึงนำกฎหมายปฏิรูปออกใช้บังคับทั่วประเทศ การสงครามทำให้การคลังของเม็กซิโกอยู่ในฐานะลำบากและเกือบจะล้มละลาย จึงก่อให้เกิดการขัดแย้งกับประเทศมหาอำนาจอื่น รัฐบาลของประธานาธิบดีฮัวเรซได้ประกาศกฎอัยการศึกออกมาเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 1861 (Decree of July 17, 1861) ปฏิเสธไม่ยอมชดเชยหนี้สินที่เกิดขึ้นในสมัยรัฐบาลก่อนๆ ซึ่งเป็นหนี้อังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน มาตั้งแต่ ค.ศ. 1850 เป็นเงินกว่า 80 ล้านดอลลาร์ มหาอำนาจทั้ง 3 จึงส่งผู้แทนไปประชุมร่วมกันที่ลอนดอนและได้ตกลงกันตามสัญญาแห่งลอนดอน (Treaty of London) เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 1861 ว่าทั้ง 3 ประเทศจะร่วมมือกันใช้กำลังบังคับเม็กซิโกเพื่อเก็บหนี้สินของตน แต่จะไม่แทรกแซงในเหตุการณ์ด้านการเมืองของเม็กซิโกซึ่งเป็นเรื่องภายในประเทศ ในวันที่ 17 ธันวาคม กองทัพบกและเรือของทั้ง 3 มหาอำนาจเดินทางไปถึงเม็กซิโกและยึดเวรacruz ไว้ได้ หลังจากนั้นได้เกิดการขัดแย้งกันขึ้นระหว่างมหาอำนาจทั้ง 3 อังกฤษและสเปนจึงถอนทหารกลับไปหลังจากที่ได้ตกลงกับเม็กซิโกแล้ว ส่วนฝรั่งเศสไม่ยอมถอนทหารกลับเพราะเหตุการณ์ครั้งนี้จะเป็นโอกาสให้จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 ช่วยเหลือชาวเม็กซิกันที่นิยมระบบราชาธิปไตยโค่นล้มรัฐบาลสาธารณรัฐ และพระองค์ยังทรงหวังที่จะก่อตั้งจักรวรรดิแคธอลิกขึ้นในเม็กซิโก ปกครองโดยเจ้าชายยุโรปที่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากฝรั่งเศส บุคคลที่จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 สนพระทัยคืออาชคยูกแมกซิมิเลียนแห่งออสเตรีย อนุชาจักรพรรดิฟรานซิสโจเซฟแห่งราชวงศ์แฮปส์เบิร์ก (Francis Joseph of Hapsburg) อาชคยูกแมกซิมิเลียนทรงเสกสมรสกับเจ้าหญิงคาร์โลตา (Carlota หรือ Charlotte) แห่งเบลเยียม

ทั้งสองพระองค์ทรงเปื้อน่ายชีวิตที่สุขสบายแต่ไม่มีจุดหมายในราชสำนักออสเตรีย ดังนั้นจึงเป็นการง่ายที่จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 จะชักชวนให้ไปครองเม็กซิโก

ในวันที่ 7 มิถุนายนค.ศ. 1863 กองทัพฝรั่งเศสสามารถยึดเม็กซิโก ชีคิโตและประกาศตั้งรัฐบาลใหม่ สถาปนาอาชคยูกแมกซิมิเลียนขึ้นเป็นจักรพรรดิโดยได้รับการสนับสนุนจากพวกอนุรักษนิยมผ่านสภาขุนนาง (Assembly of Notables หรือ Junta de Notables) ในวันที่ 10 เมษายนค.ศ. 1864 จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 กับอาชคยูกแมกซิมิเลียนได้ลงนามในข้อตกลงแห่งมิรามาร์ (Convention of Miramar) ซึ่งตกลงกันว่า อาชคยูกแมกซิมิเลียนจะปกครองเม็กซิโกในฐานะจักรพรรดิ และจักรพรรดินโปเลียนที่ 3 สัญญาที่จะให้กองทัพฝรั่งเศสอยู่ในเม็กซิโกต่อไปอีก 3 ปีเพื่อช่วยเหลือจักรพรรดิใหม่

จักรพรรดิแมกซิมิเลียนและพระราชินีเดินทางถึงเม็กซิโก ชีคิโตในวันที่ 12 มิถุนายนค.ศ. 1864 โดยไม่มีความรู้เกี่ยวกับดินแดนที่พระองค์ไปปกครองเลย การปกครองของจักรพรรดิแมกซิมิเลียนประสบปัญหาตั้งแต่เริ่มต้นเพราะพระองค์ทรงปฏิเสธไม่ยอมคืนที่ดินที่ถูกริบไปแก่พวกพระและไม่ยอมสงบศึกกับพวกเสรีนิยม ต่อมาจักรพรรดินโปเลียนที่ 3 ทรงมองเห็นความล้มเหลวของจักรวรรดิที่พระองค์ตั้งขึ้นและไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้เพราะได้รับการต่อต้านจากชาวฝรั่งเศส และจากรัฐมนตรีต่างประเทศวิลเลียม เอช. ซูเอิร์ทแห่งสหรัฐอเมริกา

ชาวอเมริกันต่อต้านการกระทำของจักรพรรดินโปเลียนที่ 3 อย่างรุนแรง แต่เนื่องจากอยู่ในระหว่างสงครามกลางเมืองรัฐบาลสหพันธ์จึงไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากประท้วง ในค.ศ. 1864 สภาผู้แทนราษฎรได้ผ่านมติออกมาซึ่งกล่าวว่า สหรัฐอเมริกาปฏิเสธไม่ยอมรับรัฐบาลราชาธิปไตยใดๆที่สถาปนาขึ้นบนความพินาศของรัฐบาลประชาธิปไตยในอเมริกาภายใต้การอุปถัมภ์ของมหาอำนาจยุโรป ต่อมาเมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงสหรัฐอเมริกาจึงส่งทหารประมาณ 50,000 คนไปประจำอยู่ที่แม่น้ำรีโอ แกรนด์ชายแดนเม็กซิโก เพื่อบีบบังคับให้ฝรั่งเศสถอนทหารออกไป จักรพรรดินโปเลียนที่ 3 ได้ถอนทหารฝรั่งเศสออกจากเม็กซิโกในเดือนมีนาคมค.ศ. 1867 ส่วนจักรพรรดิแมกซิมิเลียนได้พยายามรักษาสถาบันไว้โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากฝรั่งเศสหรือประเทศอื่นในยุโรป ในวันที่ 14 พฤษภาคมค.ศ. 1867 จักรพรรดิแมกซิมิเลียนถูกเบนิตโต ฮัวเรซและพวกเสรีนิยมจับ และถูก

ปลงพระชนม์ในวันที่ 19 มิถุนายน ปีเดียวกัน ส่วนพระนางคาร์โลตาซึ่งขณะนั้นอยู่ในยุโรป ทรงสูญเสียพระสติและสิ้นพระชนม์ในค.ศ. 1927 ในเม็กซิโกฮัวเรซสามารถฟื้นฟูความสงบของประเทศและได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับกรณีแมกซิมิเลียนี่ แม้ว่าจะไม่ได้มีการกล่าวถึงหลักการมอนโรเลยก็ตาม แต่การที่สหรัฐอเมริกาสามารถบีบบังคับให้ฝรั่งเศสถอนตัวออกไปจากเม็กซิโกได้สำเร็จนั้น เท่ากับว่าหลักการมอนโรได้เข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ หนังสือพิมพ์ สมาชิกรัฐสภาและประชาชนต่างกล่าวถึงการแทรกแซงเม็กซิโกของฝรั่งเศสในแง่ของหลักการมอนโรทั้งสิ้น กรณีแมกซิมิเลียนี่ทำให้หลักการมอนโรได้รับความเชื่อถือจากประเทศอื่นมากขึ้น

การซื้ออะแลสกา (The Purchase of Alaska, 1867)

อะแลสกาอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของแคนาดา มีขนาดใหญ่กว่าเท็กซัส 2 เท่าและมีประชาชนอาศัยอยู่ประมาณ 20,000 คน เนื่องจากอะแลสกาอยู่ห่างไกลจากกรุงมอสโกมาก รัฐบาลรัสเซียจึงไม่สามารถปกครองหรือป้องกันได้อย่างแท้จริง ดังนั้น อะแลสกาจึงเป็นเขตแดนที่ค่อยพัฒนาของรัสเซีย

ต่อมากิจการของบริษัทขนสัตว์รัสเซีย-อเมริกัน (Russian-American Fur Company) เริ่มเสื่อมลง และการพ่ายแพ้ของรัสเซียต่ออังกฤษในสงครามไครเมีย (Crimean War) ทำให้รัสเซียกลัวว่าจะต้องสูญเสียอะแลสกาให้อังกฤษ ดังนั้น ในเดือนธันวาคมค.ศ. 1866 ชาร์ลส์ เลิกซานเดอร์ที่ 2 จึงรับสั่งให้ทูตรัสเซียประจำสหรัฐอเมริกาเสนอขายอะแลสกาแก่สหรัฐอเมริกา รัฐมนตรีต่างประเทศซูเอิร์ดจึงรีบฉวยโอกาสตกลงทำสัญญาซื้ออะแลสกาจากรัสเซียในราคา 7,200,000 ดอลลาร์ ซึ่ง เป็นราคาที่ต่ำกว่า 2 เซนต์ต่อหนึ่งเอเคอร์ สัญญานับนี้ลงนามกันเมื่อวันที่ 30 มีนาคมค.ศ. 1867

เพื่อตอบแทนที่รัสเซียเป็นมิตรที่ดีต่อสหรัฐอเมริกาในระหว่างสงครามกลางเมือง สภาวเฒันเตจึงได้ให้สัตยาบันสัญญาซื้ออะแลสกาเมื่อวันที่ 9 เมษายนค.ศ. 1867 แต่สภาผู้แทนราษฎรชักขวางสัญญานับนี้และไถ่ถ่วงเวลาไม่ยอมให้สัตยาบันไปอีกระยะหนึ่งจน

กระทั่งทศวรรษที่ยี่สิบให้สินบนแก่สมาชิกบางคน สถาปนาบรรณารักษ์จึงได้ให้สัตยาบันสัญญาซื้ออะแลสกา

ประชาชนชาวอเมริกันให้การสนับสนุนซื้อเอิร์คในการซื้ออะแลสกาน้อยมาก ทั้งนี้เพราะชาวอเมริกันส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าอะแลสกาเป็นอะไร เป็นเมืองหรือสัตว์หรือเครื่องคัมภีร์ใหม่ ส่วนหนังสือพิมพ์เรียกบริเวณนั้นว่า "ถังน้ำแข็งของยูเอิร์ค"

การซื้ออะแลสกาในครั้งนี้ทำให้สหรัฐอเมริกาสามารถยึดกันมหาอำนาจอีกชาติหนึ่งออกไปจากซีกโลกตะวันตก และทำให้สหรัฐอเมริกาได้ครอบครองดินแดนอีกประมาณ 600,000 ตารางไมล์ ซึ่งในภายหลังกลายเป็นดินแดนที่มีทรัพยากรมีค่าหลายชนิด เช่น ปลา ชนสัตว์ ไม้ ถ่านหิน และแร่อื่นๆ

ชาวอเมริกันสนใจอะแลสกามากขึ้นเมื่อมีการพบทองในค.ศ. 1896 ก่อให้เกิดการตื่นทองขึ้น ผู้คนจากทุกๆส่วนของสหรัฐอเมริกาและแคนาดาพากันเดินทางสู่อะแลสกาเพื่อหาทอง

อะแลสกาได้ขอเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐตั้งแต่ค.ศ. 1916 แต่รัฐสภาได้ลงมติยอมรับอะแลสกาเป็นสมาชิกของสหรัฐเป็นมลรัฐที่ 49 เมื่อเดือนมิถุนายนค.ศ. 1958

อาณาจักรปศุสัตว์ (Cattle Kingdom)

เป็นอุตสาหกรรมปศุสัตว์แห่งที่ราบใหญ่ภาคกลางของสหรัฐอเมริกา (the Great Plains) คือบริเวณระหว่างลองจิจูดที่ 98° กับทิวเขาร็อกกี และจากแคนาดาถึงเม็กซิโก การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมปศุสัตว์เป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสหรัฐอเมริกาจากประเทศกสิกรรมเป็นประเทศอุตสาหกรรม ในค.ศ. 1869 เมื่อรถไฟเครื่องทำความเย็นได้บรรทุกเนื้อจากชิคาโกซึ่งเป็นศูนย์กลางโรงงานชำสัตว์ได้ไปถึงนิวยอร์ก ก่อให้เกิดยุคใหม่ของอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ ตลาดเปิดรับซื้อปศุสัตว์อย่างไม่จำกัดจำนวน ทำให้ทุ่งหญ้าในบริเวณที่ราบใหญ่เป็นที่สนใจมากขึ้น

การเลี้ยงปศุสัตว์เป็นอุตสาหกรรมสำคัญในเทศจัสมมาเป็นเวลานานแล้ว โดยชาวสเปนและชาวเม็กซิกันเป็นผู้เริ่มเลี้ยงก่อน ต่อมาชาวเทศจัสก็ไค้เป็นเจ้าของกิจการนี้ เมื่อมีการอพยพไปทางตะวันตกสู่ที่ราบใหญ่กันมากขึ้น ชาวอเมริกันจึงเริ่มสนใจเลี้ยงปศุสัตว์

เพื่อเป็นเสบียงสำหรับผู้พยพ ก่อนค.ศ. 1860 รัฐอาร์คันซอ โอไอวา แคนซัสและมิสซูรี กลายเป็นรัฐชั้นนำในการเลี้ยงปศุสัตว์ ภายหลังสงครามกลางเมือง การเลี้ยงปศุสัตว์ได้ เจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ เจ้าของปศุสัตว์ได้เลี้ยงเลี้ยงวัวของคนในที่ดิน สาธารณะในเท็กซัสซึ่งมีหญ้าอุดมสมบูรณ์และไม่มีใครล้อมรั้ว เจ้าของปล่อยให้ฝูงวัวหากิน เอง การเลี้ยงแบบนี้เรียกว่า open range พวกโคบาล (cowboy) มีหน้าที่คอยป้องกันไม่ให้วัวของคนไปปะปนกับของเจ้าของอื่นและคอยป้องกันโจรขโมยวัว พอถึงฤดูใบไม้ผลิ พวกโคบาลก็จะค่อนวัวเขายาว (longhorn) ไปยังที่พัคเพื่อตีตรา และพอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะค่อนฝูงวัวจากเท็กซัสข้ามที่ดินสาธารณะซึ่งยังไม่มีรั้วกันรอนแรมขึ้นเหนือไปยังสถานี รถไฟในแคนซัสและเนแบรสกา พวกวัวได้กินหญ้าไปตลอดทาง ดังนั้นกว่าจะถึงจุดหมาย ปลายทางวัวเหล่านั้นก็อ่อนทวนสมบูรณ์ดี การเดินทางแบบนี้เรียกว่า "การค่อนสัตว์รอนแรม" (long drive)

การค่อนสัตว์รอนแรมนี้เกิดขึ้นเพราะ ราคาในเท็กซัสตกลง ความขาดแคลน และราคาที่สูงในภาคตะวันตกตอนกลาง (Midwest) และสงครามกลางเมือง ใน ระหว่างค.ศ. 1866-1885 วัวประมาณ 5.5 ล้านหัวถูกค่อนจากเท็กซัสขึ้นเหนือ การค่อน สัตว์รอนแรมจึงก่อให้เกิดเมืองโคบาลขึ้น (cowtowns) เช่น อบิลีน (Abilene) คอคจ์ ซิตี้ (Dodge City) และวิชิตา (Wichita) ในแคนซัส ซิดนีย์ (Sydney) และ โอกัลลาลา (Ogallala) ในเนแบรสกา ลารามี (Laramie) และไชเอน (Cheyenne) ในไวโอมิง จากเมืองเหล่านี้วัวถูกส่งไปยังโรงฆ่าสัตว์ในชิคาโก ต่อมา การเลี้ยงปศุสัตว์ได้ขยายเข้าไปในบริเวณลุ่มแม่น้ำมิสซูรี มีคอกปศุสัตว์ใหญ่ๆเกิดขึ้นมากมาย ในโคโลราโด ไวโอมิง แคนซัส เนแบรสกา มอนทานา (Montana) และดาโกตา (Dakota) เพราะบริเวณเหล่านี้มีที่ดินสาธารณะที่อุดมสมบูรณ์มากมาย

ความเจริญรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมปศุสัตว์ได้ขึ้นถึงขีดสุดในราวค.ศ. 1885 หลังจากนั้นก็เริ่มเสื่อมลง เพราะ

1. พวกคนเลี้ยงแกะจากชายฝั่งตะวันตกได้นำฝูงแกะของคนเข้าไปยังที่ดิน สาธารณะที่ยังไม่ได้ล้อมรั้วในบริเวณที่ราบใหญ่ และฝูงแกะกินหญ้าจนเหี้ยนจนฝูงวัวไม่ สามารถกินได้ เจ้าของปศุสัตว์จึงจำเป็นต้องหาทุ่งหญ้าใหม่ นอกจากนี้การต่อสู้กับเจ้าของ

และทำให้เจ้าของปลุสค์ต้องสูญเสียวัวและอุปกรณ์ราคาแพง

2. พวกชาวนาซึ่งอพยพมาจากภาคตะวันออก ได้เข้ามาจับจองที่ดินบริเวณทุ่งหญ้า มีการแบ่งที่ออกเป็นแปลงเล็กแปลงน้อยและล้อมรั้วลวดหนาม ชับไล่พวกเลี้ยงปลุสค์ที่ไม่มีใบอนุญาตตามกฎหมายออกจากที่ดินที่เคยครอบครองมาก่อน แล้วพวกชาวนาพวกนี้ก็เริ่มเลี้ยงวัวที่มีน้ำหนักมากกว่า มีเนื้อมากกว่าและนุ่มกว่าพวกวัวเชาขาว เพื่อส่งไปขายตามความต้องการของคนในภาคตะวันออก รั้วลวดหนามช่วยป้องกันวัวหายได้ดีและเจ้าของเก็บทุนหญ้าไว้สำหรับวัวของตนในฤดูหนาวด้วย

3. นักลงทุนจากภาคตะวันออกและต่างประเทศหวังที่จะไถ่กำไรมหาศาลจากอุตสาหกรรมปลุสค์ในภาคตะวันตก จึงพากันลงทุนซื้อที่ดิน สิทธิในการใช้น้ำและฝูงปลุสค์เป็นเงินหลายล้านดอลลาร์ ต่อมาพวกนี้ก็ประสบปัญหาขาดทุนย่อยยับ เพราะต้องแข่งขันกับผลผลิตของพวกชาวนาและคนเลี้ยงแกะที่พากันหลั่งไหลเข้ามาอยู่ที่ราบใหญ่ ทำให้ฝูงวัวมีจำนวนมากเกินไป เมื่อสินค้ามีมากกว่าความต้องการซื้อ ราคาเนื้อสัตว์จึงตกต่ำ นอกจากนั้น พวกสัตว์ยังเสียชีวิตไปมากจากความแห้งแล้งในฤดูร้อน (ค.ศ. 1885-1886) และความหนาวอันทารุณของพายุหิมะ (ค.ศ. 1886-1887) ทำให้คนเลี้ยงปลุสค์ต้องเปลี่ยนอาชีพใหม่

4. สถานิติบัญญัติแห่งรัฐแคนซัสและโคโลราโดได้ออกกฎหมายตรวจตราและห้ามการตอนวัวจากเทศชัศข้ามเขตแดนของรัฐ

5. การขนส่งที่เจริญกว่าการตอนสัตว์แบบรอนแรม มีทางรถไฟตัดผ่านไปมาหลายสาย มีการกำหนดค่าขนส่งและค่าโดยสารที่ตายตัว

สงครามของพวกอินเดียนในภาคตะวันตก

เป็นสงครามที่รู้จักกันดีที่สุด สงครามเหล่านี้เกิดขึ้นในบริเวณที่ราบใหญ่ (the Great Plains) ทางภาคตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีระหว่างค.ศ. 1861-1890

บริเวณที่ราบใหญ่เป็นที่อยู่ของอินเดียนที่ราบหลายเผ่า (ภูเขา 4) หรือประมาณ 2/3 ของอินเดียนทั้งหมด บางเผ่าก็เป็นมิตรกับคนผิวขาว แต่บางเผ่าก็ดุร้ายและชำนาญในการรบ ถึงแม้นคนผิวขาวจะเคยมีปัญหากับพวกอินเดียนเป็นระยะมาตั้งแต่ครั้งสเปนมาเริ่มตั้งถิ่นฐานแล้ว แต่ก็ไม่รุนแรงเท่าใดนัก ต่อมาประมาณค.ศ. 1850 สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปเมื่อคนผิวขาวอพยพไปทางตะวันตกมากขึ้น โดยเฉพาะผู้ที่อพยพข้ามบริเวณที่ราบใหญ่ไปสู่ออริกอน พวกเมืองแร่ซึ่งเข้าไปค้นหาแร่ได้ขอความคุ้มครองจากรัฐบาล เมื่อได้มีการจัดตั้งเขตแคนแคนซัส-เนแบรสกาขึ้น พวกนักการเมืองจึงเรียกร้องให้รัฐบาลขับไล่พวกอินเดียนให้ออกไปจากบริเวณที่ตั้งถิ่นฐานและเส้นทางคมนาคม ในค.ศ. 1851 รัฐบาลสหพันธรัฐจึงได้ประกาศนโยบายใหม่กับพวกอินเดียนเรียกว่า "concentration" คือชักจูงให้พวกหัวหน้าเผ่าอินเดียนที่ราบควบคุมให้คนในเผ่าของตนอยู่แต่ในบริเวณที่คนผิวขาวสัญญาว่าจะไม่รบกวน แต่เนื่องจากที่ที่พวกอินเดียนอยู่นั้นอยู่ระหว่างกลางพวกเมืองแร่ซึ่งขยายเขตแดนเข้ามาจากทางตะวันตก และพวกเกษตรกรซึ่งได้ขยายตัวเข้ามาทางตะวันออก ทำให้พวกอินเดียนเรียนรู้เหมือนพวกอินเดียนในภาคตะวันออกกว่าจะไว้วางใจคนผิวขาวไม่ได้ ที่ทำให้พวกอินเดียนรู้สึกขมขื่นมากขึ้นก็คือ การเอารัดเอาเปรียบและฉ้อโกงของเจ้าหน้าที่สำนักงานยูแอลเอ็น (Bureau of Indian Affairs) ซึ่งโกงที่ดิน การค้า และขายสุราให้ ในขณะที่เดียวกันการรถไฟก็เริ่มสร้างทางผ่านที่ราบใหญ่ทางตะวันตกและภูเขา คนเลี้ยงปศุสัตว์เริ่มค่อนข้างขึ้นเหนือจากเท็กซัส และนักล่าสัตว์ได้ฆ่าวัวป่ามากเกินไปจนความต้องการ เหตุการณ์เหล่านี้กับการไม่รักษาสัญญาของคนผิวขาวทำให้พวกอินเดียนทนไม่ได้จึงต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้ ก่อให้เกิดสงครามของพวกอินเดียนหลายครั้ง เช่น

สงครามของพวกไชเอน-อราปาโฮ (Cheyenne-Arapaho War) เกิดขึ้นในโคโลราโดในระยะเวลาเดียวกับที่เกิดสงครามกลางเมืองคือระหว่างค.ศ. 1861-1864 สาเหตุเพราะพวกชาวเมืองพากันหลั่งไหลเข้าไปในโคโลราโดมากขึ้นเพื่อหาแร่พร้อมทั้งอ้าง

สิทธิในที่ดิน และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลยังได้บังคับให้พวกอราปาโฮกับไซเอนยกเลิกกรรมสิทธิในที่ดินทั้งหมดที่พวกเขาได้รับจากรัฐบาลเมื่อ 10 ปีก่อน พวกนักรบเผ่าไซเอน อราปาโฮ กิโอะวา (Kiowa) อปาเช่ และโคมันเช่ ปฏิเสธและได้ประกาศสงครามกับพวกคนผิวขาว โดยมีแบล็กเคเทิล (Black Kettle) หัวหน้าเผ่าไซเอนเป็นหัวหน้า ตลอดระยะเวลากว่า 3 ปีพวกอินเดียนได้ปล้นสดมภ์ เผาบ้านเรือนและสังหารผู้คน จนทำให้เมืองเดนเวอร์ (Denver) ถูกแยกอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากภาคตะวันออก ในที่สุดแบล็กเคเทิลก็เจรจาขอสงบศึก หลังจากได้รับคำมั่นสัญญาเรื่องความปลอดภัยแล้ว แบล็กเคเทิลก็นำพรรคพวกไปตั้งที่พักอยู่ที่แซนด์ครีก (Sand Creek) ในโคโลราโด ต่อมาในวันที่ 28 พฤศจิกายน ค.ศ. 1864 กองทหารอาสาสมัครภายใต้การนำของพันเอกจอห์น เอ็ม. ชีฟวิงตัน (John M. Chivington) ได้บุกเข้าโจมตีและสังหารหมู่พวกอินเดียนทั้งชาย หญิง และเด็กอย่างทารุณประมาณ 450 คน แบล็กเคเทิลและนักรบจำนวนหนึ่งสามารถหลบหนีไปได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่า การสังหารหมู่ชีฟวิงตัน (Chivington Massacre) ซึ่งทำให้พวกอินเดียนท้อสลดใจต่อไป จนกระทั่งก่อนจะสิ้น ค.ศ. 1865 พวกไซเอน อราปาโฮ กิโอะวา และโคมันเช่จึงยอมสงบศึก และยอมย้ายไปอยู่ในเขตสงวนที่รัฐบาลจัดให้

สงครามเผ่าซิว (Sioux Wars) เกิดขึ้นครั้งแรกในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1862 เมื่อพวกซิวในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของมินนิโซตาได้ก่อการจลาจลขึ้น โดยพวกซิวกลุ่มหนึ่งได้สังหารคนผิวขาว 5 คนที่นิวอุล์ม (New Ulm) เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1862 ความกลัวว่าคนผิวขาวจะแก่งแย่งกับพวกซิวไม่พอใจที่เงินปีและอาหารถูกตัด ลิตเติลโครว์ (Little Crow) จึงนำนักรบซิวกลุ่มหนึ่งโจมตีที่ตั้งฐานของพวกคนผิวขาวและสังหารคนผิวขาวกว่า 700 คน เหตุการณ์นี้ก่อให้เกิดสงครามขึ้น ในที่สุดกองทหารอาสาสมัครของคนขาวสามารถปราบพวกอินเดียนได้ที่วูดเลก (Wood Lake) ในวันที่ 23 กันยายน และที่แคมป์รีลีส์ (Camp Release) ในวันที่ 27 กันยายน การจลาจลสิ้นสุดลงอย่างแท้จริงใน ค.ศ. 1863 เมื่อลิตเติลโครว์เสียชีวิตในการรบ นักรบซิวจึงยอมแพ้และถูกแคว้นคอบ 38 คนในวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1863 พวกซิวที่เหลือถูกย้ายไปอยู่ในเขตแดนดาโกตา (Dakota Territory) ที่ดินในมินนิโซตาถูกริบ

สงครามของพวกอินเดียนในครั้งนี้นับว่าร้ายแรงที่สุดในระหว่างสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา

พวกซูลีได้ออกสงครามขึ้นอีกครั้งระหว่างค.ศ. 1865-1867 สาเหตุเพราะรัฐบาลได้พยายามสร้างถนนที่มีคุณภาพดีตามเส้นทางโบซีแมน (Bozeman Trail) จากบ้อมลารามีในไวโอมิงขึ้นไปทางเหนือไปยังโบซีแมนและเฮเลนา (Helena) ในมอนทานา ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของพวกชาวเหมืองที่ต้องการความสะดวก ถนนสายนี้จะต้องตัดผ่านทุ่งล่าสัตว์ที่ดีที่สุดของพวกซูลีตะวันตก และเพื่อแก้แค้นที่พวกซูลีในมินนิโซตาแพ้ในการรบ เรดคลาวด์ (Red Cloud) หัวหน้าเผ่าซูลีตะวันตกจึงนำนักรบประมาณ 16,000 คนออกรบและทำการรังควานการทำงานสร้างถนน ทำให้มีการสร้างบ้อมขึ้น 3 แห่งตามเส้นทางโบซีแมนเพื่อป้องกันการโจมตี ในเดือนธันวาคมค.ศ. 1866 ขบวนรถขนไม้ถูกโจมตี ร้อยเอกคัมเบิลยู. เจ. เฟตเตอร์แมน (W.J. Fetterman) ได้รับคำสั่งให้นำกองทหารกองเล็กๆไปยังสถานที่เกิดเหตุ นักรบของเรดคลาวด์ได้หนีเข้าป่าไป ร้อยเอกเฟตเตอร์แมนนำทหารติดตามไป จึงถูกพวกอินเดียนโจมตีพ่ายแพ้อย่างย่อยยับที่บ้อมฟิลคาร์นี (Fort Phil Kearney) ทหารทั้ง 82 คนเสียชีวิตหมด ชัยชนะในครั้งนี้ทำให้พวกซูลีโจมตีหนักขึ้นและบ่อยครั้งขึ้นจนกระทั่งโครงการสร้างถนนสายโบซีแมนต้องเลิกล้มไป

การสังหารหมู่ที่ฟิงตันและเฟตเตอร์แมนรวมทั้งการรบย่อยอีกหลายครั้ง ทำให้รัฐบาลสหพันธ์กำหนดนโยบายเกี่ยวกับอินเดียนใหม่ในค.ศ. 1867 ก่อให้เกิดการขัดแย้งกันในรัฐสภาระหว่างพวกตะวันออกและตะวันตกในแง่มนุษยธรรมและการใช้กำลังทหารปราบปราม และในที่สุดก็เกิดการแตกแยกระหว่างกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงการสงคราม (War Department) โดยฝ่ายมหาดไทยมุ่งปลอบขวัญพวกอินเดียนโดยการให้ของขวัญ เงินปี และจัดเขตสงวนให้อยู่ ส่วนกระทรวงการสงครามต้องการที่จะลงโทษพวกอินเดียนอย่างรุนแรง

ในค.ศ. 1867 รัฐสภาได้ส่งคณะทูตสันติภาพซึ่งประกอบด้วยพลเรือน 4 คนและนายทหารชั้นนายพล 3 คนไปเจรจาเพื่อยุติสงครามกับพวกซูลี และเพื่อประกาศนโยบายใหม่เกี่ยวกับการตั้งเขตสงวนเขตเล็กๆขึ้น ซึ่งหมายความว่าพวกอินเดียนจะต้องละทิ้งชีวิตความ

เป็นอยู่แบบเก่าแล้วเข้าไปอยู่ในบริเวณเขตสงวนที่สร้างขึ้นโดยคนผิวขาว และยอมรับการอบรมวัฒนธรรมของคนผิวขาว

รัฐบาลสหพันธ์ได้จัดตั้งเขตสงวนสำหรับพวกอินเดียนขึ้น 2 แห่งที่แบล็กฮิลล์ (Black Hills) ในเขตแคนซัสสำหรับพวกอินเดียนในภาคเหนือ และแบ่งอาณาเขตอินเดียนในโอกลาโฮมา (Oklahoma) ให้พวกอินเดียนที่ราบแห้งภาคตะวันตกเฉียงใต้อยู่เดิมที่รัฐบาลก่อตั้งอาณาเขตโอกลาโฮมาที่แห่งนี้นี้ขึ้นมาเพื่อให้พวกอินเดียนกลุ่ม 5 ชาติจากภาคตะวันออกเฉียงใต้อยู่ นอกจากนี้ยังได้จัดตั้งเขตสงวนเล็กๆขึ้นอีกหลายแห่ง

พวกอินเดียนส่วนใหญ่ปฏิเสธไม่ยอมละทิ้งชีวิตความเป็นอยู่แบบเก่าแล้วเข้าไปอยู่ในเขตสงวน ดังนั้น พวกเขากำลังจับอาวุธขึ้นทำสงครามอีก

ระหว่างค.ศ. 1875-1876 ได้เกิดสงครามของพวกซูล์ขึ้นเป็นครั้งที่ 3 และเป็นครั้งที่เลวร้ายที่สุด สาเหตุเพราะ

1. มีผู้พบทองในบริเวณแบล็กฮิลล์ในค.ศ. 1874 ก่อให้เกิดการตื่นทองขึ้น ผู้คนพากันหลั่งไหลเข้าไปในเขตสงวนแบล็กฮิลล์เพื่อหาทอง

2. การขยายเส้นทางรถไฟสายนอร์เทิร์นแปซิฟิก (Northern Pacific) ข้ามบริเวณที่ราบใหญ่ ทำให้จำนวนวัวป่าลดน้อยลงเพราะถูกฆ่าเพื่อเป็นอาหารของคนสร้างทาง

3. การฉ้อโกงของเจ้าหน้าที่สำนักงานดูแลอินเดียนซึ่งจ่ายอาหารที่คุณภาพเสื่อมแล้วให้พวกอินเดียนเช่น แป้งที่ขึ้นรา เนื้อเน่า ผักหมกที่ขาด เป็นต้น

สาเหตุเหล่านี้ทำให้พวกซูล์ในภาคเหนือโกรธแค้นมาก ในเดือนมีนาคมค.ศ. 1876 ซิตติงบูลล์ (Sitting Bull) และเครซี่ฮอส์ (Crazy Horse) ได้นำพวกซูล์ทั้งที่คินของคนในเขตสงวนในแคนซัสเดินทางเข้าไปในมอนตานา รัฐบาลสหพันธ์จึงส่งกองทหารไปปราบ 3 หน่วย ในวันที่ 25 มิถุนายน ทหาร 264 คนภายใต้การนำของนายพลยอร์ช เอคัสเตอร์ (George A. Custer) ได้ทำการรบกับพวกซูล์ประมาณ 2,500 คนที่ลิตเติลเบลล์ฮอร์น (Little Big Horn) ในมอนตานา ทหารถูกฆ่าตายหมด หลังจากนั้นพวกซูล์ได้แยกย้ายกันไปเพื่อล่าสัตว์สำหรับเป็นอาหารในฤดูหนาว ทำให้พวกซูล์กลุ่มหนึ่งถูกทหารหน่วยใหม่จับได้ในเดือนตุลาคมค.ศ. 1876 และถูกส่งไปอยู่ในเขตสงวนในแคนซัส เครซี่ฮอส์ถูก

ฆ่าตายขณะถูกบังคับให้เข้าคุก ส่วนซิทิงบูลล์ได้นำพรรคพวกกลุ่มหนึ่งหนีไปแคนาดา แต่ต้องประสบกับความอดอยากจึงกลับมายังสหรัฐอเมริกาในค.ศ. 1881 และยอมเข้าไปอยู่ในเขตสงวนในคาโกตาใต้

สงครามเผ่าเนเปอร์เซ (Nez Percé War) พวกอินเดียนเผ่าเนเปอร์เซอาศัยอยู่อย่างสงบกับคนผิวขาวในออริกอนมาเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ ปัญหาเริ่มเกิดขึ้นในค.ศ. 1865 เมื่อผู้ตั้งถิ่นฐานผิวขาวหลายคนได้พากันไล่ไล่ไล่มาสู่บริเวณภาคตะวันตกเฉียงเหนือ และต่างก็กระหายอยากได้บริเวณทุ่งล่าสัตว์ของพวกเขาเนเปอร์เซ พวกเนเปอร์เซจึงก่อสงครามขึ้นในค.ศ. 1877 เพื่อขับไล่คนผิวขาวออกจากออริกอน ในที่สุดรัฐบาลสหพันธ์ก็ได้มาเกี่ยวข้องกับควย โดยบังคับให้พวกเนเปอร์เซยกที่คืนให้รัฐบาล และย้ายพวกเขาไปอยู่ในเขตสงวนในไอดาโฮ (Idaho) พวกเนเปอร์เซปฏิเสธไม่ยอมอยู่ หัวหน้าโจเซฟ (Chief Joseph) ได้นำพรรคพวกซึ่งประกอบด้วยนักรบ 200 คน ผู้หญิงและเด็กหนีไปทางตะวันออกข้ามภูเขาเพื่อไปยังแคนาดา ส่วนทหารก็ได้ติดตามมาอย่างกระชั้นชิดตลอดระยะทาง 1,300 ไมล์ หัวหน้าโจเซฟสามารถพาพรรคพวกหลบหนีทหารไปได้จนถึงมอนตานาและเกือบจะถึงชายแดนแคนาดาอยู่แล้ว กองทหารได้ติดตามไปทัน หัวหน้าโจเซฟและพวกเนเปอร์เซได้ทำการรบกับกองทหารเป็นเวลาถึง 5 วัน ในที่สุดในเดือนตุลาคมค.ศ. 1877 ก็ยอมแพ้เพราะพรรคพวกของเขาบาดเจ็บ ป่วย และอดอยาก หลังจากนั้นพวกเนเปอร์เซถูกส่งกลับไปอยู่ในเขตสงวนในไอดาโฮมา

สงครามเผ่าอปาเช่ (Apache War) เกิดขึ้นในนิวเม็กซิโกและแอริโซนา (Arizona) เนื่องจากฝูงแกะของพวกอินเดียนเผ่านาวาโฮ (Navaho) ซึ่งเป็นญาติของเผ่าอปาเช่ถูกพวกคนผิวขาวขโมย พวกอปาเช่โกรธแค้นมากจึงก่อสงครามขึ้นหลายครั้ง ตั้งแต่ค.ศ. 1861 มีโคชีส (Cochise) และแมงกัส โคโลราโดส (Mangas Colorados) เป็นหัวหน้า แมงกัส โคโลราโดสถูกสังหารในระหว่างสงครามกลางเมืองในค.ศ. 1872 โคชีสได้ตกลงสงบศึก เพื่อแลกกับที่ดินสำหรับพรรคพวกของเขา พวกอปาเช่รวมทั้งโคชีสและพวกนาวาโฮส่วนใหญ่ถูกบังคับให้ไปอยู่ในเขตสงวน โคชีสเสียชีวิตในค.ศ. 1874 ในเขตสงวนนั่นเอง

หัวหน้าเผ่าอาเชอีกคนหนึ่งชื่อ เจโรนิโม (Geronimo) ไม่ยอมจำนนต่อคนผิวขาว ในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1871 เขาได้นำพวกอาเชก่อสงครามขึ้นอีก สาเหตุเนื่องจากการสังหารหมู่พวกอาเชกว่า 100 คนที่ค่ายแกรนต์ (Camp Grant) ในแอริโซนา เจโรนิโมได้นำพรรคพวกออกสู้รบกับคนผิวขาวที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในที่ดินของเผ่าอาเช จนกระทั่งถูกจับใน ค.ศ. 1886 พวกอาเชที่เหลือถูกส่งไปอยู่ในเขตสงวนเล็กๆ ในภาคตะวันตกเฉียงใต้

สงครามการเต้นรำผี (The Ghost Dance War) เกิดขึ้นในบริเวณเขตสงวนแบล็กฮิลส์ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1890 เนื่องจากพวกอินเดียนเผ่าซูลีโต้เต้นรำผีเพื่อประกอบพิธีทางศาสนาขึ้น ซึ่งเป็นการขัดขึ้นคำสั่งห้ามของรัฐบาล เมื่อกองทหารมาถึงพวกอินเดียนได้ทำการต่อสู้แล้วหลบหนีไป ทหารได้ติดตามไปจนทันที่วุ่นเคินี่ (Wounded Knee) ได้เกิดการรบกันขึ้นที่นั่น พวกนักรบเผ่าซูลีโต้ รวมทั้งผู้หญิงและเด็กถูกสังหารหมู่ประมาณ 200 คน รวมทั้งชีวิตหญิงมดและลูกชาย

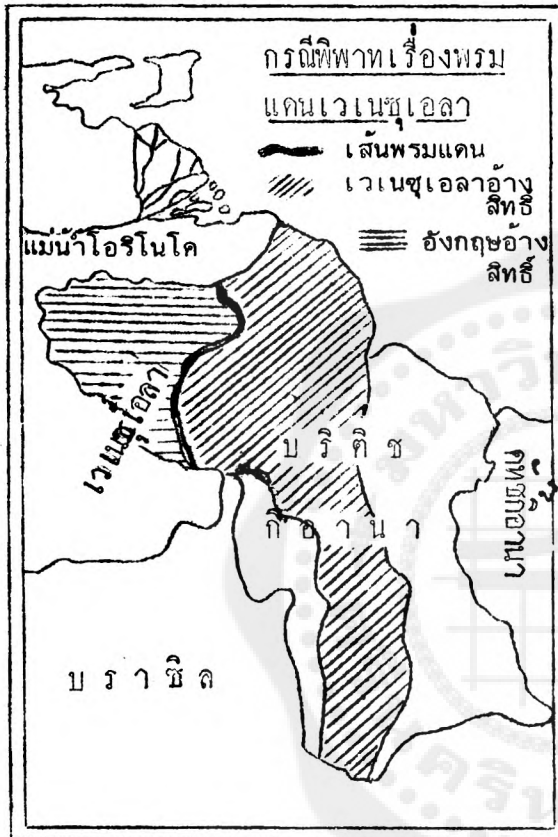
การพ่ายแพ้ของพวกอินเดียนในครั้งนี้เป็นการสิ้นสุดการก่อการจลาจลของพวกเขา ที่ดินส่วนใหญ่ของพวกอินเดียนตกเป็นของรัฐบาลสหพันธ์ วัวป่าซึ่งเป็นอาหารของพวกเขาหมดไป และพวกเขายังสูญเสียอิสรภาพอีกด้วย และต่อจากนี้ไปพวกเขาจะต้องมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างที่ถูกเผ่าขาวกำหนดให้ พวกอินเดียนทุกคนได้เป็นพลเมืองของสหรัฐใน ค.ศ. 1924

กรณีพิพาทเรื่องพรมแดนเวเนซุเอลา (Venezuelan Boundary Dispute)

เป็นเวลาเกือบ 60 ปีมาแล้วที่เวเนซุเอลากับอังกฤษมีเรื่องขัดแย้งกันเกี่ยวกับดินแดน 23,000 ตารางไมล์ที่ติดต่อกันระหว่างเวเนซุเอลากับบริติช圭亚那 (British Guiana)

กรณีพิพาทเรื่องพรมแดนระหว่างประเทศทั้งสองนี้เริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ. 1814 เมื่ออังกฤษเข้าครอบครอง圭亚那จากดัตช์ และเส้นพรมแดนติดต่อกับเวเนซุเอลานั้นยังไม่ได้กำหนดแน่นอนเพราะเพิ่งเป็นอิสระจากสเปนใน ค.ศ. 1810 ใน ค.ศ. 1840 อังกฤษจึง

ได้แต่งตั้งให้เซอร์โรเบิร์ต ชอมเบิร์ก (Sir Robert Schomburgk) วิศวกรชาวอังกฤษ ให้ทำการสำรวจและกำหนดเส้นพรมแดนที่ถูกตอระหว่างเวเนซุเอลากับบริติชกานา เวเนซุเอลาไม่ยอมรับ "เส้นชอมเบิร์ก" (Schomburgk Line) และยังคงยึดครองดิน

แดนที่ตนต้องการอยู่ กรณีพิพาทเรื่องพรมแดนจึงไม่สามารถตกลงกันได้ ต่อมาใน ค.ศ. 1855 มีผู้พบทองในบริเวณที่มีปัญหา อังกฤษจึงยกเลิกเส้นชอมเบิร์กและอ้างสิทธิ์ครอบครองดินแดนทางตะวันตกของเส้นนั้น เมื่อทั้งเวเนซุเอลาและอังกฤษต่างต้องการดินแดนส่วนที่มีทองเป็นของตนเองเช่นนี้ เวเนซุเอลาจึงเสนอให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจากประเทศที่สามขึ้นเพื่อตัดสินกรณีพิพาทเรื่องดินแดนหลายครั้ง แต่อังกฤษปฏิเสธทุกครั้ง ดังนั้นเวเนซุเอลาจึงคัดค้านการติดต่อทางการทูตกับอังกฤษใน ค.ศ. 1887 และขอให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้เข้าไปตัดสินกรณีพิพาทนี้ อังกฤษปฏิเสธอีก

และเมื่ออยู่ในระยะนั้นสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสนใจในกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนเวเนซุเอลา น้อยมาก ต่อมาใน ค.ศ. 1895 สหรัฐอเมริกาจึงเริ่มสนใจเรื่องนี้มากขึ้น รัฐบาลจึงลงมติเห็นชอบที่ประธานาธิบดีกริเวอร์ คลีฟแลนด์ (Grover Cleveland) จะเข้าดำเนินการไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทระหว่างเวเนซุเอลากับอังกฤษ ในวันที่ 20 กรกฎาคม ค.ศ. 1895 ริชาร์ด โอลนี (Richard Olney) รัฐมนตรีต่างประเทศได้ส่งสาส์นถึงรัฐบาลอังกฤษที่แจ้งให้ทราบว่า การที่อังกฤษบีบบังคับเวเนซุเอลานั้นถือเป็นการละเมิดหลักการมอนโร และเสนอให้อังกฤษยินยอมให้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาระหว่างพรมแดน ในวันที่ 26 พฤศจิกายน ลอร์ดซอลส์เบอรี (Lord Salisbury) ซึ่งเป็นทั้งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษได้ส่งสาส์นไปยังสหรัฐอเมริกายืนยันว่า หลักการมอนโรไม่

ได้เป็นกฎหมายนานาชาติและไม่มีผลใช้บังคับในดินแดนที่เป็นปัญหา และอังกฤษยังปฏิเสธไม่ยอมรับข้อเสนอของสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 17 ธันวาคม ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์ได้นำคำตอบของอังกฤษเสนอต่อรัฐสภาพร้อมทั้งยืนยันว่า หลักการมอนโรมีผลใช้บังคับได้ในดินแดนที่เป็นปัญหา และประธานาธิบดีคลีฟแลนด์ยังขอความเห็นชอบจากรัฐสภาในการจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษไปสำรวจเหตุการณ์และกำหนดเส้นพรมแดนระหว่างบริติชกานากับเวเนซุเอลา พร้อมทั้งขออนุมัติเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการนี้ด้วย รัฐสภาลงมติเห็นชอบด้วย

ก่อนที่เหตุการณ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษจะรุนแรงยิ่งขึ้นนั้น ท่าทีของอังกฤษได้เปลี่ยนไป ชาวอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้เกิดสงครามกับสหรัฐอเมริกาเพราะเกรงจะมีผลกระทบกระเทือนต่อกิจการค้าและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั้งสองซึ่งกำลังเจริญรุ่งเรือง นอกจากนี้อังกฤษกำลังมีเรื่องกับพวกโบเออร์ (Boers) ในแอฟริกาใต้ ไกเซอร์วิลเฮล์มที่ 2 (Kaiser Wilhelm II) แห่งเยอรมนีผู้ซึ่งต้องการมีอิทธิพลในแอฟริกาได้ส่งโทรเลข (3 มกราคม ค.ศ. 1896) แสดงความยินดีไปยังประธานาธิบดีครูเกอร์ (Kruger) แห่งสาธารณรัฐโบเออร์ (Boer Republic) ที่รบชนะชาวอังกฤษจากเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ทำให้อังกฤษเห็นความจำเป็นที่จะต้องรักษาสัมพันธไมตรีกับสหรัฐอเมริกาไว้ ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1897 อังกฤษได้ลงนามในสัญญากับเวเนซุเอลายินยอมให้สหรัฐอเมริกาจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องพรมแดน

หลังจากคณะกรรมการได้ไปสำรวจดินแดนที่เป็นปัญหาแล้ว ได้เสนอแนวพรมแดนที่เหมาะสมซึ่งก็เป็นไปตามเส้นซอมเบิร์ก คืออังกฤษได้ส่วนใหญ่ของดินแดนส่วนที่เป็นปัญหา ส่วนเวเนซุเอลาได้ดินแดนบริเวณปากแม่น้ำโอรีโนโก (Orinoco) อังกฤษและเวเนซุเอลาได้ทำสัญญายอมรับข้อเสนอเรื่องพรมแดนของคณะกรรมการในวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 1899

บทบาทของสหรัฐอเมริกาในกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนเวเนซุเอลานี้ทำให้ประเทศต่างๆ มองเห็นความเข้มแข็งของสหรัฐอเมริกาและเคารพหลักการมอนโรมากขึ้น

การปกครองหมู่เกาะซามัว

หมู่เกาะซามัว (Samoa) อยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ ประกอบด้วยเกาะใหญ่ 2 เกาะคือ ซาวาย (Savaii) อุโปลู (Upolu) และเกาะเล็กคือ ตูตูอิลลา (Tutuila) ชาวต่างชาติจากฮอลแลนด์ (Jacob Roggeveen) เป็นผู้ค้นพบหมู่เกาะนี้เมื่อค.ศ. 1722 และได้มีการสำรวจเพิ่มเติมโดยนักเดินเรือชาวฝรั่งเศสชื่อลุยส์ เกอบบาวเกนวิลล์ (Louis de Bougainville) ในค.ศ. 1768

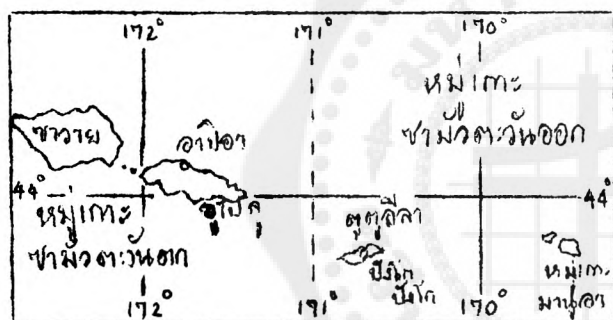
เนื่องจากหมู่เกาะซามัวอยู่ในช่องทางที่เรือเดินทะเลผ่านไปมาเสมอ และเป็นที่จอดพักของเรือสินค้าอเมริกันมาเป็นเวลานานจึงทำให้หมู่เกาะนี้มีความสำคัญมาก ต่อมาเมื่อการค้าขายในเอเชียขยายตัว กลุ่มนักธุรกิจกลุ่มหนึ่งจึงเริ่มสนใจหมู่เกาะซามัวมาตั้งแต่ค.ศ. 1838 เพื่อใช้เป็นสถานีเติมถ่านหินสำหรับเรืออเมริกันที่เดินทางไปนิวซีแลนด์และออสเตรเลีย

ในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1872 นาวาโทริชาร์ด คัมเบิลยู. มีด (Richard W. Meed) ได้ตกลงทำสัญญากับหัวหน้าชาวเกาะซามัว ซึ่งให้สิทธิพิเศษแก่สหรัฐอเมริกาในการใช้เมืองท่าบังโก บังโก (Pago Pago อาน Pango Pango) บนเกาะตูตูอิลลา เป็นฐานทัพเรือ เพื่อแลกกับการให้ความคุ้มครองชาวพื้นเมือง แต่สัญญานี้ไม่มีผ่านสภาซีเนต ในค.ศ. 1873 ประธานาธิบดียูลิสซิส เอส. แกรนท์ (Ulysses S. Grant) ได้ส่งทูตพิเศษไปยังหมู่เกาะซามัวเพื่อส่งเสริมการค้าของชาวอเมริกันรวมทั้งความสนใจในธุรกิจ ในวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1878 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. หัวหน้าชาวเกาะซามัวได้ลงนามในสัญญาซึ่งอนุญาตให้สหรัฐอเมริกาตั้งฐานทัพเรือขึ้นที่บังโก บังโก แต่สหรัฐอเมริกาจะไม่ได้รับสิทธิพิเศษใดๆ นอกจากนี้ชาวเกาะซามัวยังได้ให้สิทธิเช่นเดียวกันนี้แก่อังกฤษและเยอรมนี

เป็นเวลาถึง 10 ปีที่สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และเยอรมนี ต่างแย่งกันแผ่อิทธิพลเหนือหมู่เกาะ ในค.ศ. 1889 ชาวเยอรมันได้ปลดหัวหน้าชาวเกาะออกจากตำแหน่ง เพราะไม่คอยให้ความร่วมมือ และตั้งคนใหม่ที่มีท่าทีเป็นมิตรกว่าเป็นหัวหน้าแทน สหรัฐอเมริกาและอังกฤษจึงสนับสนุนหัวหน้าชาวเกาะที่ถูกปลดออกจากตำแหน่ง ทำให้การขัดแย้ง

ระหว่างประเทศทั้ง 3 รุนแรงขึ้นจนเกือบจะก่อให้เกิดสงคราม เรือรบของประเทศทั้ง 3 ได้เตรียมพร้อมอยู่ที่อาวาปัว (Apia) บนเกาะอุโปลู เติญได้เกิดพายุไต้ฝุ่นขึ้น เรือรบถูกทำลาย บ้างก็ถูกพายุพัดออกไปกลางมหาสมุทร ก่อให้เกิดความเสียหายมากมาย ในขณะเดียวกัน ทั้งอังกฤษและสหรัฐอเมริกาได้ไปประชุมร่วมกับบิสมาร์ก (Bismarck) ในเบอร์ลินในเดือนมิถุนายนค.ศ.1889 และได้ตกลงตั้งเขตบริหารไตรภาคี (tripartite protectorate) ขึ้นเหนือหมู่เกาะซามัว แต่การขัดแย้งระหว่างประเทศทั้ง 3 ยังคงมีอยู่

ในค.ศ.1899 อังกฤษได้ถอนตัวออกไปอยู่ที่หมู่เกาะตองกา (Tonga แปลว่า ดินน้ำมึน) และหมู่เกาะโซโลมอน (Solomon) สหรัฐอเมริกาและเยอรมนีจึงได้ตกลง

แบ่งเขตอิทธิพลกัน โดยเยอรมนีได้หมู่เกาะซามัวตะวันตก (Western Samoa) ส่วนสหรัฐอเมริกาได้หมู่เกาะซามัวตะวันออก (Eastern Samoa) หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เยอรมนีได้สูญเสียเขตอิทธิพลของตน

ไป โดยนิวซีแลนด์ได้เข้าครอบครองหมู่เกาะซามัวตะวันตกของเยอรมนีในค.ศ.1919 มีผลทำให้บังโก บังโกบนเกาะคูกูอีลาเป็นฐานทัพเรือที่สำคัญของสหรัฐอเมริกามาจนทุกวันนี้

การผนวกฮาวาย

หมู่เกาะฮาวาย (Hawaiian Islands) อยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ห่างจากซานฟรานซิสโกประมาณ 2,400 ไมล์ ประกอบด้วยเกาะสำคัญ 8 เกาะคือ เกาะฮาวาย โออาฮู (Oahu) เกาไอ (Kauai) นีอิฮาอู (Niihau) ลาไน (Lanai) คาฮูลูลาเว (Kahoolawe) เมาอี (Maui) และโมโลไค (Molokai)

ผู้ที่มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในหมู่เกาะฮาวายกลุ่มแรกได้แก่พวกโพลินีเซียน (Polynesian) จากหมู่เกาะโซไซเอตี (Society Islands) เมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 2-8 คนผิวขาวคนแรกที่เดินทางมาถึงหมู่เกาะแห่งนี้ในค.ศ.1778 คือกัปตันเจมส์ คุก

(James Cook) ผู้ให้ชื่อหมู่เกาะนี้ว่าหมู่เกาะแซนด์วิช (Sandwich Islands) เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้อุปถัมภ์ของเขา คือ เอิร์ลแห่งแซนด์วิช เจมส์ คุก เสียชีวิตในการรบกับชาวเกาะฮาวาย ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1779

ตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1790 เรืออเมริกันที่เดินทางค้าขายกับจีนได้หยุดพักแวะระหว่างฤดูหนาวที่เกาะฮาวาย รวมทั้งหาเสบียงและเติมเชื้อเพลิง เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน พ่อค้าอเมริกันต้องให้เหล็กและปืนแก่หัวหน้าชาวเกาะ ประมาณ ค.ศ. 1794 ชาวอเมริกันได้ค้นพบอ่าวเพิร์ล (Pearl Harbor) ที่เกาะโออาฮู อ่าวเพิร์ลเป็นอ่าวน้ำลึกแห่งเดียวในหมู่เกาะ การแวะพักเรือในอ่าวเพิร์ลของชาวตะวันตกทำให้โฮโนลูลู (Honolulu) มีความสำคัญมากพอที่จะทำให้ กามีฮามียา (Kamehameha) หัวหน้าชาวเกาะฮาวายผู้ซึ่งได้ปราบและรวมเกาะอื่นๆให้อยู่ใต้อำนาจ บ้ายราชสำนักมาอยู่ที่โฮโนลูลูใน ค.ศ. 1804 และตั้งตนเป็นกษัตริย์กามีฮามียาที่ 1

ในสมัยกษัตริย์กามีฮามียาที่ 3 (ค.ศ. 1813-1854) ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน คือ ใน ค.ศ. 1819 เรืออเมริกันได้พบปลาวาฬนอกฝั่งฮาวาย ระยะ 50 ปี ก่อนนั้นอุตสาหกรรมล่าปลาวาฬซึ่งมีศูนย์กลางอยู่แถบเมืองท่าในนิวอิงแลนด์ได้ทำให้โฮโนลูลูบนเกาะโออาฮู และลาไฮนา (Lahaina) บนเกาะเมาอี เป็นท่าเรือที่มีธุรกิจรุ่งเรืองที่สุดในย่านแปซิฟิก และชาวอเมริกันได้นำธุรกิจที่กำลังเติบโตของหมู่เกาะฮาวายไปผูกพันกับของสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ. 1820 พวกมิชชันนารีจากนิวอิงแลนด์ได้เดินทางไปถึงหมู่เกาะฮาวาย และได้เขียนบทความเผยแพร่ในข่าวสารศาสนาว่า ฮาวายมีบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การลงทุนทางเศรษฐกิจ จึงทำให้ชาวอเมริกันเดินทางไปตั้งถิ่นฐานกันมาก พวกมิชชันนารีมีอิทธิพลมากในการเปลี่ยนชาวหมู่เกาะฮาวายให้ยอมรับศาสนา เศรษฐกิจ การศึกษา และการเมืองแบบอเมริกัน ทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามาแทนที่ภาษาพื้นเมืองของหมู่เกาะ ใน ค.ศ. 1840 ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก ซึ่งก่อตั้งสถาบันนิติบัญญัติที่อนุญาตให้คนสามัญเป็นสมาชิกได้ ก่อตั้งศาลสูงสุด และให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา

ในสมัยของกษัตริย์กามีฮามียาที่ 3 นี้ อังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งสนใจในหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกได้พยายามที่จะผนวกหมู่เกาะฮาวายหลายครั้ง ในระหว่างวันที่ 25 กุมภาพันธ์-31 กรกฎาคม ค.ศ. 1843 อาณาจักรฮาวายต้องสูญเสียอิสรภาพชั่วคราวและตก

อยู่ใต้การปกครองของเจ้าหน้าที่กองทัพเรืออังกฤษ หลังจากนั้นก็เป็นอิสระอีกครั้งหนึ่งเมื่อ สหรัฐอเมริกาได้แสดงให้เห็นว่าต้องการให้ฮาวายเป็นอาณานิคมปกครองตนเอง และจะไม่ยอมให้มหาอำนาจอื่นผนวกฮาวาย และสหรัฐอเมริกาก็จะไม่ผนวกฮาวายเองด้วย

หลังจากอุตสาหกรรมล่าปลาวาฬเสื่อมลง ชาวอเมริกันก็ไถ่ถอนไปปลูกอ้อยและ สับรอส ซึ่งต่อมาภายหลังกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีกำไรดี โดยเฉพาะในช่วงระหว่าง สงครามกลางเมือง น้ำตาลจากฮาวายได้เข้าไปตีตลาดในสหรัฐอเมริกาแทนที่น้ำตาลจาก ภาคใต้ ได้มีการตกลงทำสัญญาแลกเปลี่ยนทางการค้ากับสหรัฐอเมริกา (Treaty of Commercial Reciprocity) ซึ่งอนุญาตให้นำน้ำตาลจากฮาวายเข้าไปขายในสหรัฐอเมริกาได้โดยไม่ต้องเสียภาษี เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ฮาวายจะให้สิทธิพิเศษแก่สินค้า บางชนิดของสหรัฐอเมริกา สัญญานี้ไม่ผ่านสภาขึ้นคตโดยอ้างว่าชาวอเมริกันต่อต้าน เพราะจะเป็นก้าวหนึ่งที่น่าไปสู่การผนวกดินแดน ในค.ศ. 1875 ฮาวายและสหรัฐอเมริกา ได้ลงนามในสัญญาแลกเปลี่ยนฉบับใหม่ ซึ่งสหรัฐอเมริกาอนุญาตให้นำน้ำตาลจากฮาวายเข้าไป ขายในสหรัฐอเมริกาได้โดยไม่ต้องเสียภาษี ส่วนฮาวายได้ตกลงที่จะไม่ให้มหาอำนาจอื่น เข้ามาครอบครองดินแดนหรือมีสิทธิพิเศษทางเศรษฐกิจ ต่อมาในค.ศ. 1887 ก็ได้มีการทอ อายสัญญาแลกเปลี่ยน และในครั้งนั้นสหรัฐอเมริกาได้รับสิทธิพิเศษในการใช้อาวเฟอร์ลเป็น ฐานทัพเรือ

เมื่อมีแหล่งจำหน่ายน้ำตาลแน่นอนแล้ว เจ้าของไร่อ้อยจึงนำกรรมกรชาวจีน และญี่ปุ่นเข้าไปทำงานในฮาวายเป็นจำนวนมาก และทำการขยายอุตสาหกรรมปลูกอ้อย ในค.ศ. 1890 ประมาณ 99% ของสินค้าเข้าจากฮาวายคือน้ำตาล ซึ่งทำให้เจ้าของไร่อ้อย ชาวอเมริกันมีฐานะมั่งคั่งขึ้น ในปีเดียวกันนั้นเอง รัฐสภาก็ได้ประกาศกฎหมายภาษีสินค้า เข้าฉบับใหม่เรียกว่า กฎหมายภาษีศุลกากรแมคคินลีย์แห่งค.ศ. 1890 (McKinley Tariff of 1890) ซึ่งอนุญาตให้นำน้ำตาลจากแหล่งผลิตแห่งอื่นเช่นคิวบา เข้าไปขายในสหรัฐ อเมริกาได้โดยไม่ต้องเสียภาษี และในขณะเดียวกันยังให้เงินอุดหนุนแก่อ้อยที่ปลูกใน ประเทศปอนคัลละ 2 เซนต์ ผลของการประกาศกฎหมายฉบับนี้ทำให้รายได้ของเจ้าของไร่ อ้อยชาวฮาวายตกต่ำเพราะมีคู่แข่ง ดังนั้นจึงมีการเรียกร้องให้มีการผนวกฮาวายเข้ากับ สหรัฐอเมริกาเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเพื่อเงินอุดหนุนปอนคัลละ 2 เซนต์ด้วย

ในระยะเวลาเดียวกันพระราชินีลิเลีย กาเมเกฮา ลิลีอุโอกาลานี (Lydia Kamekeha Liliuokalani, 1891-93) ได้ขึ้นครองราชย์ พระนางได้ประกาศรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ออกมา ซึ่งทำให้อำนาจในการปกครองทั้งหมดเป็นของพระนาง ทำให้ชาวอเมริกันหมดอิทธิพลในรัฐบาล และยังห้ามชาวต่างชาติลงทุนในฮาวายด้วย

ในเดือนมกราคมค.ศ.1893 ชาวอเมริกันทั้งนักธุรกิจและพวกมิชชันนารีได้รวมตัวกันขึ้นเป็นคณะกรรมการความปลอดภัย (Committee of Safety) และได้ก่อการปฏิวัติ โดยขอความช่วยเหลือจากทูตอเมริกันชื่อจอห์น แอล. สตีเวนส์ (John L. Stevens) ทูตอเมริกันได้สั่งให้ทหารหน่วยนาวิกโยธินจากเรือรบในโฮโนลูลูประมาณ 150 คนให้ขึ้นบกไปช่วยพวกปฏิวัติ ชั่วเวลาเพียง 2 อาทิตย์ พระราชินีได้ยอมแพ้ และพวกปฏิวัติได้ประกาศให้หมู่เกาะฮาวายเป็นเขตบริบาลของสหรัฐอเมริกา ทูตอเมริกันได้ชักชวนอเมริกันขึ้นสู่ยอดเสา และในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ค.ศ.1893 พวกนาวิกโยธินเริ่มทำการลาดตระเวนทั่วหมู่เกาะ พวกปฏิวัติ ได้ส่งผู้แทนไปยังกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อยื่นเสนอสัญญาการผนวกฮาวาย และประธานาธิบดีเบนจามิน แฮริสันได้อนุญาตให้เสนอต่อรัฐสภา ระหว่างที่รัฐสภากำลังพิจารณาสัญญาอยู่นั้น คลีฟแลนด์ได้กลับมาเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่ง เขาได้ถอนสัญญาการผนวกฮาวายออกจากการพิจารณาของรัฐสภา ทั้งนี้เพราะคลีฟแลนด์และประชาชนชาวอเมริกันจากทั่วประเทศพากันต่อต้านการผนวกฮาวาย เพราะไม่ต้องการเขตแดนที่เป็นเกาะ และกลัวว่าการขยายดินแดนไปยังโพ้นทะเลจะทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายด้านการทหารเพิ่มขึ้น ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์ได้ส่งคณะกรรมการไปพิสูจน์ข้อเท็จจริงจากทั้งสองฝ่ายและให้ชักชวนอเมริกันลง คณะกรรมการรายงานว่าการปฏิวัติเกิดขึ้นโดยนักธุรกิจชาวอเมริกันเป็นส่วนใหญ่ โดยได้รับการสนับสนุนจากทูตและพวกนาวิกโยธิน ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์เห็นว่าทางเดียวที่จะทำได้คือขอโทษพระราชินีและให้พระนางกลับขึ้นครองราชย์ หากพระนางประกาศนิรโทษกรรมพวกกบฏ แต่พระราชินีไม่ยอมและยืนยันที่จะยึดทรัพย์และประหารชีวิตพวกกบฏ ในขณะที่พวกกบฏได้รวมตัวกันอย่างแน่นแฟ้น ไม่ยอมให้พระราชินีได้กลับขึ้นครองราชย์ และประกาศตั้งสาธารณรัฐแห่งฮาวายขึ้น (Republic of Hawaii) ในวันที่ 4 กรกฎาคมค.ศ.1894 มีแซนฟอร์ด บี. โดล (Sanford B. Dole) เป็นประธานาธิบดี ในวันที่ 7 สิงหาคมค.ศ.1894 ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์ได้รับรองรัฐบาลใหม่อย่างเป็นทางการ

ทางการ

หลังสงครามสเปน-อเมริกัน (Spanish-American War) สหรัฐอเมริกาได้ครอบครองหมู่เกาะฟิลิปปินของสเปน ทำให้มีบทบาทใหม่ทางการเมืองที่นำขึ้นเด่นในแถบมหาสมุทรแปซิฟิก จึงได้มีการนำปัญหาอาวายเป็นมาถกกันอีก ในวันที่ 7 กรกฎาคมค.ศ. 1898 รัฐสภาได้ลงมติยอมรับการผนวกอาวาย โดยมีฐานะเป็นเขตแดน แซนฟอรค์ บี. โคล ได้เป็นข้าหลวงประจำเขตแดนอาวายเป็นคนแรก ในวันที่ 21 สิงหาคมค.ศ. 1959 อาวายได้เป็นสมาชิกของสหรัฐเป็นรัฐที่ 50

สงครามสเปน-อเมริกัน (Spanish-American War)

เกิดขึ้นในค.ศ. 1898 เป็นสงครามที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์อเมริกัน เพราะทำให้สหรัฐอเมริกากลายเป็นประเทศจักรวรรดินิยม ก่อนสงครามซึ่งใช้เวลาเพียงไม่กี่อาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนแห่งค.ศ. 1898 นั้น อะแลสกาและหมู่เกาะมิดเวย์⁴⁸ (Midway Islands) เป็นเพียงดินแดนสองแห่งที่สหรัฐอเมริกาเป็นเจ้าของนอกเหนือไปจากเขตแดนของตน ชั่วระยะ 2-3 ปีหลังสงครามกับสเปนสิ้นสุดลง สหรัฐอเมริกาได้เป็นเจ้าของเกาะหลายแห่งในมหาสมุทรแปซิฟิก ได้เข้าไปแทรกแซงในกิจการในตะวันออกไกล และได้เข้าไปแผ่อิทธิพลเหนือดินแดนรอบๆ ทะเลแคริบเบียน (Caribbean Sea)

สาเหตุของสงครามสเปน-อเมริกันเกิดขึ้นเนื่องจากความยุ่งยากในคิวบา ทั้งคิวบาและเปอร์โตริโก (Puerto Rico) ซึ่งอยู่ในทะเลแคริบเบียนต่างก็เป็นอาณานิคม

⁴⁸ เป็นกลุ่มเกาะปะการังในมหาสมุทรแปซิฟิกตอนกลาง ห่างจากหมู่เกาะอาวายไปทางตะวันตกประมาณ 1,134 ไมล์ กับคันเ็น.ซี.บรูคส์ (N.C. Brooks) แห่งเรือแอมเบีย (Gambia) ของอาวายเป็นผู้ค้นพบหมู่เกาะมิดเวย์เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคมค.ศ. 1859 ในนามของสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาได้ซื้อสิทธิครอบครองหมู่เกาะนี้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 สิงหาคมค.ศ. 1867 และในค.ศ. 1903 ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์ (Theodore Roosevelt) ได้ตั้งให้เป็นฐานทัพเรือ

ของสเปนและยังไม่ได้เป็นอิสระเหมือนอาณานิคมอื่นๆในโลกใหม่

ตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา คิวบาไม่เคยมีความสงบเลย รัฐบาลสเปนในคิวบาปกครองอย่างกดขี่ ฉ้อโกง และโหดร้ายมาเป็นเวลานาน แต่ละปีสเปนได้ชดเชยเงินรายได้ประมาณ 2/5 ของรายได้ประจำปีไปจากเกาะคิวบา การเก็บภาษีก็ไม่เป็นธรรม ประชาชนยากจนลง ต่อมาระหว่างค.ศ. 1868–1878 ได้เกิดการปฏิวัติขึ้นในคิวบา สเปนต้องใช้เวลาราว 10 ปีในการปราบ และได้ให้สัญญาว่าจะทำการปฏิรูปการปกครอง ซึ่งชาวคิวบาก็ต้องรอคอยมาเป็นเวลานาน ระหว่างนั้นความไม่พอใจของชาวคิวบาก็ยังคงมีอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่ของประชาชนคิวบาต้องทำงานหนักแต่ได้ค่าจ้างน้อย ส่วนเจ้าของที่ดินกลับมีชีวิตที่สุขสบาย การหาผลประโยชน์จากชาวคิวบาคับกับการทุจริตต่างๆของรัฐบาลสเปนยิ่งทำให้สถานการณ์เลวลง เจ้าของที่ดินและกรรมกรกลายเป็นศัตรูของสเปน

นอกเหนือจากการทุจริตของรัฐบาลสเปนซึ่งทำให้ชาวคิวบาเดือดร้อนแล้ว ยังเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ชาวคิวบาจำนวนมากไม่มีงานทำและอดอยาก จึงทำให้ชาวคิวบาถือการปฏิวัติขึ้นอีกครั้งหนึ่งในค.ศ. 1895

ความจริงแล้วนโยบายบางประการของสหรัฐอเมริกาเมื่อลงมือกระทำการต่อต้านเศรษฐกิจของคิวบาโดยไม่ไถ่ตั้งใจ น้ำตาลเป็นสินค้าสำคัญของคิวบา และเป็นเวลานานทีเดียวที่สหรัฐอเมริกาได้เป็นลูกค้าที่สำคัญของคิวบา ตามข้อตกลงฉบับหนึ่งในค.ศ. 1884 กับสเปน สเปนตกลงยกเลิกเก็บภาษีศุลกากรสินค้าที่ส่งจากคิวบาและเปอร์โตริโกเข้าไปในสหรัฐอเมริกา ต่อมาในค.ศ. 1890 รัฐสภาแห่งสหรัฐอเมริกาได้ประกาศกฎหมายภาษีสินค้าเข้าคือกฎหมายภาษีศุลกากรแมคคินลีย์แห่งค.ศ. 1890 (McKinley Tariff of 1890) ซึ่งอนุญาตให้น้ำตาลดิบจากคิวบาเข้าไปขายในสหรัฐอเมริกาได้โดยไม่ต้องเสียภาษี ทำให้คิวบาได้รับผลประโยชน์มาก การค้าระหว่างดินแดนทั้งสองได้ผลประโยชน์ปีละเกินกว่า 100 ล้านดอลลาร์ต่อปี เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำซึ่งเริ่มขึ้นในสหรัฐอเมริกาในค.ศ. 1893 การซื้อน้ำตาลลดลง ต่อมาในค.ศ. 1894 ได้มีการประกาศใช้กฎหมายภาษีศุลกากรวิลสัน-กอร์แมนแห่งค.ศ. 1894 (Wilson-Gorman Tariff Act of 1894) ซึ่งกำหนดเก็บภาษีขาเข้า 40% สำหรับน้ำตาลดิบที่ส่งเข้าสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ที่กฎหมายฉบับนี้มีผลใช้

บังคับ ผลประโยชน์ของคิวบาก็สิ้นสุดลง น้ำตาลคิวบาไม่ออกและมีเหลือมากจนไม่มีที่พอเก็บ ไร่้อยหลายแห่งต้องเลิกกิจการไป ชาวคิวบาเป็นจำนวนมากไม่มั่งคั่งเท่า เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำรวมกับความโกรธแค้นที่สเปนไม่ปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้ใน ค.ศ. 1878 ชาวคิวบาจึงก่อการปฏิวัติขึ้นอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. 1895 นำโดยนายพลแมกซิโม โกเมซ (Máximo Gómez) ในครั้งนี้พวกปฏิวัติตัดสินใจที่จะให้สเปนได้ปกครองเกาะที่ไม่มีค่า จึงทำลายไร่้อยและปศุสัตว์

เมื่อเกิดการปฏิวัติขึ้น ชาวคิวบาที่อาศัยอยู่ในประเทศอื่นก็พากันรวมเป็นสมาคมทหารอาสาเพื่อต่อสู้กับสเปน และก่อให้เกิดปัญหาความมั่นคงกลางของสหรัฐอเมริกา เพราะพวกนี้ใช้นำนํ้าอเมริกันเป็นศูนย์กลางการปฏิบัติงานทางการทหาร มีการชักอาวุธในสหรัฐอเมริกาแล้วลักลอบนำเข้าไปในคิวบา

ในขณะเดียวกัน รัฐบาลสเปนได้มอบหมายหน้าที่ปราบปรามพวกกบฏให้แก่ นายพลวาเลริอาโน วีเลอร์ (Valeriano Weyler) ผู้มีสมญาว่า "The Butcher" นายพลวีเลอร์เห็นว่า จะต้องจัดการเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหมดโดยเร็ว จึงตั้งสถานกักกันขึ้นเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1896 แล้วสั่งให้ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในเขตปกครองของพวกกบฏเข้าไปอยู่ในสถานกักกันซึ่งมีชาวสเปนเป็นผู้ดูแล หลังจากนั้นทหารสเปนก็เดินทัพผ่านสถานที่ต่างๆ ที่ถูกทอดทิ้ง แล้วเข้าทำลายอาคารบ้านเรือน ชาวทุกคนที่อยู่ในบริเวณเหล่านั้น สิ่งใดที่พวกกบฏยังไม่ได้ทำลาย ทหารสเปนก็ทำลายเอง ดังนั้นดินแดนส่วนใหญ่ของชาวคิวบาจึงอยู่ในสภาพที่ถูกทำลายอย่างย่อยยับ ความอดอยากและโรคระบาดมีอยู่ทั่วไป

การปฏิวัติมีผลกระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ของชาวอเมริกัน เพราะก่อนการปฏิวัติชาวอเมริกันได้ลงทุนกว่า 50 ล้านดอลลาร์ในไร่้อยในคิวบา ในการขนส่งและในธุรกิจอื่นๆ นอกจากนี้การค้าขายระหว่างคิวบาและสหรัฐอเมริกาต้องหยุดชะงักไป

ความเป็นอยู่ของนักโทษในคิวนั้นเลวมาก โรคระบาด การขาดอาหาร และการปฏิบัติที่โหดร้ายของชาวสเปน ทำให้ผู้คนในสถานกักกันเป็นจำนวนมากต้องเสียชีวิต ชาวอเมริกันพากันเห็นอกเห็นใจพวกปฏิวัติ หนังสือพิมพ์อเมริกันคือ นิวยอร์กเจอร์นัล (New York Journal) ของวิลเลียม แรนดอล์ฟ เฮิร์ส (William Randolph Hearst) กับ นิวยอร์กเวิลด์ (New York World) ของโจเซฟ พูลิทเซอร์ (Joseph Pulitzer)

ได้รายงานข่าวเกี่ยวกับความโหดร้ายของสเปน และชาวอเมริกันเป็นจำนวนมากประณาม นายพลว็เลอร์ว่าเป็นคนฆ่าสัตว์ นักหนังสือพิมพ์และช่างภาพได้รายงานข่าวเกี่ยวกับความทารุณ ความอดอยากที่ชาวคิวบาได้รับติดต่อกันมาเป็นเวลา 3 ปี และนักหนังสือพิมพ์เห็นว่าชาวอเมริกันควรจะทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับสถานการณ์ในคิวบา

ขณะที่ประชาชนสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์ในคิวบามากขึ้น ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์ยังคงพยายามหลีกเลี่ยงการสงคราม คลีฟแลนด์รู้สึกสะเทือนใจที่ชาวสเปนและชาวคิวบาต่างก็โหดร้าย ดังนั้น เขาจึงเห็นว่าไม่มีอะไรในคิวบาที่น่าสนใจพอที่สหรัฐอเมริกาจะเข้าไปแทรกแซง คลีฟแลนด์จึงประกาศวางตัวเป็นกลางพร้อมทั้งปราบปรามผู้รักชาวคิวบาที่ใช้นกรนิวยอร์กเป็นศูนย์ปฏิบัติการเตรียมรบในคิวบา ถึงแม้ว่ารัฐสภาจะลงมติเห็นชอบกับชาวอเมริกันในการยอมรับสงครามในคิวบา แต่คลีฟแลนด์ก็ไม่สนใจและยังได้เสนอที่จะตั้งคณะกรรมการไกล่เกลี่ยให้สเปนและคิวบาประนีประนอมกัน แต่สเปนปฏิเสธ

ในเดือนมีนาคมค.ศ. 1894 วิลเลียม แมกคินลีย์ (William McKinley) ได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี เขาต่อต้านการสงครามอย่างเต็มที่โดยมีที่ปรึกษาคนสนิทและนักธุรกิจสนับสนุน ทั้งนี้เพราะแมกคินลีย์เห็นว่าสหรัฐอเมริกาเพิ่งจะฟื้นจากสภาพเศรษฐกิจตกต่ำซึ่งเริ่มขึ้นในค.ศ. 1893 นักธุรกิจเกรงว่าการสงครามจะทำให้สหรัฐอเมริกาถดถอยไปมีสภาพเศรษฐกิจตกต่ำอีก เป็นเวลาเกือบปีที่ประธานาธิบดีแมกคินลีย์ได้พยายามวางตัวเป็นกลาง และได้เสนอการประนีประนอมระหว่าง 2 ฝ่าย แต่สเปนปฏิเสธอีก แมกคินลีย์จึงประท้วงการกระทำของสเปนต่อชาวคิวบา ฝ่ายสเปนกล่าวว่าสหรัฐอเมริกาจะเข้าแทรกแซงในการสงคราม จึงสั่งย้ายนายพลว็เลอร์ ทำการลดหย่อนการทารุณต่างๆในสถานกักกันนักโทษ และเตรียมที่จะให้ชาวคิวบาปกครองตนเองในปลายค.ศ. 1897 ผู้สังเกตการณ์หลายคนก็เชื่อว่าปัญหาในคิวบาอาจหาทางออกได้ด้วยตนเองได้ แต่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ 2 อย่างที่ทำให้ชาวอเมริกันต้องทำสงครามกับสเปน คือ

ในเดือนกุมภาพันธ์ค.ศ. 1898 ชาวคิวบาผู้หนึ่งได้ขโมยจดหมายลับซึ่งทุกสเปนประจำสหรัฐอเมริกาชื่อ เอนริเก ดูปี เคอโลม (Enrique Dupuy de Lôme) เขียนถึงเพื่อนในคิวบา โดยชาวคิวบาผู้นั้นได้ขโมยจากที่ทำการไปรษณีย์ในกรุงฮาวานา นักปฏิวัติชาวคิวบาได้มอบจดหมายให้กับวิลเลียม อาร์. เฮิร์ส ผู้ซึ่งได้พิมพ์จดหมายนั้นลงในหนังสือพิมพ์

นิตยวัตรเจอร์นัล ฉบับวันที่ 9 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1898 ในจดหมาย เคอโลมได้วิจารณ์แมก-คินลีย์ว่าเป็นคนอ่อนแอและกระทำทุกอย่างก็เพื่อให้ได้รับความนิยมนจากประชาชน....

จดหมายนี้ทำให้ชาวอเมริกันโกรธมากและพร้อมที่จะสนับสนุนการทำสงคราม เคอโลมได้ลาออกจากตำแหน่งก่อนที่จะถูกขอร้องให้ลาออก ทั้งนี้เพราะเหตุการณ์ได้ยิ่งย้งยิ่งขึ้น

ในขณะที่ชาวของเคอโลมกำลังศึกษาโครมอยู่นั้น และหลังจากเกิดการจลาจลในกรุงฮาวานาเมื่อวันที่ 12 มกราคม ค.ศ. 1898 เรือรบอเมริกันชื่อ เมน (Maine) ได้แล่นเข้าไปในน่านน้ำคิวบาโดยแสดงให้เห็นว่าเข้าไปเยี่ยมฐานมิตร แต่ความจริงแล้วเพื่อป้องกันชาวอเมริกันและทรัพย์สินมิให้ชาวคิวบาที่จงรักภักดีต่อสเปนโจมตี ต่อมาในคืนวันที่ 15 กุมภาพันธ์ เวลาประมาณ 21.40 น. เรือรบเมนได้เกิดระเบิดขึ้นในอ่าวกรุงฮาวานา ชาวอเมริกันเสียชีวิตไป 260 คน

ไม่ว่าเหตุการณ์ครั้งนี้จะเป็นการกระทำของชาวสเปนที่ปราศจากความรับผิดชอบ หรือของชาวคิวบาผู้ก่อความยุ่งยากก็ตาม แต่การระเบิดของเรือรบเมนก็มีผลทำให้หนังสือพิมพ์และประชาชนเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศสงครามกับสเปน แต่ประธานาธิบดีแมกคินลีย์ยังปฏิเสธที่จะประกาศสงคราม ซีโธคอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt) ซึ่งขณะนั้นเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการทหารเรือจึงกล่าวว่า ประธานาธิบดีเป็นคนอ่อนแอ และเสนอให้ประกาศสงคราม ส่วนแมกคินลีย์ยังหวังที่จะตกลงกับสเปนอย่างสันติ

ฝ่ายพิชิตฐานกองทัพอเมริกาได้รายงานผลการสำรวจทหารเรือเมนว่าเรือระเบิดจากภายใน แต่พนักงานสอบสวนอเมริกันได้ประกาศว่าการระเบิดเกิดจากภายนอก

ปลายเดือนมีนาคม กระทรวงต่างประเทศได้ยื่นคำขาดกับสเปน ซึ่งสหรัฐอเมริกาคงการให้

1. สเปนเลิกการรบกวนทั้งหมดในคิวบาทันที และทำสัญญาสงบศึกกับพวกปฏิวัติ และ
2. กองทัพสเปนในคิวบาจะต้องเลิกล้มค่ายกักกันนักโทษทันที

วันที่ 9 เมษายน รัฐบาลสเปนยอมรับที่จะปฏิบัติตามคำขาดนั้น แต่ในวันที่ 11

เมษายนค.ศ. 1898 ประธานาธิบดีแมกคินลีย์เรียกร้องให้รัฐสภาเข้าแทรกแซงคิวบา และได้ให้คำอธิบายว่า ประชาชนเรียกร้องให้ทำสงครามมากจนประธานาธิบดีไม่สามารถที่จะชักขวางได้ ในที่สุดในวันที่ 20 เมษายน รัฐสภาได้ลงมติร่วมกันว่า

1. รับรองอิสรภาพของคิวบา
2. สั่งให้สเปนถอนทหารออกจากคิวบา
3. ให้อำนาจประธานาธิบดีในการใช้กองทัพและเรือในการดำเนินการตามข้อ 2
4. นอกจากนี้รัฐสภายังยอมรับมติเทลเลอร์ (Teller Resolution) ซึ่งกล่าวว่าสหรัฐอเมริกาจะไม่เรียกร้องอำนาจอธิปไตย อำนาจอธิปไตย หรืออำนาจบังคับบัญชาเหนือคิวบา นอกจากเพื่อทำให้เกิดความสงบและสัญญาว่าเมื่อคิวบาเป็นอิสระและพ้นจากความสงบแล้ว สหรัฐอเมริกาจะให้ประชาชนชาวคิวบาจัดตั้งรัฐบาลของตนเอง

ในวันที่ 21 เมษายน สเปนคัดค้านพันธสัญญากับสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 22 เมษายน สหรัฐอเมริกาปิดท่าเรือคิวบา วันที่ 24 เมษายน สเปนประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกา วันที่ 25 เมษายน สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามเป็นทางการ

การรบทางเรือ นำแปลกที่ว่าสงครามเพื่ออิสรภาพของคิวบาไม่ได้เริ่มต้นในคิวบา แต่เริ่มต้นในมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นเวลาหลายสัปดาห์ก่อนรัฐสภาจะประกาศสงคราม กระทรวงการทหารเรือได้สั่งให้นายพลจัตวาเยอร์ช คิวอี้ (George Dewey) ซึ่งบัญชาการกองทัพอเรือในตะวันออกไกลนำเรือจากจีนไปประจำที่ฮ่องกง แต่คิวอี้กลับเดินทางไปยังหมู่เกาะฟิลิปปิน ศูนย์กลางแห่งอำนาจสเปนในแปซิฟิก

คืนวันที่ 30 เมษายนค.ศ. 1898 นายพลจัตวาคิวอี้พร้อมด้วยเรือ 6 ลำได้ลบลอบผ่านป้อมคอเรจิโดร์ (Ft. Coregidor) เข้าสู่อ่าวมะนิลา เมืองหลวงของฟิลิปปินส์ ตลอดเช้าวันที่ 1 พฤษภาคม เรืออเมริกันโค่นจมยิงเรือสเปน (เป็นการยิงข้างเดียว) เรือสเปนทั้งหมดได้รับความเสียหาย ชาวสเปนเสียชีวิตเกือบ 170 คน ชาวอเมริกันเสียชีวิตหนึ่งคนเพราะอากาศร้อนจัด

ถึงแม้ว่านายพลจัตวาคิวอี้จะยึดอ่าวมะนิลาได้ แต่ก็มีความลังคนไม่พอที่จะยึดกรุง

มะนิลา ขณะที่รอความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาอยู่นั้น ก็วียได้ส่งอาวุธและกระสุนไปให้กลุ่มชาวฟิลิปปิน (Filipinos) ภายใต้การนำของนายพลอีมิลิโอ อากีนาโด (Emilio Aguinaldo) ผู้ต้องการกำจัดอำนาจสเปนเพื่ออิสรภาพ ชาวฟิลิปปินพวกนี้จึงได้รวมกำลังกันขึ้นเมื่อวันที่ 12 มิถุนายนค.ศ. 1898 เพื่อโจมตีมะนิลา และได้ตั้งรัฐบาลปกครองตนเองขึ้น ประกาศอิสรภาพจากสเปน

ต้นเดือนสิงหาคม กองทัพอเมริกันเดินทางมาถึง ทหารสเปนไม่สามารถต่อสู้กับทหารอเมริกันและคณะปฏิวัติฟิลิปปินได้ ทหารสเปนในกรุงมะนิลาจึงยอมแพ้ในวันที่ 13 สิงหาคมค.ศ. 1898

ขณะที่นายพลจัตวาทิวอีกำลังทำลายอำนาจทางทะเลของสเปนในมหาสมุทรแปซิฟิกอยู่นั้น กองทัพเรือสเปนในมหาสมุทรแอตแลนติกได้รวมกำลังกันที่หมู่เกาะเคปเวอร์ด (Cape Verde) นอกฝั่งตะวันตกของแอฟริกาเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคมค.ศ. 1898 และได้เดินทางไปทางตะวันตกภายใต้การนำของพลเรือเอกเซอร์วีรา (Cervera) ชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกตกใจกลัวจึงขอความช่วยเหลือจากกองทัพเรือ แต่กองทัพเรือสเปนไม่ได้เข้าโจมตีชาวอเมริกัน กลับลอบเข้าไปจนถึงเมืองท่าซานติเอโก (Santiago) ในคิวบาเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม เพื่อเติมน้ำมัน เลยถูกกองเรืออเมริกันล้อมไว้ ต่อมาเช้าวันอาทิตย์ที่ 3 กรกฎาคม เกิดการรบกันระหว่างกองทัพเรือสเปนกับอเมริกัน เพราะกองเรือสเปนได้ออกจากอ่าวและพยายามหนีออกจากวงล้อมของเรืออเมริกัน ปรากฏว่าฝ่ายอเมริกันชนะหลังการรบ 4 ชั่วโมง ทหารสเปนเสียชีวิตและบาดเจ็บ 474 คน เป็นเชลย 1,750 คน ส่วนฝ่ายอเมริกันเสียชีวิต 1 คน บาดเจ็บ 1 คน

การรบทางบก เมื่อเริ่มสงครามกองทัพบกอเมริกันมีทหารน้อยกว่า 3 หมื่นคน ดังนั้นจึงมีผู้อาสาสมัครทำสงครามกว่า 2 แสนคน ในจำนวนนี้มีซีไอคอร์ รัสเวลต์รวมอยู่ด้วย เขาลาออกจากตำแหน่งเดิมมาเป็นนายพันโทกองทหารอาสาสมัคร "Rough Riders" กองทหารอาสาสมัครนี้ ได้รับการฝึกฝนน้อย อาวุธไม่พอ กว่าที่จะเดินทางไปถึงคิวบาได้ การสงครามได้เริ่มไปแล้วถึง 2 เดือน ทหารอเมริกันต้องเสียชีวิตเป็นจำนวนมากด้วยโรคบิด ไทฟอยด์ มาเลเรีย และไข้เหลือง ทั้งนี้เพราะอาหารเลว การสุขาภิบาลไม่ดีพอ วันที่ 24 มิถุนายนเกิดการรบขึ้น กองทหารอเมริกันสามารถขับไล่ทหารสเปน

ให้ถอยร่นไปเรื่อยๆ ในที่สุดวันที่ 17 กรกฎาคม กองทหารสเปนที่ซานติเอโกภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลราโมน บลังโก (Ramón Blanco) ได้ยอมแพ้

ในขณะเดียวกัน กองทหารอเมริกันอีกทัพหนึ่งภายใต้การนำของนายพลเนลสัน เอ. ไมล์ส (Nelson A. Miles) ได้ยกพลขึ้นบกที่เปอร์โตริโกโดยไม่ได้รับการต่อต้านเลย

ในเดือนตุลาคมค.ศ. 1898 ได้มีการตกลงทำสัญญาแห่งปารีสซึ่งลงนามกันในวันที่ 10 ธันวาคม ตามสัญญานี้สเปนให้อิสราฟแก่คิวบา และยังมียอมยกดินแดนบางส่วนให้สหรัฐอเมริกาคือ

1. เปอร์โตริโก
2. เกาะกวม (Guam) และ
3. หมู่เกาะฟิลิปปิน โดยมีข้อแม้ว่าสหรัฐอเมริกาจะจ่ายเงินให้สเปน 20 ล้านดอลลาร์

นอกจากนี้สหรัฐอเมริกายังได้ครอบครองเกาะเวก (Wake) ในมหาสมุทรแปซิฟิก เกาะเวกอยู่ห่างจากฮอนโนลูลูไปทางตะวันตก 2,325 ไมล์ โดยทหารอเมริกันที่เดินทางไปหมู่เกาะฟิลิปปินได้ยกพลขึ้นบกที่เกาะเวกในวันที่ 4 กรกฎาคมค.ศ. 1898 พร้อมทั้งชักธงอเมริกัน ต่อมารัฐสภาจึงได้รวมเกาะนี้เข้ากับสหรัฐอเมริกาเป็นทางการในค.ศ. 1900

หลังจากที่สภาซีเนตได้ให้สัตยาบันสัญญาแห่งปารีสแล้ว สหรัฐอเมริกาซึ่งเดิมครอบครองเพียงหมู่เกาะมิกเวซึ่งมีเนื้อที่เพียง 2 ตารางไมล์ ได้กลายเป็นประเทศจักรวรรดินิยม

หมู่เกาะฟิลิปปิน (Philippine Islands)

การยึดครองหมู่เกาะฟิลิปปินของสหรัฐอเมริกาอ้างว่ามากกว่าการปราบ
สเปนในสงครามสเปน-อเมริกันเสียอีก ทั้งนี้เพราะชาวฟิลิปปินไม่ต้องการอยู่ใต้การ
ปกครองของสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาต้องใช้เวลาดัง 3 ปี ทหารกว่า 70,000 คน
และค่าใช้จ่ายอีกประมาณ 175 ล้านดอลลาร์ในการปราบชาวฟิลิปปิน จนกระทั่งประสมชัยชนะ
ในค.ศ. 1902

หลังจากเป็นอิสระจากสเปนแล้ว นายพลอาเกีนาลโคและพวกปฏิวัติชาวฟิลิปปิน
ต้องการให้สหรัฐอเมริกาช่วยป้องกันหมู่เกาะฟิลิปปินจากการรุกรานของมหาอำนาจอื่นโดย
เฉพาะเยอรมนีและญี่ปุ่น และในขณะเดียวกันก็หวังว่าสหรัฐอเมริกาคงจะให้อิสระภาพแก่ชาว
ฟิลิปปิน แต่เมื่อนายพลอาเกีนาลโคทราบข่าวว่าสเปนยกหมู่เกาะฟิลิปปินให้กับสหรัฐอเมริกา
ตามสัญญาแห่งปารีส เขาจึงไม่พอใจและได้รวบรวมชาวฟิลิปปินเข้าด้วยกันเพื่อประกาศ
อิสรภาพ ประธานาธิบดีแมกคินลีย์จึงส่งคณะกรรมการไปยังหมู่เกาะเพื่อศึกษาสถานการณ์และ
เพื่อเตรียมการตั้งรัฐบาลพลเรือนขึ้น ในคืนวันที่ 4 กุมภาพันธ์ค.ศ. 1899 ชาวฟิลิปปินได้เริ่ม
จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับทหารอเมริกันบริเวณรอบมะนิลา เหตุการณ์นี้ได้ก่อให้เกิดสงคราม
ฟิลิปปินขึ้น (Philippine War) การขาดอาวุธยุทโธปกรณ์และกำลังคน ทำให้กองทหาร
อเมริกันไม่สามารถโจมตีที่มั่นของนายพลอาเกีนาลโคในที่ราบภาคกลางของเกาะลูซอนได้
() จนกระทั่งเดือนกันยายนค.ศ. 1899 ต่อมากลางค.ศ. 1900 กองทัพของพวก
ฟิลิปปินในทุกส่วนของหมู่เกาะได้แตกแยกกันและเกิดการรบแบบกองโจรขึ้น หลังจากนั้นนายพล
อาเกีนาลโคถูกจับในเดือนมีนาคมค.ศ. 1901 การต่อสู้ได้อ่อนกำลังลง ในวันที่ 4 กรกฎาคม
ค.ศ. 1902 ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์ได้ประกาศยุติการรบและนิรโทษกรรมทั่วหมู่เกาะ
ฟิลิปปิน

ถึงแม้ว่าการเริ่มต้นการผนวกหมู่เกาะฟิลิปปินจะประสบปัญหาตั้งแต่เริ่มต้น แต่
ประธานาธิบดีแมกคินลีย์ได้ช่วยให้การพัฒนาชาวฟิลิปปินได้เจริญขึ้นโดยให้การศึกษา และให้
การฝึกฝนการปกครองตนเอง ในวันที่ 1 กรกฎาคมค.ศ. 1902 รัฐสภาสหรัฐอเมริกาได้
ประกาศกฎหมายเกี่ยวกับการปกครองฟิลิปปินออกมา (Philippine Government Act

of 1902 หรือ the Organic Act) ซึ่งรัฐสภาตั้งระบบการปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินให้ข้าหลวงและสภานิติบัญญัติทำการปกครองหมู่เกาะ สมาชิกของสภาผู้แทนราษฎรนั้นมาจากการเลือกตั้ง ส่วนสมาชิกสภาสูงมาจากการแต่งตั้งโดยให้คณะกรรมการปกครองหมู่เกาะทำหน้าที่ และรัฐสภาสหรัฐอเมริกาส่งวนอำนาจที่จะยับยั้งกฎหมายทุกฉบับ แผนการนี้ไม่ได้เริ่มใช้จนกระทั่งค.ศ. 1907

วิลเลียม โฮเวิร์ด แทฟท์ (William Howard Taft) ข้าหลวงคนแรกประจำหมู่เกาะฟิลิปปินได้ทำการปกครองอย่างดี ให้ความร่วมมือแก่ชาวฟิลิปปินในด้านการปกครอง แต่ชาวฟิลิปปินก็ไม่ชอบเพราะต้องการปกครองตนเองอย่างเต็มที่ ต่อมาในค.ศ. 1907 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นครั้งแรก ปรากฏว่าเมื่อมีการประชุม 3/4 ของจำนวนผู้แทนราษฎรได้บัญญัติว่าจะทำงานเพื่ออิสรภาพ ส่วนคณะกรรมการปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินทำหน้าที่สมาชิกสภาสูง ต่อมาเมื่อวูดโร วิลสัน (Woodrow Wilson) แห่งพรรคเดโมแครตได้เป็นประธานาธิบดีในค.ศ. 1913 เขาได้ต่อต้านการยึดครองหมู่เกาะฟิลิปปินและได้บัญญัติที่จะให้อิสรภาพแก่ชาวฟิลิปปินในทันทีที่จะทำได้

ในวันที่ 29 สิงหาคมค.ศ. 1916 รัฐสภาได้ประกาศกฎหมายโจนส์ (Jones Act of 1916) ออกมา กฎหมายฉบับนี้ยืนยันความตั้งใจของสหรัฐอเมริกาที่จะถอนอำนาจอธิปไตยเหนือหมู่เกาะและรับรองอิสรภาพทันทีที่มีการก่อตั้งรัฐบาลที่มีเสถียรภาพขึ้น นอกจากนี้ยังให้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งแก่ชายทุกคนในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสภาสูง ส่วนอำนาจเด็ดขาดในการบริหารการปกครองเป็นของข้าหลวงใหญ่แห่งหมู่เกาะฟิลิปปินซึ่งแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ในระยะนี้ชาวเกาะมีความเป็นอยู่ดีขึ้น มีถนน ทางรถไฟ โทรเลข โทรศัพท์ ผู้ไม่มีการศึกษาลดจาก 85% ในค.ศ. 1898 เหลือเพียง 37% ในค.ศ. 1921 โรคระบาดลดน้อยลง สุขภาพของชาวฟิลิปปินดีขึ้น สินค้าเข้าและออกมากขึ้นโดยได้รับสิทธิค้าขายกับสหรัฐอเมริกา

ถึงแม้ประธานาธิบดีวิลสันสัญญาที่จะให้อิสรภาพแก่ชาวฟิลิปปิน แต่รัฐบาลสมัยต่อมาก็ยังไม่ให้โดยอ้างว่าชาวฟิลิปปินยังไม่พร้อมที่จะรับอิสรภาพ ต่อมาในค.ศ. 1933 ซึ่งตรงกับสมัยของประธานาธิบดีเฮอเบิร์ต ฮูเวอร์ (Herbert Hoover) รัฐสภาซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่มาจากพรรคเดโมแครตได้ประกาศกฎหมายฮอว์ส-คัตติง (Hawes-Cutting Act)

ออกมาเมื่อวันที่ 13 มกราคม แม้จะถูกประธานาธิบดียับยั้งก็ตาม กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้มอบอิสรภาพแก่หมู่เกาะฟิลิปปินในอีก 12 ปีข้างหน้า แต่สหรัฐอเมริกาสงวนสิทธิในการคงทัพบกและเรือในหมู่เกาะ และสงวนสิทธิให้ศาลสูงสุดสหรัฐคงสิทธิในการพิจารณาการพิพาทภาคีของศาลฟิลิปปิน ปรากฏว่าสภานิติบัญญัติฟิลิปปินปฏิเสธไม่ยอมรับกฎหมายฉบับนี้ในแง่ที่มุ่งหมายที่แท้จริงของกฎหมายฉบับนี้คือเมื่อเป็นอิสระแล้วสหรัฐอเมริกาจะตั้งกำแพงภาษีกีดกันสินค้าจากฟิลิปปิน สมาชิกสภานิติบัญญัติบางคนก็กล่าวว่าการคงไว้ซึ่งฐานทัพบกและเรือจะเป็นการนำให้สหรัฐอเมริกาปกครองหมู่เกาะต่อไป ต่อมาในวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1934 รัฐสภาได้ประกาศกฎหมายให้อิสรภาพแก่ฟิลิปปินฉบับที่ 2 (Second Philippine Independence Act) ออกมาคือกฎหมายไทคิงส์-แมกดักฟี (Tydings-McDuffie Act) ซึ่งย้ายข้อความของกฎหมายฮอดส์-กัททิง เตรียมก่อตั้งฟิลิปปินคอมมอนเวลท์ (Philippine Commonwealth) และวางแผน 10 ปีซึ่งตลอดระยะเวลาที่สหรัฐอเมริกาจะขึ้นภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเข้าจากฟิลิปปิน เพื่อให้โอกาสชาวฟิลิปปินเตรียมตัวที่จะรับปัญหาทางเศรษฐกิจภายหลังได้รับอิสรภาพ นอกจากนี้กฎหมายไทคิงส์-แมกดักฟียังเตรียมย้ายที่ตั้งกองทหารอเมริกัน และโคกกลงเกี่ยวกับฐานะของฐานทัพเรืออเมริกันในอนาคต ปรากฏว่ากฎหมายฉบับใหม่นี้ผ่านสภานิติบัญญัติไปได้เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม

ในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1946 ฟิลิปปินก็ได้เป็นอิสระโดยเด็ดขาด แต่ยังคงมีฐานทัพเรืออเมริกันอยู่

หมู่เกาะเวอร์จินของสหรัฐอเมริกา (Virgin Islands of the United States)

หมู่เกาะเวอร์จินเป็นกลุ่มของหมู่เกาะในหมู่เกาะอินดีสตะวันตก อยู่ห่างจากเปอร์โตริโก (Puerto Rico) ไปทางตะวันออกประมาณ 40 ไมล์ และห่างจากไมอามีรัฐฟลอริดาไปทางตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 1,000 ไมล์ ส่วนหนึ่งของหมู่เกาะเป็นของอังกฤษ และส่วนหนึ่งเป็นของสหรัฐอเมริกา เกาะที่ใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะคือเกาะเซนต์ครีว (St. Croix) เซนต์โทมัส (St. Thomas) และเซนต์จอห์น (St. John) คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสค้นพบหมู่เกาะเวอร์จินใน ค.ศ. 1493 และชาวสเปนได้

เข้ายึดครองหมู่เกาะนี้ก่อน ตั้งแต่ค.ศ. 1666 อังกฤษได้เข้าครอบครองเกาะสำคัญ 6 เกาะ ซึ่งปัจจุบันคือหมู่เกาะเวอร์จินของอังกฤษ เดนมาร์กได้เริ่มเข้าครอบครองเกาะสำคัญ 3 เกาะ คือเซนต์ครัว เซนต์โทมัส และเซนต์จอห์น และเกาะเล็กๆอีกหลายเกาะตั้งแต่ ค.ศ. 1672 และให้ชื่อหมู่เกาะเหล่านี้ว่า หมู่เกาะอินคิสตะวันตกของเดนมาร์ก (Danish West Indies)

ในวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1867 รัฐมนตรีต่างประเทศวิลเลียม เอช. ชูเอิร์ด ได้ตกลงทำสัญญาซื้อเกาะเซนต์โทมัสและเซนต์จอห์นจากเดนมาร์กในราคา 7,500,000 ดอลลาร์ เพื่อให้เป็นสถานที่เก็บถ่านหินสำหรับกองทัพเรือของสหรัฐอเมริกาที่กำลังขยายตัว ปรากฏว่ารัฐสภาได้ปฏิเสธไม่ยอมให้สัตยาบันสัญญานี้หลังจากที่ได้ถ่วงเวลาไว้เป็นเวลานาน และได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. 1902

ใน ค.ศ. 1917 สหรัฐอเมริกากลัวเยอรมนีจะยึดครองหมู่เกาะเวอร์จินและใช้หมู่เกาะนี้เป็นฐานทัพเรือ จึงได้ดำเนินการขอซื้อหมู่เกาะจากเดนมาร์กอีกครั้งหนึ่ง เดนมาร์กได้ตกลงขายหมู่เกาะเวอร์จินให้สหรัฐอเมริกาในราคา 25 ล้านดอลลาร์ รัฐสภาได้ให้สัตยาบันสัญญาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินในวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1917 และสหรัฐอเมริกาได้เข้าครอบครองอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 มีนาคม ประธานาธิบดีแทฟต์ลงนามในคำสั่งที่บริหารการปกครอง ผู้ตั้งถิ่นฐานซึ่งส่วนใหญ่เป็นนิโกรได้รับสิทธิในการปกครองตนเองน้อยมาก พวกเขาได้รับการยอมรับเป็นพลเมืองสหรัฐใน ค.ศ. 1927 และชายหญิงทุกคนที่สามารถอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ ได้รับสิทธิออกเสียงเลือกตั้งใน ค.ศ. 1936 ต่อมาใน ค.ศ. 1970 ประชาชนในหมู่เกาะเวอร์จินได้รับสิทธิในการเลือกตั้งข้าหลวงเป็นครั้งแรก

การขุดคลองปานามา

เนื่องจากการเดินเรือจากยุโรปไปทางตะวันตกเพื่อไปยังเอเชียนั้นต้องเดินเรืออ้อมทวีปอเมริกาใต้ทั้งทวีป หรือผ่านช่องแคบแมกเจลแลนซึ่งเสียเวลานานนับเดือน ดังนั้นการขุดคลองเชื่อมระหว่างมหาสมุทรแอตแลนติกและแปซิฟิกจึงเป็นโครงการที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง บริเวณที่น่าสนใจสำหรับการขุดคลองคือผานนิการากัว (Nicaragua) และผ่านคอคอดปานามา

ความสนใจของสหรัฐอเมริกาในการขุดคลองเชื่อมมหาสมุทรทั้งสองมีผลกระทบต่อนโยบายต่างประเทศสมัยประธานาธิบดีโพลคมาก ประธานาธิบดีโพลคได้ส่งผู้แทนไปยังนิการากัวเพื่อสอบถามกรณีอังกฤษรุกล้ำเข้าไปแถบชายฝั่งโมสกีโต (Mosquito Coast) ซึ่งอ้างสิทธิโดยนิการากัว อังกฤษได้ขับไล่ชาวนิการากัวออกไป (ค.ศ. 1848) และยังคงบังคับให้ยกดินแดนรอบๆแม่น้ำซานฮวน (San Juan River) ให้แก่อังกฤษ ในครั้งนี้ผู้แทนอเมริกันได้ถือโอกาสตกลงทำสัญญากับนิการากัว โดยนิการากัวให้สิทธิพิเศษแก่สหรัฐอเมริกาในการตัดคลองผ่านคอคอด รวมทั้งสิทธิในการสร้างป้อมตามเส้นทางนั้น ในขณะที่เกี่ยวกับสหรัฐอเมริกาได้รับรองความเป็นกลางของคอคอดและปกป้องอำนาจอธิปไตยของนิการากัว ปรากฏว่าประธานาธิบดีโพลคไม่เคยเสนอสัญญานี้ต่อสภาซีเนต

ต่อมาในค.ศ. 1850 จอห์น เอ็ม. เคลย์ตัน (John M. Clayton) รัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐอเมริกาได้ตกลงกับเซอร์เฮนรี ลิตตัน บูลเวอร์ (Sir Henry Lytton Bulwer) ทูตอังกฤษประจำสหรัฐอเมริกาในสัญญาเคลย์ตัน-บูลเวอร์แห่งค.ศ. 1850 (Clayton-Bulwer Treaty of 1850) ว่า หากมีการขุดคลองผ่านคอคอด ประเทศทั้งสองตกลงว่า

1. จะไม่สร้างป้อมปราการหรือทำการปกครองคลองนี้
2. รับรองความเป็นกลางและความปลอดภัยของคลองในระหว่างสงคราม
3. เปิดให้ทั้งชาวอังกฤษและชาวอเมริกันมีสิทธิใช้คลองนี้โดยเท่าเทียมกัน
4. จะไม่ทำการตั้งอาณานิคม ยึดครอง หรือขยายอำนาจเหนือดินแดนส่วนใดในแถบอเมริกากลาง

ถึงแม้ว่าสภาชื่อนั้นจะให้สัตยาบันสัญญาเคลย์ตัน-บูลเวอร์ แต่สัญญานี้ก็ไม่เป็นที่ยอมรับในสหรัฐอเมริกา หลังสงครามสเปน-อเมริกัน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้เปลี่ยนนโยบายใหม่เกี่ยวกับโครงการขุดคลอง เพราะมองเห็นความสำคัญของคลอง จึงเห็นว่าสหรัฐอเมริกาควรจะต้องเข้าดำเนินการบริหารคลองแต่เพียงผู้เดียว ในค.ศ. 1901 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษจึงได้ตกลงทำสัญญาเฮย์-พันซ์โฟเท (Hay-Pauncefote Treaty) ซึ่งอังกฤษได้ตกลงถอนตัวออกจากโครงการขุดคลอง ทำให้สหรัฐอเมริกาสามารถดำเนินการขุดคลอง ควบคุมและรักษาคองแต่เพียงผู้เดียว นอกจากนี้ยังมีเงื่อนไขว่าคลองนี้จะเปิดให้เรือของทุกชาติผ่านได้โดยเท่าเทียมกัน

ในตอนต้นค.ศ. 1878 บริษัทฝรั่งเศสคือบริษัทปานามาอะแนล (Panama Canal Company) ได้รับสิทธิจากประเทศโคลัมเบีย (Colombia) ให้ขุดคลองที่คอคอดปานามาซึ่งขณะนั้นเป็นมณฑลหนึ่งของโคลัมเบีย โดยมีเฟอ์ดินานด์ เลสเชป (Ferdinand de Lessep) เป็นผู้ดำเนินงาน แต่ด้วยเหตุที่ใช้เครื่องมือและทุนรอนไม่พอ เกิดปัญหาด้านวิศวกรรมและการฉ้อราษฎร์บังหลวง ทำให้บริษัทต้องขายกิจการต่อให้กับรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้รับซื้อไว้โดยเฮย์ (Hay) รัฐมนตรีต่างประเทศสหรัฐอเมริกาได้ตกลงกับรัฐมนตรีต่างประเทศของโคลัมเบียชื่อ โทมัส เฮอร์ราน (Tomas Herran) ในสัญญาเฮย์-เฮอร์ราน (Hay-Herran Treaty) ในค.ศ. 1901 ซึ่งสหรัฐอเมริกาเข้าพื้นที่กว้าง 6 ไมล์ในปานามาเพื่อขุดคลองเป็นเวลา 99 ปี และให้เงินโคลัมเบียเป็นค่าตอบแทนครั้งแรก 10 ล้านดอลลาร์ ค่าเช่าอีกปีละ 250,000 ดอลลาร์ แต่รัฐบาลโคลัมเบียต้องการค่าเช่าเพิ่ม จึงไม่ยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าดำเนินการขุดคลอง และเห็นว่าหากรออีก 1 ปี รัฐบาลโคลัมเบียก็จะได้รับสิทธิทั้งหมดจากบริษัทปานามาอะแนลของฝรั่งเศส

ชาวปานามาไม่พอใจที่รัฐบาลโคลัมเบียไม่ตกลงกับสหรัฐอเมริกา จึงก่อการปฏิวัติขึ้นในวันที่ 3 พฤศจิกายนค.ศ. 1903 แยกตัวออกจากโคลัมเบีย โดยได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 6 พฤศจิกายน สหรัฐอเมริกาได้ประกาศรับรองรัฐบาลใหม่ของสาธารณรัฐแห่งปานามา ในวันที่ 13 พฤศจิกายน ฟิลิปเป บุนาว-วาริยา (Philippe Bunau-Varilla) หุตปานามาได้ไปถึงสหรัฐอเมริกา และได้ตกลงทำสัญญากับสหรัฐ

อเมริกาเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน ชื่อสัญญาเฮย์-บุนาว-วาริยา (Hay-Bunau-Varilla Treaty, 1903) ซึ่งให้สหรัฐอเมริกาเช่าที่กว้าง 10 ไมล์ของบริเวณที่ชุกคลอง พร้อมทั้งมีอำนาจอธิปไตยเต็มที่ รวมทั้งสิทธิในการสร้างป้อมปราการเหนือบริเวณนั้น และต้องดำรงรักษาความเป็นกลางของคลอง ส่วนสหรัฐอเมริกาตกลงรับรองอิสรภาพของปานามา และตกลงจ่ายเงินให้ปานามา 10 ล้านดอลลาร์ และ 9 ปีหลังจากการให้สัตยาบันสัญญานับนี้แล้ว ปานามาจะได้เช่าอีกปีละ 250,000 ดอลลาร์ สถาปนาให้สัตยาบันสัญญาเฮย์-บุนาว-วาริยา เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1904

หลังจากนั้นงานชุกคลองก็ได้เริ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้นายแพทย์วอลเตอร์ รีด (Dr. Walter Reed) และนายแพทย์วิลเลียม ซี. กอร์กัส (Dr. William C. Gorgas) ได้ร่วมมือกันทำการค้นคว้าและสามารถผลิตยาปราบไข้เหลืองได้สำเร็จ ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหามลพิษในปานามา ต่อมารัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้หาเงินทุนชุกคลองโดยพิมพ์พันธบัตรออกจำหน่าย จนกระทั่งการชุกคลองประสบผลสำเร็จใน ค.ศ. 1914 สิ้นค่าใช้จ่ายไปประมาณ 400,000,000 ดอลลาร์ คลองปานามาเปิดใช้ครั้งแรกเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1914 คลองนี้เป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อสหรัฐอเมริกาทั้งทางด้านการทหารและด้านเศรษฐกิจ

รัสเซียโคโรลารี

ปัญหาหนี้สินของเวเนซุเอลา ในขณะนั้นซิปรียาโน คาสโตร (Cipriano Castro) ได้ปกครองเวเนซุเอลาแบบเผด็จการ ทำให้เวเนซุเอลาเป็นหนี้ประเทศต่างๆ ในยุโรปเป็นเงินจำนวนมาก และไม่ยอมชดเชยหนี้สินเหล่านั้นตามกำหนด ระหว่าง ค.ศ. 1902-1904 ประเทศอังกฤษ เยอรมนี และภายหลังอิตาลีได้มารวมกัน ได้ตกลงกันที่จะร่วมมือทางบังคับให้เวเนซุเอลายอมชดเชยหนี้สิน โดยตัดสัมพันธ์ทางการทูต ซึ่งเรือมาปิดล้อมชายฝั่งเวเนซุเอลาในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1902 และได้ยึดเรือปืนเล็กๆ ไว้หลายลำ

ประธานาธิบดีซีโอคอร์ รัสเวลท์ เกรงว่ามหาอำนาจยุโรปจะไม่เพียงแต่ใช้

กำลังทหารขู่บังคับเพื่อเก็บหนี้สินเท่านั้น แต่อาจจะถือโอกาสยึดอำนาจในเวเนซุเอลา
 ดังนั้นเมื่อศาลโทรซอร์องให้สหรัฐอเมริกาทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ย ประธานาธิบดีรูสเวลต์
 จึงได้เตือนมหาอำนาจยุโรปว่าความพยายามที่จะยึดกินแดนในซีกโลกตะวันตกเป็นการละเมิด
 หลักการมอนโร และยังได้เสนอให้เวเนซุเอลาและมหาอำนาจยุโรปทั้ง 3 นำกรณีพิพาทนี้
 เสนอต่อคณะกรรมการระหว่างประเทศที่กรุงเฮก

อังกฤษและอิตาลียอมรับข้อเสนอของประธานาธิบดีรูสเวลต์ และได้ถอนทหาร
 ออกจากน่านน้ำเวเนซุเอลาในค.ศ. 1904 แต่เยอรมนีไม่ยอมรับข้อเสนอทันที จน
 กระทั่งสหรัฐอเมริกาได้แสดงท่าทีว่าถ้าหากเยอรมนีไม่ยอมตกลงโดยสันติวิธี และพยายาม
 บุกรุกเวเนซุเอลา สหรัฐอเมริกาจะถือว่าเป็นการแสดงความไม่เคารพต่อหลักการมอนโร
 และสหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องแทรกแซงในการกระทำของเยอรมนี ในที่สุดเยอรมนีก็
 ตกลงให้คณะกรรมการที่กรุงเฮกเป็นผู้ชี้ขาดปัญหาเรื่องหนี้สิน ผลของการตัดสินของคณะ
 กรรมการคือ ลดจำนวนหนี้สินของเวเนซุเอลาจากประมาณ 40 ล้านดอลลาร์เหลือเพียง 8
 ล้านดอลลาร์ และได้เวเนซุเอลานำรายได้ 30 % ที่เก็บได้จากภาษีศุลกากรไม่ไว้อีกต่าง
 ประเทศเป็นงวดๆไปจนหมด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเวเนซุเอลานี้ทำให้ประเทศลาตินอเมริกาหันมาคิดว่า
 จะเกิดขึ้นกับประเทศของตน เพราะประเทศเหล่านี้ต่างเป็นลูกหนี้ประเทศมหาอำนาจ
 ยุโรปเป็นส่วนใหญ่ การที่มหาอำนาจยุโรปใช้กำลังทหารเป็นเครื่องมือในการเก็บหนี้สิน
 นำไปสู่การสูญเสียอิสรภาพได้ ดังนั้น ในค.ศ. 1902 ลุย เอ็ม. ดรากโก (Luis M.
 Drago) รัฐมนตรีต่างประเทศอาร์เจนตินา (Argentina) จึงได้ออกแถลงการณ์ว่า
 "อาร์เจนตินาจะไม่ยอมให้สิทธิแก่ประเทศใดไม่ว่ายุโรปหรืออเมริกา ใช้กำลังทหารเก็บ
 หนี้สินจากประเทศลาตินอเมริกา" สหรัฐอเมริกาเรียกแถลงการณ์ว่า "หลักการดรากโก"
 (Drago Doctrine) และถือโอกาสเข้าควบคุมประเทศแถบทะเลแคริบเบียนให้ปฏิบัติตาม
 ความริษยาของคนในการชักใช้หนี้สิน โดยประธานาธิบดีรูสเวลต์ได้ประกาศ "รูสเวลต์
 โคโรลลารี" ออกมาเพื่อเสริมหลักการมอนโรว่า

"Chronic wrongdoing, or an impotence which results in a
 general loosening of the ties of civilized society,

may in America, as elsewhere, ultimately require intervention by some civilized nation, and in the Western Hemisphere the adherence of the United States to the Monroe Doctrine may force the United States, however reluctantly, in flagrant cases of such wrongdoing or impotence, to the exercise of an international police power."⁴⁹

วิกฤตการณ์ในสาธารณรัฐโดมินิกัน รัฐบาลโทโรลลารีได้ใช้กับประเทศสาธารณรัฐโดมินิกันเป็นประเทศแรก ในค.ศ. 1904 เหตุการณ์ทำนองเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในเวเนซุเอลาได้เกิดขึ้นกับสาธารณรัฐโดมินิกัน ประเทศที่เป็นเจ้าหนี้คือ ฝรั่งเศส อิตาลี และเบลเยียม ได้จะอ้างสิทธิ์ในการเข้าควบคุมการเงินภายในประเทศ ถ้าสาธารณรัฐโดมินิกันไม่ยอมให้ที่ดิน

ในครั้งนั้นประธานาธิบดีรูสเวลต์ได้เข้าไปแทรกแซงก่อนที่กองทหารของชาติยุโรปจะถูกส่งมา โดยประธานาธิบดีรูสเวลต์ได้ส่งเจ้าหน้าที่อเมริกันไปช่วยรัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกันในการเก็บภาษีศุลกากร และจัดแบ่งรายได้จากภาษีนั้นปีละ 45 % เพื่อนำไปแบ่งใช้หนี้เจ้าหนี้ต่างชาติเป็นงวดๆไป การเข้าไปช่วยจัดการเกี่ยวกับการเงินของสาธารณรัฐโดมินิกันครั้งนี้ประธานาธิบดีรูสเวลต์ประกาศว่าสหรัฐอเมริกาเปรียบเสมือนตำรวจที่จะคอยดูแลควบคุมให้ประเทศทั้งหลายในทวีปอเมริการู้จักรับผิดชอบในการะและหน้าที่ของตน

ในค.ศ. 1907 สาธารณรัฐโดมินิกันได้ลงนามในสัญญากับสหรัฐอเมริกา ทกลงยินยอมที่จะให้เจ้าหน้าที่อเมริกันช่วยเหลือในการเก็บภาษีศุลกากรต่อไปจนกระทั่งค.ศ. 1940 โดยสหรัฐอเมริกาไม่ได้ส่งทหารเข้าไปเลย ยกเว้นในค.ศ. 1916 เมื่อเกิดการปฏิวัติขึ้น รัฐบาลโดมินิกันได้ประกาศยกเลิกไม่ยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าไปยุ่งเกี่ยว สหรัฐอเมริกาจึงส่งทหารเข้าไปยุบสภานิติบัญญัติ ระหว่างค.ศ. 1916-1924 สาธารณรัฐโดมินิกันมีการปกครองแบบเผด็จการทางทหารภายใต้การควบคุมของสหรัฐอเมริกา หลังจากค.ศ. 1924 สหรัฐอเมริกาก็มีข้าราชการพลเรือนที่ไปช่วยเรื่องการเงินเท่านั้น

⁴⁹Todd and Curti, p. 611

ปัญหาหนี้สินของสาธารณรัฐไฮติ (Republic of Haiti) ในค.ศ.1914 ไฮติตกอยู่ในสภาพเดียวกับสาธารณรัฐโดมินิกัน คือไม่สามารถที่จะใช้หนี้ที่มีอยู่ สหรัฐอเมริกาจึงเสนอว่าจะเข้าไปช่วยจัดการระบบการเงินให้ แต่ไฮติไม่ยอมรับข้อเสนอ สหรัฐอเมริกาจึงส่งทหารเรือเข้าไปยังไฮติ เข้ายึดทองคำจากธนาคารชาติมูลค่า 500,000 ดอลลาร์ขนกลับไปยังนิวยอร์ก และจ่ายดอกเบี้ยให้รัฐบาลไฮติ หลังจากนั้นไฮติได้ทำสัญญากับสหรัฐอเมริกา ยินยอมให้สหรัฐอเมริกาดูแลการเงินของไฮติเป็นเวลา 20 ปี ให้เข้าแทรกแซงเพื่อความสงบและความคุ้มครองไฮติ แต่ก่อนที่จะหมดสัญญา สหรัฐอเมริกาสมัยของประธานาธิบดีเฮอเบิร์ต ฮูเวอร์ (Herbert Hoover) ได้ส่งกองทหารออกหมด (ค.ศ.1931) ปล่อยให้ชาวไฮติดูแลตัวเองเกี่ยวกับการเงินต่อไป แต่ยังมีทหารกลุ่มหนึ่งที่ยังอยู่ในไฮติในฐานะผู้นำในวงการทหารในค.ศ.1934 ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ได้ถอนทหารออกหมด และประกาศเลิกแทรกแซงดินแดนแห่งนี้

การเข้าเป็นสมาชิกของสหรัฐของรัฐต่างๆระหว่างค.ศ.1787-1959

ลำดับที่	รัฐ	วันที่เข้าเป็นสมาชิก
1	เดลาแวร์ (Delaware)	7 ธันวาคม 1787
2	เพนซิลเวเนีย (Pennsylvania)	12 ธันวาคม 1787
3	นิวเจอร์ซีย์ (New Jersey)	18 ธันวาคม 1787
4	จอร์เจีย (Georgia)	2 มกราคม 1788
5	คอนเนคติกัต (Connecticut)	9 มกราคม 1788
6	แมสซาชูเซตส์ (Massachusetts)	6 กุมภาพันธ์ 1788
7	แมริแลนด์ (Maryland)	28 เมษายน 1788
8	แคโรไลนาใต้ (South Carolina)	23 พฤษภาคม 1788
9	นิวแฮมป์เชียร์ (New Hampshire)	21 มิถุนายน 1788
10	เวอร์จิเนีย (Virginia)	25 มิถุนายน 1788

<u>ลำดับที่</u>	<u>รัฐ</u>	<u>วันที่เข้าเป็นสมาชิก</u>
11	นิวยอร์ก (New York)	26 กรกฎาคม 1788
12	แคโรไลนาเหนือ (North Carolina)	21 พฤศจิกายน 1789
13	โรดไอแลนด์ (Rhode Island)	29 พฤษภาคม 1790
14	เวอร์มอนต์ (Vermont)	4 มีนาคม 1791
15	เคนทักกี (Kentucky)	1 มิถุนายน 1792
16	เทนเนสซี (Tennessee)	1 มิถุนายน 1796
17	โอไฮโอ (Ohio)	1 มีนาคม 1803
18	ลุยเซียนา (Louisiana)	30 เมษายน 1812
19	อินเดียนา (Indiana)	11 ธันวาคม 1816
20	มิสซิสซิปปี (Mississippi)	10 ธันวาคม 1817
21	อิลลินอยส์ (Illinois)	3 ธันวาคม 1818
22	แอละแบมา (Alabama)	14 ธันวาคม 1819
23	เมน (Maine)	15 มีนาคม 1820
24	มิสซูรี (Missouri)	10 สิงหาคม 1820
25	อาร์คันซอ (Arkansas)	15 มิถุนายน 1836
26	มิชิแกน (Michigan)	16 มกราคม 1837
27	ฟลอริดา (Florida)	3 มีนาคม 1845
28	เท็กซัส (Texas)	29 ธันวาคม 1845
29	ไอโอวา (Iowa)	28 ธันวาคม 1846
30	วิสคอนซิน (Wisconsin)	29 พฤษภาคม 1848
31	แคลิฟอร์เนีย (California)	9 กันยายน 1850
32	มินนิโซตา (Minnesota)	11 พฤษภาคม 1858
33	ออริกอน (Oregon)	14 กุมภาพันธ์ 1859
34	แคนซัส (Kansas)	29 มกราคม 1861
35	เวอร์จิเนียตะวันตก (West Virginia)	19 มิถุนายน 1863

<u>ลำดับที่</u>	<u>รัฐ</u>	<u>วันที่เข้าเป็นสมาชิก</u>
36	เนวาดา (Nevada)	31 ตุลาคม 1864
37	เนแบรสกา (Nebraska)	1 มีนาคม 1867
38	โคโลราโด (Colorado)	1 สิงหาคม 1876
39	ดาโกตาเหนือ (North Dakota)	2 พฤศจิกายน 1889
40	ดาโกตาใต้ (South Dakota)	8 พฤศจิกายน 1889
41	มอนทานา (Montana)	8 พฤศจิกายน 1889
42	วอชิงตัน (Washington)	11 พฤศจิกายน 1889
43	ไอดาโฮ (Idaho)	3 กรกฎาคม 1890
44	ไวโอมิง (Wyoming)	10 กรกฎาคม 1890
45	ยูตาห์ (Utah)	4 มกราคม 1896
46	โอคลาโฮมา (Oklahoma)	16 พฤศจิกายน 1907
47	นิวเม็กซิโก (New Mexico)	6 มกราคม 1912
48	แอริโซนา (Arizona)	14 กุมภาพันธ์ 1912
49	อะแลสกา (Alaska)	3 มกราคม 1959
50	ฮาวาย (Hawaii)	21 สิงหาคม 1959

แหล่งที่มาของแผนที่

จากหนังสือ "นี่คือสหรัฐอเมริกา"

1. แผนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

จากหนังสือ Our American Nation.

1. อารยธรรมอินเดียน หน้า 5
2. Cliff dwelling Indians, p.7

จากหนังสือ History of A Free People.

1. Triangular Trade Routes, p.51

จากหนังสือ Rise of the American Nation.

1. Conflicting Claims to Western Lands, p.68

จากหนังสือ United States To 1865.

1. Proprietary Grants Made by the Stuart Kings, p.32
2. The United States after the Louisiana Purchase, p.98
3. Growth of the United States, p.151

จากหนังสือ The National Experience.

1. The Old Northwest, p.91
2. The Compromise of 1850, p.148
3. The Kansas-Nebraska Act, 1854, p.153

จากหนังสือ The American Republic, Vol.I .

1. Original Locations of American Indian Tribes, p.5
2. Early French Settlements in America, p.9
3. Dutch and Swedish Settlements in America, p.13

4. First Settlements in Virginia, p.18
5. Massachusetts, Rhode Island, and Connecticut Settlements, p.27
6. Settlements in Maine, Vermont, and New Hampshire, p.31
7. First Settlements in Maryland, p.33
8. Settlement of the Carolinas, p.35
9. Settlements in Pennsylvania, Delaware, and New Jersey, p.39
10. Settlement of Georgia, p.43
11. The War in the West, 1753-54, p.65
12. Campaigns in the North, 1755-60, p.66
13. The Quebec Act, p.83
14. Boston and Vicinity, 1775, p.85
15. American Explorations in the Far West, p.101
16. The Missouri Compromise 1820, p.112
17. Removal of Indian Tribes to the West, p.122
18. The Mormon Migration, 1846-48, p.125
19. Maine Boundary Settlement, 1842, p.128
20. The Oregon Controversy, 1792-1846, p.131
21. The Oregon Trail, 1846, p.132
22. The Texas Revolution, 1835-36, p.135
23. The Mexican War Campaigns, 1846-48, p.139
24. Routes to California, p.141

บรรณานุกรม

ปืคือสหรัฐอเมริกา กรุงเทพฯ:สำนักข่าวสารออเมริกัน

เนวินส์, แอลแลน และคอมเมเจอร์, เฮนรี สกิล. ประวัติศาสตร์สังเขปของสหรัฐอเมริกา
แปลโดย ไพฑูรย์ พงศมุตกร และ วิลลาสวงศ์ นพรัตน์ หนังสือแปลชุด
"เสรีภาพ" สำนักพิมพ์ก้าวหน้า พ.ศ.2514

ประวัติศาสตร์อเมริกาโดยสังเขป กรุงเทพฯ:สำนักข่าวสารออเมริกัน

เอกสารสำคัญของประชาธิปไตยอเมริกัน กรุงเทพฯ:สำนักข่าวสารออเมริกัน

American Heritage: The Pilgrims and Plymouth Colony, New York: Harper
& Row, Publishers, 1961.

Baldwin, Leland D. The Stream of American History. 2 vols. New York:
Van Nostrand Reinhold Company, 1969.

Bragdon, Henry W., and McCutchen, Samuel P. History of A Free
People. London: The Macmillan Company, Collier-Macmillan
Limited, 1969.

Blum, John M., et al. The National Experience. New York: Harcourt,
Brace & World, Inc., 1965.

Burns, James MacGregor, and Peltason, Jack Walter. Government by
the People. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall,
Inc., 1963.

Canfield, Léon H., and Wilder, Howard B. The Making of Modern
America. Cambridge, Massachusetts: Houghton Mifflin
Company, 1950.

Current, Richard N., William, T. Harry, and Freidel, Frank. American
History: A Survey, Vol. I, To 1877. Calcutta: Scientific
Book Agency, 1977.

_____. American History: A Survey, Vol. II, Since 1865. Calcutta:
Scientific Book Agency, 1977.

Daws, Gavan. Atlas of Hawaii. Ed. O.A. Bushnell. Norfolk Island,
Australia: Island Heritage Limited, 1970.

Dictionary of World History. Thomas Nelson and Sons Ltd., 1973.

- Encyclopedia International. 20 vols. New York:Grolier Incorporated, 1966.
- Graeb, Norman A., Fite, Gilbert C., and White, Philip L. A History of the American People. New York:McGraw-Hill Book Company, 1975.
- Harlow, Ralph Volney and Miller, Ruth Elizabeth. Story of America. U.S.A.:Henry Holt and Company, Inc., 1953.
- Hofstadter, Richard, Miller, William and Aaron, Daniel. The American Republic, Vol.I, To 1865. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1959.
- _____ The American Republic. Vol.II, Since 1865. Englewood Cliffs, Prentice-Hall, Inc., 1959.
- Jones, Peter d'A. The U.S.A.:A History of Its People and Society to 1877, Vol.I. Homewood, Illinois:The Dorsey Press, 1976.
- Krout, John A. United States To 1865. 6th ed. New York:Barnes & Noble, Inc., 1962.
- _____ United States Since 1865. 14th ed. New York:Barnes & Noble, Inc., 1960.
- Lancaster, Bruce and Plumb, J.H. The American Heritage:Book of the Revolution. New York:Dell Publishing Co., Inc., 1972.
- Living Documents of American History. United States Information Service.
- Moon, Glenn W., and Cline, Don C. Story of Our Land and People. New York:Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1964.
- Morris, Richard B. Encyclopedia of American History. Delhi, India: Universal Book Stall.
- Poetker, Joel S. The Monroe Doctrine. Columbus, Ohio:Charles E. Merrill Books, Inc., 1967.
- The Encyclopedia Americana. 30 vols. New York:Americana Corporation, 1968.
- Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. Rise of the American Nation. New York:Harcourt, Brace & World, Inc., 1961.
- William, T. Harry and Wolf, Hazel C. Our American Nation. Columbus Ohio:Charles E. Merrill Publishing Co., 1966.